

பா.ஜ.க.வின் அணு ஆயுத சோதனையும் விளைவுகளும்

பா.ஜ.க.வின்
அணு ஆயுத சோதனையும்
விளைவுகளும்

தமிழில்
சிங்கராயர்

SOUTH VISION

சவுத் விஷன்

BaJaKaavin Anu Aayutha Sothanaiyum Vilaivugalum
First Published : July 1998

Published by

SOUTH VISION

6, Thayar Sahib II Lane, Chennai - 600 002.

பா.ஜ.க.வின் அணு ஆயுத சோதனையும் விளைவுகளும்
முதற் பதிப்பு : ஜூலை 1998

வெளியீடு

சவுத் விஷன்

6, தாயார் சாகிப் 2வது சந்து, சென்னை 600 002.

ரூபாய் : 80.00

ஒளிஅச்சு கோர்வை : ஆதவ் கிராபர்ஸ், சென்னை - 600 014. ■ அச்சாக்கம்: மணி
ஆப்செட் பிரிண்டர்ஸ், சென்னை - 600 005. ■ அட்டை அச்சாக்கம் : பிரிண்டர்ஸ்
ஸ்பெஷாலிட்டி, சென்னை - 600 014. ■ அட்டை வடிவமைப்பு :
ஏஞ்சலோ கிராபிக்ஸ்.

பொருளடக்கம்

பகுதி - I நிகழ்வு

பொக்ரான் II-ம் அதன் விளைவும் <i>அட்மிரல் எல். ராம்தாஸ்</i>	11
அணு ஆயுத சாகசவாதத்தின் அபாயங்களும் செலவினங்களும் <i>என். ராம்</i>	25
அறிவியல், அரசியல், அணுகுண்டு: பொக்ரான் II-ம் அதற்குப் பிறகும் <i>தி. ஜெயராமன்</i>	73
இந்துத்துவம் என்னும் ஆயுதம் <i>அய்யலாஸ் அகமது</i>	93
கொல்லும் இணைப்பு <i>பிரகாஷ் காரத்</i>	109
பா.ஜ.க.வின் ஆபத்தான ஆட்டத்திட்டம் <i>ஹர்கிஷன் சிங் கர்ஜித்</i>	118
இந்திய பாகிஸ்தானிய குண்டுகளை எதிர்ப்போம் <i>பொர்வல் ஹசிட்போய்</i>	124
சமாதானத்துக்கு ஒரு வாய்ப்பு கொடுங்கள் <i>கல்பனா சர்மா - ஆயிஷா கான்</i>	132
நாகசாகியிலிருந்து கடிதம்: அன்புள்ள பாகிஸ்தானிகளுக்கு <i>மரிகோ கிதானோ</i>	139
இந்தியாவுக்கு களங்கம்; இந்தியருக்கு கேவலம் <i>பிரட்டெல் பித்வாய்</i>	143
தடை நடவடிக்கைகளும் உத்தமர் வேடமும் <i>ஜெயத்தி கோஸ்</i>	155
அணுஆயுத விளைவு: இந்தியாவுக்கு எதிரான பொருளாதாரத் தடைகள் <i>வி. ஸ்ரீதர்</i>	162
அணுசக்தியின் வெப்பமும் அதிர்ச்சியான பின் விளைவுகளும் <i>சுகுமார் முரளிதரன்</i>	171

பகுதி - II வரலாறு

இரோசிமா நாகசாகி

ஒரு அதிர்ச்சியூட்டும் அனுபவம்

என்.டி. ஜெயபிரகாஷ்

189

இரோசிமா நாகசாகி பயங்கரம்

தி. ஜெயராமன்

213

ஓவியங்கள் - படங்கள்

225

பகுதி - III கண்டனம்

இந்திய கம்யூனிஸ்ட் கட்சி (மார்க்சிஸ்டு) யின் அரசியல் தலைமைக்குழு மே 13, 1998 அன்று வெளியிட்ட அறிக்கை

243

இந்திய கம்யூனிஸ்ட் கட்சி (மார்க்சிஸ்ட்), இந்திய கம்யூனிஸ்ட் கட்சி, புரட்சிகர சோசலிஸ்டு கட்சி (ஆர்.எஸ்.பி), பார்வாட்டு பிளாக் ஆகிய நான்கு

இடதுசாரிக் கட்சிகளின் தலைவர்கள் மே 16, 1998 அன்று டெல்லியில் விடுத்த கூட்டறிக்கை

245

அணு ஆயுதங்களுக்கு எதிராக டெல்லியில் ஜூன் 9, 1998 அன்று நடைபெற்ற சிறப்பு மாநாட்டில் நிறைவேற்றப்பட்ட தீர்மானம்

248

'த இந்து' நாளிதழில் மே 29, 1998 அன்று முதல் பக்கத்தில் வெளியான சிறப்புத் தலையங்கம்

252

வசுபுரூஉ

பதிப்பாளர் குறிப்பு

முதலில் 'ஃபிரண்ட்லைன்' இதழுக்கும் அதன் ஆசிரியர் என். ராம் அவர்களுக்கும் நன்றியை தெரிவிக்க கடமைப் பட்டுள்ளோம். இந்நூலில் இடம்பெற்றுள்ள பெரும்பாலான கட்டுரைகள் முதலில் ஆங்கிலத்தில் ஃபிரண்ட்லைன் இதழில் இடம்பெற்றன. அவற்றை வெளியிட சம்மதம் தெரிவித்த தோடு மட்டுமல்லாமல் கட்டுரை ஆசிரியர்களிடமும் சம்மதம் பெற்றுத்த என். ராம் அவர்களுக்கும், இந்த நூல் தொகுதிக்கான கட்டுரைகளை தேர்வு செய்வதில் பெரும்பங்காற்றிய தி. ஜெயராமன் அவர்களுக்கும், எல்லா கட்டுரை ஆசிரியர்களுக்கும், மிக குறுகிய காலத்தில் தமிழாக்கி தந்த சிங்கராயர் அவர்களுக்கும் மூன்றாம் பகுதியை மொழிபெயர்க்க உதவிய விஜய். எம். சிவகுமார் ஆகியோருக்கும் சவுத் விஷன் நிறுவனம் தனது நன்றியை தெரிவித்துக் கொள்கிறது.

இந்நூலாக்கத்திற்கு உதவி செய்த 'விடியல்' சிவா, வசந்தகுமார் ஆகியோரை இங்கு குறிப்பிடாமல் இருக்க முடியாது. அவர்களுக்கும் எமது நன்றி.

21.7.98

எம். பாலாஜி

அறிமுகம்

1998 மே 11 மற்றும் 13 தேதிகளில் பொக்ரானில் நடந்த அணு ஆயுத சோதனைகளுக்கு பின் இரண்டரை மாதம் கடந்துவிட்ட நிலையில் ஒன்று மட்டும் நிச்சயம். இந்தியா இதுகாறும் மேற்கொண்டிருந்த அமைதிக்கான அணுகு கொள்கையிலிருந்து விலகிய இந்த பிற்போக்கான செயலுக்காக பா.ஜ.க தலைமையிலான அரசாங்கத்திற்கு தேசிய அளவிலான எந்த ஆதரவும் இல்லை என்பதுதான். இச்சோதனைக்கான நோக்கம், நேரம், பின்னணி ஆகியவற்றிற்கு எதிராக இந்தியா முழுவதிலுமிருந்தும் பல்வேறுபட்ட மக்களிடமிருந்து கடுமையான அரசியல் எதிர்ப்புணர்வு உருவாகியுள்ளது. சாதாரண மக்கள், பல்வேறு துறையைச் சார்ந்தவர்கள், சமூகவியலாளர்கள், அறிவியல் வல்லுநர்கள், தொழிற்சங்கங்கள், மகளிர் அமைப்புகள், மக்கள் அரசியல் அமைப்புகள் மற்றும் எதிர்க்கட்சிகள் என்று எல்லோரும் இதை எதிர்க்கின்றனர்.

ஆனால் இச்சோதனையை நியாயப்படுத்தி பா.ஜ.க. அரசும், அறிவியலாளர்கள் சிலரும், அதிகார வர்க்கத்தின் ஒரு பகுதியினரும் திட்டமிட்ட தீவிர எதிர் பிரச்சாரத்தை நடத்தி வருகின்றனர். இப்பிரச்சாரத்தில் அணு ஆயுத ஆபத்து குறைத்து மதிப்பிடப்படுகிறது. அணுவெடிப்பு மற்றும் ஆயுதங்கள் அறிவியல் சாதனைகளாக அழகுபடுத்தப்படுகின்றன. அதன் மூலம் அணு ஆயுத உபயோகிப்பு என்பது இந்திய அயல் நாட்டுக் கொள்கையின் பாகமாக்கப்படுகிறது. ஆயுதமயமாக்கல் தற்போதைய சூழலில் மாற்றி அமைக்க முடியாதது என சொல்லப்படுகிறது. இந்த தாக்குதலின்

ஒரு பிரதான அம்சமாக உள்ளது. அரசின் இந்த வெறிக்கூச்சல் இந்த தாக்குதலின் ஒரு பிரதான அம்சமாக உள்ளது. அரசின் இந்த கொள்கையை எதிர்ப்பவர்கள் தேசப் பற்று இல்லாதவர்கள்; அவர்களின் கருத்துக்கள் தேசியத்திற்கு எதிரானது என்றும் பிரச்சாரம் செய்யப்படுகிறது.

பத்திரிகை, டெலிவிஷனின் ஒரு பகுதியினர் இப் பிரச்சாரத்திற்கு துணை போனாலும், இன்னொரு பகுதியினர் இது குறித்து ஆழமான, அறிவுபூர்வமான, அர்த்தமுள்ள விவாதம் நடத்தப்பட வேண்டும் என கணிசமான முயற்சிகளை செய்கின்றனர். இம்முயற்சியில் ஃபிரண்ட்லைன் பத்திரிகை முன்னணியில் நிற்கிறது. பொக்ரான் சோதனைக் குறித்த பல விவரங்களை, ஆய்வுகளை அது வெளியிட்டது. அதன் மூலம் பொக்ரான் - I ன் பின்னணி மற்றும் விளைவு குறித்த ஜனநாயக மற்றும் முற்போக்கு கருத்துக்களுக்கு வலுவூட்டியது.

இத்தொகுப்பில் உள்ள பல கட்டுரைகள் முதலில் ஃபிரண்ட்லைன் பத்திரிகையில் ஆங்கிலத்தில் வெளியானவை. சில, ஃபிரண்ட்லைனில் வந்த கட்டுரையை அடிப்படையாய் கொண்டு இத்தொகுப்பிற்காக மீண்டும் விசேஷமாக எழுதப்பட்டவை. இத்தொகுப்பில் உள்ள கட்டுரைகள் இந்திய அணுகு கொள்கை குறித்த தற்போதைய விவாதத்தின் எல்லா அம்சங்களையும் உள்ளடக்கியுள்ளது.

இத்தொகுப்பின் முதல் கட்டுரையை எழுதியவர் அட்மிரல் எல். ராம்தாஸ். இவர் இந்திய கப்பற்படையின் ஓய்வுபெற்ற முன்னாள் தளபதி மற்றும் முக்கிய ராணுவ அதிகாரி. இவர் தன் கட்டுரையில் அணு ஆயுதமயமாக்கலை அரசியல், சமூக, மற்றும் நீதி அடிப்படையில் கடுமையாக எதிர்ப்பதுடன் இந்தியா (மற்றும் பாகிஸ்தானின்) அணு ஆயுதமயமாக்கலின் உண்மையான குறைகளையும் திட்டவாட்டமாக தெளிவு படுத்துகிறார். பகுதி-I ல் உள்ள அடுத்த கட்டுரையை எழுதியவர் ஃபிரண்ட்லைன் பத்திரிகையாசிரியர் என். ராம். இக்கட்டுரை, பொக்ரான்-II ன்

பகுதி- I

நிகழ்வு

1 - திருப்ப

முத்து

முடியவில்லை. பாராளுமன்றத்தில் விவாத நேரத்தின்போது முன்னாள் பிரதமர் ஐ.கே. குஜ்ரால், பிரதமர் பதவியிலிருந்து தான் விலகியபோது தேசிய பாதுகாப்புக்கு எந்தவிதமான அச்சுறுத்தலும் காணப்படவில்லை என்று கூறினார். சோதனைகளை முன்மொழியும் அந்த குறிப்பிட்ட கோப்பு தன்முன் 2 மாதத்துக்கும் மேலாக கிடந்தது என்றும் அவற்றுக்கு எதிராக தன் அரசாங்கம் முடிவு செய்திருந்தது என்றும் ஒரு தொலைக்காட்சிப் பேட்டியில் அவர் மேலும் கூறினார். மற்றவர்களுடன், விஞ்ஞானிகளும்தான் இந்த சோதனைகளை முன்னுக்கு தள்ளியவர்கள் என்பது இதிலிருந்து தெரிகிறது. பாஜக அரசாங்கத்துக்கும், ஏக்கத்துடனிருந்த அணுவிஞ்ஞானிகளுக்கும் இடையிலான பரஸ்பரம் ஒத்துப்போன உறவிலிருந்தே இந்த சோகம் விளைந்தது என நான் நம்புகிறேன்.

பதவிக்கு வந்து மூன்றுவாரங்கூட ஆகாத ஒரு அரசாங்கம் எவ்வாறு ஒரு முழுமையான போர்த்தந்திர பாதுகாப்பு ஆய்வை செய்யவும், இவ்வளவு முக்கியமான ஒரு தீர்மானத்தை எடுக்கவும், ஏப்ரல் 10 அன்று நடத்திக்கொள்ளுமாறு விஞ்ஞானிகளுக்கு இசைவு தரவும் முடிந்தது? 'சோதனைகளுக்குப் பிறகு தேசிய தொலைக்காட்சியில் தாம் தோன்றியபோது, அணுசக்தி ஆணையத் தலைவர் டாக்டர் ஆர். சிதம்பரமும் பாதுகாப்பு அமைச்சருடைய விஞ்ஞான ஆலோசகர் ஏ.பி.ஜே. அப்துல் கலாமும், அந்த தேதியை பகிரங்கப்படுத்தினார்கள்).

இந்த தீர்மானத்தின் விளைவை மதிப்பிடக்கூடிய ஆழமான பகுப்பாய்வு செய்யப்பட்டது என்பதில் எனக்கு நம்பிக்கை இல்லை. (வெடிப்புகளுக்குப் பின் உடனடியாக நாட்டவர் சிலர் உற்சாகப் பெருக்கெடுக்கலாம் என சிலர் 'முன்னறிவித்ததைத் தவிர). சோதனைகளுக்கு ஒரு சில நாள்களுக்கு முன்தான், சீன மக்கள் விடுதலைப் படையின் பொதுத்தலைவரான ஜெனரல் ஃபு குவான் யு இந்தியாவுக்கு நம் தரைப்படைத் தளபதியின் விருந்தினராக வந்திருந்தார். சீனருடனான நம் உறவுகள் அச்சமயத்தில் மிகவும் மோசமாக இருந்தாலோ, அல்லது தேசிய நலனுக்கு அவர்களால் அச்சுறுத்தல் காணப்பட்டாலோ, அத்தகைய வருகை நிகழ்ந்திருக்காது. இந்த சோதனைகளுக்கு சற்று முன்னதாகத் தான், பாதுகாப்பு மந்திரி ஜார்ஜ் பெர்ணான்டஸ் சீனரைப்பற்றி சில அறிக்கைகள் விட்டதாக வெளிவந்தது. எனவே

மக்கள் இதை ஒரு முன்கூட்டி திட்டமிட்ட சூழ்ச்சி என தொடர்புபடுத்த முயன்றார்கள். இந்த குற்றச்சாட்டுகளை ஜார்ஜ் பெர்ணான்டஸ் மறுத்திருக்கிறார். என்னைப்பொறுத்தவரை, அவரை நான் நம்பத் தயார். ஏனென்றால் சம்பவத்துக்கு வெறும் 36 மணிநேரத்துக்கு முன்புதான் அவருக்கே இந்த சோதனைகளைப்பற்றி உறுதியாக தெரியவந்தது.

இவையெல்லாம் எதைக் காட்டுகின்றன? கூட்டணியில் இருக்கும் கூட்டாளிகள் தம் அணிகளைத் தூண்டிவிடுவதை அடக்கி வைக்கும் - வருங்கால தேர்தல்களில் அரசியல் ஆதாயம் ஈட்டும் - அரசியல் சந்தர்ப்பவாதத்தின் அடிப்படையில் மட்டுமே (பாஜக.வால்) அந்த முடிவு எடுக்கப்பட்டது என்பதையன்றி வேறு எதைக் காட்டுகின்றன? அணுஆயுத சோதனையில் பாகிஸ்தானைவிட ஒரு எட்டு முன்னுக்குப் போய்விட்டதை அதுவும் மிகக் குறுகிய காலத்தே பயன்படுத்தி, அமைச்சரவையின் சில மூத்த மந்திரிகள் பாகிஸ்தானை ஏடாகோடமாக மிரட்டவும் ஆரம்பித்தார்கள்! ஒன்று மற்றதற்கு இட்டுச்செல்ல, சம்பவங்கள் தம்பாட்டுக்கு தவிர்க்கமுடியாத பின் விளைவை நோக்கிப் போயின; மே 28 அன்று பாகிஸ்தானில் உள்ள சாகாய் மலைகள், பாகிஸ்தானிய சோதனைகளின் மகத்தான வெப்ப மற்றும் காமா கதிர்வீச்சால் வெள்ளொளியாக ஒளிர்ந்து வெடிப்பை எதிரொலித்தன. தம் வீரத்தையும் பைத்தியக்காரவெறியையும் வெளிப்படுத்திக்கொள்வதில் இருதரப்பு தலைமையும் ஒன்றுடன் ஒன்று போட்டிபோட்டுள்ளது.

அணு ஆயுதமயமும்

அதன் உள் அர்த்தங்களும்

அணுஆற்றல் பற்றிய அறிவையும் பிரயோகத்தையும் சமாதான நோக்கங்களுக்காக பயன்படுத்துதல் என்பதுவே நமக்கு தெரிந்த ஒரே அணுசக்தித் திட்டமாக இருந்தது. சுதந்திரம் பெற்றதில் இருந்து அதையே இந்தியா உச்சரித்தும் கடைப்பிடித்தும் வந்தது. 1974ன் பொக்ரான் II-ம் 'சமாதான அணுசக்தி பரிசோதனை' (PNE) என்றே அறிவிக்கப்பட்டது. அமெரிக்காவிடமிருந்தும் பிறரிடம் இருந்தும் மிகுந்த அழுத்தம் வந்தபோதிலும் இந்தியா உறுதியாக நின்றது. ஒட்டுமொத்த சோதனைத் தடை ஒப்பந்தத்தில் (சிடிபிடி) கையெழுத்

திடவில்லை. இந்த நிலைபாட்டுக்காக கடந்த பாராளுமன்றம் குஜ்ரால் அரசாங்கத்துக்கு ஏகோபித்த ஆதரவு அளித்தது. மேலும் இதற்காகவே நம்மை பல நாடுகளும், குறிப்பாக மூன்றாம் உலகமும், மிக உயர்வாக மதித்தன. ஆயுதமயமாக்கத்திறன் இருந்தும் அவ்வாறு செய்யாதிருந்ததற்காக இந்தியாவுக்கு மிகுந்த மதிப்பும் மரியாதையும் இருந்தது. தார்மீக ரீதியாக நாம் மிக வலுவாக இருந்தோம்; அணு ஆயுத உடைமையாளர்கள் தம் அணுஆயுதப் படைக்கலங்களை கைவிட்டுப்படிச் செய்வதற்காக தொடர்ந்தும் போராடத் தகுதியான நிலையில் இருந்தோம்.

அந்தோ. அவையெல்லாம் மே 11 அணுவெடிப்புப் புகையோடும் கதிர்வீச்சோடும் கலந்து காணாமல் போய்விட்டன. அதன் பின் உடனடியாக நம்மை ஒரு அணுஆயுத அரசு என அறிவித்துக் கொள்ளத் தொடங்கிவிட்டோம். அணுஆயுதக் கோட்பாடோ, அணு ஆயுதப் போர்த்திட்டமோ இல்லாமலேயே தன்னை ஒரு அணு ஆயுத சக்தி என அழைத்துக்கொள்வது 'கொரங்கு கையில் பூமால்?' என்னும் ஒரு தமிழ்ப் பழமொழியை நினைவுபடுத்துகின்றது. குரங்கிடம் ஒரு பூமாலையைக் கொடுத்துவிட்டு அது பிய்த்தெறியப் படாமல் அப்படியே இருக்கவேண்டும் என எதிர்பார்த்தால் நடக்குமா?

அணு ஆயுதங்களின் அழிவு சக்தி

இன்றைக்கும் பல இபாகுசாக்கள் உயிருடன் இருக்கிறார்கள். இரோசிமாவில் உயிர்பிழைத்த யசுஹிகோ டகேடா என்பவர் இந்தியாவிலும் பாகிஸ்தானிலும் அணு ஆயுதங்களின் பயங்கர விளைவுகளை விளக்கிவந்திருந்தார். ஐப்பானில் இருந்து வந்த குழு, ஒரு இயங்கும் புகைப்படக் கண்காட்சியையும் தன்னுடன் கொண்டு வந்திருந்தது. இது விசயத்தை மிக வலுவுடன் தெரிவித்தது. இங்கு சில நேரடியான தகவல்களை தந்தால் தவறாகாது. உலகின் மிகப்பெரிய நகரைத் துடைத்தெறிய ஒரு மெகா டன் வேட்டே போதுமானது. தாக்கப் புள்ளியில் / வெடிப்பு மையத்தில் இருந்து 18 கி.மீ. ஆரம்வரை உயிரிழப்புகள் ஏறக்குறைய 100 சதவீதமாக இருக்கும். 1000 ச.கி.மீ. பரப்புவரை எரிந்துபோய்விட முடியும். கதிர்வீச்சு மேல்படிவு போன்ற மறைமுக விளைவுகளால் ஏற்படும் சாவுகள், வேட்டு மையத்தில் இருந்து காற்றடிக்கும் திசையில் 2000ச.கி.மீ.க்குக் கூடுதலான

பரப்பு வரை ஏற்பட முடியும். நான் இரோசிமாவுக்கு போயிருக்கிறேன். அவை குண்டின் கோர விளைவுகளை பதிந்துவைக்கவும் வெளிச்சம்போட்டுக் காட்டவும் ஜப்பானியர் எடுத்துக்கொண்டுள்ள சிரமங்களை கண்டிருக்கிறேன். அங்கு நிலையான பொருட் காட்சியையும், கண்காட்சியையும் சுற்றிப்பார்க்கும் ஏராளமான பள்ளிக் குழந்தைகளின் கண்களில் கண்ணீர்வடியக் காண்பது மனமுருக்கும் காட்சியாக இருந்தது. 'பொடியன்' குண்டு வீச்சை படம்பிடித்த திரைப்படமும் அவ்வப்போது அங்கு திரையிடப்படுகிறது.

நாம் ஆளாகும் இழப்புகள்

நமது விஞ்ஞானிக்கு இவையெல்லாம் தெரிந்திருக்கும் என்பது தெளிவு. ராட்சத ஆயுதம் ஒருபோதும் பிரயோகிக்கப்படாது என நம்புவது எதிரியின் கருணையில் மிதமிஞ்சிய நம்பிக்கை வைப்பதாகும். தன்னிடம் ஒரு அணுஆயுதம் இருந்தால், அதைப் பயன்படுத்துவதை வலிந்து தவிர்த்து எல்லைக்கு தன் புறமுதுகை காட்டிநிற்கும் எதிரியை உள்ளபடி நாம் கருதிப்பார்க்கவும் முடியுமா? "முதலில் பயன்படுத்த மாட்டோம்" என ஏதோ ஒரு ஒப்பந்தத்தை எழுதி வைத்த ஒரு துண்டுக்காகிதத்துக்கு, அத்தகைய சூழ்நிலைகளில் எந்த அர்த்தமும் இராது. எனவே துணைக் கண்டத்தின் நிலைமை, மிகவும் அபாயகரமும் தீப்பற்றிக் கொள்ளக்கூடியதுமாக ஆகியுள்ளது. இப்பவும், அணுஆயுதங்கள் தற்செயலாக ஏவப்பட்டு வ்டுவதைத் தவிர்க்கக் கூடிய தொழில்நுட்பத் திறனோ அமைப்போ இந்தியாவுக்கும் சரி பாகிஸ்தானுக்கும் சரி இருப்பதாக நான் நம்பவில்லை. கெடுபிடிப் போர்க்காலத்தில் அணு ஆயுதங்களை செயலுறுத்தும் நிலைக்கு மிகசமீபமாக பலதடவைகள் அமெரிக்கா வந்தது; அதிகமும், அணுஆயுதங்கள் உள்ள, இல்லாத பகுதிகள் மற்றும் நாடுகளின் மீது ஏவப்பார்த்தது சுவாரசியமான உண்மையாகும்.

உதாரணமாக, வியத்நாம் மக்களின் மனஉறுதி வலிமைமிக்க அமெரிக்க போர் யந்திரத்தின் முதுகெலும்பை உண்மையாகவே முறித்தது; அணுஆயுதங்களை ஏவும் நிலைபாட்டை எடுக்கும் தீவிரமான நிலைக்கு அதனை (அமெரிக்காவை) நெருக்கியது. ஆயுதமயப்படுத்துவது என்றால் சில கடமைகளையும் பொறுப்புகளையும் ஏற்பதாக பொருள். அவற்றை இனி பார்ப்போம்.

அணு ஆயுத அரசு - கடமைகளும் பொறுப்புகளும்

ஒரு அணுசாதனத்தை வெடித்துவிடுவது ஒப்பீட்டளவில் எளிதான விவகாரம்தான். ஆனால் தன்னை அணுஆயுத அரசு என பிரகடனப்படுத்திக் கொள்வது மிக சிக்கலானதும் விலைகூடியதும் ஆகும். முதன்முதலாவதாக நமக்கொரு அணு ஆயுதக் கோட்பாடும் ஒரு அணு ஆயுதப் போர்த்திட்டமும் தேவை. இதுவரை நம்மிடம் அத்தகைய எதுவும் இல்லை. அல்லது அதிகாரத்தில் உள்ள எவரும் இதைக் குறித்து வாய்திறக்கவும் இல்லை. இது பின்வரும் கேள்விகளுக்கு இட்டுச்செல்ல வேண்டும்: நம் சாத்தியமான எதிராளிகள் யார்? அவர்கள் பிரதேச எதிரிகளா உலகளாவிய அச்சுறுத்தலா? என்னவிலை தந்தும் காப்பாற்றும் அளவுக்கு நம் தேசிய நலன்கள் என்பன யாவை? இறையாண்மை என்ற சொல்லை நாம் என்னவென்று புரிந்துகொள்கிறோம்? அணுஆயுதங்களைப் பிரயோகிப்பதாக உத்தேசித்தால் - எந்த சூழ்நிலைகளின் கீழ் அவற்றை நாம் பிரயோகிப்போம்? 'முதலில் பிரயோகிப்பதில்லை' என்னும் சம்மதம் எல்லோருக்கும் இருக்குமா? இல்லையெனில் யாருக்கு இது பொருந்தும்? இப்படியே...

நம் சொந்த மக்களின் உயிர்களைக் காப்பது, எதிரித்தரப்பில் உள்ள அப்பாவிக் குடிமக்களைக் கொல்லாது விடுவது, என்னும் பொறுப்பே நம் அணுஆயுத போர்த்திட்டத்தில் முதன்மை முக்கியத்துவம் உடையதாக இருக்கவேண்டும். அப்படி கொல்வது அழகில்லை, அவசியமில்லை, அதை மன்னிக்க முடியாது என்பதோடு அது ஒரு நல்ல போர்த்திட்டமும் ஆகாது. பிறகென்ன? நடைமுறைத் தந்திர சண்டைக்காட்சிகளுடன் மட்டும் நம் ஆயுதங்களை மட்டுப்படுத்திக் கொள்கிறோமா? நம் உத்தேச எதிரியும் இத்தகைய சுயக்கட்டுப்பாட்டு விதிகளுக்கு தன்னை உட்படுத்திக் கொள்வானா? இது முன்பே கணித்துவிடக்கூடிய ஒரு அணுஆயுதப் படுகொலைக்கு இட்டுச்செல்வதா? அமெரிக்கர்கள் இதைப்பற்றி துளியும் கவலைப்படவில்லை. இத்தனைக்கும் இரோசிமா - நாகசாகியில் இருந்த அப்பாவிக் குடிமக்களுக்கு எதிராக இந்த ஆயுதத்தைப் பயன்படுத்துவதைப் பற்றி எண்ணற்ற அறிவியலாளரும் பிறரும் அதனிடம் வேண்டுகோள் விடுத்தார்கள். ஐப்பான் தன்

போர்க்குற்றங்கள் சிலவற்றுக்காக மன்னிப்புக் கேட்கச் செய்யப்படுகிறது பற்றி இந்நாட்களில் அதிகம் கேள்விப்படுகிறோம். இரோசிமா - நாகசாகியில் தான் இழைத்த காட்டுமிராண்டிச் செயல்களுக்காக ஒப்புக்காவது ஒரு மன்னிப்பு கேட்டிருக்கிறதா அமெரிக்கா? எனவே இந்த ஆயுதமயமாக்கப் பாத்திரத்தையும் ஒரு அணு ஆயுத அரசாக எண்ணப்படவேண்டும் என்பதில் காட்டப்படும் ஆவலையும் நாம் ஆழமாகப் பார்ப்பதும், தெட்டத்தெளிவான அணு ஆயுதப் போர்த்திட்டத்தை உருவாக்க வேண்டுவதும் அவசியமாகும்.

தலைமை, கட்டுப்பாடு,

எதிரலைத் தொடர்பு, தகவல் சேகரிப்பு

திறமையான, வலிந்த ஆயுத வீச்சை சாத்தியமாக்கவும், (அல்லது) அணுஆயுதங்கள் தற்செயலாக ஏவப்பட்டுவிடுவதை தவிர்க்கவும் மிகவும் நேர்த்தியான தலைமை, கட்டுப்பாடு, தொலைத் தொடர்பு, தகவல் சேகரிப்பு அமைப்பு நமக்குத் தேவையாகிறது. இதன் இணைமுடிவு என்னவென்றால், இந்த ஆயுதங்களை தவறுதலாகவோ வேண்டுமென்றோ, ஒரு குழுவோ தனிநபரோ, ஒரு அதிகாரியோ விமானியோ, நீர்மூழ்கிக்கப்பல் தலைவரோ, தன் அதிகாரத்தையோ தலைமையையோ வெளிப்படுத்திக் காட்டவோ, வேறு ஏதேனும் அரசியல் உள்நோக்கங்களோடோ பயன்படுத்துவதை, எந்த வழியிலும் அந்த அமைப்பு அனுமதிக்கக் கூடாது என்பதாகும்.

இந்தியாவைவிட பாகிஸ்தானுக்கு இது அதிகம் உண்மையான ஒரு சாத்தியமாக உள்ளது. ஏனென்றால் ராணுவ திடீர்ப் புரட்சிகள் மற்றும் எதிர்ப்புரட்சிகளின் ஒரு தொடர் அனுபவம் அந்த நாட்டுக்கு உள்ளது. ('பன்மையில் எப்போதுமே பாதுகாப்பு உள்ளது' என்னும் அடிப்படையில்) யார் யார் சேர்ந்த குழு அணு ஆயுத விசையை இயக்குவது என்பதையும் அந்த அமைப்பு தெளிவாக குறிப்பிட்டு விட வேண்டும். அதன் பொருள்: சம்பந்தப்பட்ட ஆயுதத்துக்கு தரப்பட்டுள்ள குறியீட்டை செயலுறுத்த தெரிந்தவர்கள், அதிகாரம் தரப்பட்டவர்கள் யாரெல்லாம்' என்பதாகும். அந்த வளையத்திலுள்ள நபர்கள் அனைவரும் அந்த செயல்பாட்டை நிறைவேற்றினாலன்றி, அந்த ஆயுதம் செயலுறுத்தப்பட மாட்டாது.

இதே சாத்தியத்தை உணர்ந்தே, அமெரிக்கர்கள் அணு ஆயுதங்களை தற்செயலாகவோ வேண்டுமென்றோ ஏவிவிடுவதற்கு எதிரான பாதுகாப்பாக, சம்மத செயல் இணைப்புகள் (Permissive Action Links - PAL) என்பதை உருவாக்கினார்கள். இவை விசேசமான கணிப்பொறி அடிப்படையிலான சில்லுச் சாதனங்கள் - பாதுகாப்பு நடவடிக்கைகளுக்காக ஏற்பட்டவை. இப்போது அணுஆயுதங்கள் இந்தியாவிலும் பாகிஸ்தானிலும் ஒரு யதார்த்தமாக இருக்கிறபடியால், ஒரு தற்செயலான அணுஆயுதப் போரைத் தவிர்ப்பதற்காக, முன்னேறிய அணுஆயுத அரசுகளிடம் இருந்து ஆகச் சிறந்த தொழில் நுட்பங்களை இருநாடுகளும் பெற்றுக்கொள்வது அத்தியாவசியமானதாகும். PAL அமைப்புகளோடு கூடவே, நம் இரு தலைமைச் செயல்குழு / தலைவர்களுக்கிடையில் நம்பகமான, தொடர்ச்சியான நேரடி தொலைத்தொடர்பு (ஹாட்லைன்) இருப்பதும் தேவை. அதன்மூலம் தற்செயலாகவோ திட்டமிட்ட முறையிலோ பரஸ்பர அணுஆயுத வீச்சு நேராமல் தொடர்ந்த உரையாடலை பரிமாறிக்கொள்ள முடியும். இறுதியாக, ஆவியாகவோ, சாம்பலாகவோ ஆகிவிடும் முன் இவை எல்லாம் நிகழ்ச்செய்ய; முதல் தாக்குதல் நிகழ்ந்துவிட்ட பின்னும் செயல்பட முடிகிற கோட்டை போன்ற தளங்களில் முழு அதிகாரக் குழுவும் இருத்தப்படவேண்டியது அவசியம். இது தானாகவே, சிறப்பான தொலைத்தொடர்புப் பிரச்சினைகளை முன்னிறுத்துகிறது. ஆனால் இவற்றை சமாளித்துவிட முடியும். இதன் முடிந்த பொருள்: இவையெல்லாம் பாதுகாப்புச் செலவை மேலும் அதிகரிக்கும் என்பதே.

தகவல் சேகரிப்பு

உங்கள் எதிராளி உங்களிடம் சொல்வதைஎல்லாம் அப்படியே நீங்கள் எடுத்துக்கொள்ளப் போவதில்லை. நீங்களாகவே நேரில் அறிய விரும்புவீர்கள். இதன்பொருள், முன்கூட்டியே எச்சரிக்கும் அமைப்புகளை துணைக்கோள் வேவு, 24 மணிநேர விண்வழி முன்னெச்சரிக்கை, அதிநவீன மின்னணு சாதனங்கள் / முகமைகளைக் கொண்டு இடைமறித்தல் முதலியவை மூலமாக நிறுவுதல் என்பதாகும். இவை எல்லாவற்றிற்கும் ஒரு விலை இருக்கிறது. தற்போதைய அமைப்புகளுக்கு ஆகும் செலவுபோல் குறைந்தது சுமார் 5

பங்கு செலவுபிடிக்கும் என மதிப்பிட முடியும். தகுந்த தகவல்சேகரிப்பு அமைப்பு இல்லாத ஆயுதமயம், மிகவும் அபாயகரமான வேலையாகும். எல்லா விமானங்கள், கப்பல்கள் மற்றும் ஏவுகணைகளிலும் மிகவும் தெளிவான IFF அமைப்புகளை (நண்பரா எதிரியா என அடையாளம் காண்பவை) பொருத்து வதும் தேவையாகும். இந்த நடவடிக்கைகள் யாவற்றுக்கும் தேவை பணம் மற்றும் காலம். நம் எதிராளியை விடவும் சற்று மேம்பட்ட அமைப்பை விரும்பும் ராணுவ இயல்புக்கம் எப்போதும் உள்ளது. அப்படியானால் அதற்கு அதிக பணம் தேவை - செயல் - எதிர்ச் செயல் வட்டம் இயங்கத் தொடங்கியபின் அது ஆயுதப்போட்டிக்கே இட்டுச்செல்கிறது.

விமானத்தாக்குதலிலிருந்து பாதுகாப்பும் ஏவுகணை எதிர்ப்பும் அமைப்பும்

இன்னுமொரு சிறப்புத் தேவையையும் நிறைவு செய்தாக வேண்டும். ஒரு அச்சுறுத்தல் வரலாம் என எதிர்பார்க்கும் எல்லா தினசரிகளையும் துழாவுவது அதிஉணர்வுள்ள ராடார் அமைப்புகளை கொண்டிருப்பதும் தேவையாகும். முடிவு செய்வதற்கு ஏதுவாக சரியான காலத்தகவலை வழங்கும்படி அவை CBI அமைப்புகளுடன் ஒருங்கிணைக்கப்பட வேண்டும். இவற்றில் சில ஏற்கனவே உள்ளன. ஆனால் அணு ஆயுதங்களின் சூழலில் அவை பெரிதாக்கப்படுவது தேவை. ஆயின் இதற்கு பெருஞ்செலவாகும். வரும் கணை தன் இலக்கை எட்டும் முன்னரே அதை தட்டி எறியும் கணை எதிர்ப்புக் கணையை ஏவும் திறனும் அதற்கு இருக்கவேண்டும். துணைக் கண்டத்தில் ஒரு உள்வரும் ஏவுகணையின் பறப்புநேரம் ஒருசில நிமிடம்கூட ஆவதில்லை. எனவே, இதை அழிப்பது அந்த அளவுக்கு கடினம் - ஏறக்குறைய அசாத்தியம்.

குடிபாதுகாப்பு நடவடிக்கைகள்

நேரக்கூடும் ஒரு அணுஆயுதத் தாக்குதலில் இருந்து நம்சொந்த மக்களைக் காப்பதற்கே போர்த்தந்திரம் என்றால், பிரதான தாக்கு இலக்குகளில் அணுஆயுத காப்பிடங்கள் அமைப்பது தேவை. மும்பை, புதுடெல்லி முதலிய அணுஆயுத இலக்கு

மண்டலங்களில் நாம் காப்பிடங்கள் கட்டியாக வேண்டும். பல அணுஆயுத நாடுகளில் பாதாள (நிலத்தடி) ரயில்பாதை அமைப்புகள் இயற்கையான, ஆயத்தமான காப்பிட வாய்ப்பாக உள்ளன. இந்தியாவிலோ கல்கத்தாவின் சில பகுதிகள் தவிர அத்தகைய அமைப்பு நம்மிடம் இல்லை. இன்று பாதாள ரயில்பாதை அமைப்பதென்றால் அதற்காகும் பிரமாண்ட செலவு நமக்கெல்லாம் தெரிந்ததே. பூமியை குடைவதற்கு மட்டுமே நாட்டின் செல்வம் பெருமளவு தேவைப்படும்.

இந்த விவாதத்தில் இருந்து, இந்த ஆயுதமய காரியத்துக்கு பல மறைவான செலவுகள் உள்ளன என்பதை நாம் பார்க்கமுடிகிறது. அல்லது நமது மக்களின் பாதுகாப்பு 'பெருந்தன்மையோடு' புறக்கணித்து விடும் போர்த்திட்டம் இருக்கவேண்டாம். அப்போது இந்த தலைப்பின்கீழ் எந்த செலவும் வராது! மக்கள் தம்மை தாமே காப்பாற்றிக் கொள்ளட்டும்!

குடிமக்கள் பாதுகாப்புப் பயிற்சியும் கவச உடை
முதலியனவும் நம் கவனத்தை ஈர்க்கவேண்டிய பிற தலைப்புகளாகும். நிலநடுக்கம், சூறாவளி போன்ற இயற்கை நாசங்களுக்குக்கூட குடிமக்கள் நல வசதிகளும் ஊழியர்களும் பற்றாக்குறையாகவே காணப்படுகிறார்கள். வேறு அநேக சிறப்பு அழிவுகளாலும் நாம் துன்புறுகிறோம். உதாரணத்துக்கு போபாலில் நேர்ந்த பெயர் கெட்ட பூனியன் கார்பைடு விஷவாயுக் கசிவு பல ஆயிரம் மக்களைக் கொன்றது. இன்னும் பல்லாயிரம் பேரை ஆயுசுக்கும் ஊனமாக்கியும் உருக்குலைத்தும் போட்டது. என்ன பாதுகாப்பு அமைப்புகளையோ பயிற்சி அமைப்புகளையோ நம் மக்கள் பெற்றிருந்தார்கள்? ஒன்றுமில்லை. அசட்டையாலும் புறக்கணிப்பாலும் ஏற்பட்ட கட்டற்ற ரசாயனப் போராகவே அது இருந்தது. ஆயின் ஒரு அணுஆயுத தாக்குதலின் பின்விளைவை நாம் கிரகிக்கக்கூட முடியுமா? ஏறக்குறைய—100—கோடி—மக்கள்தொகை—என்பதால்—பெரிதாக எண்ணப்பட விரும்புகிறோம். ஆனால் மனித உயிர்மீது மிகவும் அக்கறையற்றவர்கள் நாம்தான். 1997 ஐ.நா. வளர்ச்சித்திட்டத்தின் (UNDP) மனிதவளர்ச்சிக் குறியீட்டெண் பட்டியலில் 178 நாடுகளில் நாம் 138வது இடத்தில் இருப்பது வேறு எப்படி சாத்தியமாகிறது? லெசாதோ, கானா, நமிபியா, ஸூலங்கா போன்ற நாடுகள்கூட நம்மைவிட

முன்னேறி உள்ளன. நமது அண்டைநாடான பாகிஸ்தான் அடித்துப்பிடித்து 139ஆம் இடத்தைப் பிடித்துவிட்டது!

விழிப்புணர்வும் பயிற்சியும்

ஒரு அணு ஆயுத மேல்படிவுப் பகுதியினூடாகவும் உயிர்தப்பிக்கவும் போரிடவும் நம் ஆயுதப் படைகளுக்கு நாம் பயிற்சி தரவேண்டி உள்ளது. அத்துடன் அணு ஆயுத தாக்குதல்கள், அபாயங்கள், தீமைகள், முதல் உதவி முதலியவை தொடர்பான எல்லா விசயங்களையும் நம் மக்களுக்கும் நாம் கற்பிப்பது தேவை. இந்த அணு ஆயுத சூழலில் தப்பிக்க தேவையான சிறப்பு கவச உடைகளை நம் ஆயுத படையினருக்கு அளிப்பது தேவை. மொத்தத்தில் தவிர்க்கக்கூடிய ஒரு தற்செயல் நிகழ்வென்றாலும், இப்போது அது நம் மத்தியில் வந்துவிட்டதால், அதைப்பற்றி நாம் எடுத்துக்கூறுவது தேவை.

இந்திய - பாகிஸ்தானிய உறவுகள்

இப்போது இந்தியாவும் பாகிஸ்தானும் அணுஆயுத போர்தன்மைக்கும் அதன் விளைவுகளுக்கும்மான கட்டத்தை அடைந்து விட்டதால், நிலைப்புத்தன்மையை மீட்கவும் ஏறிவரும் சூட்டை தணிக்கவும் விரைந்து ஏதேனும் செய்தாக வேண்டும். எல்லையின் இருதரப்புத் தலைமைகளும் சமீபத்தில் பேசியிருப்பவை உதவுவதாகத் தெரியவில்லை. அல்லது காஷ்மீர் போராளிகளின் தொடர்ந்த வன்முறைச் செயல்களும் உண்மையிலேயே பிரயோஜனமாக தெரியவில்லை.

எல்லையின் இரு பக்கத்து மக்களும் சேர்ந்து, இந்த ஒத்த செயல் / எதிர்ச்செயல் நோய்க்குறிகளை தடுத்து நிறுத்துமாறு தம் அரசுகளை நெருக்க தம் குரல்களை உயர்த்துவதே ஒரே தீர்வாகத் தோன்றுகிறது. தற்செயலான அல்லது தவறாக கணிக்கப்பட்ட குண்டு வீச்சு என்பதற்கு அச்சப்படவேண்டிய சாத்தியம் இருக்கையில், இந்தியாவும் பாகிஸ்தானும் தம் பிரச்சனைகளை எல்லாம் பேச்சுவார்த்தை மூலமே கையாள்வதாக தமக்குள் பிரதிக்கை எடுக்கவேண்டும். அச்சுறுத்தல்களோ மற்றவரை விஞ்சிநிற்கும் முயற்சியோ இருநாடுகளுக்கும் பெரும்நாசம் விளைப்பதாக முடியும். முதிர்ச்சியான முறையில் நாம் நடந்துகொள்ளவேண்டும். இன்றேல்.

'சுதேசிகளின்' பொறுப்பற்ற நடத்தை என அணுஆயுத உடைமைப்பிரிவினர் பேசும் கருத்தை நிரூபித்தவர்களாவோம்.

எனவே இந்தியாவும் பாகிஸ்தானும் சேர்ந்து பின்வரும் நடவடிக்கைகளை மேற்கொள்ள வேண்டும்:

அ. தம் தற்போதைய எல்லா அணுஆயுத திட்டங்களையும் நிறுத்தி வைப்பது. அணுஆயுத உடைமை நாடுகள் அவற்றின் படைக்கலங்களைக் குறைக்கவும், இறுதியாக ஒரு ஏற்கப்பட்ட கால வரம்புக்குள் தம் அணுஆயுதங்களை முற்றிலுமாக ஒழித்துக்கட்டும்படியும் அவற்றை நெருக்கும் முயற்சியில் கைகோர்ப்பது.

ஆ. நம்பிக்கை ஊட்டும் நடவடிக்கைகளை (CBMகளை) தொடங்குவது.

இ. பிரச்சனைகளை தீர்க்க நேரடியாகவோ, போராளிகள் அல்லது அந்நியர்கள் போன்ற பதிலிகள் மூலமோ தாக்குதலை பிரயோகிப்பதில்லை என நேர்மையான முறையில் உறுதிமொழிதல்.

ஈ. ஒருவருக்கு எதிராக ஒருவர் தூண்டிவிடும் அறிக்கைகள் விடுவதை நிறுத்துவது.

உ. காஷ்மீர் பிரச்சனையைத் தீர்க்க ஒரு புத்தம்புது அணுகுமுறையை நடைமுறைப் படுத்துவது.

ஊ. கூடியசீக்கிரம் இருதரப்பு பேச்சுவார்த்தைகளை தொடங்கி விடுவது. ஒருவர் ஒருவருடன் பேசுவோம். ஒருவருக்கு ஒருவர் எதிராக அல்ல.

இந்திய - சீனா உறவுகள்

1988 முதல் சீனாவுடன் சிரமம் எடுத்து கவனமாக நிறுவி வந்த நட்புறவு கடுமையான பின்னடைவை அடைந்துள்ளது. இதற்கு காரணம், அணுவேட்டுகளும், நம் பாதுகாப்பு அமைச்சரின் தவிர்த்திருக்கக் கூடிய வசனங்களும் தான். இது கடுமையான எதிர்மொழியை சீனத்தரப்பில் இருந்து எழுப்பியுள்ளது என்பதை சொல்லத் தேவையில்லை.

அந்த பக்கமிருந்து மிக நீண்ட காலமாக நமக்கு எந்த பிரச்சனைகளும் வரவில்லை. இப்போது மறுபடியும் நம்பிக்கை

அடமிரல் எஸ். ராமதாஸ்

ஊட்டும் நடவடிக்கைகளை தொடக்கத்தில் இருந்து மேற்கொள்ள வேண்டியிருப்பது உண்மையிலேயே மிகுந்த பரிதாபத்துக்குரியதுதான். மடச்செயல் புரிந்துவிட்டு, இப்போது அதற்கு விரைவாக மாற்று தேட வேண்டியவர்களாய் இருக்கிறோம். சமாதான சகவாழ்வு அல்லது பஞ்சசீலம் என்னும் நன்கு நிறுவப்பட்ட கொள்கைகளின்படி சமாதானமும் நட்புறவுமான உறவுகளை அன்றி நாங்கள் வேறெதையும் விரும்பவில்லை என்று மறுபடியும் சீனருக்கு உறுதி செய்ய வேண்டியது அவசர தேவை ஆகும். இரண்டு பக்கத்திலிருந்தும் அணுவேட்டுக் கிளம்பினால் இந்தியா தாக்குப்பிடிக்க முடியாது.

நீண்டகால பாதுகாப்பு வலைப்பின்னலாகவும் நம்பிக்கையை ஊட்டும் நடவடிக்கையாகவும் இந்தியா - சீன - பாகிஸ்தானிய (கூட்டு) பாதுகாப்பு ஏற்பாட்டை கட்டியமைக்கும் சாத்தியத்தை நாம் பரிசீலிக்க வேண்டும்.

முடிவாக

தான் அணு ஆயுதம் தயாரிக்கப் போவதாக முடிவு செய்ததுமே எல்லாவற்றையும் தைத்துமூட்டி விட்டோம் என தற்போதைய பாஜக அரசாங்கம் நினைத்திருக்கலாம். இந்த நடைமுறையால் அரசியல் முதலானவற்றில் ஆதாயம் பெற அது நம்பியது. ஆனால் அப்படி நடக்கவில்லை. அரசியல் ரீதியிலும் சர்வதேச ரீதியிலும் நாம் இழந்துள்ளோம். நமது தார்மீக நிலைபாட்டின் அடிப்படையிலான கோபுர கலசத்தில் இருந்து சரிந்து, 'அணுஆயுத உடைமைக்காரர்கள்' என்னும் பெயர்கொண்ட கொலைகாரர்கள், இரட்டைவேசக்காரர்கள், போர்வெறியர்களின் இடத்துக்கு வந்து வீழ்ந்துள்ளோம். இத்துடன் மே 11க்கு முன்வரை பாகிஸ்தானுடன் ஒப்பிடும்போது இந்தியா பெருமைப்பட்ட ஒப்பீட்டளவிலான அந்தஸ்தும் ஆதிக்கமும் - அது கற்பித்த அளவிலேயே இருந்தாலும் - இப்போது முற்றிலும் சமனாக்கப்பட்டுவிட்டது. மறுபடியும் நாம் நம்மையறியாமல் ஒரு வழக்குச் சரிவிலேயே போய்க் கொண்டிருக்கிறோம். உள்நாட்டில் சமீபத்து துணைத்தேர்தலில் பாஜக அந்த அளவுக்கு சிறப்பாக செய்யவில்லை. வெளிநாட்டு மூலதன பரிவாரங்களை சினம் தணிக்க அரசாங்கம் தன் சுதேசி நிலைபாட்டை திரும்பச் சுருட்டிக் கொண்டுள்ளது. சர்வதேச அரங்கில் பிளப்புசாதனங்கள் தடுப்புப் (cut off) பேச்சுவார்த்தைகளில் சேர ஒத்துக்கொண்டிருக்கிறோம்.

பொருளாதாரத் தடை நடவடிக்கைகளின் தாக்கத்தை நாம் சமாளித்து விடுவோம் என்பதில் சந்தேகமில்லை. ஆனால் அதற்கு ஒரு விளைதர வேண்டியிருக்கும். பல்வேறு சமூகப்பொருளாதார திட்டங்களிலும் பிற சர்வதேச கொடுக்கல் வாங்கல்களிலும் கணிசமாக சமரசம் மேற்கொள்ளவேண்டி இருக்கும். நமது பொருளாதாரம் மேலும் பல தடங்கல்களைச் சந்திக்க வேண்டி இருக்கும்.

வழக்கம்போல இதனால் எல்லாம் பாதிக்கப்படும் பகுதி சமுதாய நலத்துறைதான். உலகிலேயே அதிக எண்ணிக்கையில் தற்குறிகள் இருப்பது நம் நாட்டில்தான். சுமார் 50 கோடி பேர் வறுமைக் கோட்டுக்குக் கீழே வாழ்ந்துகொண்டிருப்பதையோ சொல்லவும் தேவையில்லை. 2000 ஆண்டுக்குள் அனைவருக்கும் சுகாதாரம், அனைவருக்கும் உணவு, அனைவருக்கும் கல்வி, அனைவருக்கும் குடிநீர் இன்னும் இன்னும் வழக்கமான புளித்துப்போன வெற்று கோஷங்களை கேட்டுவருகிறோம். உண்மையைச் சொன்னால், மானுட வளர்ச்சியின் மற்ற எல்லா வகையிலும் நாம் கடைசியாக வந்துகொண்டு உலகின் ஆறாவது பெரிய சக்தியாக எண்ணப்படவேண்டும் என விரும்பும்போது நம்மை பார்க்க மிகவும் அலபத்தனமானவர்களாக / இரங்கத்தக்கவர்களாகத்தான் இருக்கிறது!

நம் மக்கள் அனைவருக்கும் அவர்களின் அடிப்படைத் தேவைகளாகிய உணவு, குடிநீர், சுகாதாரம், கல்வி, துணிமணி, வீட்டுவசதி இவற்றை நம்மால் கொடுக்க முடியும்போது மட்டுமே உண்மையான ஆற்றலும் பலமும் வரும். 100 கோடி மக்கள் வயிற்றிற்கு ஒருநாளைக்கு இரண்டுவேளை முழுமையான உணவு கிடைக்கச்செய்வது, ஏராளமான அணுஆயுதங்களை வைத்திருப்பதை விடவும் மிகப்பெரியதாகும். பரந்த அணுஆயுத படைக்கொட்டில் இருந்தும் முன்னாள் சோவியத் ஒன்றியம் குலைந்தது பொருளாதார பலமற்ற அணுஆயுத பலம் வீரியமற்றது என்பதற்கு அத்தாட்சியாகும். இந்த அணுபவத்திலிருந்து நாம் சரியான பாடங்களைக் கற்றாகவேண்டும். இந்தப் புதிய சவாலை சந்திக்கத் தக்கதாக தேசத்தின் செயல்திட்டத்தை மறுவரையறை செய்வதே இந்த காலகட்டத்தின் தேவையாகும். வரஇருக்கும் சிக்கலான / முக்கியமான காலகட்டத்தில் துணைக்கண்டத்தில் மேலும் ஆரோக்கியமான கலந்தாய்வுகள் மேலோங்கும் என நம்புவோம்.

ஃபிரண்ட்ஸைன், ஜூலை 17, 1998

அணு ஆயுத சாகசவாதத்தின் அபாயங்களும் செலவினங்களும்

என். ராம்

பண்டைய கிரேக்கத் தத்துவத்தில் அக்ரேசியா என்றால் சரி என்று பட்டதை செய்யாதிருப்பது என பொருள்; உண்மையில் தவறெனத் தெரிவதை செய்வது என்றும் பொருள். பின் ஏன் அதை செய்யவேண்டும்? சாக்ரடீஸ் மற்றும் அரிஸ்டாட்டிலில் இருந்து சமகால தத்துவர்கள் மற்றும் சட்டவல்லுநர்கள் வரை, இந்த அக்ரேசிய மனோபாவத்துக்கு பல்வேறு விளக்கங்கள் தந்துள்ளார்கள். அவற்றில் ஒன்று, மனச்சார்புப்படியான அறிவுக்கும் நடைமுறையில் எய்தப்பெறும் அறிவுக்கும் இடையிலான வேறுபாடு மீது கவனத்தை ஈர்க்கிறது: உயர்ந்த, உலகளாவிய அறிவியல் அளவுகோலைப் பயன்படுத்தி பெறும் சரி - தப்பு என்னும் அறிவு தனிநபர் வசம் உள்ளது. ஆனால், செயல்படுத்தப்படுவதில்லை. இதற்கு, ஆராயப்படவேண்டிய குறிப்பான காரணங்கள் இருக்கும். இந்த அக்ரேசிய மனிதனை, அரிஸ்டாட்டில், தூங்கும் அல்லது குடிபோதை ஏறிய மனிதனுக்கு ஒப்பிட்டார். இன்னொரு விதமான விளக்கம் அக்ரேசியாவை, குறுகியகால - நீண்டகால திருப்திகளுக்கிடையிலான முரண்பாடாக, நிகழ்கால - எதிர்கால சேமத்துக்கிடையிலான பரிவர்த்தனையாக பார்க்கிறது.

இந்தியாவில் மத்திய அரசின் கூட்டணி அரசாங்கத்துக்கு தலைமை ஏற்றுள்ள கட்சி, தான் பதவி ஏற்று 3 மாதங்களுக்குள், அக்ரேசிய சமூக - அரசியல் மனோபாவமே நிலையான விதியாக இருக்கும் என வெளிக்காட்டி இருக்கிறது. அதன் முஸ்லிம் விரோதக்

என். ராம், ஆசிரியர், ஃபிரண்ட்லைன்

கொள்கைகளைப் பரிசீலித்தாலும், கொள்கையற்ற கூட்டணியை பார்த்தாலும், அயோத்தியிலோ, வெளிநாட்டுக் கொள்கையிலோ, அல்லது அணுஆயுத மயமாக்கத்திலோ அல்லது காஷ்மீர் விவகாரத்திலோ பார்த்தாலும் அதன் மனோபாவம் அப்படித்தான் உள்ளது. ஆனாலும், காவிப்படையின் நடுநாயகமான தலைவர்களின் **அக்ரேசிய** நடத்தை, அவர்களின் சொந்த வகுப்புவாத, இந்து ராஷ்டிர அளவுகோல்களின்படி தவறு இழைப்பதன் அடிப்படையில் நடப்பதல்ல; மாறாக அரசியல் மனோபாவத்தின் உயர்ந்த, உலகளாவிய அறிவியல் நெறிகளின்படி தவறென்று தெரிந்தே செய்வதன் அடிப்படையிலானதாகும். இதைத் தெளிவுபடுத்திக் கொள்வது அவசியம்.

வேறெதுவும் பாஜக தலைமையிலான அரசாங்கத்தின் பின்வரும் செயல்களை விளக்கமுடியாது: பொக்ராணில் ஐந்து நிலத்தடி அணுஆயுத வெடிப்புகள் நடத்தியது; உடனடியாக இந்தியாவை ஒரு அணுஆயுத அரசு' என பிரகடனம் செய்தது; அரைநிபந்தனையின் அல்லது போலி நிபந்தனையின் பேரில், ஏற்றத்தாழ்வான, உலகம் தழுவிய அணுஆயுத ஒப்பந்தத்தில் (unequal Global Nuclear Bargain - UGNB) இந்தியா சேர புதிதாக சம்மதம் தெரிவித்து பலவிதமான குழப்பக் கருத்துகளை முன்வைத்தது; சீனாவுக்கும் பாகிஸ்தானுக்கும் எதிராக நடப்பற்ற அறிக்கைகளைப் பிறப்பித்தது; கொள்கை வகுத்தோரின் காட்சி எல்லைக்குள், பாகிஸ்தான் திரும்ப நிஜமான பதில்கொடுக்கும் அதிகபட்சமான சாத்தியம் ஏறவே ஏறாததுபோல் செயல்பட்டது; தானே அறிவித்துக்கொண்ட அணுஆயுத தகுதியுடன் காஷ்மீர் பிரச்சனையை முடிச்சுப்போட்டு தூண்டிவிட முயல்வது...

இந்த வளர்ச்சிகள், பிரதேசத்துடனும் உலகுடனும் சுற்றுச் சூழலுடனும் உள்நாட்டு அரசியல் நிகழ்ச்சிகளுடனும் நாடு உறவுகொள்ளும் செயல்பங்கை ஆழமாகப் பாதித்துள்ளன; இந்தியாவின் கோட்பாட்டுத் தந்திர - ராணுவ தகுதியையும் போக்கையும் பாதித்துள்ளன. ஆனால் அவற்றின் விளைவுகளும் உட்பொருள்களும் அவை அர்த்தப்படுத்துவதற்கு நேர் எதிரான வையாக தோன்றுகின்றன; பொக்ரானுக்குப் பிந்திய காட்சி என்னவாக இருக்கும் என்பதை சிந்தித்திருக்க வேண்டிய தம் குறைந்தபட்ச கடமையில் அரசாங்கத்தின் உயர்மட்டத்தில் உள்ள தீர்மானம் இயற்றுவோர் தவறிவிட்டார்கள் என்பதை தெரிவிக்கின்றன.

பொக்ரானுக்கும் சாகாய்க்கும் முந்தி இருந்ததை விட இப்போது இந்தியா பலவீனமாகி, மோசமாகி, வெளி அழுத்தங்கள் மற்றும் வலுக்கட்டாயங்களுக்கு அதிகம் இணங்குவதாகி உள்ளது. உருவாகிவரும் நிலைமையின் 4 அடிப்படையான அம்சங்களை ஆராய்ந்தால் இது தெளிவாகிறது 1. பொக்ரான்-II இன் நிலை கெடுக்கும், முரண்பாட்டை அதிகரிக்கும், குறுகிய பாட்டுத் தேசிய வெறி விளைவுகள்; 2. நீண்டகாலமாக இருந்த இந்திய அணுகொள்கையிலிருந்து முறித்துக்கொண்டதும் அதன் விளைவாக அந்தக் கொள்கைக்கு குழிபறித்து அதைக் கவிழ்த்ததும்; 3. பொக்ரான் II (மற்றும் சாகாய்)க்கு பிறகு இந்தியா (மற்றும் பாகிஸ்தான்) மெய்யான அணுஆயுத அரசுகளாகி உள்ளன, 'அணுஆயுதத் தடுப்பு' தகுதியைப் பெற்றுவிட்டன என்னும் அதிகாரவட்டாரத்தின் (சந்தேகத்துக்கு இடமான) கோரல்; 4. இரண்டே மாதங்களுக்குள் அணுஆயுத சாகசவாதத்தில் இருந்து, UGNBYடன் கொள்கையற்ற முறையில் சமரசம் செய்வதற்கும் சரணடைவதற்கும் போய்க்கொண்டிருக்கும் போக்கின் தெளிவான அடையாளங்கள்.

1. ராணுவவாதமான, தீங்குபயப்பதான தீர்மானம்

ராஜஸ்தானில் உள்ள பொக்ரானில், பாரதாரமான 'வெப்ப அணுக்கரு' முதல் இப்போதுள்ள வளர்ச்சி / அறிவு மட்ட அளவிலான 'சப் - கிலோ டன்' வரையான 5 நிலத்தடி அணுஆயுத வெடிப்புகள் நடத்துவதென பாஜக தலைமையிலான அரசாங்கம் முடிவு செய்ததையும் உடனே இந்தியாவை ஒரு அணு ஆயுத அரசாக அறிவிக்க முந்தியதையும்; மிக ஆபத்தான வகையைச் சேர்ந்த வலதுசாரி - சாகசவாதம் என சமாதானத்தை விரும்பும் அனைத்து ஜனநாயக, முற்போக்கு மக்களும் இனம்கண்டாக வேண்டும். இந்துராஷ்டிரத்துக்கு அணுஆயுதங்களை தரிப்பது என்பது, ராஷ்டிரிய சுயம் சேவக சங்கத்தின் (ஆர்எஸ்எஸ்) மற்றும் சுங்க பரிவாரத்தைச் சேர்ந்த அமைப்புகளின் கருத்தியல் மற்றும் செயல்திட்டத்தின் பகுதியாக நீண்டகாலமாகவே இருந்து வந்துள்ளது. அணு சாதனங்களை வெடிப்பது, அணு ஆயுதமயமாக்குவது என்னும் தீர்மானம், மிகவும் ரகசியமாக, தேசிய பாதுகாப்பின் பேராலும், இந்தியாவின் 'சக்தி' என்ற பேராலும் - குறிப்பாக சீனாவை குறிவைத்து

அம்பலப்படுத்தப்படவும் வேண்டும். (1998 மே 15 தேதியிட்ட சிபிஐ (எம்)-ன் அரசியல் தலைமைக்குழுவின் அறிக்கையிலுள்ள வார்த்தைகளில்) "அணு ஆயுத அரசுகளுக்கும், ஏற்றத்தாழ்வானதும் ஒருசார்பானதுமான அணுஆயுத உலக அமைப்பை நெடுகிலும் ஆதரித்து வந்துள்ள பிறருக்கும், இந்தியாவினமீது தடைகளை சுமத்த எவ்வித தார்மிக முதலிய உரிமைகளும் கிடையாது." எந்த விதமான மிரட்டல் உத்திகளுக்கும் இந்தியாவை "தண்டிக்கும் முயற்சிக்கும்; எல்லா அரசியல் கட்சிகளும் அனைத்து மக்கள் பிரிவினரும் எதிர்ப்பும் மறுப்பும் தெரிவிக்கவேண்டும்.

அமெரிக்கா விடுத்துள்ள இதுவரை இல்லாத கடுமையான அறிக்கையில் அரசுத்துறைப் பிரதிநிதி பின்வருமாறு கூறியுள்ளார்: "இந்தியா தன்னை ஒரு அணுஆயுத அரசு என வெளிப்படையாக அறிவித்துள்ளதைப் பொறுத்தவரை, ஏற்கனவே துரதிருஷ்டமான நிலைமையில் இருப்பதை மேலும் தீவிரப்படுத்தும் பரிதாபத்துக்குரிய இன்னொரு நடவடிக்கையாகவே அச்செயலை நாம் கருதுகிறோம். சர்வதேச சமூகத்தில் இருந்து தன்னையே மேலும் தனிமைப்படுத்திக் கொள்ளும் மேலுமான நடவடிக்கைகளில் இருந்து இந்தியா விலகிக் கொள்ளும் என நம்புகிறோம்."

இந்த புவியில் அணுஆயுத போட்டி நடப்பதை முதலில் தொடங்கி வைத்ததும் தொடர்ந்து அதை தூண்டி விடுவதுமாகிய ஒரு அரசு, மக்கள்மீது அணுஆயுதங்களை உண்மையாகவே போட்ட ஒரே அரசு (1945 இரோசிமா - நாகசாகி), ஏற்றத்தாழ்வும் ஓரச் சார்புமான என்பிடி ஆட்சியை வலியுறுத்துவதில் முதல் ஆளாக இருக்கும் ஒரு அரசு; பொறுப்பற்ற 'ஏற்றம்' குறித்தும் உலக விவகாரங்களில் 'தனிமைப்படல்' குறித்தும் தன்வாயால் இந்தியாவுக்கு நீதிபோதனை செய்வதற்கு தகுதியற்றதாகும்.

போர்த்தந்திர ரீதியில் தவறான கணிப்பு

"1974இல் குண்டு வெடித்த போது, நான் நமது தாதராக புதுதில்லியில் பணியாற்றிக் கொண்டிருந்தேன். வெளிநாட்டு செயலரிடமும் பிரதமரிடமும் பின்வருமாறு நான் சொன்னது நினைவிருக்கிறது: பேரழிவான ஒரு காரியத்தை செய்து விட்டீர்கள். தெற்காசியாவில் இன்றைக்கு நீங்கள் முற்றான மேலாதிக்க நிலை வகிக்கிறீர்கள்.

இருந்தும் இந்த குண்டு வெடிக்க காரணமாகி விட்டீர்கள். இன்னும் பத்தாண்டுகளில் இஸ்லாமாபாத்தில் ஒரு முகலாய தளபதி அதிகாரத்தைப் பிடிக்கும் நாள் வரும். அன்று அவர் உங்களை அழைத்துச் செல்வார். “என்னிடம் 4 குண்டுகள் உள்ளன. ஒன்று சென்னைக்கு, ஒன்று கல்கத்தாவுக்கு, ஒன்று பம்பாய்க்கு, ஒன்று புதுதில்லிக்கு. வியாழக்கிழமைக்குள் பஞ்சாபையும் காஷ்மீரையும் திருப்பிவிடவேண்டும். இல்லாவிட்டால் நாம் எல்லாரும் வெள்ளிக்கிழமை அன்று சொர்க்கத்தில் சந்திப்போம்.” அதுவே உங்களின் புவிஅரசியல்.”

- மேலவை உறுப்பினர் (செனட்டர்) டேனியல் பாட்ரிக் மொய்னிஹான், முன்னாள் ஹார்வர்ட் பேராசிரியர், இந்தியாவின் முன்னாள் தூதர்; அமெரிக்க மேலவை தளத்தில் வைத்து கூறியதாக, 1981 நவம்பர் 24 த இந்து வில் இருந்து எடுக்கப்பட்டது.

“தற்போதைய இந்தியத் தலைமையின் துடுக்கான செயல்களால் நம் கைகள் தூண்டப்படுகின்றன”. - சாகாய்க்குப் பிந்திய ஒரு பத்திரிகை அறிக்கையில் பிரதமர் நவாஸ் சரீஃப், 1998 மே 28, இஸ்லாமா பாத்.

“பாகிஸ்தானின் சோதனைகளால் ஒரு புதிய சூழ்நிலைமை உருவாக்கப்பட்டுவிட்டது. ஆனால் எந்த பின்நிகழ்வுக்கும் இந்தியா தயாராக இருக்கிறது. தடுப்பை பேண எங்களை நாங்கள் அர்ப்பணித்திருக்கிறோம். (பாகிஸ்தானின் செயல்) எம் கொள்கையையும் நிலைபாட்டையும் நிரூபித்துள்ளது... உண்மையில் பாகிஸ்தானின் மறைவான ஏற்பாடுகள்தான் அணுஆயுதத் தடுப்புப் பாதையில் எம்மை உந்தியுள்ளன. எங்கள் கவலைகள் எங்களுக்கு.” - பிரதமர் அடல் பிகாரி வாஜ்பேயி, 1998 மே 28 அன்று புதுதில்லியில் பத்திரிகையாளர்களிடம் பேசியது.

முதலில் சொன்ன சந்தர்ப்பத்தில் அமெரிக்க மேலவை மண்டபத்தில் நான் இருந்தேன். அதற்கும் முன்னதாக நியூயார்க்கிலிருந்து வந்திருந்த உறுப்பினர் ஏறக்குறைய இதையே ஒரு பேட்டியில் சொல்லியிருந்தார். அது மொய்னிஹானை போன்றே பகட்டான, பெரிய நினைப்புள்ள, வண்ணமயமான, மிகைப்படுத்தப்பட்ட பேச்சாக, நாடக பாணியிலான விளைவை உண்டு

பண்ணுவதற்கானதாக இருந்தது. தேதிகள் முதலான விவரங்களைப் பொறுத்து, முன்காணப்பட்டிருந்த சதி நிறுத்தப்பட்டதில் வியப்பில்லை.

ஆனால், தாராப்பூர் மின்உற்பத்தி நிலையத்துக்காக இருதரப்பு ஒப்பந்தம் மூலம் தாழ்ந்த செறிலூட்டப்பட்ட யுரேனியம் எரிபொருளைப் பெற இந்தியாவுக்குள்ள உரிமையை 1981 இல் உறுதியாக ஆதரித்த மொய்னிஹான், விவாதத்தில் இருந்த எரிபொருளை அமெரிக்கா வழங்குவதற்காக மேலவை தளத்தில் வாக்களித்த மொய்னிஹான், ஒரு மறுக்கமுடியாத கருத்தை கொண்டிருந்தார். சுயகட்டுப்பாட்டின் அரசியல் அம்சத்தை கைவிடுவதற்கும் அணுஆயுதமயப் படுத்துவற்குமான அணுஆயுத சாகசவாத, சுய முடிவான, ஒருசார்பான தீர்மானம் எதுவும், பிரதேச அரசியல் மற்றும் தென்னாசிய பாதுகாப்பு நிலைமை மிகமோசமாக சீர்கேடு அடைவதையே உறுதிசெய்யும். குறிப்பாக, பாதுகாப்பு மற்றும் ராணுவ அர்த்தத்தில், அதன் விளைவு, இந்தியாவுக்கும் பாகிஸ்தானுக்கும் இடையில் போர்த்தந்திர ரீதியில் ஏறக்குறைய சமமான நிலையையே உருவாக்கும். அவர்களை சரிசம நிலையிலேயே இருத்தும்.

1998 மேயில் ஒரு இந்துத்துவ உணர்வூட்டப்பட்ட பொக்ரான் -II வெடிக்கும், அதனால் ஒரு 'முகலாய தளபதி' அல்ல, இஸ்லாமாபாத்தில் உள்ள தேர்ந்தெடுக்கப்பட்ட முஸ்லிம் லீக் அரசாங்கம், 6 பிளப்பு அணு சாதனங்களை வெடிக்கும், சில நாள்களுக்கு முன் இந்தியா அறிவித்ததுபோலவே தன்னையும் ஒரு 'அணுஆயுத அரசாக' அறிவிக்கும் என 1981இல் மொய்னிஹானோ வேறுயாருமோ எதிர் பார்த்திருக்கமுடியாது. இதே கருத்தரங்கில் "அறிவியல் அரசியல் அணுகுண்டு பொக்ரான் II-ம் அதற்குப் பிறகும்" என்னும் தன் கட்டுரையில் T. ஜெயராமன் அவதானிப்பதுபோல, "பாகிஸ்தான் பெருமை பேச முடிவதைக் காட்டிலும் இந்திய விஞ்ஞானம் - தொழில்நுட்பம், ஆழமாக. அதிக நவீனமாக, வீச்சில் பரந்ததாக சென்றுள்ளது என்பதில் சந்தேகமில்லை... பாகிஸ்தான் ஒரு அணுஆயுதத் திறன்கொண்ட அரசாக தன்னை தெளிவாக நிறுவியிருக்கிறது". மற்றும் "இப்போது துணைக்கண்டத்தில் நாம் வெளிப்படையான அணுஆயுதப் போட்டியை தொடங்கிவிட்டிருக்கிறோம்."

ஒரு அபாயகரமான ஏற்றம்: மே 1998

மே 28 தேதிய ஷரீஃப், வாஜ்பேயி அறிக்கைகள், பிரதேசத்தில் ஒரு அபாயகரமான அளவில் நிலைகுலைக்கப்பட்ட, எளிதில் தீப்பிடிக்கிற நிலைமையிடம் பேசுகின்றன. பாஜக.வினால் தூண்டப்படும் போட்டித்தன்மையான குறுகிய தேசிய வெறியால் அந்நிலைமை காணப்படுகிறது. மேலும் போர்த்தன்மையான சொற்களும் இறுக்கங்களின் ஏற்றமும்; ராணுவ - அரசியல் - பொருளாதார - சமூக பின்விளைவுகளைக் கொண்ட அணுஆயுதப் போட்டி எனும் அறுவெறுப்பான அம்சத்தையும் கொண்டதாக அந்நிலைமை காணப்படுகிறது.

சாகாய்க்கு பிறகு தெளிவாகி உள்ளது என்னவென்றால். பாஜக தலைமையிலான அரசாங்கத்தின் அணுஆயுத சாகசவாதமும் ராணுவவாதமும், அரசாங்கத்தையும் நாட்டையும் பிரதேசத்தையும், அவை முன்னெப்போதும் சந்தித்திராத குழப்பத்துக்குள் இறக்கி இருக்கிறது. "நமது கொள்கையும் நிலைபாடும்" சரி எனக்காட்டுவதற்கு பதிலாக மிகசமீப வளர்ச்சி (தேசியவெறியின் கற்பனையில் 6-5 பாகிஸ்தானுக்கு சார்பாக) வாஜ்பேயி அரசாங்கத்தின் கணிப்புகளின் பின்னுள்ள நம்பமுடியாத அளவு தப்பையும் பொறுப்பின்மையையும் உறுதிசெய்கிறது.

உண்மையில், அரசாங்கம் பதவி ஏற்று ஒரு மாதத்துக்குள் இந்தியாவை அணுஆயுத மயப்படுத்துவற்கான ரகசிய முடிவு எடுக்கப்பட்டதின் பின்னால் எந்த கணக்கீடும் செய்யப்பட்டிருப்பதாக தெரியவில்லை. அரசாங்கத்தில் இருக்கும் எவரும் எவ்விதமான புறநிலையான, தொழில்முறையான ஆய்வை நடத்த கேட்டுக் கொள்ளப்பட்டதாகவும் தெரியவில்லை. தானே முதல் என்று உரிமை பாராட்டும் ஒரு போக்கை கேள்விக்குள்ளாக்கவோ விமர்சிக்கவோ நிச்சயமாக எவருக்கும் வாய்ப்பு தரப்படவில்லை.

1996-ல் வாஜ்பேயி அரசாங்கத்தின் 13 நாள் ஆட்சியின்போது அணுஆயுத மயமாக்கும் யோசனையை பாஜக பரிசீலித்து கைவிட்டிருந்தது. இம்முறையோ அதை நிறைவேற்றுவதை தன் முதற்கண் கடமையாக நடத்தியது. (1998 ஜூன் 19 பிரண்ட்லைனில் 'கொல்லும் இணைப்பு' கட்டுரையை எழுதிய பிரகாஷ் கரத்தின்

சொற்களில்) "பெரும்பான்மையின் ஆட்சி என்னும் அடிப்படையில் இந்தியாவை ஒரு குறுகிய தேசிய வெறியுள்ள ராணுவவாத சக்தியாக ஆக்கும்" இந்து ராஷ்டிரா திட்டத்தின் பகுதியாக "இந்தியா அணுகுண்டு செய்யவேண்டும் என்பது ஆர்எஸ்எஸ் -இன் நீண்டநாளைய விருப்பமாக இருக்கிறது." ஆனால் அந்த தீர்மானம் திருப்பித் தாக்கிவிட்டது.

போட்டிபோடும் குறுகிய தேசியவெறி

உரிமைகோரியுள்ள 11 அணுவெடிப்புகளும், ஆயுதமயப் பேச்சும், தடுப்புகளும், "தற்காப்புக்காக" அணு ஆயுதங்களை பரப்பும் - பயன்படுத்தும் பேச்சுகளும், குழம்பியுள்ள இந்திய பாகிஸ்தானிய உறவில் பயங்கரமான புதிய அடைப்பை தோற்றுவித்துள்ளது. பொக்ரானின் உடனடி அரசியல் விளைவின் ஒருபகுதியாக, வாஜ்பேயி நிர்வாகத்தின் சில உயர்மட்ட ஆள்களிடம் இருந்து வந்த அறிவிப்புகள், ஒருகணம் அவர்களை தீவிர unabomberகளாக நினைக்க வைத்தது. இருதரப்பிலும், கதிர்வீச்சு மேல்படிவை விஞ்ஞானிகள் ஓரளவு வெற்றிகரமாகவே கட்டுப்படுத்தி இருக்கலாம். ஆனால் காஷ்மீர் விவகாரத்துக்கும் சுய பிரகடனமான அணுஆயுத அந்தஸ்துக்கும் இடையில் முடிச்சுப்போட முனையும், தூண்டிவிடும் போக்கு, மனித சிந்தனை நிகழ்முறைகளில் நிகழும் தூரத்துக் கதிர்வீச்சின் ஆராயப்படாத விளைவுகளைப்பற்றி கேள்விகளை எழுப்பியது. பொக்ரான் IIக்கும் சாகாய்க்கும் இடையிலான அவகாசத்தில், இந்தியாவின் போர்த்தந்திர அணுஆயுத அணுகூலம் குறித்த மாயையான நம்பிக்கையே பாஜகவின் அக்ரேசிய தவறான கணிப்புக்கு ஓரளவு காரணமாக இருந்தது என்பதை இவையெல்லாம் உணர்த்துகிறது.

பொக்ரான் -II க்குப் பிந்திய ஆரம்ப உற்சாகம் தேய்ந்தபின், இரு-தென்னாசிய அணுஆயுத திட்டங்களையும்-பற்றி-போட்டியான கோரல்கள், பெருமைபேச்சுகள் முதலியவை மிகுந்த பொதுஜன குழப்பத்தைத் தோற்றுவித்துள்ளன. பல்வேறு எதிர்க்குரல்கள் - அரசியல், அறிவார்த்த ரீதிகளில் - இடதுசாரிகள் மற்றும் அறிவியலாருடன் இணைந்துகொண்டுள்ளன. இவர்கள் முதலில் இருந்தே, பாஜகவின் தலைமையிலான அரசாங்கத்தின் அணுஆயுத

சாகசவாதத்துக்கும் ராணுவவாதத்துக்கும் எதிராக உறுதியான நிலைபாடு எடுத்தார்கள்.

பாராளுமன்ற விவாதத்தில் இ. காங்கிரஸ், ஜனதா தளம், இடதுசாரி கட்சிகள் மற்றும் சில சிறு கட்சிகள் அடங்கிய எதிர்த்தரப்பின் வாதம் தெளிவாக மேலோங்கி இருந்தது. வெற்று ஆரவாரப் பேச்சில் ஈடுபட்ட வாஜ்பேயி அரசாங்கம், மிகவும் பின்வாங்கி காணப்பட்டது. இந்திய கம்யூனிஸ்ட் கட்சி (மார்க்சிஸ்டு), இந்திய கம்யூனிஸ்ட் கட்சி ஆகியவற்றின் மூத்த தலைவர்களுடன், முன்னாள் பிரதமர்கள் சந்திரசேகர், தேவெ கவுடா, இந்தர் குமார் குஜ்ரால்; முன்னாள் நிதி அமைச்சர்கள் ப. சிதம்பரம், பிரணாப் முகர்ஜி, மன்மோகன் சிங், முன்னாள் மாநில வெளிவிவகார அமைச்சர் கே. நட்வர்சிங் ஆகியோர். இந்தியாவின் அணு ஆயுதக் கொள்கை மற்றும் ஆயுதமயமாக்கத்துக்குள்ள, நிபந்தனையுடன் கூடிய சுயகட்டுப்பாட்டை நீக்கும் வாஜ்பேயி அரசாங்கத்தின் தீர்மானத்தை வன்மையாக எதிர்த்தார்கள்.

பிரதேசத்தில் அபாயகரமான அளவில் நெருக்கடிகளின் ஏற்றம் என்பது தேசத்தின் மூல வளங்கள் தவறான வழிகளில் திசைதிரும்புதல், அணுஆயுதப் போட்டிக்கே அதிக கவனம் செலுத்துதல், நீண்டநாளைய இந்தியாவின் அணுக்கொள்கையில் இருந்து முறித்துக் கொள்ளுதல் ஆகியவற்றையும் வெளிச்சம் போட்டு காட்டியது. இந்தியாவின் வெளிநாட்டுக் கொள்கையில், குறிப்பாக சீனா மற்றும் பாகிஸ்தானுடனான உறவுகளில் புகுத்தியுள்ள குறுகிய தேசியவெறியையும் ராணுவவாதத்தையும் பல உறுப்பினர்கள் விமர்சித்தார்கள்.

(இது தொடர்பில் 1974 மேயில் திகார் சிறையில் இருந்து ஜார்ஜ் பெர்ணான்டஸ் வெளியிட்ட, பொக்ரானுக்கு பிந்திய அறிக்கையை வாசிப்பது சுவாரசியமானது. தற்போதைய பாதுகாப்பு அமைச்சரும், சமீபத்தில் அணுகுண்டு ஆர்வலருமாக மாறி இருக்கிறவர் இவர்: "அவசியமான பொருளாதார கட்டமைப்பு இல்லாமல் அணுகுண்டு பற்றிப் பேசும் பேச்செல்லாம், வெறும் பகட்டுப்பேச்சாகவே இருக்கமுடியும். மேலும், நாட்டில் உள்ள குடிமக்கள் அனைவருக்கும் உணவும், துணியும், குடிஇருப்பும், சுத்தமான குடிநீரும், கல்வியும், மனிதப்பிறவிகளுக்கு தகுதியான முறையிலான வாழ்க்கையை

வாழும் வாய்ப்பும் வழங்க முதலில் நடவடிக்கைகள் எடுக்காதபடி எந்த அரசாங்கமாவது அணுஆயுத முன்மொழிவை தீவிரமாக விவாதித்தால் அந்த அரசாங்கத்தை குற்றவாளி என்பதைத் தவிர வேறெப்படியும் சொல்லமுடியாது." 1981 அக்டோபர், 1985 டிசம்பர் ஆகிய சந்தர்ப்பங்களிலும் அவர் இதேவித உணர்ச்சிகளை வெளிப்படுத்தினார்).

பாகிஸ்தான், சீனா போன்ற தன் அண்டை நாடுகளுடன் இந்தியா தன் அரசியல் பிரச்சனைகளைத் தீர்க்க துணைக்கருவியாக, பூண்டோடு அழிக்கும் ஆயுதங்களான அணுஆயுதங்களை பரப்பும் - பயன்படுத்தும் எண்ணம், அறுவெறுக்கத்தக்கது, பொறுப்பற்றது. "தற்காப்புக்காகவும், மற்றவர்களின் ஆயுத அச்சுறுத்தல்கள் அல்லது பலாத்காரத்துக்கு இந்தியா அடிபணியாதிருப்பதை உறுதிசெய்வதற்காகவுமே" அணுகுண்டுகளை தயாரிக்கிறோம் என்னும் பிரதமர் வாஜ்பேயின் பேச்சு நம்பகமானதாய் இல்லை.

பின்னதாக சில ஆறுதலான சமிக்ஞைகள் சீனாவுக்கும் பாகிஸ்தானுக்கும் அனுப்பப்பட்டுள்ளன. ஆனால் பொக்ரான் வெடிப்புகள், இனி பின்வாங்க முடியாததும் "முழுமை பெற்றதுமாக" அணுஆயுதமயம் குறித்து பேசியிருப்பது, சீனாவையும் பாகிஸ்தானையும் நோக்கிய நட்பற்ற அணுகுமுறைகள் - எல்லாம் சேர்ந்து ஏற்படுத்திவிட்ட சேதத்தை துடைக்க மிகவும் முயற்சி தேவைப்படும்.

தீங்கான விளைவுகளும் - அவை உணர்த்தும் அர்த்தங்களும்

இந்தியாவின் அணுஆயுத கொள்கையில் இருந்து சுயகட்டுப்பாட்டுக் கூற்றை அகற்றுதல், ஒருசார்பான - தன்னியல்பான அணுஆயுத தெரிவு (இவை பாஜக - ஆர்எஸ்எஸ் ஏற்கனவே வகுத்துவிட்ட திட்டம்) என்பவை பின்வரும் காரணங்களுக்காக தீங்கான விளைவுகளைத் தருவன எனப்படுகிறது:

சீன - இந்திய உறவுகளில் ஏற்படும் பாதகமான பரிதாபமான தாக்கம்: பாதுகாப்பு அமைச்சர் ஜார்ஜ் பெர்னாண்டஸ் பல பொதுக்கூட்ட அறிவிப்புகளிலும், பிரதமர் வாஜ்பேயி 1998 மே

11 அன்று அதிபர் பில் கிளிண்டனுக்கு எழுதிய கடிதத்திலும், சீனாவின்மீதான நட்பற்ற கண்ணோட்டங்களை குறிப்பிட்டுள்ளார்கள். வாஜ்பேயி அந்த கடிதத்தில் "சோதனைகளுக்கான நியாயத்தை" பின் வருமாறு விளக்கினார். (சில நாள்கள்கூட அக்கடிதம் ரகசியமாக இல்லை): கடந்த சில ஆண்டுகளாக இந்தியா எதிர்கொண்டு வரும் மோசமான பாதுகாப்பு சூழலை - குறிப்பாக அணுஆயுத சூழலை - குறித்து நான் ஆழ்ந்த கரிசனம் கொண்டிருக்கிறேன். எம் எல்லைகளில் வெளிப்படையான அணுஆயுத அரசு இருக்கிறது. அது 1962 இல் இந்தியாவுக்கு எதிராக ஆயுதம் தாங்கிய அத்துமீறலை நடத்திய அரசு. கடந்த ஒரு பத்தாண்டு காலமாக அந்த நாட்டுடன் எம் உறவுகள் முன்னேறி இருந்தாலும், எல்லைப் பிரச்சினை தீர்க்கப்படாதபடியால் நம்பிக்கையற்ற சூழ்நிலையே பெரிதும் நிலவுகிறது. அந்த அவநம்பிக்கையை அதிகரிக்கும் விதமாக அந்த நாடு எம் இன்னொரு அண்டை நாட்டுக்கு அது அணுஆயுத அரசாக மாற மறைமுகமாக உதவிவருகிறது. இந்த மோசமான எதிரியின் கைகளில் கடந்த 50 ஆண்டுகளில் நாங்கள் 3 தடவைகள் ஆக்கிரமிக்கப்பட்டு துன்புற்றோம்." இந்தவிதமான அறிக்கைகளாலும் செயல்களாலும்; சீனாவுடனான அனைத்துத் துறை உறவுகளிலும் 1988 டிசம்பர் முதல் காணப்பட்டிருந்த ஊக்கம் தரும் முன்னேற்றமானது; எதிராக திரும்பிவிடும் அபாயத்தில் இருக்கிறது.

அணுஆயுத வெடிப்புகள் பிரதேச இறுக்கங்களை அதிகமாக்கி உள்ளன. பாகிஸ்தானுடன் ஆன உறவுகளை ஏற்கனவே மோசமாக்கி உள்ளன என்பது தெளிவு. பாஜக என்ன நியாயம்கூற முயன்றாலும், சாகாய் வெடிப்பு பொக்ரான் -II க்கு தரப்பட்ட பதில்தான். நிலைகுலைக்கும் இந்திய வெடிப்புகள் நேர்ந்திராவிடில் சாகாய் வெடிப்பும் நிகழ்ந்திருக்காது. இதன் விளைவாக தெற்காசியா இன்னும் கூடுதலான அபாயம் நிறைந்த பிரதேசமாகி உள்ளது.

உலகமுழுவதிலும் உள்ள சமாதானத்தை விரும்பும், ஜனநாயக, முற்போக்கு வட்டாரங்களின் மத்தியில், பொக்ரான் வெடிப்புகளால் இந்தியாவின் மதிப்புக்கு ஊறுநேர்ந்துள்ளது.

இந்தியாவைப் போன்ற மாபெரும் துணைக் கண்டத்தின் பொருளாதாரம் பொருளாதாரத்தை நடவடிக்கைகளால் பெரிதாகப்

பாதிக்கப்படாது என்னும் பாஜகவின் பிரச்சாரமும், தேய்மானமாகத் தொடங்கியுள்ளது. சமீப வருங்காலத்தில் தடை நடவடிக்கைகள் எந்த நேரத்திலும் திரும்பப் பெறப்படப் போவதில்லை. தாக்குதல் நடத்தும் தடை நடவடிக்கைகளால், பொருளாதாரத்துக்கு அல்லாவிட்டாலும் அரசியலுக்கு எதிர்வினை புரிய நேர்வதால், இயல்பாகவே வரவுசெலவுத் திட்டத்தில் இருக்கும் பொருத்தமின்மை மேலும் மோசமாகும். பொக்ரானுக்கு முன்பைவிட இப்போது ரூபாயின் மதிப்பு குறிப்பிடத்தக்க அளவில் பலவீனமாகி உள்ளது. பங்குசந்தையின் இறக்கத்தால் சந்தைகள் மிகவும் பீதியுற்றுள்ளன. முதலீட்டாளர் நம்பிக்கை கீழடைந்துள்ளது. இந்தியாவின் கடன்விகிதப்பாடு (Credit rating) குறைந்துள்ளது. இருமுனை, பலமுனை உதவிநிலை மிகவும் மங்கலாக உள்ளது. ஏற்கனவே சிரமத்தில் இருக்கும் பொருளாதாரத்துக்கும் உள்ள வளவாய்ப்புகள் மொத்தத்தில் குழப்பமாகவே தோன்றுகின்றன. சுயேச்சையான பொருளியலார் குழு ஒன்றைக்கொண்டு, பொருளாதாரத் தடைகளின் ஒட்டுமொத்த பின்விளைவுகளை முழுமையாக மதிப்பிடச் செய்வது உடனடித் தேவையாக இருக்கிறது.

இரட்டை அளவுகோலின் அடிப்படையில் இந்தியாவுக்கு எதிராக அமெரிக்கா தலைமைதாங்கி நடத்தும் பொருளாதாரத் தடைகளை கண்டிக்கவும் எதிர்க்கவும் வேண்டும். அதேபோது இந்த மகிழ்ச்சியற்ற நிலைமைக்கும் அதன் பொருளியல் அரசியல் விளைவுகள் அனைத்துக்கும், கொள்கை தொடர்பான விளைவுகளுக்கும் பாஜக தலைமையிலான அரசாங்கம் முழுப்பொறுப்பு ஏற்றுக்கொள்ள வேண்டும்.

பொக்ரான் - II ஐ அடுத்து உடனடியாக, வாஜ்பேயி அரசாங்கத்தின் "மென்மையான" தாராளமயப்படுத்தல் சார்ந்த பொருளாதார கொள்கைக்கும்; அதன் வன்மையான, போராசையான அணுஆயுத (இன்னும் பெரியதான பாதுகாப்பு) கொள்கைக்கும் இடையில் முரண்பாடு வளர்ந்து வருவதாக தோன்றியது. அது வன்மையான முரண்பாடு இல்லை என தெரியவந்தது: அணுஆயுத சாகசவாதம் விரைவாக யுஜிஎன்பி.யுடன் சமரசமாவதையும் சரணடைவதையும் நோக்கி சரிந்ததும்; கலங்கலான, நிச்சயமற்ற பொருளாதாரச் சூழலில் வெளிநாட்டு

என். ராம்

முதலீட்டாளர்களை நயந்து ஏராளமான புதிய சலுகைகளை பெற்றாக வேண்டிய நிலையில் இருப்பதை அரசாங்கம் உணர்ந்தது. (மின்துறை, ஆயுள்காப்பீட்டுத் துறைகளில் இது துலக்கமாக தெரிகிறது).

ஆர்எஸ்எஸ்.ஸினால் தூண்டிவிடப்படும் வாஜ்பேயி அரசாங்கத்தின் அணுஆயுத சாகசவாதம் இந்தியாவின் தேசிய, ஜனநாயக நலன்களுக்கு முற்றிலும் சேவை செய்வதாய் இல்லை என்பது தெளிவு. பிரதேசத்தில் சமாதானத்துக்கும் பாதுகாப்புக்கும், அணுஆயுத மயமாக்கமும் ஆயுதப் போட்டியும் மிகுந்த தீமைபயப்பதாக உள்ளன. சர்வதேச அளவில் இந்தியாவின் நற்பெயருக்கு உண்டாக்கப்பட்டிருக்கும் மிகப்பெரிய சேதத்தை சரிசெய்ய இன்னும் அதிககாலம் பிடிக்கும்.

2. இந்தியாவின் அணுகுகொள்கையை கவிழ்த்தமை

சந்தர்ப்பவரத பேச்சுக்கு ஒரு செம்மையான உதாரணமாக, பிரதமர் அடல் பிகாரி வாஜ்பேயி ஒரு பத்திரிகைக்கு அளித்த பேட்டியை கூறலாம். (இந்தியாடுடே, மே 25, 1998). அதில் அவர் அணு ஆயுத பிரச்சனையில், ஒன்றுக்கொன்று ஒத்து வராதனவாக தோன்றும் இரு அரசியல் வட்டாரங்களிடம் வேண்டுகோள் விடுக்க முயன்றார். ஒருபுறம் இந்துத்துவ வட்டாரத்திடம் பின்வருமாறு தெரிவித்தார்: பாஜக மட்டுமே "பிரதேச, உலக, பாதுகாப்பு நிலவரத்தின் யதார்த்தங்களை ஆழ்ந்து ஆய்வு செய்ததின் அடிப்படையிலான நீண்டகால வழிகாட்டும் கொள்கைகளால் வழிநடத்தப்படுகிறது"; "தேசிய நலன்களின்பால் உச்சபட்ச அக்கறையை இதயத்தில் கொண்டுள்ளது; முன்பு ஒருமுறை இந்திராகாந்தி மட்டுமே துணிவுடன் முயன்று செய்யவிடப்படாமல் போனதை செய்யும் துணிச்சல் பாஜகவுக்கு மட்டுமே உள்ளது" என்றார். மறுபுறம், ஒரு பரந்த அரசியல் தொகுதியை மனதில் கொண்டு அவர் பின்வருமாறு கூறினார்: சுதந்திர இந்தியாவின் ஒவ்வொரு அரசாங்கமும் ஒவ்வொரு பிரதமரும் "இந்தியாவின் அணுஆயுதத் தெரிவை திறந்த தன்மையானதாகவே" வைத்திருந்தார்கள். அணுஆயுதத் துறையில் இந்தியாவின் சுயேச்சையான ஆய்வையும் வளர்ச்சியையும்" ஆதரித்தார்கள். "அந்த வலுவான அடித்தளத்தின்மீது

மேல்கட்டுமானத்தை அமைப்பதையே" பாஜக அரசாங்கம் செய்துகொண்டிருக்கிறது: "முந்திய அரசாங்கங்கள் எல்லாம் பின்பற்றிய அணுஆயுத நீக்கக் கொள்கைக்கு இசைந்ததாகவே என் அரசாங்கத்தின் கொள்கையும் இருக்கிறது."

வரலாற்றைப் பற்றிய இந்த வியாக்கியானத்தால் எழுப்பப்படும் தீவிரமான கேள்வி என்னவென்றால், 1998 மே மாதம் நடந்த பொக்ரான் வெடிப்புகள் இந்தியாவின் அணுசக்திக் கொள்கையின் பரிணாமவளர்ச்சியின் இயல்பான விளைவுதானா? அல்லது அந்தக் கொள்கையில் இருந்து முறித்துக் கொண்டதை, விலகிச்செல்வதை அவை குறிக்கின்றனவா?

உறுதியான, முற்போக்கான பாதையின் அடிப்படையில்தான் இந்தியாவின் அணுக்கொள்கை கட்டப்பட்டது என்பதில் சந்தேகம் இருக்கமுடியாது. 1940களின் பிற்பகுதியில் அதைக் கட்டியவர்கள் அணுசக்தி ஆணையத்தின் ஸ்தாபக தலைவரான டாக்டர் ஹோமி பாபா அவர்களும் பிரதமர் ஜவஹர்லால் நேருவும் ஆவர். அந்த கொள்கையின் சாரம் என்னவென்றால்; சமாதானமான, ராணுவப் பயன்பாடு சாராத வழிகளில் அணுசக்தியைப் பயன்படுத்துவதற்கு அர்ப்பணித்துக் கொள்ளும் முழுமையான, பலபக்கங்கொண்ட அணுசக்தித்திட்டத்தைப் பின்பற்றுவதாகும். அதேசமயம் உலகளாவிய அணுஆயுத நீக்கம் என்னும் இலக்கை நோக்கி அரசியல் ரீதியில் வேலைசெய்யும் பரந்த உள்ளடக்கத்துக்குள் தன் சுதந்திரத்தை தக்கவைத்துக் கொள்ளவும் செய்யும். சுதந்திரத்தைப் பின்பற்றுவதும் பாகுபாடான முறையில் ஏற்படுத்தப்படும் எவ்விதமான புறக்கட்டுப்பாடுகளையும் ஏற்க மறுப்பதும் இந்தக் கொள்கையின் குறிப்பிடத்தக்க அம்சங்களாகும்.

ஏற்றத்தாழ்வான உலக அணுஆயுத ஒப்பந்தம்

அணு ஆயுதங்களை உருவாக்கி இரண்டாம் உலகப்போரில் ஜப்பானியக் குடிமக்கள்மீது உண்மையாகவே அவற்றைப் பயங்கரமான முறையில் ஏவிவிட்ட அமெரிக்கா, சுமார் 4 ஆண்டுகளாக அணு ஆயுதங்கள்மீது முற்றான ஏகபோகத்தைக் கொண்டிருந்தது. ஆனால் 1949இல் சோசலிச சோவியத் ஒன்றியம்

தன்னை ஒரு அணுஆயுத அரசாக வெளிப்படுத்தி அத்துறையில் துரித பாய்ச்சல்களை நிகழ்த்தியதும், நிலைமை ஆழமான முறையில் மாற்றமடைந்தது. பின் அறிவும் தொழில்நுட்பமும் பல்கிப்பெருகவே, 1952ல் இங்கிலாந்தும், 1960ல் பிரான்சும் 1964ல் சோசலிச சீனமும் அங்கீகரிக்கப்பட்ட அணுஆயுத அரசுகள் ஆயின.

அமெரிக்கா அணுஆயுதப் போட்டியை தொடங்கி வைத்து, சோவியத் ஒன்றியத்தையும் அதில் இழுத்துப் போட்டதும் அணுஆயுதக் கலைப்புக் கனவு பின்னடைந்தது; அது அதிகமதிகம் கற்பனாவாதமாக பார்க்கப்பட்டது. கிடைமட்டத்திலான அணுஆயுதப் பெருக்கத்தையும் நுட்பமான அணுஆயுத - நுழைவு - திறன்களையும் தடுப்பதுவே மேற்கின் பிரதான குறிக்கோளாயிற்று. 1950களில் இருந்து பரவலான முன்முயற்சிகளுக்கு எதிரான தொடர்ச்சியான பாகுபாடுகள்; 'தற்காப்புக்காக அணுஆயுதங்களைப் பயன்படுத்துவது அமெரிக்கா மற்றும் அதன் தேர்ந்தெடுத்த நேசநாடுகளின் 'தெய்வீக உரிமை' என்பதைச் சுற்றியே அமைந்து வந்துள்ளது. அவற்றின் நோக்குக்கும் போக்குக்கும் சோவியத்தும் பின் சீனமும் எதிர்ப்பு தெரிவித்ததால், அவை அதிகதூரம் முன்னேற முடியாமல் போனது.

பின் 1963இல் பகுதியளவான சோதனைத்தடை ஒப்பந்தம் மூலம் ஒரு ஆக்கபூர்வ புதுவழி காணப்பட்டதைத் தொடர்ந்து பெருக்கத்தடுப்பு ஒப்பந்தத்துக்கான பேச்சுவார்த்தைகள் எழுந்தன. அணுஆயுதப் பெருக்கத்தடுப்பு ஒப்பந்தம், 1965இல் இருந்து சீரிய பேச்சுவார்த்தை மூலம் முடிவாகி 1968இல் கையெழுத்துக்கு தயாரானது. ஐ.நா. பொதுசபை (UNGA) க்கு உடனே கொண்டு போகப்பட்டு 1970இல் நடைமுறைக்குக் கொண்டுவரப்பட்டது.

உலகை, அமெரிக்கா, சோவியத் ஒன்றியம் / ருசியா, இங்கிலாந்து, பிரான்ஸ், சீனா என்ற அணு ஆயுத அரசுகள் ஐந்தையும் கொண்ட 'உடையோராகவும்' பிறரை 'அற்றவர்களாகவும்' நிரந்தரமாகப் பிரிப்பதே அதன் சாரம். "1967 ஜனவரி 1க்கு முன் அணுஆயுதத்தையோ பிற வெடிப்பு சாதனத்தையோ உற்பத்தி செய்து வெடித்த நாடே" அணுஆயுத அரசு என வரையறுக்கப்பட்டது. NPTக்கு முந்திய அணு ஆயுத குறுங்குழுவைச் சேர்ந்த 5 உறுப்பினர்களைத் தவிர வேறு எந்த நாடும் அணுஆயுதங்களையோ

பிற அணுஆயுத சாதனங்களையோ" வைத்திருப்பதை தடைசெய்தது. என்பிடி அந்த 5 நாடுகளுக்கும், கூடுதல் சட்டஉரிமைகளுக்கு அதிகாரம் வழங்கி இருந்தது.

என்பிடி. நீட்டிக்கப்படுகிறது

1970லிருந்து, ஒப்பந்தத்தின் VIIIஆவது விதியில் கண்டபடி, ஐந்து ஆண்டுகளுக்கு ஒருமுறை என்பிடியின் மதிப்பீட்டு மாநாடு நடத்தி இந்த பாகுபாடான ஆட்சிமுறை நீட்டிக்கப்பட்டு வந்திருக்கிறது. 1995 மேயில் நியூயார்க்கில் நடைபெற்ற என்பிடி மதிப்பீட்டு மற்றும் விரிவாக்க மாநாடு விதி X(2)ன்படி கூடி, முடிவற்றும் நிபந்தனையற்றும் ஒப்பந்தத்தை நீட்டிப்பது என்று முடிவு செய்தது. இவ்வாறு யுஜிஎன்பி.யை 'சாகாவரம் பெறச்' செய்தது. பிந்திச்சேர்ந்த 2 அணு ஆயுத அரசுகளையும் சேர்த்து 185 நாடுகளை என்பிடியின் கட்சியினர் ஆக்கியிருக்கிறது. 'நுழைவாயிலில்' இருக்கும் - போதிய அணுஆயுத திறன்களுடன் இருக்கும் - 3 அரசுகளான இந்தியா, பாகிஸ்தான், இஸ்ரேல் ஆகியவையே வெளியில் இருப்பன.

இந்த பாகுபாடான ஆட்சி நடைமுறை நீட்டிக்கப்பட்ட அதே போது, "கூடிய சீக்கிரம் அணுஆயுத போட்டியைத் தடுத்து நிறுத்துவது, அணுஆயுதக் கலைப்பின் திசையில் வலுவான நடவடிக்கைகள் மேற்கொள்வது" எனும் உத்தேச இலக்குகளைக் கொண்ட கட்டுப்படுத்தாத வாசகத்தின் லேசான வாக்குறுதி அப்படியே போகுமாறு விடப்பட்டது.

உலகளவில் அணுஆயுத நீக்கமே உண்மையில் இலக்கு என்றால் அணுஆயுத சாலைகளை அகற்ற ஒத்துக்கொள்ளாதிருப்பதற்கு என்ன சட்ட நியாயமான காரணம் இருக்கமுடியும்? பல்வேறு அணுஆயுத கட்டுப்பாடு மற்றும் குறைப்பு ஒப்பந்தங்களும் இருந்தாலும் 'குறைப்பு' நடக்கவே செய்திருந்தாலும், அணுஆயுதக் கொட்டிலில் மிச்சமிருப்பது பூதாகர அளவிலேயே இருக்கிறது என்பதை ஒரு கணமும் மறந்துவிடமுடியாது. ஒட்டுமொத்த சோதனைத் தடை உடன்படிக்கை (சிடிபிடி) கையெழுத்தானது வரை அமெரிக்கா நடத்தியுள்ள அணுஆயுத வெடிப்புகள் சுமார் 1000; சோ. ஒன்றியம் / ருசியா 700; பிரான்ஸ் 200; இங்கிலாந்தும் சீனமும் ஆளுக்கு 40 என மதிப்பிடப்பட்டுள்ளது.

என். ராம்

இந்தியாவின் 'அணு ஆயுதத் தெரிவு' 1974 PNE யும்

இந்திராகாந்தியின் பிரதமர் பதவிக்காலத்தின் ஆரம்ப ஆண்டுகளில், பாகுபாடான என்பிடி (ஆட்சி) நடைமுறையில் இருந்து விலகி இருக்கவேண்டும் என்ற இந்தியாவின் தீர்மானத்தை தேசிய அரசியல் ஒப்புதல் வாக்கெடுப்பு ஆதரித்தது. இந்தியாவின் அணுஆயுதத் தெரிவு என தெரியவந்தது, 60களின் இரண்டாம் பாதியில் ஒருகட்டத்தில், திட்டத்தின் சோதனைச் சாலை ஆய்வின் ஒரு பகுதியாக அதன் போக்கில் தோன்றியது. நடைமுறை அளவில் அதன் பொருள், ஆயுதங்கள் செய்வது உட்பட்ட அணுஆயுத செயல்திட்டத்தின் எல்லா அம்சங்களையும் வளர்த்தெடுக்கும் இறையாண்மை உரிமையை இந்தியா விட்டுத்தராது, அணுஆயுத அரசுகள் அவ்வாறு கைவிடாதவரை என்பதாகும். அணு ஆயுதத் தெரிவை கைவிடல் அல்லது அதில் சமரசம் செய்தல் என்பது அமெரிக்காவால் தலைமைதாங்கப்படும் யுஜிஎன்பி-க்கு சரணடைவதாகும்.

1974 மே 18ல் நடந்த பொக்ரான் 1க்கு முந்திய நடைமுறைகள் சிக்கலாகவும் ஓரளவு குழப்பமாகவும் உள்ளன. இருந்தாலும் 1964 அக்டோபரில் சீனம் அணுஆயுதத்தை வெடித்த பின் பாபா அமைதியிழந்து காணப்பட்டார் என்பது பதிவாகியுள்ளது. ஜவஹர்லால் நேரு இறந்ததும் ஆளும் காங்கிரஸ் கட்சியின் உயர்மட்டங்களில் நிலவிய மனநிலை, அணுஆயுத வெடிப்புத் திட்டத்தை வளர்த்தெடுப்பதற்கு ஆதரவாகவே இருந்தது. ஆனால் அத்தகைய எடுப்பின் விளைவுகள் மற்றும் உட்பொருள்களைப் பற்றிய தெளிவு இருக்கவில்லை.

இந்த சலனமான சூழ்நிலையில் பாபாவின் எதிர்வினை, 1964 அக்டோபரில் லண்டனில் ஒரு பத்திரிகையாளர் கூட்டத்தை கூட்டியதாகும். அணு ஆயுத தடுப்பின் இயல்பையும், 'திருப்பித்தாக்குவதற்கான திறன் மற்றும் அச்சுறுத்தலை' பெற்றிருப்பதே அணு ஆயுத தாக்குதலுக்கு எதிரான 'ஒரே பாதுகாப்பு' என்பதையும் பற்றிய சில தத்துவார்த்த அவதானங்களைச் செய்த பின் அவர் இந்தியாவின் அணு ஆயுத தெரிவுக்கான முதல் பகிரங்க கருத்தை வெளியிட்டார்: "ஒரு குண்டையோ சமாதான

நோக்கங்களுக்கான சாதனத்தையோ வெடிப்பதில் இன்னும் 18 மாதங்கள் நாம் தள்ளியிருக்கிறோம். அந்த காலத்தைக் குறைப்பதற்கு நாம் ஒன்றும் செய்யவில்லை." இரண்டு ஆண்டுகளுக்கும் குறைவான காலத்துக்குப்பின் "புதிய பீரங்கி வெடிப்பு சோதனைப் பரப்பு"க்காக அரசாங்கம் ராஜஸ்தானில் ஒரு நிலத்தை கையகப்படுத்தியது அதுதான் பொக்ரான் அணுஆயுத சோதனைப்பகுதி ஆயிற்று.

மே 1974ல் நடத்திய 'சமாதான அணுஆயுத வெடிப்பு' (PNE) சோதனையுடன், இந்தியா அணுஆயுத சாத்திய அரசாக ஆனது என தெளிவானது. சற்று தாமதித்து பாகிஸ்தானும் ஒரு அணுஆயுத சாத்திய அரசாக ஆனது என்பது தெளிவானது.

தெற்காசியாவில் அணுஆயுதத்திறனுக்கான போட்டா போட்டித் தேடல் தொடங்கியதற்கான மூல சம்பவம் / நிகழ்முறை யாது எனும் கேள்வி விவாதத்துக்குரியது. 1971இல் வங்காள தேசத்தின் விடுதலையில், தனக்கு ஏற்பட்ட வீழ்ச்சியைத் தொடர்ந்து, பாகிஸ்தானிய அரசாங்கம் இந்தியாவிடம் உள்ளதாக தான் சந்தேகப்பட்ட திறனுக்கு இணையான அணுஆயுதத் திறனை வளர்க்கும் உச்சபட்ச ரகசிய செயல் திட்டத்தை வளர்த்தது. இருந்தாலும் கஹூட்டாவில் ஒரு செறிவூட்டிய யுரேனியம் பிரித்தெடுப்பு வசதியை வளர்க்கவும் அணுஆயுதத் திறனை பெறவும் புட்டோ ஆட்சி 1974-75ல் முயன்றதை, முதல் பொக்ரான் வெடிப்பே தீவிரப்படுத்தியது என்பதில் சிறுசந்தேகமும் இருக்கமுடியாது. இந்திய PNEயின் நேரடி விளைவுகளால், குறிப்பாக பாகிஸ்தானுக்கு அணு (ஆயுதத்துக்கான) சரக்குகளை ஏற்றுமதி செய்வதை நிறுத்திவைக்கும் ஆணையை மேலை அணுசரக்கு விநியோகஸ்தர்கள் பிறப்பித்ததும் இஸ்லாமாபாத் வெகுண்டது.

இந்திய அணுசக்தித் திட்டத்தின் தலைவர்களின் கருத்துப்படி, எப்போதும் இந்தியாவின் திட்டத்தில் இருக்கும் உள்ளடக்கமும் ஆழமும் பாகிஸ்தானிடம் இருப்பதில்லை. இந்தியா ஒரேசீராக முன்னிலையிலேயே உள்ளது. ஆனால் அணுஆயுதத் திறன், 'தெரிவு' என்று வரும்போது, தோராயமான சமதகுதி உள்ளதாக புரிந்துகொள்ளப்பட்டது. தென் ஆசியாவில் 'ஆயுதமயமாகாத' அல்லது 'இடைக்கால' தடுப்பை நிலவுவதுபற்றி சில போர்த்தந்திர விவகார ஆய்வாளர்கள் பேசினார்கள். ஆனால் அது யாதாயினும்,

இரு அணுஆயுத தெரிவுகளின் ஆயுதமயமாகாமையும், நிலைப்புக்கு சார்பான சமனத்தை பேண உதவியது. எதிர்மாறாக, ஆயுதமயமாக்கத் தெரிவு எப்போதும் நிலைகுலைப்பதாகவும் பெருஞ்செலவு பிடிப்பதாகவுமே புரிந்துகொள்ளப்பட்டது.

வாஜ்பேயியின் தற்காப்பை பகுத்தாய்தல்

இந்த நீண்டகால அணுகுகொள்கையின் பின்னணியில், பொக்ரான் II இன் அதிகாரபூர்வ கொள்கை விளக்கத்துக்குள் விரிவாகப் பார்ப்போம். மே 27 அன்று பிரதமர் வாஜ்பேயி வெளியிட்ட நான்கு பக்க SUO MOTU அறிக்கையும், அதனுடன் இணைந்த 'இந்திய அணுஆயுதக் கொள்கையின் பரிணாமம்' என்னும் தலைப்பிட்ட 9 பக்க உரையும்; அரசாங்கம் முயலும் தனக்கே முதலுரிமையான தீர்மானத்தையே தீவிரமாக தற்காப்பதாக உள்ளன. பின்வரும் அடிப்படை துணிபுரைகள் மற்றும் வாதக்கூறுகளை அது அடிப்படையாகக் கொண்டுள்ளது:

1. சிந்தனையிலும் செயலிலும் இந்தியாவை தற்சார்பு மற்றும் சுதந்திரப் பாதையில் செலுத்தும் கொள்கைகளின் தொடர்ச்சியாகவே 1998 பொக்ரான் வெடிப்புகள் உள்ளன.

2. அணுஆயுத மற்றும் ஏவுகணைப் பெருக்கத்தால் 1980களும் 90களும் 'நமது பாதுகாப்புச் சூழலின் படிப்படியான சீர்கேட்டை' கண்டது. அத்துடன் 'அந்நிய சக்திகளால் உதவப்பட்டு உந்தப்படும் பயங்கரவாதம், தீவிரவாதம் (மிலிட்டன்சி), மறைமுகப்போர் ஆகியவற்றின் பலிகடாவாக' இந்தியா ஆகியுள்ளது.

3. உலக அளவில், ஏற்றத்தாழ்வும் பாரபட்சத் தன்மையும் கொண்ட என்பிடியின் நடைமுறை நீட்டிக்கப்படுகிறது. "அணுஆயுதமற்ற உலகை நோக்கிய தீர்மானகரமான, ஒரேமுனைப்பான நடவடிக்கைகளை எடுக்க" அணுஆயுத அரசுகள் எந்த விருப்பத்தையும் தெரிவிக்கவில்லை.

4. இந்த சூழ்நிலைகளில் அரசாங்கம் ஒரு சிக்கலான தீர்மானத்தை எதிர்கொண்டது. "தேசியப்பாதுகாப்புதான் சரியான தெரிவை தெளிவாக காட்ட எமக்கு வழிகாட்டிய உரைகல்" ஆகும்.

5. இப்போது இந்தியா மறுக்கமுடியாதபடி ஒரு அணுஆயுத அரசாக உள்ளது. இந்த தகுதி "நாங்கள் தேடி எங்களுக்கு வழங்கப்பட்டதல்ல; மற்றவர்கள் எமக்கு மானியமாக அளித்த அந்தஸ்தும் அல்ல." அது "எம் விஞ்ஞானிகளும் பொறியியலாளரும் தேசத்துக்கு வழங்கிய கொடை." மேலும் "மனிதகுலத்தின் ஆறில் ஒரு பங்குக்கு, இந்தியாவுக்கு உள்ள உரிமை."

6. இந்தியாவின் அணுஆயுதங்கள் "தற்காப்பின் ஆயுதங்கள்". நாடு "அணு ஆயுத அச்சுறுத்தலுக்கோ கட்டாயப்படுத்தலுக்கோ உள்ளாகாதவாறு" உறுதிசெய்யவை. "ஆயுதப் போட்டியில் ஈடுபடும் உத்தேசம்" பாஜக தலைமையிலான அரசாங்கத்துக்கு "இல்லை".

7. இந்தியாவின் அணுசக்திக் கொள்கை மட்டுமிதமும் திறந்த தன்மையும் கொண்டிருக்கிறது. "பலத்தில் இருந்து எழுந்திருப்பதுதான் இந்த மட்டுமிதம் / கட்டுப்பாடு. தீர்மானமற்ற தன்மையிலிருந்தோ சந்தேகத்தின் அடிப்படையிலோ அது எழமுடியாது". பொக்ரான்-II சோதனைகள் சந்தேகத்தை நிவர்த்திப்பதற்கு இட்டுச் சென்றுள்ளன. "எம் தேசியப் பாதுகாப்புக் கணக்கீட்டின், மேற்கொண்டும் குறைக்கப்பட முடியாத அளவை வைத்திருக்கும் குறைந்தபட்ச தேவையால்" "சமனப்படுத்தப்படுவதை" இச்செயல் உள்ளடக்கி இருக்கிறது.

8. "செயலுறுதியை" காட்டிவிட்டபின் 'சுயவிருப்பமான காலதாமதத்தை' அனுசரிப்பது என்பதே இந்தியாவின் தீர்மானம் என்பதை அரசாங்கம் அறிவித்துள்ளது. 'நிலத்தடி அணுஆயுத வெடிப்புகளில் இருந்து' விலகி இருப்பதென தீர்மானித்துள்ளது. 'இந்த முடிவை அவ்வண்ணமே செயல்படுத்தும் உரிமையை நோக்கி இயங்க' விருப்பமும் தெரிவித்துள்ளது. இவ்வாறு 'சிடிபிடி. தொடர்பான அடிப்படைக் கடமையை' எதிர்கொள்ளவும் இசைந்துள்ளது. மேலும், "பிளப்புசரக்கு நிறுத்த ஒப்புநடம்" குறித்து (FISSILE MATERIAL CUT - OFF TREATY - FMCT), ஜெனீவாவில் நடந்த ஆயுதக்கலைப்பு மாநாட்டின் பேச்சுவார்த்தைகளில் கலந்துகொள்ள தயாராக இருப்பதாகவும் அரசாங்கக் குறிப்புத் தெரிவித்துள்ளது. இது "தேசத்தின் ஆயுதமயமாகிய அணுத்தடுப்பின் போதும் தன்மையையும் நம்பகத்தையும் குறித்த முழுமையான முழு நம்பிக்கையின்" அடிப்படையிலானதாகும்.

9. அணுஆயுதங்கள் மாநாடு - அதுபோலவே உயிரியல் ஆயுதங்கள் மாநாடு, ரசாயன ஆயுதங்கள் மாநாடுகளில் - பேச்சுவார்த்தைகள் தொடங்க அறைகூவுவதில், "தொடர்ந்து" இந்தியா அரசாங்கம் "முன்னணியில்" இருக்கும்.

10. அரசாங்கத்தின் வெளிநாட்டுக் கொள்கையில் ஆயுதக் கலைப்பு என்பது "முதன்மையான கொள்கைத்திட்டமாக" இருப்பது தொடரும்.

11. இந்திய மக்களும், வெளிநாட்டு இந்தியர்களும் "ஒரே குரலில் எம் செயலுக்கு ஆதரவாக பேசியுள்ளார்கள்". அரசாங்கத்தின் அணுக்கொள்கையின் அடியில் தேசமுழுவதின் ஒப்புதல் வாக்கு ஆதாரமாக உள்ளது.

வாதம் நெடுகிலும் முரண்பாடுகள் விரவியிருப்பதும், வாதங்கள் போலியாக இருப்பதும். தேசம் தழுவிய முழுமையான ஆதரவு என்னும் முடிவான கருத்து உள்ளீடற்றதாக இருப்பதும், அணுகி ஆராய்ந்தால் புலப்படுகிறது.

1998 மே மாத பொக்ரான் வெடிப்புகள் இந்தியாவின் நீண்டகால அணுக்கொள்கையின் தொடர்ச்சியையே பிரதிபலிக்கின்றன என்பது; போர் என்பதை, கொள்கையின் வேறுவிதமான அணுசரிப்பாக பார்க்க முடியும் என்னும் அவநம்பிக்கைவாத கிளாஸ் விட்ஸியக் கருத்தில் சரிதான். இந்தியாவின் அணுக்கோட்பாட்டின் இரட்டைக் கூறுகள்: 1. யுஜிஎன்பி. யை (என்பிடி நடைமுறையை அல்லது அதற்கீடான 'முழுமீத பாதுகாப்புகள்' மற்றும் என்பிடி.யின் இயல்பான பின்விளைவுகளான சிடிபிடி, எப்எம்சிடி.களை) ஏற்பதன் மூலம் அணுஆயுத தெரிவுக்கு சரணடைய மறுத்தல். 2. உலக அணுஆயுதக் கலைப்பு என்னும் பெரிய அர்ப்பணிப்பின் பகுதியாக அத்தெரிவை ராணுவமயப்படுத்தாதிருக்கும் சுயகட்டுப்பாடான மற்றும் நிபந்தனையுடன்கூடிய மட்டுமிதம் - என்பது சிறப்பாகவே தொடர்ந்து வந்தது. தான் பதவிஏற்ற 2 மாதங்களுக்குள் பாஜக தலைமையிலான அரசாங்கம் சாதித்தது; விவாதமின்றி, மதிப்பீடு இன்றி, விளைவுகள் மற்றும் உட்பொருள்கள் பற்றிய அறிவார்ந்த பரிசீலனை இன்றி. இந்த நீண்டநாள் கொள்கைக்கு குழிப்பறித்திருப்பதுவே ஆகும்.

"சரியான தெரிவைச் செய்ய எமக்கு வழிகாட்டிய உரைகல்" தேசப்பாதுகாப்பே எனக்கோரும் வாஜ்பேயியின் வாதம்; திடீரென

அணுஆயுதத் தீர்மானத்துக்கு அதிகாரம் அளிக்கும்ளவுக்கு தேசிய பாதுகாப்பு சூழலில் ஏற்பட்ட மாற்றம் எதையும் காட்டுவதற்கு முயற்சி கூட செய்யவில்லை. 1980களிலும் 90களிலும் "நம் பாதுகாப்புச் சூழல் படிப்படியாக சீர்கெட்டு வந்த"தாகவும், "வெளி சக்திகளின் உதவியையும் தூண்டுதலையும் கொண்ட பயங்கரவாதம், தீவிரவாதம், மறைமுக யுத்தம்" இவற்றின் பலிகடாவாக இந்தியா ஆக்கப்பட்டிருப்பதாகவும் அவர் கூறும் குறிப்புகள்; முன்பே திட்டமிடப்பட்ட நிகழ்ச்சி நிரலோடேயே பாஜக ஆட்சிக்கு வந்தது என்னும் வாசிப்பையே உறுதிசெய்வதாக உள்ளது. அது, பெரும்பான்மையர் ஆட்சி மற்றும் இந்துத்துவா என்னும் அடிப்படையில் குறுகிய தேசிய வெறியுள்ள ராணுவவாத சக்தியாக இந்தியாவை மாற்றும் ஆர்எஸ்எஸ் -பாஜக தரிசனத்தை நிறைவேற்றும் நிகழ்ச்சிநிரலாகும். சீனாவுக்கு எதிரான வசைமாரி, பாகிஸ்தானைப் பற்றிய சுட்டுதல்கள். அமெரிக்க அதிபர் பில் கிளிண்டனுக்கு வாஜ்பேயி எழுதிய - அம்பலமாகிவிட்ட கடிதத்தில் உள்ள, இந்தியாவுக்கும் அமெரிக்காவுக்கும் இடையிலான சீன எதிர்ப்புப் போர்த்தந்திரக் கூட்டுபற்றிய குறிப்பு ஆகியவை; அத்தகைய வாசிப்பை மேலும் உறுதிசெய்கின்றன.

இந்திய - சீன உறவில் கூடிவரும் சிக்கல், அத்துடன் இணைந்த இந்திய - பாகிஸ்தானிய உறவில் சீரழிவு என்னும் வாஜ்பேயியின் கருத்து அப்பட்டமான பொய்யாகும். 1988 டிசம்பரில் நடைபெற்ற சீன இந்திய உறவுகளில் அடையப்பெற்ற சாதனையைக் கருதுகையில் இது இன்னும் தெளிவாகிறது. அப்போது இந்தியாவுக்கு எதிராக திபெத்தில் எந்த அணுஆயுதம் தாங்கிய சீன ஏவுகணைகளும் காணப்படவில்லை என ராஜீவ்காந்தி வெளிப்படையாக உறுதிப்படுத்தினார். இந்திய - பாகிஸ்தானிய உறவுகளில் முன்னேற்றம் காண மதிப்புவாய்ந்த முயற்சிகள் எடுக்கப்பட்டன. பாகிஸ்தான் அணுஆயுதத் தயாரிப்பில் உள்ளது என்பதற்கான எந்த புதிய ஆதாரமும் இருக்கவில்லை.

பிரதமரின் **suo motu** அறிக்கையும் அதனை ஆதரிக்கும் கொள்கைத் தீர்மானமும் பாஜக.வின் அணுஆயுத ஆட்டத் திட்டத்தையே வெளிக்காட்டுகின்றன. அப்படி இருந்தால், அது திருப்பித் தாக்கி, முற்றிலும் நிலை குலைந்துவிட்டிருக்கிறது. குண்டு வெடித்து, ஆயுதம் செய்து; என்பிடி, யுஜிஎன்பி.களுக்கு

எதிரான மகத்தான திடீர்ப்புரட்சியாக அணு ஆயுத குறுங்குழுவுக்குள் திருமெனப் பிரவேசிப்பது என்னும் திட்டம் வீண்கற்பனையாகி உள்ளது. "இந்தியா இப்போது ஒரு அணு ஆயுத அரசாக உள்ளது" என்றும், அது "நாங்கள் தேடி எங்களுக்கு வழங்கப்பட்டதல்ல. மற்றவர்கள் எங்களுக்கு மானியமாக அளித்த அந்தஸ்தும் அல்ல" என்று பேசும் வாஜ்பேயியின் பெருமைப்பேச்சு, ஒரு புலம்பலாகவே தொனிக்கிறது. அணுஆயுத அந்தஸ்து என்பது "இந்தியாவின் - மனிதகுலத்தின் ஆறில் ஒரு பதியின் - உரிமை" என்னும் வரி; கோடிக்கணக்கான இந்திய மக்களின் அடிப்படை உரிமைகளான உணவு, உடை, உறைவிடம் இன்னபிற குறைந்தபட்ச மனித தேவைகளுக்காக பல்வேறு முற்போக்கு, ஜனநாயகக் குரல்கள் கோருவதன் திரிபான நையாண்டிப் போலியாகவே ஒலிக்கிறது.

சாகாய் வளர்ச்சியை எதிர்பார்த்ததாக பாஜக தலைமையிலான அரசாங்கத்தில் உள்ள சில உறுப்பினர்கள் கூறி இருந்தாலும், உள்துறை அமைச்சரும் உயர்மட்ட பாஜக தலைவருமான எல்.கே. அத்வானி ஒரு பத்திரிகைப் பேட்டியில் உண்மையில் அதை வரவேற்றே இருந்தாலும்; பொக்ரான் - II தீர்மானம் எடுக்கப்பட்டபோது, விரைவில் நிச்சயமாக பாகிஸ்தான் பின்தொடரும் என்பதற்கும் அதன் பின்விளைவுகள் உள்பொருள்கள் ஆகியவற்றுக்கும் அதிக கவனம் கொடுக்கப்பட்டதாக தெரியவில்லை. ஒட்டுமொத்தமான அணுஆயுத வளர்ச்சியில் பாகிஸ்தான் பின்தங்கலாம். ஆனால் ஏதோ ஒரு வகையிலான அணுசாதனங்களை வெடிக்கும் திறனை அது வெளிப்படுத்தும் சாத்தியம், அரசாங்கத்தின் அரசியல் புரிதலுக்கு உறைத்துள்ளதாகத் தெரியவில்லை.

3. இந்தியாவும் பாகிஸ்தானும் உண்மையாகவே அணு ஆயுத அரசுகளா?

அணுவெடிப்புகளை நடத்திய தீர்மானம் முதன்மையாகத் தமதே என்னும் தன்மைக்கு இணையாக; பொக்ரான்-II க்குப் பின் இந்தியா நிஜமாகவே ஒரு அணுஆயுத அரசாக உள்ளதா என்னும் கேள்விக்கும் முதலுரிமை பெறமுயலும் முயற்சி நடந்திருக்கிறது. இந்த அடிப்படையான கேள்விக்கு முன்னுரிமை கொண்டாடுவது,

சமயங்களில் தற்புகழ்ச்சியாகவும், சமயங்களில் சோகமாகவும் தொனிக்கிறது. பதிலானது சிரத்தையுடன் சிந்தித்து கூறப்பட்டதல்ல என்பதையே இது தெளிவாக்குகிறது.

ஆரம்பத்தில் ராஜதந்திரமாக கொஞ்சநேரம் பொறுப்பேற்பதை தவிர்த்தபின், பிரதமர் வாஜ்பேயி, "சக்தி" திட்டத்தைப் பற்றிய ரகசியத்தை ஒவ்வொருவரும் அறியும்படிச் செய்வதற்கு ஒரு பத்திரிகைப் பேட்டியை வாய்ப்பாகப் பயன்படுத்திக்கொண்டார்: இந்தியா இப்போது ஒரு அணு ஆயுத அரசாக உள்ளது.. தேசப் பாதுகாப்புக்கு நாம் அளிக்கும் தலையாய முக்கியத்துவத்தால் வழிகாட்டப்பட்டே இந்த சோதனைகளுக்கான தீர்மானம் இயற்றப்பட்டது... சோதனைகள்... இந்தியாவுக்கு சக்தி(யை) அளித்துள்ளன. அவை இந்தியாவுக்கு பலத்தை தந்துள்ளன. தன்னம்பிக்கையை தந்துள்ளன." ('இந்தியா டுடே'யை சேர்ந்த பிரபு சாவ்லாவுக்கு அளிக்கப்பட்ட பேட்டி. பிரதமர் அலுவலகத்தால் 1998 மே 15 அன்று வெளியாக்கப்பட்டது)

பத்திரிகைக்கு அளித்த இரண்டாவது பேட்டியில் "நாம் ஒரு அணுஆயுத அரசு" என மறுபடியும் கூறினார் வாஜ்பேயி. "சோதனைகளை மேற்கொண்டதற்கான ஒரே ஒரு காரணம், நம் பாதுகாப்பை உறுதிசெய்யவும், நம்மிடம் ஒரு நம்பகமான தடுப்பு சக்தி உள்ளது என்பதை இந்திய மக்களும் உலக மக்களும் அறிந்து கொள்ளவும் ஆகும்." ('அவுட்லுக்கில்' வெளியான பேட்டி, மே 25, 1998).

இந்தியா ஒரு "அணுஆயுத அரசு" என்ற பிரதமரின் பேராசையான பிரகடனத்தை அடுத்து 2 நாள்களில் அணுஆயுத திட்டத்தின் பின்னால் இருந்த உயர்மட்ட விஞ்ஞானிகள் கூட்டிய பத்திரிகைக்கூட்டம் புதுதில்லியில் நடந்தது. அவர்களில், பாதுகாப்பு அமைச்சரின் விஞ்ஞான ஆலோசகரும், இந்தியாவின் ஏவுகணைத் திட்டத்தை முன்னெடுப்பவருமான டாக்டர் ஏ.பி.ஜே. கலாமும், அணுசக்தி ஆணையத்தின் தலைவரும் அணுசக்தித் துறையின் செயலரும் 1974 பிளவுசாதனத்தின் பிரதான வடிவமைப்பாளருமான டாக்டர் ஆர். சிதம்பரமும் ஒரு விசயத்தை தெளிவுபடுத்திவிட நிறையவே பேசினார்கள். பாதுகாப்பு ஆராய்ச்சி மற்றும் அணுஆற்றல்

நிறுவனங்கள், தரைப்படை மற்றும் விமானப்படையின் ஆதரவுடன், அணுஆயுத மயமாக்கத்தை திரும்பப்பெற முடியாத "நிறைவான" தாக்க, சேர்ந்துகொண்டன. இந்தியாவுக்கிருந்த அணுஆயுத அச்சுறுத்தல் "காலியாகிவிட்டது" என்று உரிமை கோருமளவுக்குப் போனார் டாக்டர் கலாம்.

பொக்ரான் IIக்கு (பின்) சில நாள்களுக்குள் என்னிடம் பேசிய ஒரு உயர்மட்ட நிபுணர் யுஜிஎன்பி. மீது இந்தியாவின் வலியுறுத்தலை பின்வருமாறு முன்வைத்தார்: "நாங்கள் யார் என்பதை எங்களுக்கு சொல்லுங்கள்; நாங்கள் கையெழுத்திட முடியுமா என்பதை நாங்கள் உங்களுக்கு சொல்லுவோம். நாங்கள் அணு ஆயுதமற்ற அரசு என்பதைப்போல எம்மேல் நீங்கள் பிரயோகிக்கும் தொழில்நுட்ப கட்டுப்பாடுகள், விலக்கப்படும் என உத்திரவாதம் தாருங்கள்" சுருக்கமாகச் சொன்னால், யுஜிஎன்பி.க்குள் ஆறாவது அணு ஆயுத அரசாக எங்களை புகவிடுங்கள். அதில் நாங்கள் பங்கு கொள்ளலாம்.

ஆரம்ப உற்சாகத்தை அடுத்து பத்திரிகையில் ஒரு கூட்டுப் பிரச்சார நடவடிக்கை நடைபெற்றது. போர்த்தந்திர விவகார பகுப்பாய்வர்கள் அதில் கலந்துகொண்டார்கள். அணுஆயுதமயம் என்பது இனி திரும்பிப் போகமுடியாத யதார்த்தமாகி யுள்ளது என்பதை; இனி பின்வாங்க முடியாத 'எல்லைக்கோட்டை' தாண்டி இந்தியா சென்று விட்டது என்ற, அந்தக்கட்டத்தில் எல்லாராலும் புழங்கி தேய்ந்துபோன வெறும் சொற்றொடரால் முன்வைத்தார்கள். இந்த 'நிபுணர்'களில் பலரும் எந்த ராணுவ அனுபவமும் அற்ற அப்பாவிடிகள். அரசியல் பத்திரிகைக்காரர்களைப் பற்றியோ சொல்ல வேண்டியதில்லை. இவர்கள், தெற்கு ஆசியாவில் போர்த்தந்திர சமனம் இனி எப்போதைக்குமாக மாறிவிட்டது; ஐந்து வெடிப்புகளுடன் இந்தியா, பாகிஸ்தான்மீது தீர்மானகரமான 'அணுஆயுத அணுகூலத்தைப்' பெற்றுவிட்டது என்பதை உறுதியாக நம்பினார்கள்.

மே 27 அன்று, அதாவது சாகாய் வெடிப்புகளோடு உற்சாகமும் கொண்டாட்ட மனநிலையும் காலியாகிப்போவதற்கு முந்தினநாள், நாம் முன்பே பார்த்தபடி பிரதமர் வாஜ்பேயி பாராளுமன்றத்தில் அ வித்தார்: "இந்தியா இப்போது ஒரு அணுஆயுத அரசாகிவிட்டது.

விஞ்ஞான மதிப்பீடுகள்; இந்தியாவும் பாகிஸ்தானும் அடைந்துள்ள அணுஆயுதத் திறன்களையும் அவற்றைத் தாங்கும் ஒருவிதமான அடிப்படையான அணுஆயுதம் செலுத்து அமைப்புகளையும் பற்றி அக்கறையுடன் கவனித்தாக வேண்டும் என்கின்றன; 'முன்னேறிய' அல்லது அதிநவீன ஒட்டுமொத்த திட்டத்தை கொண்டதாக இந்தியா இருந்தாலும், பாகிஸ்தான்மீது அர்த்தமுள்ள அணுஆயுத அணுகூலத்தை அது பெற்றிருக்கவில்லை என்கின்றன. மே 11 அன்று பொக்ரானில் ஒரு ஹைட்ரஜன் குண்டு, ஒரு பிணைப்பு சாதனம் (செறிலூட்டப்பட்ட பிளப்பு சாதனத்திலிருந்து இது வேறுபட்டது), சோதனை செய்யப்பட்டது என்னும் இந்திய அணுஆய்வு நிறுவனத்தின் கோரலைக்குறித்து ஐயங்கள் எழுந்துள்ளன என்கின்றன. தெற்காசிய சப்-கிலோ டன் சோதனைகளின் வடிவமைப்பு, நடைமுறைத் தந்திர அல்லது களஎல்லை வீச்சுகள் உள்ள பீரங்கிப்படையில் ஆயுதமயமாக்கம் "தற்போது நிகழ்ச்சி நிரலில்" இல்லை என்பதையே குறிக்கின்றன என்கின்றன: சிக்கல் குறைவான சோதனைகளை SCE= SUB CRITICAL EXPERIMENT களை) நடத்தமுடியும் என இந்தியா உரிமைகோருவது "தன் திறனைப்பற்றிய மிகை உரை" என்கின்றன; உண்மையான ஆயுதமயத் திட்டம்என்பது, "SCE களில் அதிக சோதனைகளை கட்டாயப்படுத்துவது மட்டுமல்ல, உயர்விளைச்சல் ஆயுதங்களை வடிவமைப்பதையும் கட்டாயப்படுத்துகிறது. பொக்ரான் - I & II களில் கிடைத்த நம்பிக்கை மட்டும் போதாது என்றும் சொல்கின்றன.

சுருக்கமாகச் சொன்னால், இந்தியாவை முழு வீச்சிலான அணுஆயுதபாணியாக்குவதற்குத் தேவையான அனைத்து சோதனைகளும் - புது வடிவங்களுக்கான கணிப்பொறி பாவனைகள் மற்றும் எஸ்சிஇ களில் திறன்வரை - நடத்தப்பட்டு விட்டன என்னும் அதிகாரபூர்வ நிலைபாடு, மென்மையாக சொன்னால், சந்தேகத்துக்கிடமானது என்பதைப் பார்க்க முடியும்.

ராணுவ அர்த்தத்தில் அவை ஆயுதமயமாக்குவது என்னும் அடுத்த பிரச்சனையில், இந்தியாவின் ஆயுத சேவைகளில் இருந்து ஓய்வுபெற்ற தனிச்சிறப்பான இரு பிரதிநிதிகளின் உரைகள் உள்ளொளியும் தெளிவும் வழங்குகின்றன. அவர்கள், கடற்படையின் முன்னாள் தளபதி அட்மிரல் எல். ராம்தாஸ் (ஓய்வு), ராணுவ

நடவடிக்கைகளுக்கான முன்னாள் பொது இயக்குநர் லெப்.ஜென். வி.ஆர். ராகவன் (ஓய்வு) ஆகியோர் ஆவர். இருவருமே அணுஆயுதமயத்தை வன்மையாக எதிர்த்துள்ளனர்.

அட்மிரல் ராம்தாஸ் தன் அறிவார்ந்ததும் அணுக எளியதுமான நிபுணத்துவ ஆய்வான “பொக்ரான் II-ம் அதன் பின்விளைவும்” கட்டுரையை (பிரண்ட்லைன், ஜூலை 17, 1998), படைசாராத, சமாதான நோக்கங்களுக்கான அணுஆயுத அறிவும் பயன்பாடுமே “சுதந்திரம் பெற்றதில் இருந்து இந்தியா அறிந்திருந்ததும், அறிவித்ததும், பின்பற்றியதுமான ஒரே அணுசக்தித் திட்டமாகும்” என்னும் சுவையான செய்தியுடன் தொடங்குகிறார். அத்தகைய பின்னணியில், “ஒரு அணுஆற்றல் கோட்பாடோ போர்த்தந்திரமோ இல்லாமல் தன்னை அணு ஆயுத சக்தி என அழைத்துக்கொள்வது ஒரு தமிழ்ப் பழமொழியையே ஒக்கும்: கொரங்கு கையில் பூமாலை. குரங்கின் கையில் பூமாலையை கொடுத்து விட்டு அதை அது பிய்த்தெறியாமல் அப்படியே வைத்திருக்க வேண்டும் என்று எதிர்பார்த்தால் நடக்குமா என்பதைப் போல இது.”

பூண்டோடு அழிக்கும் ஆயுதங்கள் என்னும் பயங்கர வடிவில் அணுஆயுதங்களை அவர் எதிர்க்கிறார். ஒரு நெருக்கடியான சூழலில் “முதலில் பிரயோகிப்பதில்லை” என்னும் எவ்வித உத்திரவாதத்தையோ ஒப்பந்தத்தையோ சார்ந்திருப்பதை அவர் கேலி செய்கிறார். “அணுஆயுதங்களை தற்செயலாக ஏவிவிட்டு விடுவதைத் தவிர்க்க” இந்தியாவிடமோ பாகிஸ்தானிடமோ “தொழில்நுட்ப திறனோ அமைப்போ இருப்பதாக” அவர் கருதவில்லை.

பின் தன் தகுதிவாய்ந்த மதிப்பீட்டில் அவர், கையில் சரிபார்ப்புப் பட்டியலை வைத்துக்கொண்டு, நிஜமான அணு ஆயுதமயத்துக்கு தேவையான பல்வேறு கூறுகள் இந்தியாவிடம் இல்லை என்பதைச் சுட்டிக் காட்டுகிறார்: அணுக்கோட்பாடு, அணுப்போர்த்தந்திரம்; தேர்ந்த தலைமை, கட்டுப்பாடு, தொலைத்தொடர்பு, தகவல்சேகரிப்பு அமைப்பு; அணுஆயுத விசையை முடுக்குவதற்கான விரிவான அமைப்பு; “அணு ஆயுதங்களை தற்செயலாகவோ, வேண்டுமென்றோ செயலுறுத்தி விடுவதற்கு எதிரான பாதுகாப்பாக” சம்மத செயல் இணைப்புத் (PAL) தொழில் நுட்பங்கள்; துணைக்கோள் வேவு மூலமான முன்கூட்டிய எச்சரிக்கை அமைப்புகள் / விண்மூலமான முன்னதான எச்சரிக்கை, அதிநவீன மின்னணு அமைப்புகள் முகமை முதலியவற்றை

வெற்றிபெறாது போயிருக்கலாம். ஆனால் யுஜிஎன்பி.யை அது கொள்கைபூர்வமாக எதிர்த்ததையோ, உலகளவில் அணு ஆயுதக் கலைப்பை நோக்கிய இயக்கத்தை முன்னுக்குத் தள்ள தன் செல்வாக்கை அது புத்திசாலித்தனமாகப் பயன்படுத்தியதையோ புறக்கணித்துவிடமுடியாது. இந்த உயர்செயற்களம் கொண்ட, ஆனால் சமாதானத்தை நோக்கிய கொள்கை, வளரும் நாடுகளிலும், வளர்ந்த நாடுகளின் முற்போக்கு, ஜனநாயக வட்டாரங்களின் மத்தியிலும் மதிப்பைப் பெற்றிருந்தது. அந்த கொள்கையானது, யுஜிஎன்பி.ஐ பல்வீனப்படுத்தவும், இடைக்கால நீண்டகால அளவில் அணுஆயுதக் கலைப்பு லட்சியத்தை முன்னெடுக்கவுமான உள்ளாற்றலை தன்னில் பெற்றிருந்தது.

பொக்ரான்-II க்குப் பின் யுஜிஎன்பி.க்கு எதிரான இந்தியாவின் துணைவலு கீழறுக்கப்பட்டிருப்பதே யதார்த்தம். அதன் அணுஆயுத தெரிவும் பெரிதும் அரிக்கப்பட்டுள்ளது.

இதற்கான சாட்சியம் என்ன?

பொருளாதார தடைகள் எனும் இடுக்கியாலும், பிரதேசத்தில் ஏறிவரும் இறுக்கங்களாலும், அமெரிக்காவும் அதன் கூட்டாளிகளும் விதிக்கும் அரசியல் நிபந்தனைகளாலும் ஏற்பட்டுள்ள மிகவும் தற்காப்பற்ற சூழலில் வாஜ்பேயி அரசாங்கம் சிடிபிடி.யிலும், வரஉள்ள எப்எம்.சிடி.யிலும் சேர குறிப்புக்காட்டி இருக்கிறது: வலுவாக முன்வைக்கப்பட்டு வந்த முந்திய அரசியல் நிலைபாடுகளைக் கைவிட்டதற்கு எந்த காரணத்தையும் கூறாமலே நிலைமாறுகிறது.

பிரதமரின் தலைமைச் செயலர் பிரஜேஷ் மிஷ்ரா மே 11 அன்று பின்வருமாறு கூறினார், "ஒட்டுமொத்த சோதனைத் தடை ஒப்பந்தத்தில் (சிடிபிடி) உள்ள சில பொறுப்புகளின்படி ஒழுக்குவது குறித்து பரிசீலிக்க இந்தியா தயாராக உள்ளது." அவர் மேலும் அறிவித்ததாவது: "ஆனால் இதை வெற்றிடத்தில் திடுமென செய்துவிட முடியாது என்பது வெளிப்படை. கருத்திலிருந்து செயலுக்கான ஒரு பரிணாம நிகழ்முறையாகவே அவசியம் இது இருக்கும். மற்றும் அநேக பரஸ்பர செயல்பாடுகளையும் இது சார்ந்திருக்கும்." அணுஆயுதக்குறுங் குழுவின் ஆறாவது உறுப்பினராக இந்தியாவை அங்கீகரிக்கவும், இந்தியாவின் அணுஆயுத உற்பத்திக்கு அமெரிக்காவும் அதன் கூட்டாளிகளும்

விதித்துள்ள பொதுவான தடையாணையை அகற்றவும் கோரும் கோரிக்கையாகவே பரவலாக இது பெயர்த்துக் கூறப்பட்டது.

ஆனால் அடுத்து, நிலத்தடி அணுஆயுத வெடிப்புகளைத் "தாமதிப்பதாக தானே முன்வந்து" அறிவித்ததும், "இந்த பிரகடனத்தின் முறையான விதிமுறைப்படுத்தலை நோக்கி இயங்க" முன்வந்ததும்; யுஜிஎன்பி.க்கு வாஜ்பேயி அரசாங்கத்தின் எதிர்ப்பு சரிந்து விழுந்துவிட்டதைக் காட்டுகிறது. ஜூன் 6 அன்று ஐ.நா. பாதுகாப்புக் குழுத் தீர்மானத்தின் மீதான பிரதமரின் பாராளுமன்ற அறிக்கையானது, நடைமுறையில், எந்த பிரதிபலனும் இன்றி, எந்த நிபந்தனைகளும் இன்றி, அதே பழைய "வெற்றிடத்தில்" சிடிபிடிக்கு ஒத்துக்கொள்ள முன்வந்துள்ளதே ஆகும்.

அடிப்படையான ஆட்சேபனைகள்

என்பிடி ஆட்சிமுறைக்கு போர்த்தந்திர ரீதியாக முட்டுக்கொடுப்பதே சிடிபிடி என்னும் புரிதலின் அடிப்படையில், இந்தியாவின் உண்மையான ஆட்சேபனை, பின்வருவனவாக இருந்தது: அமெரிக்கா அதற்கு வால்பிடிக்கும் மற்ற அணுஆயுத அரசுகளும் சேர்ந்து, 1. பாகுபாடு காட்டுவதான அணுஆயுத அமைப்பை நீட்டிக்கவே முனைந்து நிற்கிறது; 2. குறிப்பிட்ட காலஅளவில் ஆயுதக்கலைப்பு செய்துகொள்ளும் எவ்வித ஏற்பாட்டுக்குள்ளும் தன்னை ஈடுபடுத்திக் கொள்ள மறுக்கிறது; 3. அணுஆயுத அரசுகள் தம் செயல்திறமுடைய ஆயுதக் குவியல்களை பேணிக்கொண்டிருப்பதுடன், தம் அணுஆயுதங்களை தம் சோதனைக் களங்களிலும் தம் சோதனைச் சாலைகளிலும் (எஸ்சிஇ.கள், கணிப்பொறி பாவனை மற்றும் புது தொழில்நுட்ப வளர்ச்சி மூலம்) தொடர்ந்து செம்மைப்படுத்தி வளர்த்தெடுப்பதற்கும் இடம்கொடுப்பதாக. ஒப்பந்தத்தில் ஓட்டைகள் விட்டு எழுதி வைத்துள்ளது.

ஒப்பந்தத்தின் விதி, அரசுதரப்புகள் "எந்த அணுஆயுத சோதனை வெடிப்பையோ வேறுவிதமான அணுவெடிப்பையோ" நடத்துவதைத் தடுக்கிறது. மேலும் இது பேச்சுவார்த்தை ஆவண அடிப்படையில், கிளிண்டனின் 1995 ஆகஸ்டு முன்வைப்பின்படி, சுழியளவுக்கு கூடுதலான (ABOVE ZERO) விளைச்சலுள்ள அனைத்து

இறுதிக்கட்டங்களில் இந்தியாவின் பிரதிநிதியாக இருந்த பிரதம அதிகாரியும் அதன் கொள்கை நிலைபாட்டை தெளிவாக முன்வைத்தவருமான அருந்ததி கோஷ், 'பிரண்ட்லைனு'க்கு அளித்த பேட்டியில் (1998 ஜூலை 3). விசயத்தை தெளிந்த கண்ணோட்டத்தில் முன்வைத்துள்ளார். இந்தியா சிடிபிடியில் சேரக்கூடாது என்பதற்கான காரணங்களை அடிக்கோடிடுகிறார். அணுஆயுத அரசுகள் தம் அணுஆயுதங்களையும் யுஜிஎன்பி.யையும் பாதிக்கும் ஒவ்வொரு பிரச்சனையையும் கைவிட்டுவிடுகின்றன. என்பிடி. ராஜ்ஜியத்தின் நுழைவாயியில் நிற்கும் இந்தியா, பாகிஸ்தான், இஸ்ரேல் என்னும் "மூன்று நாடுகளையும் பிடிப்பதற்காக" "சிடிபிடி.யையும் எப்எம்சிடி.யையும் கையில் எடுத்துக்கொண்டுள்ளன. (அணுஆயுத மில்லாது என்பிடி.யில் கையெழுத்திட்டவர்களுக்கு இவை' "தேவையில்லை"). விளைவாக, "இருக்கிற நிலைமையை... அப்படியே இருத்தவும், எல்லோரையும் ஒரு குறிப்பிட்ட கட்டுமானத்துக்குள் இழுக்கவும் முயலும்" தீர்மானகரமான முயற்சியில் இந்தியா நிஜமான தாக்குதல் இலக்காகியது.

இந்தியாவின் எதிர்ப்பை வெறும் தேசிய பாதுகாப்பு வாதத்துடன் சுருக்கிவிட முடியாது என்பதை தெளிவுசெய்தார் அருந்ததி கோஷ்: "எம் தேசிய பாதுகாப்பு நலன்களைப் பற்றி அக்கறை கொள்ளக்கூடாது என எங்களிடம் எதிர்பார்க்க முடியாது என்பதை சிடிபிடியில் நாங்கள் தெளிவுபடுத்திவிட்டோம். அணுஆயுதங்கள் இல்லாத உலகில்தான் எமக்குப் பாதுகாப்பு உண்டு என்பதைத்தான் நாங்கள் முன்வைத்தோம்."

குஜ்ராலின் வார்த்தைகளில் சொன்னால், சிடிபிடியின் பேச்சுவார்த்தைகள் ஒரு "வார்த்தை விளையாட்டு" என்பதை இந்தியாவின் நிலைபாடாக இருந்திருக்கிறது. பொக்ரானுக்குப் பிந்திய நிலைமை, சிடிபிடியில் கையெழுத்திட வற்புறுத்துகிறது என்னும் பார்வையை மறுக்கும் கோஷ் கேட்டார்: "இப்போது நாமும் அந்த வார்த்தை விளையாட்டில் சேர்ந்துகொள்ளப் போகிறோமா? அத்தனை பாசாங்குக்காரர்களா நாம்? ஒரு நம்பிக்கையில் இருக்கும் இந்திய மக்களை மட்டுமல்ல, நம் நிலைபாட்டை பகிர்ந்து கொண்டிருக்கும் ஏராளமான நாடுகளையும் நாம் ஏமாற்றியவர் ஆவோம்... வேறு விகமாகச் சொன்னால், பலசாலிகளின் காப்பில் சேர்ந்துகொள்ளும்

பட்சத்தில் ஏற்றத்தாழ்வான உடன்படிக்கை பற்றி நமக்கு கவலையில்லை?.. இது இந்தியாவுக்கு அழகல்ல. அத்துடன் இந்த உடன்படிக்கை, அதை சட்டப்படி மீற நிறைய இடமளிப்பதாகவும், வேவுபார்ப்பதை நியாயப்படுத்துவதாகவும் உள்ளது." கதை இத்துடன் முடியவில்லை.

பிளப்பு சாதன நிறுத்த ஒப்பந்தத்தை (FMCT) (இதற்கான பேச்சுவார்த்தைகள் விரைவில் ஜெனிவாவில் தொடங்க உள்ளது) இந்திய அரசாங்கமும் அணுஆயுதக்கொள்கை நிறுவனமும் எவ்வளவு கடுமையாக எதிர்த்து வந்துள்ளன, ஏன், என்பதைப் புரிந்துகொள்ள: புதுதில்லியில் உள்ள பாதுகாப்பு ஆய்வு மற்றும் பகுப்பாய்வுக் கழகத்தின் (IDSA) வெப்-சைட்டுகளில் (Web Site) உள்ள ஆராய்ச்சிக் கட்டுரைகளைப் படித்தாலே போதுமானது. (FMCT) ஆயுத நோக்கத்துக்காகவோ பாதுகாப்புக்கு அப்பாற்பட்டோ பிளப்பு சாதனத்தை - வீரியப்படுத்தப்பட்ட யுரேனியம் மற்றும் புளூட்டோனியத்தை இனியும் உற்பத்தி செய்வதிலிருந்து எல்லா நாடுகளையும் தடுப்பதற்கானது.

இரண்டாம் பொக்ரானுக்கு முந்திய பதிவுகளில் கண்ணோட்டிப் பார்த்தால், அத்தகைய ஒப்பந்தத்துக்கு இந்தியா முன்வைத்த அடிப்படையான ஆட்சேபங்களைத் தொகுக்க முடியும். ஐ.எஸ்.ஏ. வின் பத்திரிகைக் கட்டுரையான "பிளப்பு சாதன நிறுத்த ஒப்பந்தம்: ஒரு விமர்சனம்" என்பதில் போர்த்தந்திர விவகாரப் பகுப்பாய்வர் சவிதா தத் வைத்துள்ள சொற்களில் அவை: 1. எப்எம்சிடி. பாரபட்சம் அற்ற ஒப்பந்தம், "அதன் விசாலம் உலகளாவியது, அதன் பிரயோகம் எல்லோருக்கும் பொதுவானது" என முன்வைக்கப்பட்டாலும் அது பாரபட்சமுள்ளதாகவே இருக்கும். எப்படியென்றால் நடைமுறையில் அது "நுழைவாயிலில் உள்ள அரசுகளை" நிராயுதபாணியாக்கிவிட்டு, "ஆயுதம் செய்வதற்கான பிளப்பு சரக்குகளை பெருமளவில் குவித்துவிட்டிருக்கும் அணுஆயுத அரசுகளை" தொடராமல் விட்டுவிடும் "(அந்த சேமிப்பே அவற்றிற்கு பல் பத்தாண்டுகளுக்கு வரும்)". 2. சிடிபிடி.க்கு செய்தது போலவே, "எப்எம்சிடி. பேச்சுவார்த்தைகளையும் உரியகாலத்தில் அணு ஆயுதங்களை கலைத்துவிடும் நடவடிக்கைகளுடன் இணைப்பதை" இந்தியா வலியுறுத்தும் என எதிர்பார்க்கப்படுகிறது. மற்றும் 3. "சிடிபிடி.க்கு இந்தியா

எதிர்வினை புரிந்ததில் இருந்து மதிப்பிடும் போது," என்பிடி. ஆட்சிமுறைக்கு போர்த்தந்திர முட்டுக்கொடுக்கும் எப்எம்சிடி "நாட்டின் தேசிய நலன்களுக்கு உகந்ததாக" கருதப்படாது. அமுலாக்கம் பெறுவதைப் பொறுத்தவரையில் சிடிபிடி.யில் உள்ளுறைவாக இருக்கிற அதே பலாத்கார வழிவகையே எப்எம்சிடி.க்கும் இருக்கும் என தெரிகிறது.

உண்மையில் பொக்ரான் IIக்கு முந்திய கொள்கையின் புரிதலின்படி அத்தகைய ஒப்பந்தம், இந்திய அணுஆயுத திட்டத் துக்கு சிடிபிடியை விடவும் அதிக கேடானதாகும். இரு ஒப்பந்தங் களுமே பெருக்கத்தடை கட்டுப்பாட்டு ஏற்பாடுகளாகத்தான் வடிவமைக்கப் பட்டுள்ளனவே தவிர ஆயுத கட்டுப்பாட்டு/ ஆயுத கலைப்பு முன்முயற்சிகளாக வடிவமைக்கப்படவில்லை. அருந்ததி கோஷின் ஆய்வின்படி (1998 ஜூலை 3 ஃபிரண்ட்லைன்): "அணுஆயுத அரசுகள் தம் வெடிப்பு சோதனைத் திட்டத்தை நிறைவேற்றியதும் சிடிபிடி. யை முன்தள்ளின. இன்று இந்த இரண்டு பிளப்பு சரக்குகளின் (உயர் செறிவூட்டப்பட்ட யுரேனியமும் புளுட்டோனியமும்) உற்பத்தி யைத் தாமதிக்க ஐந்தும் சேர்ந்து முடிவெடுத்ததும் அவை எப்எம்சிடி. யை கொண்டு வருகின்றன."

தம் அணுஆயுதங்களுக்கும் மேல், ஐந்து அணுஆயுத அரசுகளும் ஆயுதம் செய்வதற்கான பிளப்பு சரக்கை - அதாவது உயர் செறிவூட்டப்பட்ட யுரேனியம் (HEU) அல்லது புளுட்டோனியத் தை மிகப் பெருமளவில் சேகரித்து வைத்துள்ளன. அவற்றின் சொந்த தீர்மானத்தின்படி அல்லது நிலவரப்படி (சீனா விதிவிலக்காகலாம்), ஆயுத நோக்கங்களுக்காக பிளப்பு சரக்கு உற்பத்தியை மேலும் தொடர்வது தேவையில்லை. உண்மையில் ஆயுத நோக்கங்களுக்காக HEU வையும் புளுட்டோனியத்தையும் தயாரிப்பதை நிறுத்திவிட்டிருப் பதாக ஐந்து அணுஆயுத அரசுகளுமே அறிவித்துள்ளன.

சரிபார்க்கும் நடைமுறையை சிடிபிடி கோருகிறது. அதாவது ஒரு 'சம்பவம்' நிகழ்ந்ததாக தெரிந்தால் அதை தொடர்ந்து சர்வதேச கண்காணிப்பும் நேரடி களப் பரிசோதனையும் நடக்கும். ஆனால் எப்எம்சிடி "அதைவிட அதிக தலையீட்டுத்தன்மை கொண்டதாக" இருக்கும் என மதிப்பிடுகிறார் நிபுணர் கோஷ். சிடிபிடி.யைப்

போலன்றி, அது "முழு அளவிலான பாதுகாப்புகளை" கொண்டுவரும். அதனால் என்பிடி நடைமுறையில் இருந்தும் யுஜிஎன்பி.யில் இருந்தும் வெளியே இருக்கும் இந்தியாவின் தீர்மானத்துக்கு குழிபறிக்கப்படும்; அது அபத்தமாக்கப்பட்டு விடும்.

ஐ.நா. பொதுக்குழுவுக்கு 1993 செப்டம்பரில் நிறுத்தப் (cut-off) பேச்சுவார்த்தைகளுக்கான முதல் அழைப்பை விடுத்தார் அதிபர் பில் கிளிண்டன் : அணு வெடிசாதனங்களிலோ சர்வதேசப் பாதுகாப்பு வரம்புக்கு அப்பாற்பட்டோ உயர்செறிவு யுரேனியத்தையும் புளூட்டோனியத்தையும் தயாரிப்பதை நிறுத்தும் பலமுனை ஒப்புதலை அவர் பிரேரேபித்தார். 1993 டிசம்பரில் நிறுத்தத்தின்மீது ஒரு ஒப்புதல் தீர்மானத்தை யுஎன்ஜிஏ நிறைவேற்றியது. (48/75) "அணு ஆயுதங்களுக்காகவோ பிற அணுவெடிசாதனங்களுக்காக வோ பிளப்பு சரக்கு உற்பத்தி செய்வதை தடைசெய்யும்; பாரபட்சமற்ற, பலமுனையான, சர்வதேச அளவிலான, நன்கு பரிசோதிக்கத்தக்க ஒப்பந்தத்துக்கான" பேச்சுவார்த்தைக்கு அது அறைகூவியது. சரிபார்ப்பு ஏற்பாடுகளை பரிசோதிக்க உதவிகள் வழங்குமாறு சர்வதேச அணுஆற்றல் முகமையை (IAEA) அத்தீர்மானம் கேட்டுக்கொண்டது. 1995 மார்ச்சில் ஆயுதக் கலைப்பு கருத்தரங்கு; 1993 யுஎன்ஜிஏ தீர்மானத்தின் அடிப்படையில் அமைந்த, நிறுத்த ஒப்பந்தத்துக்கான பேச்சுவார்த்தை நடத்துவதற்கான கட்டளை உரிமையுடன் கூடிய தனிச்செயல் குழுவை நிறுவுவதற்கு ஒப்புதல் வாக்கெடுப்புமூலம் தீர்மானித்தது. 1995 மேயில் நியூயார்க்கில் நடந்த என்பிடி மதிப்பீடு மற்றும் விரிவாக்க கருத்தரங்கில் நிறுத்தப் பேச்சுவார்த்தைகளை "உடனே தொடங்கி விரைவில் முடிக்க" வகைசெய்ய வேண்டுமென்பதை என்பிடி. கட்சியார் ஒத்துக் கொண்டார்கள்.

ஜெனிவாவில் நடந்த எப்எம்சிடி பேச்சுவார்த்தைகள்; அணுஆயுத அரசுகளிடையிலான சில நுட்பமான வேறுபாடுகளாலும், வளரும் நாடுகளிடமிருந்து - குறிப்பாக இந்தியாவிடம் இருந்து கிளம்பிய சில அரசியல் அடிப்படையிலான எதிர்ப்பினாலும் தாமதிக்கப் பட்டிருந்தது. இருந்தாலும், இந்த ஒப்பந்தம் அமெரிக்காவுக்கு உயர் முதன்மை உடையதாக இருந்தது தெளிவாகிறது; பொக்ரானுக்கும் சாகாய்க்கும் பின் அது உயர்

முக்கியத்துவம் உடையதாகி இருக்கிறது. இந்தியாவைப் பொறுத்தவரை எப்எம்சிடி. அதன் அணுஆயுதத்திறனை "மூடும், பின்னுக்கு சுருட்டும், பின் அகற்றியேவிடும்" நோக்கத்துக்கே சேவைசெய்யும்: அதேசமயம் அணுஆயுத அரசுகளின் மிகப்பெருமளவிலான மூலப்பொருள் சரக்கு சேகரத்தை அவற்றிடமே விட்டு வைக்கும் என்பது தெளிவு.

1977 மேயில் டிராம்பேயில் பாபா அணுஆராய்ச்சி மையத்தில் (BARC) பிரதமர் குஜ்ரால், ஜெனீவாவில் உடன்பாடாக இருக்கிற எப்எம்சிடியில் இந்தியா கையெழுத்திடும் பேச்சுக்கே இடமில்லை என அறிவித்தார். இருந்தாலும் 1998 மே 11 இல் பிரஜேஷ் மிஷ்ரா இந்த கொள்கைப் புரிதல் கவிழ்க்கப்பட்டு விட்டதன் அறிகுறியை தெரிவித்தார்: "ஆயுதக் கலைப்புக்காக ஜெனீவாவில் நடக்கஇருக்கும் பிளப்புசரக்கு நிறுத்த ஒப்பந்தத்தை முடிவுசெய்வதற்கான பேச்சுவார்த்தைகளில் பங்கெடுக்க போவதில் நாம் மிகிழ்ச்சி அடைகிறோம்" என்றார்.

மே 27இல் பாராளுமன்றத்துக்கு தான் சமர்ப்பித்த "இந்தியாவின் அணுஆயுத கோட்பாட்டின் பரிணாமம்" என்னும் கட்டுரையில் வாஜ்பேயி, மிஷ்ராவின் கருத்தை திரும்பக்கூறி விரிவும் படுத்தினார்: "பிளப்பு சரக்கு நிறுத்த ஒப்பந்தம் குறித்து ஜெனீவாவில் நடக்கவிருக்கும் ஆயுதக்கலைப்பு பேச்சுவார்த்தை மாநாட்டில் பங்கேற்க இந்தியாவும் சம்மதம் தெரிவித்திருக்கிறது... இந்த பேச்சுவார்த்தை களில் இந்தியாவின் அணுகுமுறையானது, அது உலகப்பொதுவான, பாரபட்சமற்ற ஒப்பந்தமாக, திறமையான சரிபார்ப்பு ஏற்பாடுகளோடு கூடியதான ஒப்பந்தமாக உருவாவதை உறுதிசெய்வதாக இருக்கும். நாம் இந்த பேச்சுவார்த்தைகளில் ஈடுபடுவது, தேசத்தின் ஆயுதமய அணுசரக்கு தடுப்பின்போதும் தன்மை மற்றும் நம்பகத்தன்மையில் முற்றிலும் நம்பிக்கை வைத்ததாக இருக்கும்.

கடுமையான அரசியல் நிபந்தனைகள்

பாஜக தலைமையிலான அரசாங்கத்தின் அக்ரேசிய நடத்தையின் அரசியல் விளைவுகளே மிகவும் கவலை அளிப்பதாக

உள்ளன. உண்மையில், பாஜக தலைமையிலான அரசாங்கமும் அது ஆளும் இந்தியாவும்; அமெரிக்காவின் தலைமையிலான பொருளாதாரத் தடைகள், ஏறிவரும் பிரதேச இறுக்கங்கள், சர்வதேச அரசியல் நிர்ப்பந்தங்களின் வளர்ந்து வரும் அழுத்தம் ஆகியவற்றின் அதிகரித்துவரும் கிடுக்கிப்பிடயில் சிக்கியிருப்பதாக தோன்றுகிறது. கடந்த சில வாரங்களாக நடந்துவரும் ராஜதந்திர நடவடிக்கைகள் (வாஜ்பேயின் தனித் தூதர்களுக்கு - ஜஸ்வந்த் சிங், பிரஜேஷ் மிஸ்ரா - சார்பான அனைத்து தொடர்பு சாதனப் பிரச்சாரங்களும்), நிராசையிலும் தற்காக்க முடியாததை தற்காத்துக்கொள்வதிலும் முயற்சி செய்து பார்ப்பனவாகவே உள்ளன.

வாஷிங்டனின் பார்வையில் வாஜ்பேயி அரசாங்கத்தின் புறநிலையான நெருக்கடியை மிகவும் நேரடியான மொழியில் விவரித்தார் அரசுசெயலர் மதலேன் ஆல்பிரைட். P-5இன் வெளியுறவு அமைச்சர்களின் கூட்டத்தில் கலந்துகொள்ள ஜெனிவாவுக்குப் புறப்படும்முன் அவர் சொன்னார்: "இப்போதைக்கு, இரு தரப்புகளும் மிகமுக்கியமாகச் செய்ய முடியக்கூடியது, ஆறப்போடுவதும், ஆழ்ந்து நிதானிப்பதும் தமக்குத்தாமே தோண்டிக்கொண்டு விழுந்திருக்கிற குழியில் இருந்து வெளியே வரத்தொடங்குவதுமே ஆகும்." ஆனால் இந்திய அரசாங்கத்தின் மறுமொழி; அணுஆயுத விசயத்தில் இரட்டைவேடமிடுவதன் அடிப்படையிலான அவ்வளவு ஆணவத்துக்கு நிகராக இருக்கவில்லை. தன் நிலைபாடுகளைக் காக்கும் தைரியம் பாஜக தலைமையிலான அரசாங்கத்துக்கு இல்லை என்பது தெளிவு. இதைத்தான் பில் கிளிண்டன் வெந்த புண்ணில் வேலைப் பாய்ச்சுவது போல, "சுயதோற்பான, வீணான, அபாயகரமான" காரியம் என்றுள்ளார்.

பொக்ரானுக்குப் பிறகு அமெரிக்கா இந்திய அணுஆயுதக் கொள்கையை நெறுக்கக்கூடிய நிலையான நிபந்தனைகளை விரைந்து வகுத்தது. 3 பிரதான நிபந்தனைகள்: 1. விரைவாகவும் நிபந்தனைகள் இன்றியும் சிடிபிடி.யில் இந்தியா கையெழுத்திட்டு அங்கீகரிக்க வேண்டும்; 2. எப்எம்சிடிக்கான ஆயுதக்கலைப்பு மாநாட்டின் பேச்சு வார்த்தைகளில் கட்டளை உரிமையை ஒத்துக்கொள்வதன் அடிப்படையில் உடன்பாடான முறையில் பங்கெடுக்கவேண்டும்; மற்றும் 3. அறிவித்துள்ள அணு ஆயுதமயத்தையும், ஏவுகணைத் திட்டத்தையும்

திரும்பப்பெற வேண்டும். சாகாய்க்குப் பின் பாகிஸ்தான்மீதும் இதே நிபந்தனைகள் வைக்கப்பட்டுள்ளன. ஆனால் இந்தியாவே முதன்மையான தாக்கிலக்காக குறிவைக்கப்பட்டுள்ளது தெளிவு.

ஐசின் 4 அன்று P-5 நாடுகளான அமெரிக்கா, இங்கிலாந்து, பிரான்ஸ், ருசிய கூட்டமைப்பு, சீனா ஆகியவற்றின் வெளியுறவு அமைச்சர்கள் சந்தித்தபோது, மேற்கின் திட்டம் முழுமையாக வெளிப்பட்டது. ஜெனிவா கூட்டம் ஒரு மசோதாவை தயாரித்தது. அதன் அம்சங்கள் சில நாள்களுக்குள் முன் நிகழ்ந்திராத விதமான முறையில் தீர்மானமாக ஐநா பாதுகாப்புக் குழுவால் ஏற்கப்படும். பாதுகாப்புக் குழுவின் தீர்மானத்துக்குப்பின் ஆறுநாள்கள் கழித்து இந்தியா மற்றும் பாகிஸ்தான்மீதான நிர்ப்பந்தங்கள் மேலும் ஏறின. G-8ன் வெளியுறவு அமைச்சர்கள், ஐசின் 12 அன்று லண்டனில் கூடி வெளியிட்ட பணித்துறை அறிவிப்பானது, கடந்த 25 ஆண்டுகளாக சர்வதேச அரங்கில் இந்தியாவுக்கு எதிராகப் பயன்படுத்தப்பட்ட வேறெந்த சொற்களைவிடவும் மிகவும் நயமற்ற, விட்டுக்கொடுக்காத சொற்களைப் பயன்படுத்தி இருக்கிறது.

இந்தியாவும், பாகிஸ்தானும் நடத்திய அணுசோதனைகளைக் கண்டித்தபின் G-8 வெளியுறவு அமைச்சர்கள், இருநாடுகளும் ஐநா பாதுகாப்புக்குழு ஆதரித்துள்ள பின்வரும் நடவடிக்கைகளை "உடனடியாக மேற்கொள்ள வேண்டும்" என வற்புறுத்தி உள்ளனர்.

○ "மேலுமான அணுஆயுத சோதனைகள் அனைத்தையும் நிறுத்துக." சிடி.பிடி.க்கு "உடனடியாகவும் நிபந்தனை இல்லாமலும்" கட்டுப்படுக. அதன்மூலம் அதன் விரைந்த அமுலாக்கத்துக்கு வசதி ஏற்படுத்துக.

○ "அணுஆயுதமயத்திலிருந்தும் அணுஆயுத பெருக்கத்திலிருந்தும் அணுஆயுதங்களை ஏவத்திறனுள்ள ஏவுகணை சோதனை மற்றும் பெருக்கத்தில் இருந்தும் விலகுக; அணுஆயுதங்களையோ ஏவுகணைகளையோ தயாரிக்கவோ பரப்பவோ செய்வதில்லை என உறுதிமொழி எடுத்து நடந்துகொள்க."

○ "அணு ஆயுதங்களுக்காகவோ பிற அணு வெடிப்பு சாதனங்களுக்காகவோ பிளப்புசரக்கை இனியும் உற்பத்தி செய்வதில்

இருந்து விலகுக." எப்எம்சிடி. மீதான ஆயுதக் கலைப்பு மாநாட்டில் பிற அரசுகளுடனான பேச்சுவார்த்தையில் "முந்திகூட்டி ஒரு ஒப்பந்தத்தை அடையும் நோக்கில் ஏற்கப்பட்ட உரிமைக்கட்டளையின் அடிப்படையில், உடன்பாட்டு உணர்வுடன் பங்கேற்க."

○ பூண்டோடு அழிக்கும் ஆயுதங்கள் அல்லது அவற்றை ஏவத் தகுதிவாய்ந்த கணைகளின் உற்பத்திக்கு / பெருக்கத்துக்கு உதவும் சரக்குகள், சாதனங்கள் மற்றும் தொழில்நுட்பத்தை ஏற்றுமதி செய்வதில்லை என்னும் (தம்) கொள்கைகளை உத்தரவாதம் செய்க. அத்திசையில் பொருந்திய ஈடுபாடுள்ள நடவடிக்கைகளையும் மேற்கொள்க.

இந்த நிகழ்ச்சிப் போக்கில், ஜி-8 வெளியுறவு அமைச்சர்கள்; பி-5 களின் ஜெனிவா கூட்டத்திலும் பாதுகாப்புக்குழுவின் தீர்மானத்திலும் எடுக்கப்பட்ட நிலைபாட்டை மேலும் வளர்த்து, "ஆயுதப் பெருக்கத் தடை ராஜ்ஜியத்தின் மூலைக்கல்" என்பிடி என அதன்மீது தங்கள் ஈடுபாட்டை வலியுறுத்தினர். மேலும் அவர்கள், "அந்த சோதனைகள் நடத்தியிருந்தாலும், என்பிடி. பிரகாரம் இந்தியாவும் பாகிஸ்தானும் அணுஆயுத அரசுகள் எனும் தகுதியை பெற்றிருக்கவில்லை" என்ற அம்சத்தையும் வன்மையாக அறிவுறுத்தி இருக்கிறார்கள்.

ஆனால் பி-5, ஐநா பாதுகாப்புக் குழு, ஜி-8 ஆகியவற்றின் நிலைபாடு அணுஆயுத, ஏவுகணை விவகாரங்களையும் தாண்டி உள்ளது. இந்தியாவுக்கும் பாகிஸ்தானுக்கும் இடையிலான உறவுகளின் சீர்கேட்டை நேர்செய்வதில், ஒரு மூன்றாவது மத்தியஸ்தரின் பங்கை முக்கியப்படுத்த பி-5 வெளிஉறவு அமைச்சர்கள் முனைந்திருந்தார்கள். "காஷ்மீர் உள்ளிட்ட, பல இறுக்கங்களுக்கும் அடிப்படைக் காரணங்களாக இருப்பவற்றை நேரடிப் பேச்சுவார்த்தை மூலம் பரஸ்பரம் ஏற்கக்கூடிய தீர்வுகளைக் காணவும், எதிர்ப்பாட்டையே நாடுவதைவிடவும் நம்பிக்கையை வளர்க்க முயலவும் இந்தியாவையும் பாகிஸ்தானையும் தீவிரமாக ஊக்குவிக்க" பி-5 பாடுபடும். (அழுத்தம் சேர்க்கப்பட்டது). காஷ்மீர் குறித்தும் இந்திய - பாகிஸ்தானிய உறவுகுறித்தும் அடிப்படையில் இதே

மொழியைத்தான் பாதுகாப்புக் குழுவின் தீர்மானமும் தழுவி யுள்ளது. இருப்பினும் ஜி-8 வெளியுறவு அமைச்சர்களின் பணித்துறை அறிவிப்பானது ஒருபடி மேலே போயுள்ளது. “காஷ்மீர் உள்ளிட்ட இறுக்கங்களின், மூலகாரணங்களை பேசித்தீர்க்கும் நேரடியான பேச்சுவார்த்தையை தாமதமின்றி தொடரவேண்டும்” (அழுத்தம் சேர்க்கப்பட்டது) என இருநாடுகளையும் கேட்டுக்கொள்வதற்கும் மேலே போய், அதற்காக எடுக்க வேண்டிய நடவடிக்கை விவரங்களை எடுத்துரைக்கும் சிரமத்தையும் அது மேற்கொண்டுள்ளது.

இதற்கும் மேல், பி-5 மற்றும் பாதுகாப்புக் குழுவின் கோரிக்கைகள்; அச்சுறுத்தலான ராணுவ இடப்பெயர்ச்சிகள், எல்லைக் கோடு மீறல்கள், பிற தூண்டிவிடும் செயல்களை பாகிஸ்தானும் இந்தியாவும் அதிகபட்சமாகக் கட்டுப்படுத்த வேண்டுமென்கின்றன என்றால்; ஜி-8ன் பணித்துறை அறிவிப்பு, அத்வானியின் பேச்சின்மீது ஒரு கண்ணுடன் பின்வருமாறு கோருகிறது: “இந்தியாவும் பாகிஸ்தானும் ஊடுருவல்கள் மற்றும் தீவிரப் பின்தொடரல்கள் உள்ளிட்ட அச்சுறுத்தும் ராணுவ இடப்பெயர்ச்சிகளையும், எல்லைக்கோட்டைத் தாண்டுவதையும், அல்லது பிற தூண்டிவிடும் செயல்களையும் பேச்சுகளையும் தவிர்க்கவேண்டும்” (அழுத்தம் சேர்க்கப்பட்டது).

தன்னளவில் பாஜக தலைமையிலான அரசாங்கத்தின் சொந்த ஜெயிப்பு, காஷ்மீர் விவகாரத்தில் இந்தியாவின் கொள்கையில் தீவிரப் பின்னடைவையே குறிக்கிறது. இந்தப் பின்னடைவு; காஷ்மீர் பிரச்சனையை, சிம்லா ஒப்பந்த உணர்வுக்கும் எழுத்துக்கும் எதிராக, மீண்டும் உலகப் பிரச்சனையாக்க விரும்புவோரின் கைகளில் சீரழிவதிலும், காஷ்மீருக்குள் பிரிவினைவாத, தீவிரவாத சக்திகளின் உளஉரத்தை அதிகரிப்பதிலும், (அம்)மாநிலத்தில் பயங்கரவாத எதிர்ப்பு நடவடிக்கைகளை நடத்துவதில் இந்திய பாதுகாப்புப் படையினருக்கு இருக்கும் திறனின் மீது அழுத்தத்தைப் பிரயோகிப்ப திலும், பாகிஸ்தானில் வன்போக்குகளை ஊக்குவிப்பதுடன் இருதரப்பு பேச்சுகளுக்கான சூழலைக் கெடுப்பதிலும் உள்ளது.

விளைவாக, பொக்ரான் சாகசத்துக்கு 2 மாதங்களுக்குப் பிறகு சமீபகாலத்தில் முன் எப்போதுமில்லாத அளவில், வாஷிங்டன்

கொடுத்த சர்வதேச நெருக்கடிகளிலும் முறுக்குதல்களிலும், இந்தியா, தான் மிகவும் பலவீனமாகவும், தற்காப்பற்ற நிலையிலும் இருக்கக் காண்கிறது. சாகசவாதத்துக்கும் பேராசைக்கும் கொடுத்த நேரடி விலையாக, அதன் 'அணுஆயுதத் தெரிவு' முற்றிலும் அரிமானமாகும் நிலையில் உள்ளது. காஷ்மீர் பிரச்சனையை உலகப் பிரச்சனையாக மாற்றுவதை ஏற்கும்படி நெருக்கும் புதிய நெருக்குதல்களை எதிர்க்க, பின்வாங்காத முயற்சி தேவைப்படும். இந்தக் குழப்பத்துக்கு பெரும் பொறுப்பு பாஜக தலைமையிலான அரசாங்கத்தையே சாரும்.

அணுஆயுதமயத்தை திரும்பப்பெறுவதன், நிறுத்துவதன் அவசியம்

அணுஆயுதங்கள் மக்கள் அனைவரையும் பூண்டோடு ஒழிக்கும் ஆயுதங்களாகும். பொக்ரான் II, மற்றும் சாகாய் வெடிப்புகள், அதை அடுத்த அணுஆயுதமயப்படுத்தல் பற்றிய பேச்சு, போட்டா போட்டியான குறுகிய தேசியவெறி ஆகியவை தென் ஆசியாவின் சமாதானம், பாதுகாப்பு, மற்றும் நன்னிலைக்கு ஆபத்தாக உள்ளன. பிரதேச சூழலை நிலைகுலைத்து, இந்தியமக்களின் தலைமேல் கடுமையான விளைவுகளைக் கொண்டுவந்துள்ள பாஜக / தலைமையிலான அரசாங்கத்தின் பொக்ரான் II சாகசத்தில், முற்றிலும் ஆதார நேர்மை இல்லை; பாதுகாப்புச் சூழல் சீர்கேடு அடைந்துள்ளது. 'நம்பகமான குறைந்தபட்ச அணுஆயுத தடுப்பு' எனும் போலி விஞ்ஞானக் கோரலை யாரும் சீரியதாக எடுத்துக்கொள்ளவில்லை.

நீண்டகாலமாக இருந்த இந்தியாவின் அணுஆயுதக் கொள்கையின் இரட்டைக்கூறுகளான 1. சுதந்திர தேட்டமும் யுஜிஎன்பிக்கு இணங்க மறுத்ததும், 2. உலக அணுஆயுதக் கலைப்பு மற்றும் சமாதானம் என்னும் அதிபெரிய லட்சியத்துக்கு அர்ப்பணித்துக்கொண்டதன் பகுதியாக, அணுஆயுத தெரிவை பிரயோகிப்பதில் நிபந்தனையுள்ள சுயகட்டுப்பாடு ஆகியவை, கவிழ்க்கப்பட்டுள்ளன. 'அணுஆயுத சுயதெரிவு' என்பது காலியாகும் நிலையில் உள்ளது. இந்தியாவோ பாகிஸ்தானோ நிஜமான அணு ஆயுத அரசாங்கவில்லை. அந்த தகுதியைப்பெற ஆகும் செலவோ பேரழிவு பயப்பதாக உள்ளது.

இறுதியாக, பாஜக.வின் அணுஆயுத சாகசவாதம் உருவாக்கியுள்ள நிலைமை குறுகியகால அளவில்கூட நிலைநிற்க முடியாததாக நிரூபணமாகி உள்ளது. அணுஆயுத சாகசவாதமானது பொக்ரான் IIக்கு முந்திய காலத்தில் இந்தியாவின் நன்கு அமைக்கப்பட்ட அணுசக்திக் கொள்கையினால் முன்வைக்கப்பட்ட மையமான அம்சங்களை சரணடைத்து கொள்கையற்ற சமரசத்தை நோக்கி போகும் நிகழ்வாக மாறியிருக்கிறது.

இருந்தாலும், இக்கட்டுரையின் பகுப்பாய்வு காட்டுவதுபோல, இந்தியாவிலும் பாகிஸ்தானிலும் நடந்துவரும் ஆபத்தான, தாக்குப்பிடிக்க முடியாத அணுஆயுதமய நிகழ்ச்சிப் போக்கைத் திரும்பப் பெறவும் அதன் விளைவுகளை சீர்செய்யவும் இன்னும் காலம் கடந்து விடவில்லை. இந்த இலக்கை நோக்கி பொதுஜன அபிப்பிராயம் திரட்டப்படவும் பொதுஜன நடவடிக்கைகள் மேற்கொள்ளப்படவும் வேண்டும்.

1998 ஜூலை 13 அன்று திருவனந்தபுரம் ஏகேஜி மையத்தில் நடத்தப்பட்ட "பொக்ரான் II ம் அதன் பிறகும்" என்னும் கருத்தரங்கில் வாசிக்கப்பட்ட கட்டுரை.

அறிவியல், அரசியல், அணுகுண்டு: பொக்ரான் II-ம் அதற்குப் பிறகும்

தி. ஜெயராமன்

சுமீபத்தில் இந்திய அரசாங்கம் நடத்தி உள்ள அணுஆயுத சோதனைகள், இந்திய விஞ்ஞானம் - தொழில்நுட்பத்தைப் பற்றி உருவாக்கியுள்ள அளவுகடந்த உற்சாகம், சுதந்திர இந்தியாவின் வரலாற்றில் இதற்குமுன் இணைகாண முடியாததாகும். அனைத்து அதிகாரத்துவ அறிவிப்புகளும், முக்கிய அரசியல் புள்ளிகளின் அல்லது இடதல்லாத அரசியல் கட்சிகளின் அறிக்கைகளும், பத்திரிகைத் தலையங்கங்களும் ஒரேவிதமாக, இந்த சம்பவத்தை இந்திய விஞ்ஞான நிபுணத்துவத்தின் வெற்றி என்று பாராட்டுவதுடனேயே தொடங்குகின்றன.

ஆனால், புதிய கொள்கையின் அடித்தளமாக ஆழமான பார்வை ஒன்று இல்லை என்பதும், பொக்ரான்-II என்னும் அணுஆயுத சாகசவாதச் செயலால் தொடங்கப்பட்டிருப்பது, ஆழம்தெரியாமல் காலைவிடும் போக்கே தவிர வேறில்லை என்பதும் தெளிவாகி வருகிறது. இருந்தாலும் இந்திய அறிவியல் - தொழில் நுட்பத்துக்கும் அரசியலுக்கும் உள்ள இனதொடர்பும் உச்சத்திலேயே உள்ளது. அணுஆயுதப் பிரச்சனைகுறித்து கூர்மையான உள்கட்சி அரசியல் பேதங்கள் எழுந்துள்ளன. சோதனைகள் நடத்தியதில் பாஜக அரசாங்கத்துக்குள்ள உள்நோக்கங்கள், காலநிர்ணயம், ஞானம் இவற்றை எதிர்க்கட்சிகள் நேரடியாக கேள்விக்குள்ளாக்கி உள்ளன. இருந்தாலும் அணுசக்தி மற்றும் பாதுகாப்பு ஆராய்ச்சி நிறுவனங்கள்,

தி. ஜெயராமன்: கணித அறிவியல் கழகத்தில் கோட்பாட்டு இயற்பியலாளர்

இரண்டாவது அம்சம் குறிப்பாக, அமெரிக்கா, பிரான்ஸ் போன்ற நாடுகளில்கூட மிகச் சமீபத்தில் மட்டுமே பயனுக்கு வந்துள்ளதாகத் தெரிகிற முறைகள் தொடர்பானது. இது குறிப்பிடத்தக்க ஒன்றாக தோன்றுகிறது. சிக்கல் குறைந்த சோதனை (Subcritical testing) என அறியப்படுகிற முறையை மேற்கொள்ள முடிகிற தேர்ந்தெடுத்த சிலநாடுகளின் பட்டியலில் இந்தியாவும் சேரப் பார்க்க முடியும் என்பதுவே இதன் உட்குறிப்பாகும். இந்த அம்சங்களைத் தவிர, உயர்தர கணிப்பொறி நிரல்கள் (புரோகிராம்கள்), உயரமுத்த இயற்பியல் துறைகளின் நிபுணத்துவம், அணுஉலை (ரியாக்டர்) இயற்பியல், பரிசோதனை ஏவுகணை இயல் உட்பட்ட பிற முக்கியத்துவமுடைய தொழில்நுட்ப உள்ளீடுகளும் இதில் உள்ளதாக பல்வேறு ஆதாரங்களிலிருந்து வரும் நம்பத்தகுந்த அறிக்கைகள் குறிக்கின்றன.

சோதனைகள் தொடர்பாக செய்யப்பட்ட பல விஞ்ஞானபூர்வ கோரல்கள் சர்ச்சைக்குரியனவாக மாற ஆரம்பித்துள்ளன. முதல் மாறுபாடு, வெப்ப அணுக்கரு சாதனத்தை வெடித்தோம் என்னும் கோரலின்மீதே எழுந்துள்ளது. முக்கியமாய் இரண்டு காரணங்களால் அது மறுக்கப்பட்டுள்ளது. ஒன்று, இந்திய உணரிகளுக்கும் (சென்சார்) வெளிநாட்டு உணரிகளுக்கும் இடையிலான நிலநடுக்கத் தரவுகளில் தகப்பொருத்தம் இல்லை; அணுசக்தித்துறை (டிஏஇ) உரிமை கொண்டாடும் ஆற்றல் அளவைவிடவும் மிகவும் குறைந்த ஆற்றல் உடையதாகவே வெடிப்புகள் இருந்தன என்பதை வெளிநாட்டுத் தளங்களின் நிலநடுக்கத் தரவுகள் காட்டுகின்றன என்பது. இரண்டாவது, சில வல்லுநர்கள் கருத்துப்படி, சொல்லப்படும் அந்த ஆற்றல் வாய்ந்த வெடிப்புமே, உண்மையான வெப்ப அணுக்கருச் சாதனங்களின் தரத்தில் வருவதாக தெரியவில்லை என்பது.

நிலநடுக்கத் தரவுபற்றிய டிஏஇயின் விமர்சனம் முக்கியமாய், ஒரு அணுவிஞ்ஞானியும் முன்னாள் இந்தியக் கடற்படைத் தலைவருமான டாக்டர் கே. சுப்பாராவ் என்பவரிடம் இருந்து எழுந்துள்ளது. இந்திய உணரிகளும் வெளிநாட்டு உணரிகளும் பதிந்துள்ள தரவுகளுக்கிடையில் முதலில் நிலவிய தகப்பொருத்த மின்மை என்பது ஏற்கத்தக்கதல்ல என்பதை அவர் தெளிவாக நிரூபித்தார். வெளிநாட்டு உணரிகளில் பொருந்தாத தரவை விளைத்த

குறுக்கீட்டு விளைவானது (இது டிஏஇயின் கோரல்). ஏன் இந்திய உணரிகளை பாதிக்காதிருக்க வேண்டும்? இருந்தாலும், ஃபிரண்ட் லைன் ஐலை 17 இதழில் ஒரு சிறப்பு நிருபர் செய்துள்ள மிக சமீபத்திய விரிவான ஆய்வின்படி இந்திய, வெளிநாட்டு உணரிகளின் தரவுகள் ஒரேமாதிரி இருந்ததாகவே தெரிகிறது. தவறின் கூடுதல்குறைவு நிலநடுக்க அளவீடுகளுக்கே உரிய எல்லைக் குள்ளேயே இருந்ததாம்.

இந்த தகவின்மைபோக, வெளிநாட்டு நிலநடுக்க ஆய்வுத் தரவுகளும் இந்திய அதிகாரபூர்வ கணக்குகளும் தரும் விளைச்சல் மதிப்பீடுகளிலும் தகவின்மை இருந்தது. டிஏஇ முதலில் தந்த விளக்கம் ஓரளவு பலவீனமாகவும் அதை எதிர்த்தது சரியானதாகவும் இருந்தாலும்; சில வெளிநாட்டு நிபுணர்கள் தம் முந்தியமதிப்பீடுகளை அதிகாரபூர்வ இந்திய மதிப்பீடுகளுக்கு ஒத்ததாக இப்போது மாற்றி இருக்கிறார்கள்.

வெளிநாட்டு உணரிகளைக் குழப்பிவிடுவதற்காக பன்முக வெடிப்புகளை நிகழ்த்துவது அணுஆயுத தொழில்நுட்பத்தில் பலருமறிந்த நடைமுறையாக உள்ளதையும் இங்கே குறிப்பிட வேண்டும். நிலநடுக்கத் தரவுகளில் இருந்து, விளைச்சல்களை துல்லியமாக மதிப்பிடுவதும் மிக சிரமமானதே. களத்தயாரிப்பு, வெடிப்புப் பிரதேசத்தில் மண்ணின் தன்மை, நிலத்தடிப்பரப்பு அமைவுகள் முதலிய அநேக காரணிகள் இறுதி கணக்கீட்டை உண்மையாகவே பாதிக்க முடியும். இருப்பினும் இந்த நிச்சயமின்மை இந்திய விஞ்ஞானி களுடைய விளைச்சல் மதிப்பீடுகளையும் பாதிக்கிறது. வெப்ப அணுக்கரு சாதனம் திட்டமிட்டபடி செயல்பட்டதா, எதிர்பார்க்கப்பட்ட விளைச்சலைத் தந்ததா என்பதை, அந்தக் களத்தை ஆழ்துளையிட்டு ஆராய்ந்த பின்பே உண்மையாக சரிபார்ப்பது சாத்தியம்.

இந்தியாவிடம் உண்மையாகவே வெப்ப அணுக்கரு ஆயுதம் இருக்கிறதா என வெளிநாட்டு தொடர்புசாதனங்கள் ஐயுற முதன்மையான காரணம், அடிப்படையில் சாதனங்களின் தாழ்மட்ட வெடிப்பாற்றலுடன் தொடர்புடையது ஆகும். வெளிநாட்டு நிபுணர்கள் கருத்துப்படி, (நியூயார்க் டைம்ஸில் வெளிவந்த வில்லியம் ஜே. பிராடன் கட்டுரைப்படி), "பொதுவில், தரவானது ஒரு "செறிவூட்டிய" (Boosted) பிளப்புச் சாதனத்துடன் ஒத்திசைந்ததாகவே தோன்றுகிறது."

இருந்தாலும், அது உண்மையாகவே ஒரு ஹைட்ரஜன் குண்டுதான்; 'இரண்டாம்நிலை இணைப்பு சாதனம்' அத்துடன் 'பிளப்புவிசைப்பொறி' என்னும் இரண்டு வெடிப்பு நிலைகளைக் கொண்டது என வெளிப்படையாக நிறுவி, சந்தேகங்களை மறுக்கும் வலிந்த முயற்சிகளில் டிஏஇ இறங்கி இருக்கிறது.

சில பத்து கிலோ டன்களில் இருந்து அதற்கு மேலும் வெடிப்பு ஆற்றல்கள் உள்ள முன்னேறிய வடிவிலான வெப்ப அணுக்கரு சாதனங்கள் பல்வேறு அணுஆயுத கிடங்குகளில் இப்போது இருப்பதும் அவை சோதனை செய்யப்பட்டிருப்பதும் தெரிந்த உண்மைதான். இருப்பினும் பொதுவில் அவை பல்லாண்டுகளான சோதனை மற்றும் ஆராய்ச்சியின் விளைவாக வந்தவை. அவற்றில், செறிவூட்டப்பட்ட பிளப்புக் கட்டமும், ஒரு மெகா டன் வெப்ப அணுக்கரு கட்டமும் அடங்கும். இந்தியா வளர்த்துள்ள வெப்ப அணுக்கரு சாதனத்தில் அத்தகைய நிலைகள் இல்லை. இதற்கு டிஏஇ "இதன்பொருள் இந்தியா நேராக ஒரு மூன்றாம் தலைமுறை வெப்ப அணுக்கரு சாதனத்துக்கு போய்விட்டது" என்கிறது. இது மிகைப்படுத்தப்பட்டதாக தோன்றுகிறது. இருப்பினும் அத்தகைய தாழ்மட்ட - விளைச்சலுள்ள வெப்ப அணுக்கரு சாதனமே சரியான தொழில்நுட்ப பாதையாக இருக்கமுடியும் என ஏற்கனவே சில வல்லுநர்களின் அபிப்பிராயங்கள் உள்ளன.

வெப்ப அணுக்கரு ஆயுதத் திறனுக்கு ஆன பாதையில் இந்திய அணுஆற்றல் நிறுவனம் சரியாக எவ்வளவு தூரத்தில் இருக்கிறது என்ற கேள்விக்கு பதில்கூறுவது முக்கியமானது என்பது வெளிப்படை. விஞ்ஞானத்தின் நம்பகத்தன்மை, உண்மையிலேயே நடந்தது என்ன என்பதை தேசத்துக்கு தெரிவித்தல் ஆகிய நிலைபாட்டில் இருந்து பார்த்தால், இந்த பிரச்சனை தெளிவுபடுத்தப்படுவது முக்கியமானதாகும். முதல் சில நாள்களுக்குப் பின், அறிவியல் மற்றும் அரசியல் வட்டாரங்களில் இருந்த ஒன்றுக்கொன்று முரண்பட்ட சமிக்ஞைகள் வெளியாகி உள்ளன. இதில் வினோதம் என்னவென்றால், தான் வெடித்தது ஒரு வெப்ப அணுக்கரு வெடிப்புதான் என வன்மையாக சாதிக்கும் டிஏஇ, உண்மையாகவே தான் சோதித்தது ஒரு வளர்ந்த மூன்றாம் தலைமுறைச் சாதனம்தான் என உண்மையில் அழுத்திக் கூறவில்லை. அதனிலும் வினோதமாக.

மே 27 அன்று பிரதமர் பாராளுமன்றத்துக்கு விடுத்த suo moto அறிக்கையில் வெப்ப அணுக்கரு சாதனம் வளர்த்தெடுக்கப்பட்ட விசயம் குறித்து முற்றிலும் ஒன்றும் கூறவில்லை. பாராளுமன்றத்துக்கு முன் அவர் சமர்ப்பித்த 'இந்தியாவின் அணுக்கொள்கை' என்னும் அறிக்கை சிக்கல் குறைந்த (சப் கிரிட்டிக்ஸ்) சோதனைத் திறனில் வளர்ச்சி முதலிய பிற விஞ்ஞான முன்னேற்றங்களை (ஏற்பட்டிருப்பதாக) ஏற்றுக்கொண்டுள்ளது. ஆனால் வெப்ப அணுக்கரு சோதனைபற்றி போகிற போக்கிலேயே குறிப்பிட்டுச் செல்கிறது.

ஃபிரண்ட்லைன் 1998 ஜூலை 17 இதழில் சிறப்பு நிருபரின் (மேல் சொன்ன) கட்டுரையில், சிக்கல் குறைந்த சோதனைத் திறமைகளில் முன்னேற்றம் என்னும் கோரலும் கேள்விக்குள்ளாக்கப் பட்டுள்ளது. இனிமேல் சிக்கல் குறைந்த சோதனைகளும் கணிப்பொறி பாவனைகளும் மட்டுமே போதும் என்பதற்கு, வெறும் ஐந்து சோதனைகள் போதா என தோன்றுகிறது என்பதே அதன் அடிப்படை கருத்து. இப்படி குறிப்பிட்டுச் சொல்வது ஏனென்றால் இந்த ஆற்றல் வீச்சிலான வெடிப்பின் இயக்கப்போக்கு அதீத சிக்கலானது. சிக்கல்குறைந்த சோதனைகளை வெற்றிகரமாகப் பயன்படுத்தும் திறனை அடைய முடிவதற்கு, அதற்கு முன், கிலோ டன்னுக்கு குறைந்த (சப் கிலோ டன்) இன்னும் பல சோதனைகளை செய்திருப்பது தேவை என தோன்றுகிறது. ஆயுதமயத் திட்டத்தில் முன்செல்ல இன்னும் பல "சோதனைகள்" தேவைப்படுவதும் சாத்தியமே என்றும் அந்த நிருபர் தெரிவிக்கிறார்.

ஆனால் சோதனைகளைத் தொடர்ந்த இந்திய அறிவியல் தொழில்நுட்பத்தின் கொண்டாட்டம், இந்த சோதனைகளை ஆயுதத்தொழில் நுட்பம் என்ற வரம்புக்குட்பட்ட இடத்தில் இருந்து இன்னும் விரிந்த பார்வையில் வைத்துப் பார்ப்பதைத் தேவைப் படுத்துகிறது. ஒருவேளை, பரிசீலிப்பதற்கான முதல் கேள்வியே, இந்திய அணு விஞ்ஞானிகள் தேர்ந்துவிட்டதாகக் கூறும் முன்னேறிய தொழில்நுட்பம் எவ்வளவுதூரம் முன்னேறியது என்பதாகலாம். இவ்விசயத்தில் இன்னொன்றையும் கவனித்தல் தகும்: அமெரிக்காவில் இந்த சோதனை முறைகள் வளர்க்கப்பட்டதற்கும் பிற ஆயுத அரசுகள் அவற்றை தழுவிக்கொண்டதற்கும் இடையிலான

காலதாமதமே மிகவும் குறுகியதுதான். இதிலிருந்து தெரிவது, தேவையான நுட்பதிட்டங்களில் வளர்ச்சிபெறுவது, இவர்கள் நிரூபித்துக்காட்டுமளவுக்கு பெரியவிசயமல்ல என்பதுதான். இதில் சம்பந்தப்பட்ட முன்னேறிய தொழில்நுட்ப அளவுபற்றிய தெளிவான பார்வையைப் பெற; அணுஆயுத சோதனையில் கூறப்படும் சாதனைகளை, மின்உற்பத்திக்கு பொருத்தமான அளவிலான விரைவூட்டு (அணு) உலைகளில் (Fast breeder reactors) இந்திய அணுஆற்றல் விஞ்ஞானிகள் பெற்றுள்ள முன்னேற்றத்தின் அளவுடன் நாம் ஒப்பிட முடியும். கல்பாக்கத்தில் உள்ள விரைவூட்டு சோதனைஅணுஉலை (FBTR) மின்சாரத்தை உற்பத்தி செய்துவருகிறது. 1985இல் அது தற்சார்பியக்கத் தகுதியைப் பெற்ற பின் 12 ஆண்டுகள் கழித்து கடந்த ஆண்டுதான் மின்கம்பி இணைப்புடன் இணைக்கப்பட்டது. அந்த நிலையை அடைந்ததும் திட்டமிட்டதற்குப் பல வருடங்கள் பிந்திதான் ஆகும். இந்த பிந்தலுக்கு பெரும்பகுதி காரணம், பிரான்சுடன் ஆன சர்வதேசக் கூட்டை இழந்துவிட்டதால் ஆகும். முழு வீத மின்உற்பத்திக்கான விரைவூட்டு (அணு)உலை என்பது இன்னமும் சோதனையில்தான் இருக்கிறது. உண்மை என்னவென்றால் அணுசக்தித் துறையில் ஆயுத தொழில்நுட்பங்கள் என்பது, மின்உற்பத்தி போன்ற சமாதானப் பயன்பாடுகளுக்கான தொழில்நுட்பத்தை விடவும் பலவகைகளிலும் எளியதாகும். அணுமின் உற்பத்தியில் இந்தியாவின் செயல்திறன் பல அம்சங்களிலும் குறிப்பிடத்தக்கதாக இருந்தாலும் இன்னும் முன்னேற ஏராளமான இடம் இருக்கவே செய்கிறது.

அணுஆயுதத் தொழில்நுட்பத்தின் பெரும்பகுதி தம்மியல்பில் ரகசியமானவை என்பதையும் குறித்துக்கொள்ளுதல் பயனுள்ளது. அத்தகைய (ரகசிய) தொழில்நுட்பத்தை கைவரப் பெற்றிருப்பதும் அதில் தேர்ச்சி பெறுவதும் வெற்றிஉணர்வை கூடுதலாக உணர துணைசெய்கிறது. மேலும் போட்டியாளர் நம்மை விஞ்சிவிட்டார் என்னும் பூச்சாண்டியை வெகு எளிதாக - இயல்பாக கிளப்ப முடிவதற்கும் இந்த ரகசியம் துணைசெய்கிறது. குறிப்பிட்ட இந்த அம்சம் கெடுபிடிப் போர்க்கால முழுவதும் பரவலாக நடைமுறையில் இருந்தது.

இந்தியாவில் அறிவியல் தொழில்நுட்பத்தில் சுதேசத் திறன்களை வளர்ப்பதில் பிரதான சாதனைகளும் வெற்றிகளும் எப்போதும் நியாயமான உற்சாக ஆர்வத்துடனேயே வரவேற்கப்பட்டுள்ளன. ஆனால் இப்போது, நடந்திருக்கும் விசயத்தில், முன்னேறிய விஞ்ஞான அறிவில் இந்தியாவின் தேர்ச்சியைக் கொண்டாடுவதில் காட்டப்படும் வரம்புமீறிய தன்மை, முற்றிலும் வேறு ஒரு தூண்டுதலைக் குறிக்கிறது. இதில் தேசிய உணர்வை விடவும் அதீத தேசியவாதமும் குறுகிய போலிப்பகட்டு தேசியவெறியுமே கொண்டாடத் தூண்டுவன. இந்தியாவை ஒரு அணுஆயுத சக்தியாக நிறுவியிருக்கிற ஒன்றாக; பிற அணுஆயுத அரசுகளால் "புறக்கணித்து" விடமுடியாத "உலக ஆட்டக்காரனாக" ஆக்கியிருக்கிற ஒன்றாக இந்திய அறிவியல் பார்க்கப்படுகிறது.

அணு ஆயுத சோதனை அரங்கில் உரிமைகோரப்படும் முன்னேற்றங்களைப் பொறுத்த இரண்டாவது கேள்வி: இந்தியாவை அச்சுறுத்துவனவாக பார்க்கப்படும் சக்திகளைப் பொறுத்து கோட்பாட்டு, நடைமுறைத் தந்திர ரீதியில் உண்மையிலேயே என்ன என்ன அனுகூலங்கள் சேர்க்கப்பட்டுள்ளன அல்லது படும்? இவ்விசயத்தில், கெடுபிடிப் போரின் நீண்ட வரலாற்றில் இருந்து, இரண்டு எளிய விசயங்கள் தெளிவாகின்றன. 1. ஆயுதத் தொழில்நுட்பங்களில் முன்னால் இருப்பது எப்போதும் குறுகிய காலமே நீடிக்கும். தேவையானால் வெறித்தனமான முயற்சிகளை மேற்கொண்டாவது, எதிர்தரப்பு ஏதாவது ஒரு இடத்தில் முந்திவிடும். 2. ஆயுதச் செப்பம் என்பது இருதரப்பிலும் சரிசமமாக நிலவுதல் தேவை என்பது அப்படியே அவசியம் என்பதில்லை. ஒரேஒருவர் அதி நவீன ஆட்டக்காரராயினும், மற்றவர் வெறுமனே இரோசிமா காலத்து ஆயுதங்கள் சிலவும் அடிப்படை நிலையிலான குண்டுவிச்சு அமைப்பும் பெற்றிருப்பதே, அணுஆயுதப் போர் ஆபத்தை கணிசமாக அதிகரிக்கபோதுமானது. ஆகவே இந்த சோதனைகளில் இந்திய விஞ்ஞானிகளின் "சாதனைகளை" புகழ்வதும், ராஜா ராமண்ணா போன்ற விஞ்ஞானிகள் செய்வதுபோல் மக்களுக்கு அவர்கள் "பாதுகாப்பு" வழங்கி இருக்கிறார்கள் என உரிமை கொண்டாடுவதும் ஒருவித கிட்டப்பார்வை நிலை எடுப்பதாகும்.

பொக்ரான் றஐ ஒட்டியே தொடர்ந்த பாகிஸ்தானிய சோதனைகளுக்குப் பிறகு இந்த அம்சம் தெளிவாக

புரிந்துகொள்ளப்பட முடிகிறது. பாகிஸ்தான் பெருமைபேச முடிவதை காட்டிலும் இந்திய விஞ்ஞானம் - தொழில்நுட்பம் ஆழமாக, அதிகநவீனமாக, வீச்சில் பரந்ததாக சென்றுள்ளது என்பதில் சந்தேகமில்லை. இருந்தாலும் பாகிஸ்தான் ஒரு அணுஆயுதத் திறன்கொண்ட அரசாக தன்னை தெளிவாக நிறுவியிருக்கிறது. அதன் தொழில்நுட்ப நுணுக்கம் இந்திய சோதனைகளின் அளவுக்கு நிரூபணமாகாவிட்டாலும் பொக்ரான் - ஈன் அளவுக்கு சுதேச விஞ்ஞான திறனை சாகாய் - I வெளிப்படுத்திவிட்டாலும், இப்போது துணைக்கண்டத்தில் நாம் வெளிப்படையான அணுஆயுதப் போட்டியைத் தொடங்கிவிட்டிருக்கிறோம். இந்திய அறிவியல் - தொழில்நுட்பத்தின் உணர்வுபற்றிய மிகையான மதிப்பீடு, பொக்ரான் ஈக்குப் பின், ஆளும் நிறுவனத்தின் முக்கியமான பகுதியினரின் கண்களை எந்த அளவுக்கு குருடாக்கி விட்டதாகத் தோன்றுகிறது என்றால், பாகிஸ்தானின் சோதனைகளின் சாத்தியம் மற்றும் பின்விளைவுகளைப் பற்றி அவர்கள் அதிகமாக சிந்திக்கவில்லை.

பொக்ரான் ஈக்கு அணு ஆற்றல் மற்றும் பாதுகாப்பு ஆய்வு நிறுவனங்களின் பங்களிப்பு எவ்வகையிலும் தூய விஞ்ஞான/ தொழில்நுட்பத் தன்மை மட்டும் கொண்டதல்ல. சோதனைகள் நடத்த அதிகரித்த அழுத்தம் தந்துவந்ததில் அவர்கள் ஒரு தீவிரச் சார்பான பங்காற்றியிருக்கிறார்கள் என்பதுவும் அணுஆயுதப் பேராசை எனும் பாஜகவின் திட்டத்துக்கு முக்கியமான ஆதரவை அவர்கள் வழங்கி இருக்கிறார்கள் என்பதுவும் அதிகமதிகம் தெளிவாகி வருகிறது.

இதற்கான ஆதாரம் முதலில் மறைமுகமானதாகவே இருந்தது. சோதனைகள் நடத்த வேண்டுமெனும் அரசாங்கத்தின் தீர்மானத்துக்கு, அணுசக்தி நிறுவனத்தின் உயர் விஞ்ஞானப் பிரதிநிதிகள் வழங்கிய வலுவான ஆதரவே இதன் முதன்மையான அடிப்படையாகும். அந்த ஆதரவின் மொழி, எவ்விதமான விஞ்ஞானரீதி தெளிவுக்கான முயற்சிக்கும் உட்படாததாகும். ஆனால் 1998 மே 15 அன்று மிக நேரடியான ஆதாரம் கிடைத்திருக்கிறது: முன்னாள் பிரதமர் எச்.டி.தேவெகவுடா, பிரதமர் வாஜ்பேயிக்கு எழுதிய கடிதத்தில் தெளிவாக குறிப்பிட்டுள்ளார். அதாவது "1995இலும் பின் 1997இலும், முந்திய இரு அரசாங்கங்களையும் விஞ்ஞானிகள், சோதனைகளைத் தொடருமாறு அணுகியிருக்கிறார்கள்." ஆனால் தனக்கு முன்

தி. ஜெயராமன்

நரசிம்மராவ் செய்தது போலவே "புதிதாய் அணு சோதனைகள் நடத்த தீர்மானம் இயற்றுமாறு என்னை வேண்டினார்கள். காலம் இன்னும் கனியவில்லை என நான் அந்த விஞ்ஞானிகளுக்கு தெளிவுபடுத்தினேன்" என்றும் கூறுகிறார்.

வெளிப்படையான குறிப்புகளிலும் பத்திரிகையாளருடன் பேசிய - பதிவுபெறாத - அறிவிப்புகளிலும், இந்த அரசாங்கம் தம் தகுதியையும் திறமைகளையும் நிரூபிக்க வாய்ப்பு தந்திருப்பதில் சில மூத்த டிஏஇ விஞ்ஞானிகள் மகிழ்ச்சி தெரிவித்தார்கள். ஒட்டுமொத்த அரசியல் திசைவழியால் அவர்களுக்கு வழங்கப்பட்ட கட்டளையை நிறைவேற்ற டிஏஇ, டிஆர்டிஓ விஞ்ஞானிகள் தம் ஆய்வுதிட்டங்களை வைத்திருக்கிறார்கள் என்பதில் சந்தேகமில்லை. ஆனால் எந்த அடிப்படை அரசியல் சித்தாந்தக் கூறுகளின்மீது கொள்கை வகுக்கப்பட்டுள்ளதோ, அவற்றுக்கு எதிராகப் போகும் அளவுக்கு, கட்டளையின் விஞ்ஞான பங்கு நீட்டிக்கும் உரிமையை அவர்கள் கோரமுடியாது.

விஞ்ஞானம் மற்றும் விஞ்ஞானிகளின் குறிப்பாக அணுஆயுத தொழில்நுட்பத்தின் அரசியல் பாத்திரம் என்னும் பிரச்சனைபற்றிய ஏற்கமுடியாத அளவுக்கு சிறுபிள்ளைத்தனமான நிலைபாடு இருப்பதையும் அத்தகைய குறிப்புகள் சுட்டுகின்றன. உண்மையில், முதலில் அணு ஆயுதங்களில் வேலைசெய்து பின் ஆயுதக்கலைப்பு பிரச்சனைகளுக்கு திரும்பிய விஞ்ஞானிகளே நிறுவிய, பொதுவாக ஏற்கப்பட்ட நிலைபாடு என்னவென்றால்; அறிவியலார் குறிப்பிட்ட அளவுக்காவது தம் வேலையின் விளைவுகளுக்கு பொறுப்பு ஏற்க வேண்டியவர்களாக இருக்கிறார்கள் - எனபதாகும். மன்ஹாட்டன் திட்டத்தில் (இரண்டாம் உலகப் போர்க்காலத்தில் அமெரிக்கா தோற்றுவித்த முதல் அணுகுண்டுத் திட்டம்) ஈடுபட்டிருந்த விஞ்ஞானிகள் கூட அத்தகைய கருத்துகளை வெளிப்படுத்தி இருக்கிறார்கள். அத்தகைய அணுகுமுறையானது, உதாரணமாக, அமெரிக்கா போன்ற நாடுகளின் தேசிய அறிவியல் கழகங்களைக்கூட, அணுஆயுதங்களின் அரசியல் - சமூக விளைவுகளை அக்கறையோடு ஆராய உந்தியது. விஞ்ஞான - தொழில்நுட்ப முன்னேற்றத்தின் சமூக - அரசியல் விளைவுகுறித்த பொறுப்பான இந்த அணுகுமுறை, அணுத்துறைக்கு மட்டுமே தனிச்சிறப்பானதும்

அல்ல. உதாரணமாக, மனித டிஎன்ஏவை ஆராய்வதன் சமுதாய விளைவுகளை உயிரியலார் மிக கரிசனமாக அணுகியதால், அத்தகைய ஆய்வுக்கான நடத்தை விதிகளை உருவாக்கி இருக்கிறார்கள். அத்தகைய அறவிதிகள், மனித டிஎன்ஏவில் பலவிதமான பாலிலிப் பலுக்கவகைகளை (cloning) ஆய்வதை, அவற்றுக்கு என்னதான் உள்ளார்ந்த விஞ்ஞான மதிப்பு இருந்தாலும் - பெரிதும் அனுமதிப்பதில்லை.

இரோசிமாவுக்கு 50 ஆண்டுகளுக்கு மேலோகியும் கூட டிஏஇ, டிஆர்டிஓ விஞ்ஞானிகள் காட்டும் அப்பாவித்தனம், அரசியல் விவகாரங்களில் அவர்களின் மாசற்றதன்மையை குறிக்கவில்லை. அறிவியலையும் அதன் சமுதாயத் தாக்கத்தையுமே பற்றிய அவர்களின் புரிதல் பிற்பட்டதாக இருப்பதையே குறிக்கிறது.

அறிவியல் தலைமையின் ஒரு முக்கியமான பகுதியினர் சோதனை மற்றும் ஆயுதமயத்தை தீவிரமாக ஆதரிக்கும் தரப்புக்குப் போகிற சூழ்நிலையில், சமாதான சார்பான அணு(ஆயுத) கொள்கையை கவிழ்க்க இன்றைய அரசாங்கத்துக்கு உதவியிருக்கும் ஒரு மனநிலையை உருவாக்குவதை மேலும் அதிகரிக்கும் சூழ்நிலையில், இது இன்னும் அதிக சிரத்தைக்குரியதாகும்.

இதற்கு ஒரு அழுத்தமான உதாரணத்தை PTI அறிக்கை வழங்குகிறது. 1998 மார்ச் 3 அன்று, பாஜக தலைமையில் அரசாங்கம் அமைப்பது உறுதி என்ற நிலையில், அணுசக்தி ஆணையைத் தலைவர் டாக்டர் ஆர். சிதம்பரம் பிடிஐக்கு பேட்டியளித்தார். (1998 மார்ச் 4 த டெக்கான் ஹெரால்டில் அது வெளியானது). அறுதி முடிவு அரசியலின் கையிலேயே (அரசியலானதே) என்பதை பெயரளவுக்கு தெரிவித்துவிட்டு, சோதனைகள் அவசியமே என வாதிட்டார் சிதம்பரம். அந்த அறிக்கையின்படி, பாஜகவின் கட்சித்திட்டத்தில் கூறியிருக்கிறபடி நாடு அணுஆயுதம் தயாரிக்குமா என்ற கேள்விக்கு, "தொழில்நுட்ப ரீதியாக நாடு தயாராக உள்ளது. இதற்கான திறமை இருப்பது எப்போதோ நிரூபிக்கப்பட்டது" என்றார் சிதம்பரம். மேலும் அவர், "இந்த தயார்நிலையே தடுப்புசக்தியை நாடு பெற்றிருப்பதற்கு சாட்சியமாகும்" என்று கூறினார். மேலும் பாவனைகளின் உதவியுடன் மட்டுமே, நிலை கள பரிசோதனைகளை தவிர்த்து, நாடு (அப்பாறையில்)

முன்னேற முடியுமா என்று கேட்டதற்கு, அவர் "அப்படியானால் சிலநாடுகள் 2000 வெடிப்புகளை நடத்துவதில் என்ன பயன்?" என எதிர்க்கேள்வி போட்டார். பிடிஐ அறிக்கை மேலும் கூறுகிறது: "நாட்டுக்கான தகவல் தளத்தை அதிகரிக்க அணுஆயுத வெடிப்புகளை ஆதரித்து அவர் கூறினார்: கணிப்பொறிப் பாவனைகள் மட்டும் போதாது; பாவனைகளுக்கே ஏராளமான உண்மையான தகவல்தளம் தேவை." அறிக்கை தொடர்கிறது. "கோட்பாட்டு ஆய்வுகளுக்கும் நடைமுறை பரிசோதனைகளுக்கும் பெருத்த வேறுபாடு உள்ளது என்ற அவர், மேலும் சொன்னார்: "நீங்கள் பலவீனமாக இருந்தால் அதை மற்றவர்கள் தமக்கு சாதகமாக்கிக் கொள்ள முயல்வார்கள்."

அணுஆயுத தெரிவில் மட்டுமிதம் என்னும் நிபந்தனையுடன் கூடிய முந்திய இந்திய கொள்கை வழியை குழிதோண்டிப் புதைக்க டிஏஇ தலைமை முனைந்திருப்பது தெளிவு. பாஜக தலைமையிலான அரசாங்கத்தின் ஆட்சியேற்றத்தில், தன் நீண்ட நாள் கனவான அணுஆயுதமயம் என்பதற்கு வாய்ப்பான அரசியல் சூழல் அமைவதை அது (டிஏஇ) கண்டது.

பொக்ரான் IIன் "அவசியம்" பற்றிய வாதத்தை நேருக்குநேர் எதிர்கொள்வது இங்கு முக்கியமானது. எந்த தொழில் நுட்பத்தையும் சோதிப்பதன் அடிப்படை நியாயம், அந்த திட்டம் வேலைசெய்யும் என்பதை உறுதிசெய்து கொள்வதாகும். ஆனால் அபரிமித அரசியல் / சமுதாய விளைவுள்ள சூழ்நிலைமைகளிலும் மேற்படி வாதத்தை நிர்ணயமின்றி நீட்டமுடியாது. இங்கு அரசியல், சமுதாயம் முதலிய அம்சங்கள் மற்றவற்றைப் புறந்தள்ளிய முதன்மையைப் பெறவேண்டும்.

திட்டவட்டமாக சொன்னால் இங்குள்ள பிரச்சனை, 'விஞ்ஞானத்தின் அவசியம்' அல்ல 'தொழில்நுட்பத்தின் அவசியமே' என்பதாகும். (மேலே 'விஞ்ஞானம்' என்பதை அணுஆயுதங்களைப் பற்றிப் பேசும்போது நான் சற்று இனக்கமாகவே உபயோகித்துள்ளேன்). அணு ஆயுதங்களை செய்வதால் எந்த புதிய அடிப்படையான விஞ்ஞான கண்டுபிடிப்புகளையும் செய்து விடுவதில்லை. அதில் வரும் இயற்பியல் இன்று பாடப்புத்தகத்தில் இருப்பனவே.

தூய அறிவியலுக்கு மாறாக, தொழில்நுட்ப ஆய்வானது, அதன் இறுதி விளைபொருளின் மதிப்பினால் முக்கியத்தினால் தன் மதிப்பைப் பெறுகிறது. குறிப்பிட்டவகை தொழில்நுட்ப ஆய்வு எந்த அளவுக்குத் தேவையானது என்றால் அதன் உற்பத்தி / செய்முறை எந்த அளவுக்கு தேவையோ அந்த அளவுக்குத்தான். தூய அறிவியலைப் போல எல்லா ஆய்வும் உள்ளார்ந்த மதிப்புடையனவே என்னும் கேள்விக்கு இங்கு இடமில்லை.

ஆகவே தொழில்நுட்பத்துக்கு சோதனை 'அவசியம்' என்னும் பிரச்சனை, அணுஆயுதப் பாதையில் இந்தியா எந்த அளவுக்கு முன்னேற வேண்டும் என்னும் பிரச்சனைக்கு கீழ்ப்பட்டது. அணுஆயுத சோதனைகள் அவசியம் என்னும் டாக்டர் ஆர். சிதம்பரத்தின் கோரல், ஒரு விஞ்ஞான வாசகம் அல்ல. அணுஆயுதங்களை ஆதரிக்கும் அரசியல் வாசகம் ஆகும்.

சோதனை தவிர்த்த பாதையை மேற்கொண்டால் விஞ்ஞானிகள் அதிக படைப்புத்தன்மையுடன், தம் வடிவமைப்புகளை மதிப்பிடுவதில் அதிகமும் நிலைப்பாட்டு / கட்டுப்படுத்தப்பட்ட சோதனைச்சாலைத் தன்மையுடன் இருக்கவேண்டி வரலாம் என்பதில் சந்தேகமில்லை. அத்தகைய ஒழுக்கத்தை அரசியல் தேவையோ விருப்பமோ சுமத்துமானால் - அது மேலுமான "விஞ்ஞான" முன்னேற்றத்தை தடுக்கும் என்றாலும் - அதை விஞ்ஞானம் அவசியம் ஏற்றுக்கொள்ளவேண்டும். எப்படியும், பொக்ரான் -II அனுபவம் தெளிவுபடுத்தி இருக்கிறபடி, சோதனை செய்வதற்கான உண்மையான தேவை இருந்தால், அதற்கான அவசியமான நடவடிக்கைகள் விரைந்து எடுக்கப்பட்டுவிட முடியும். தேவை எனும் வாதத்தை முன்வைக்கும் சிதம்பரம், இப்போதிருக்கிற தொழில்நுட்ப அளவும் ஆயத்தமுமே, இந்தியாவின் அணுஆயுதத் தெரிவை உயிரோடும் செயலூக்கத்தோடும் வைத்திருக்கவே செய்வது என்பதை தெளிவாகவே உணர்ந்திருந்தார்.

நிர்வாக முக்கியத்துவமும் அரசியல் செல்வாக்குமுள்ள இடங்களில் உட்கார்ந்திருக்கும் ஒரு சிறு குழுவான விஞ்ஞானிகள், அணுஆயுத சோதனையிலும், ஆயுதமயமாக்க தெரிவிலும் அதிகமதிக வெளிப்படையான தீவிர சார்பு நிலைபாடு எடுப்பது,

இதுவரை பெரும்போக்காக நிலவிய இந்திய அறிவியல் நிறுவனத்தின் மக்கள் சார்பான / பலரும் அறிந்த பாணியில் இருந்து குறிப்பிடத்தக்க விலகலாகும். பொக்ரான் றக்குப் பிந்தைய அறிவியல் பிரதிநிதிகளின் தற்புகழ்ச்சி குறிப்பிடத்தக்கது. பேரா. ஏ.பி.ஜே. கலாம் இந்தியாவுக்கு இருந்த அணுஆயுத அச்சுறுத்தல் 'காலியாகிவிட்டது' என்று உரிமைபாராட்டினார். சோதனைகளால் இந்தியாவுக்கு பாதுகாப்பு வழங்கப்பட்டுவிட்டது என்றார் டாக்டர் ராஜா ராமண்ணா. நாம் ஏற்கனவே குறிப்பிட்டதுபோல இந்த கோரல்கள் அடிப்படையற்றவை என நிரூபிக்கப்பட்டுள்ளன. சிதம்பரமும் ஃபிரண்ட்லைன் ஏட்டுக்கு அளித்துள்ள பேட்டியில் (1998 ஜூன் 5) வலிமையான இந்தியா என்னும் தன் தரிசனத்துக்கு திரும்பிவிட்டார். "நாம் அணுஆயுதங்களைப் பெற்றிருக்க வேண்டுமா, அந்த தெரிவை திறந்த மாதிரியே வைத்திருக்க வேண்டுமா?" என்னும் கேள்விக்கு அவர் தந்த பதிலை இங்கு முழுமையாக தருவது பொருந்தும்: "இதில் சொல்வதற்கு ஒன்றுமில்லை... இந்தியா வலுவாக வேண்டும் என்பதே மிக முக்கியம். அங்கீகரிக்கப்பட்ட பலத்தின் மாபெரும் அணுகூலம் என்னவென்றால் அதை நீங்கள் பிரயோகிக்க வேண்டி இருக்காது... நீங்கள் பலசாலி என்பது எல்லாருக்கும் தெரிந்திருக்கிறது. நீங்கள் பலவீனமான நாடு என காணும்போது மட்டுமே மற்றவர்கள் உங்களை நெருக்குகிறார்கள். நாம் ஒரு பெரிய நாடு. 100 கோடி மக்களைக் கொண்ட பெரிய நாட்டுக்குரிய தகுதியுடன் நடக்க நாம் கற்றுக் கொள்ளவேண்டும். நமது பலத்தை நமக்கு நாமே ஓயாமல் நாம் நினைவூட்டிக்கொள்ள வேண்டும்." இது, பேராசையும், ஆபத்தான அளவுக்கு எளிமைப்படுத்தப்பட்ட அரசியல் புரிதலும் கலந்திருப்பதில் குறிப்பிடத்தக்க ஒரு அறிவிப்பாகும்.

இப்படிப்பட்ட சிறுகுறிப்புகளை வழங்குவதில் டாக்டர் அப்துல் கலாம் சளைத்துவிடவில்லை. பொக்ரானுக்கு பிந்திய அவரது முதல் பத்திரிகைப் பேட்டியில் "எவ்வாறு அணுஆயுதம் தரித்த ஒரு இந்தியா, அதன் புராதன இந்து நாகரிகத்தை அடிக்கடி மாற்றி அமைத்து வந்த அந்நிய ஊடுருவல்கள் பற்றிய அச்சத்திலிருந்து இனி விடப்பட்டிருக்கும் என்ற குறிப்பை வழங்கினார் (டைம்ஸ் ஆப் இந்தியா, மே 26, 1998). மேலும் அவர் கூறினார்: "2500 ஆண்டுகளாக இந்தியா ஒருபோதும் எவர்மீதும் படையெடுத்ததில்லை. ஆனால்

மற்றவர்கள் இங்கு வந்திருக்கிறார்கள். ஏராளமான பேர் வந்திருக்கிறார்கள்." இந்த குறிப்புரைகள், புதிதாக மறுகட்டமைக்கப்பட்டுள்ள ICHR இன் நிலைபாடாக இருக்கிறதே தவிர வரலாற்றைப் பற்றிய விஞ்ஞானபூர்வ அணுகுமுறையாக இல்லை.

விஞ்ஞான நிறுவனத்தின் பகுதிகள் ராணுவமயமாக்கப்படும் என்பது மிகைபடக் கூறுவதாகலாம். ஆனால் நிறுவப்பட்ட அணுகுகொள்கையை கவிழ்த்துப்போடவும், அடுத்து புதிய பாதையை தற்காக்கவும் ஆன நிகழ்முறையில், உயர்மட்ட விஞ்ஞானிகளில் ஒரு பிரிவு குறிப்பிட்ட ஒரு அரசியல் அமைவின் குறுகிய பகட்டு தேசிய வெறிப் பாதைக்கு ஆதரவு வழங்கியுள்ளது மட்டுமல்ல; தேசிய பாதுகாப்பு விசயத்தில் நாம் பலசாலிகள், நம்மை யாராலும் வெல்லமுடியாது என்னும் அபாயகரமான பிரமைகளையும் வளர்க்க அவர்கள் உதவியிருக்கிறார்கள்.

அணு விஞ்ஞானம் மற்றும் பாதுகாப்பு அமைப்பின்மீது தற்சமயம் பெருக்கெடுத்துள்ள அளவுகடந்த உற்சாகம், பெரும்பாலான மூத்த அறிவியலார் விமர்சனபூர்வமாக பேசுவதில் எச்சரிக்கையாய் இருக்கும்படி செய்துவிட்டிருப்பது வெளிப்படை. வேறு பலர், பொக்ரான்-II ஐ நியாயப்படுத்தும், அணு ஆயுதங்கள் குறித்த ஒரு தூய "விஞ்ஞான" பிரச்சனை உள்ளதெனும் பிரமையின் கீழ் பாடுபடுகிறார்கள். எனவே சோதனைகளுக்கு இட்டுச்சென்ற அரசியல் பின்னணியிலிருந்து சுயேச்சையாக இதனைப் பார்க்கவேண்டும் என நினைக்கிறார்கள். நல்வசமாக அணுஆயுத விசயத்தில் அறிவியல் சமூகத்துக்குள்ளிருந்தே சில எதிர்ப்புக்குரல்கள் எழுந்துள்ளன. இன்னும் இது ஒரு சிறுபான்மை யாயினும், இக்குரல்கள் படிப்படியாக இந்தியாவில் அறிவியலை சமாதானம் மற்றும் வளர்ச்சியின் பாதையில் மிக உறுதியாக செலுத்த உதவும் என நாம் நம்புகிறோம்.

இன்றைய நிலையில் அறிவியல் பற்றிய பொதுமக்கள் பார்வையில் மிகத் தொந்தரவான விளைவுகளில் ஒன்று, அதீத தேசியவாத குறுகிய பகட்டுவெறியின் கைகளில் ஒரு கருவியாக அது வழங்கப்பட்டிருப்பதாகும். ஹோமி ஜே. பாபா மற்றும் அவர் காலத்தவர்களான விக்ரம் சாராபாய் போன்றவர்களின் மூல தரிசனத்தில் இருந்து நாம் நெடுக பயணம் செய்து வந்திருக்கிறோம். இவர்கள் அறிவியலை வளர்ச்சிப் பணியின் ஒரு ஒருங்கிணைந்த

கருவியாகக் கண்டார்கள். பண்டித நேருவின் பார்வையில் இருந்து நாம் வெகுதூரம் பயணம்செய்து வந்துள்ளோம். அவர் அ.தொ.நு. திட்டங்களை "சுதந்திர இந்தியாவின் நவீனக் கோயில்கள்" என்று கண்டார். இன்று தேசங்களின் சபையில் இந்தியாவுக்கு "மரியாதை" கிடைப்பதற்கான ஒரே வழி, அணுஆயுத வெடிப்புகளே என காணும் பாதுகாப்பற்ற தேசியவாதத்துக்குள் வந்திருக்கிறோம்.

ஆரம்பத்தில் இருந்த அறிவியல் பற்றிய நேருவின் அப்பாவிப் பார்வைக்கும், வளர்ச்சியின் முக்கியமான அம்சம் சமுதாய அரசியல் மாற்றமே என்னும் பங்கைக் குறைத்து மதிப்பிட்டதில் பங்கு இருந்திருக்கிறது. (எனவேதான் நிலச்சீர்திருத்தங்களை விட பசுமைப்புரட்சியே முக்கியமாகப் போய்விட்டது). இருந்தாலும் ஒரு மனிதாய், சமாதான உலகப்பார்வையை அதன் அடிப்படை உட்கோளாகக் கொண்டிருந்த பெரும் பெருமை அதற்கு இருந்தது. இப்போதைய கட்சியோ, தணியாத பேராசைக்கு மட்டுமே இடமளிப்பதாக தெரிகிறது. அது அவ்வப்போது போர்த்தந்திர பகுப்பாய்வு மொழியில் தன்னைப் போர்த்திக் கொள்கிறது. தான் கொணரப் போவதாகக் கூறும் சுத்த அதிகார அணுகூலங்களின் அடிப்படையிலேயே அறிவியல் சாதனையை அது காண்கிறது / மதிப்பிடுகிறது. அணுக்கொள்கை வெளிநாட்டு விவகாரங்கள், அல்லது தொடர்பான பிரச்சனைகளின் அனைத்து நுட்பங்கள் குறித்தும், சகிப்பின்மையை காட்டுவதே. தற்போதைய குறுகிய தேசியவெறியர்களின் சிறப்புப்பண்பாக உள்ளது.

ஆனால், அணுஆயுத பிரச்சனையில் தற்சமய பொதுமக்கள் சொல்லாடலின் தன்மையின் மிகவும் அறுவெறுப்பும் கவலைக்கிடமும் ஆன அம்சம் என்னவென்றால், பூண்டோடு அழித்துவிடும் அத்தகைய ஆயுதங்களை கொண்டுவருவதின் பயங்கரத்தைப் பற்றிய உணர்வு அவர்களுக்கு சுத்தமாக இல்லாதிருப்பதாகும். அல்லது அவற்றை பிரயோகிக்க நேர்வதை எண்ணும்போது ஒரு நடுநிலையான தயக்க உணர்வும் இல்லாதிருக்கிறது. தொலைக்காட்சி விவாதமன்ற பங்கேற்பாளர்கள், பேசாழைக்கப்படும் விருந்தினர்கள், நிலையத்தைச் சேர்ந்த பார்வையாளர்கள், பலவித உரைகள் ஆற்ற அழைக்கப்படும் விஞ்ஞானிகள் சில விதிவிலக்குகளை தவிர யாவரும் போர்த்தந்திரப்

பகுப்பாய்வு என்னும் நயமான (நயவஞ்சக) மொழியிலேயே விவாதத்தை கட்டுப்படுத்தி வைக்கிறார்கள். BBC விவாத மன்ற பகுப்பாய்வாளர் ஒருவர், "அணு ஆயுதங்கள் போர் ஆயுதங்கள் அல்ல, அரசியல் ஆயுதங்கள்" என ஒதுகிறார்.

தன் வீட்டின்முன் கூடியிருக்கும் களிப்புமிக்க கூட்டத்திடம் பிரதமர் பேசுகையில் "தற்காப்புக்கு தேவைப்பட்டால் அணுஆயுதங்களைப் பயன்படுத்த தயங்க மாட்டோம்" என உறுதியளிக்கிறார். சரியாக எங்கே அவர் அவற்றை வெடிப்பார்? பஞ்சாபிலா காஷ்மீரிலா? வெளிநாட்டு மண்ணில் வெடித்தாலும் மேல்படிவின் மாசினால் நாம் பாதிக்கப்படாதிருப்போமா? வெற்றிவிழாத தோரணையிலான இத்தகைய பேச்சுகளைத்தொடரும் கொண்டாட்ட, உற்சாக இரைச்சலில் மேற்படி கேள்விகள் போன்றவை கேட்கப்படுவதில்லை.

கடந்த 50 ஆண்டுகளின் வரலாறு வேதனைதரும் முறையில் வெளிப்படுத்தி இருப்பதுபோல் அணு ஆயுதங்களின் அரசியல் ஒரு கறாரான அறிவியல் அல்ல என்றால், விஞ்ஞானரீதியில் சொல்வதானால், சாத்தியமான அணுஆயுதப் போரின் பயங்கரமான விளைவுகளில் கறாரற்றது எதுவும் இல்லை. இது விரிவான விஞ்ஞான பகுப்பாய்வுக்குரிய விசயமாய் இருக்கிறது; பல ஆண்டுகளின் ஆய்வின் முடிவுகள் தாராளமாகக் கிடைக்கக்கூடியனவாய் உள்ளன. பகுப்பாய்வு "பரிசோதனை"யால் நிலைநிறுத்தப்படுகிறது (இரோசிமா - நாகசாகி மீது போடப்பட்ட குண்டுகளின் விளைவுகளை விவரிக்கவே இப்பதத்தை ஒருவர் தவறாக பயன்படுத்தலாம் என்றால்). துணைக்கண்டத்தில் ஒரு அணு ஆயுத எதிர்ப்பாடு மனித இனத்தின் மிகமோசமான பேரழிவுகளில் ஒன்றாக ஆகாது என்பதற்கான காட்சிக்குறிப்பு இல்லை என்பதுவே இதிலிருந்து பெறப்படும் முடிவாகும்.

அணுத்துறையில் நடக்கும் மோசடிக்கு ஒரு குறிப்பிடத்தக்க உதாரணத்தில், மும்பை பாபா அணுஆய்வு மையத்தின் சுகாதாரம், பாதுகாப்பு சுற்றுச்சூழல் குழுவின் தலைவர் டாக்டர் யு.ஜி. மிஷ்ரா, அணுஆயுதப் போரில் இந்தியா தப்பிப்பிழைக்க முடியும் என கூறினார். பொக்ரான் IIக்கு ஒரு முழுமாதத்துக்கு முன் ஒரு பத்திரிகை

பேட்டியில் (த பயனீர், ஏப்ரல் 8, 1998) அதை எவ்வாறு சாதிக்கலாம் என்பதற்கு அறிவுரைகள் வழங்கினார். அணு ஆராய்ச்சி நிலையங்களில் விபத்துகள் நேர்ந்தால் மேற்கொள்கிற முன்னெச்சரிக்கை நடவடிக்கைகள் தொடர்பான ஆய்வுகளின் அடிப்படையில் "அணு மேல்படிவு ஏற்படும் அதே நடவடிக்கைகளை மேற்கொள்ள முடியும்" என அவர் கூறினார். அந்த பத்திரிகை அறிவிப்பில் விஞ்ஞானி மேலும் தந்துள்ள அறிவுரை: அயோடின் மாத்திரைகளை உட்கொள்ள வேண்டும். வீடுகளுக்குள் பூட்டிக்கொண்டு இருக்கவேண்டும். சேமித்து வைக்கப்பட்ட உணவையும் நீரையும் அருந்தவேண்டும். பாலைத் தவிர்க்கவேண்டும். சிறுகுழந்தைகளுக்கு பால்பொடி கலந்து தரலாம் என அந்த அறிக்கை போகிறது. இறுதி அறிவுரையாக, "அபாயமண்டலங்களில் இருக்கும் மக்கள் தரைத்தளத்துக்கும் முடிந்தால் நிலவறைக்கும் உடனடியாக போய்விடவேண்டும்."

இத்தகைய அறிவுரைகள் விஞ்ஞான ரீதியாக துல்லியமற்றவை. அப்பட்டமான அபத்தம். தரைத்தளத்துக்கும் நிலவறைக்கும் இடையில் தேர்வதில் எந்த வேறுபாடும் இராது. சரியான தரஅளவுப்படி மேல்படிவிலிருந்து காக்கும் காப்பிடங்கள் கட்டப்பட வேண்டும். பொருத்தமாக கவசப்படுத்தப்படவேண்டும். வெளியில் இருந்து உள்ளிழுக்கப்படும் காற்றின் மாசுபாட்டைத் தவிர்க்க காற்றை சுத்திகரிக்கும் வசதிகள் பொருத்தப்பட வேண்டும். இந்திய ஏழைகள் எவ்வாறு இத்தகைய ஏற்பாடுகளை செய்துகொள்ளப் போகிறார்கள் (நிலவறைகள், தரைத்தளங்கள் இருக்கட்டும், சரியான வீட்டு வசதியே அவர்களுக்குக் கிடையாதே); சேமிக்கப்பட்ட உணவு, நீருக்கு எங்கே போவார்கள் (பால்பொடியை மறந்துவிடக்கூடாது) என்பது கற்பனைக்கு அப்பால்பட்டதாக இருக்கிறது. BARC இல் உள்ள சுகாதார, பாதுகாப்பு, சுற்றுச்சூழல் குழுவின் தலைவராக இருக்கும் ஒரு விஞ்ஞானியிடமிருந்து இத்தகைய பரிந்துரைகள் வருவதை, பொறுப்பற்ற போலி விஞ்ஞான அறிவுரையாக மட்டுமே பார்க்க முடியும்.

அமெரிக்காவினால் சுமத்தப்பட்ட கெடுபிடிப் போரின் பல்லாண்டுகளான இறுக்கத்திலிருந்து பெறப்படும் ஒரு பாடம் இதுதான்: அணுஆயுதங்கள் பாதுகாப்பை வழங்குவதில்லை.

அணுஆயுதங்கள் முரண்பாடுகளை வளர்க்கவே செய்கின்றன. அவற்றை அறிமுகப்படுத்துவதும் மேலும் வளர்ப்பதும் முடிவற்ற அழிவுப் போட்டியின் சுழற்சிக்கே இட்டுச்செல்கிறது. வளரும் நாடுகள் குறிப்பாக இதை தாங்க முடியாது. அத்தகைய வழக்குச் சரிவில் நாடுகள் பயணப்பட தொடங்கினால் நிறுத்துவது எளிதல்ல.

கெடுபிடிப்போர்க் காலம் நெடுகவும், அணுஆயுதக் கலைப்பு பற்றிய ஒரேசீரான இந்திய நிலைபாடு, மூன்றாம் உலக நாடுகளிலும், வளர்ந்த நாடுகளிலுமே இருந்த ஜனநாயக, முற்போக்கு சக்திகளுக்கு நம்பிக்கை ஒளியாகி விளங்கியது. உலக முழுவதிலும் உள்ள மிகச்சிறந்த அறிவியல் மூளைகளின் முயற்சிகளில் எப்போதும் இந்தியா சேர்ந்துகொண்டது. அவற்றில் பல சமாதானத்துக்காகவும் அணுப்போருக்கு எதிராகவும் போராடுவதில் தம் நேரத்தின் கணிசமான பகுதியை செலவிட்டன. மாபெரும் ஆல்பர்ட் ஐன்ஸ்டீன் முதல், இந்த ஆண்டுகள் நெடுக; புக்வாஷ் (Pugwash) முதலிய இயக்கங்களில்; அணுஆயுதங்கள் பாதுகாப்பை வழங்குகின்றன அல்லது அணுஆயுத போர்களில் வெல்லமுடியும் என்னும் கருத்துகளுக்கெதிராக விஞ்ஞானிகள் தொடர்ந்து போராடினார்கள்.

பெருந்தேசியவாதி குறுகிய வெறிக்கு எதிராக உறுதியாக நிற்கும் அதேவேளை, இந்தியாவிலும் பொதுவாக தெற்காசியாவிலும் இருக்கும் முற்போக்கான அறிவாளிகளும் அறிவியலாளர்களும், அந்த அனுபவத்தின் பாடங்களுக்கும் உத்வேகத்துக்கும் திரும்பிச் செல்லவேண்டியது அவசியம்.

1998 ஜூலை 13 அன்று திருவனந்தபுரம் ஏகேஜி மையத்தில் நடத்தப்பட்ட "பொக்ரான் II ம் அதன் பிறகும்" என்னும் கருத்தரங்கில் வாசிக்கப்பட்ட கட்டுரை.

இந்துத்துவம் என்னும் ஆயுதம்

அய்யாஸ் அகமது

பொக்ரான் அணுகுண்டு வெடிப்புச் சம்பவம் சுதந்திர இந்தியாவை ஒரு காலகட்டத்தின் முடிவுக்குக் கொண்டு வந்துள்ளது. அதன் நீண்டகால அரசியல் முக்கியத்துவத்தை வைத்துப் பார்க்கும்போது, இச்சம்பவத்தை சீன - இந்தியப் போர், அவசர நிலை அறிவிப்பு, பாபர் மசூதி இடிப்பு ஆகியவற்றுடன் ஒப்பிடலாம். இதனால் இந்தியாவின் தேசிய சமநிலையும் சர்வதேசிய உறவுகளும், கண்ணுக்குத் தெரிகிற வருங்காலத்துக்கும் சேர்த்து மாற்றப் பட்டுள்ளன.

ஏப்ரல் ஆரம்பத்தில் பாதுகாப்பு அமைச்சர் ஜார்ஜ் பெர்னாண்டஸ் பிரச்சாரத் தாக்குதலை தொடங்கி வைத்தது முதல், குண்டுவெடிப்புக்குப் பின் பிரதமர் அ.பி.வாஜ்பேயி அமெரிக்க அதிபர் பில் கிளிண்டனுக்கு கடிதம் எழுதியது வரை, போர்த்தந்திர ரீதியிலான முதன்மை எதிரியாக சீனாவையே தொடர்ந்து காட்டி வந்திருக்கிறது. பா.ஜ.க. அரசாங்கம், இந்தியாவின் பாதுகாப்புக்கு நேரடியான அச்சுறுத்தலாகவும் பாகிஸ்தானின் அணுஆயுத பலத்துக்கு மறைமுகமாக ஆதரவளிக்கும் முதல் குற்றவாளியாகவும் சீனாவே உள்ளது என்று தொடர்ந்து சாதித்து வந்தது. கூடவே, மியன்மார் மூலமாக அது முன்னிறுத்துவதாக சொல்லப்பட்ட அச்சுறுத்தலைப் பற்றியோ சொல்லவும் வேண்டியதில்லை. சீனாவின் மீதான இந்த கவனக்குவிப்பு வேண்டுமென்றே செய்யப்படுவதாகும். உள்நாட்டில் கம்யூனிஸ்டுகளுக்கு தொல்லை கொடுக்கும் திட்டமிட்ட

அய்யாஸ் அகமது: புதுதில்லி நேரு நினைவு அரும்பொருள் காட்சியகம் மற்றும் நூலகத்தில் சமகால ஆய்வுமையத்தில் மூத்த ஆய்வு மாணவர்.

தாக்குதலின் தொடக்கமாகவும் ஆசிய கண்டத்தளவில் ஒரு அணுஆயுதப் போட்டியை முடுக்கி விடுவதாகவும் நீண்டகாலப் போக்கில் ஆசியாவில் அமெரிக்காவின் நோக்கங்களுக்கு ஆதரவாகவும் அது செய்யப்படுகிறது. நாம் இப்போது பார்த்துக் கொண்டிருக்கும் இந்திய - அமெரிக்க இழுபறி என்னும் நாடகம் குறுகிய காலத்ததே. இது அனைத்தளாவிய போர்த்தந்திரக் கூட்டு உடன்படிக்கை என்னும் ஒரு நீண்டகால நடப்பின் தொடக்கக் காட்சியே ஆகும்.

மத்திய புலனாய்வு முகமையில் (சிஐஏ) ஒரு 'புலனாய்வுக் கோளாறு' ஏற்பட்டிருக்கவும், தனக்கே தெரியாமல் அமெரிக்க அரசாங்கம் எதிர்பாராமல் அதில் மாட்டி இருக்கவும் சாத்தியம் இருக்கிறது என அமெரிக்க வட்டாரங்கள் சில வாதிடுகின்றன. இது சாத்தியமே. ஆயினும், உலக முழுவதையும் கண்காணிப்பதற்கு அமெரிக்காவுக்கு உள்ள திறன்களை வைத்து மதிப்பிடும்போது அப்படி நேர்ந்திருக்க வாய்ப்பில்லை. அத்துடன் "முறை" என்கிற அளவில் கண்டிக்க வேண்டி இருந்தாலும் தன்னளவில் தட்டிக் கொடுக்கும் விதமான நடவடிக்கைகள் குறித்து "கிடைத்துள்ள தகவல்கள் போதவில்லை" என நடிக்க வேண்டி வந்த சந்தர்ப்பங்களில் எல்லாம், 'புலனாய்வில் கோளாறு' என அமெரிக்கா வாதிடுவது சமீப வரலாற்றில் இது ஒன்றும் முதல் தடவை அல்ல. அதன் சொந்த சட்டங்களின்படியே பார்த்தாலும், அப்படிப்பட்ட சோதனைகளை மேற்கொள்ளும் நாடுகளுக்கு எதிராக பொருளாதார தடை நடவடிக்கைகளை மேற்கொள்ள அமெரிக்கா கடமைப்பட்டிருக்கிறது. குறுகிய கால அளவில் குறிப்பிட்ட அளவு இறுக்கம் நிலவுவதைத் தவிர்க்க முடியாது. ஆனால் தடை நடவடிக்கைகள் அலட்சியமானதொரு முறையில் சுமத்தப்பட்டிருப்பதும் அவையும் கூடிய விரைவில் படிப்படியாக தளர்த்தப்படப் போவதுமே பெரும்பாலும் நடக்கக்கூடியது. பன்முக அமைப்புகளான உலகவங்கி போன்றவையும் ஐப்பான் போன்ற சில நாடுகளும் இந்த தடை நடவடிக்கைகளைத் திணிப்பதிலும்-சூழ்ச்சியாக செயல்படுத்துவதிலும் அமெரிக்காவின் முந்து தலைமையைப் பின்பற்றுவதும் எதிர்பார்க்கக் கூடியதே.

இதனிடையில் பல்வேறு மேல் நாடுகளின் தலைநகரங்களில் ஏற்பட்ட உடனடி எதிர்வினை, சோதனைகள் எல்லாப் புறமிருந்தும்

அய்யாஸ் அகமது

கண்டிக்கப்பட்டுள்ளதைக் காட்டுகிற அதேபோது, தடை நடவடிக்கைகளைக் குறித்து அவற்றிடையே கருத்து ஒற்றுமை இல்லை என்பதையும் காட்டுகிறது. இதனால் பா.ஜ.க. அரசாங்கம் அவற்றை மிக எளிதாக சமாளித்துவிட முடியும். அணுஆயுத நாடுகள் ஐந்தில் மூன்று முக்கிய உறுப்பினர்களான ருசியா, பிரான்ஸ், பிரிட்டன் ஆகியவை (பொருளாதார) தடை நடவடிக்கைகளைச் சமத்தவில்லை. இவ்வண்மையானது, அவ்வாறு அமெரிக்கா சமத்தியிருக்கிறது என்பதுக்குச் சமமான முக்கியத்துவம் வாய்ந்ததாகும். "நேச" சக்திகள் ஒத்துழைக்கவில்லை என்னும் கண்ணோட்டத்தில் இருந்தும், இந்த ஒத்துழையாமைச் சூழலில் அமெரிக்காவின் தடை நடவடிக்கைகள் ஐரோப்பிய மூலதனத்துக்கு சாதகமாகவும் அமெரிக்க வணிக நலன்களுக்கு பாதகமானதாகவுமே சித்தரிக்கப்படும் என்பதாலும்; தடை நடவடிக்கைகளைத் தளர்த்துவதற்கு அமெரிக்காவுக்குள் முன் சொன்ன உண்மையும் சுட்டிக்காட்டப் பெறும். பா.ஜ.க. அரசாங்கம் இப்போது நடைமுறைப்படுத்தவே இருக்கிற பேராபத்தான தாராளமயமாக்கல் - தனியார் மயமாக்கல் போக்கால் மேற்படி வாதம் மேலும் வலுப்பெறும்.

குறுகிய கால அளவில் சினம் மூளும் சாத்தியம் இருந்தாலும் நீண்டகால அளவில் அமெரிக்காவுக்கும் இந்தியாவுக்கும் இடையில் நெருக்கமான சீன எதிர்ப்பு ராணுவக் கூட்டு உருவாக வாய்ப்பு உள்ளது. இந்த சோதனைகள் மேற்கொள்ளப்பட்டிருக்கிற ஒட்டுமொத்த சூழலை வைத்துப் பார்க்கையில் அந்த வாய்ப்புக்கு கூடுதல் நம்பகத்தன்மை கிடைக்கிறது. திபெத் விவகாரம் குறித்து உலகு தழுவிய பிரச்சார நடவடிக்கை அளவுகடந்த முறையில் தீவிரப்படுத்தப் பட்டுள்ளதை நாம் பார்த்துக் கொண்டிருக்கிறோம். பா.ஜ.க. ஆட்சியேறிய உடன் கிளிண்டன் நிர்வாகத்தின் முக்கிய உறுப்பினர்கள் இந்தியாவுக்கு வருகை புரிந்தார்கள். பெண்டகனின் உயர் அதிகாரிகளும் இவர்களில் அடங்குவர். இவர்கள் பா.ஜ.க. ஆட்சியை வெளிப்படையாக ஆதரித்திருக்கிறார்கள். அதே சந்தர்ப்பத்தை பயன்படுத்திக் கொண்டு, கடல்மட்டத்துக்குமேல் மிக உயரமான இடங்களில் போர் நடத்துவது குறித்து இந்தோ - அமெரிக்க கூட்டு நடவடிக்கைகள் விரைவில் தொடங்கும் என்பதும் வேண்டுமென்றே மிகவும் வெளிப்படையாக தெரியும்படியாக அறிவிக்கப்பட்டது.

கிழக்காசிய, தென் கிழக்காசிய நாடுகளின் பொருளாதாரங்கள் நொடித்துப் போனதும், முன்னேறிய முதலாளிய நாடுகள் அந்த நிலைமையைப் பயன்படுத்தி அபரிமித ஆதாயம் அடைந்ததுமான நிலவரம். மாறிவரும் சர்வதேச, பிரதேச சுற்றுச் சூழல்களின் ஒரு இன்றியமையாத கூறாக உள்ளது. இந்த பொருளாதார யுத்தத்தில் அடுத்த இலக்கு சீனா. எனவே சீனாமிது ராணுவ நெருக்குதலைக் கொண்டு வருவதை அமெரிக்கா வெகுவாக வரவேற்கும். சோவியத் பொருளாதாரம் பல திரிபுகளும் இறுதியாக அடியோடு வீழ்ச்சியும் உற்றதுக்கு குறைந்தபட்சம் ஒரு கணிசமான காரணமாக இருந்தது. வட அட்லாண்டிக் உடன்படிக்கை அமைப்பு (நேட்டோ) நாடுகளுக்கு ஓரளவு சமதையான ராணுவ பலத்தை தக்க வைத்துக் கொள்வதற்காக சோவியத் ஒன்றியம் முயன்றதை அந்த பொருளாதாரத்தால் தாங்க முடியாமல் போனதும் ஆகும். நீண்ட அனுபவத்தின் மூலம் இதை அமெரிக்கர்கள் அறிந்திருக்கிறார்கள். ஆகவே அதுபோலவே இன்று ஆசிய ஆயுதப் போட்டியில் ராணுவ செலவினங்களுக்காக சீனாவின் செல்வங்கள் திருப்பப்படுவதை விரும்புமளவுக்கு அமெரிக்கா வேறெதையும் விரும்பாது. பா.ஐ.க.வின் போலியான ஏகாதிபத்திய எதிர்ப்புக்கும் அமெரிக்காவின் போலியான தடை நடவடிக்கைகளுக்கும் பின்னணியில் ஒரு புதிய கெடுபிடிப் போருக்கான பரந்த செயல் விளைவை உடைய இந்த கூட்டு உடன்படிக்கைக்கான வாய்ப்பே உள்ளது.

வெவ்வேறு விதமான ஐந்து சோதனைகள் மூலம் பல்வகைத் தொழில் நுட்பங்களை நன்கு திட்டமிட்டு செயல்படுத்தியும் காட்டி இருக்கிறார்கள். (குறிப்பாக அணுக்கரு வெப்ப ஆற்றல் சோதனையும் பிந்திய இரு சோதனைகளும் கணிப்பொறிகளின் மேலுமான பாவனைக்கு (Simulation) தரவுகள் சேகரிக்கும் நோக்கம் கொண்டவை). இது, உண்மையிலேயே ஆயுதமயமாக்குவதை நோக்கிய ஒரு அடிவைப்பே என்பதை சந்தேகத்துக்கு இடமின்றி காட்டுகிறது. 'குண்டு செய்வோம் என பா.ஐ.க. திரும்பத் திரும்ப வாக்குறுதிகள் வழங்கியதற்கும் இது ஒத்துப் போகிறது. இந்த சோதனைகள் திட்டவட்டமான பொருளில் இந்தியாவை ஒரு அணுஆயுத சக்தியாக இன்னும் ஆக்கவில்லைதான் என்றாலும் இஸ்ரேலுக்கு இருக்கிற அர்த்தத்தில் இப்போது இந்தியாவும் ஒரு அணு ஆற்றல் நாடாகப்

போகிறது என்று பா.ஜ.க. குறிப்புக் காட்டி இருக்கிறது. இந்த சூழ்நிலையில், சோதனைக்கும் ஆயுதமயத்துக்கும் இடையிலான பாகுபாடு என்பது ஏறக்குறைய ஒரு வெட்டி ஆராய்ச்சிக் கண்டறியப்படும் ஆகிறது:

பரவலான அணுகுண்டு சோதனைத் தடை உடன்படிக்கை (CTBT) பற்றிய விவாத வாசகங்கள் தீர்க்கமான முறையில் மாற்றப்பட்டுள்ளன. இந்தியா அணுஆயுத சக்தியாக இல்லாதிருந்தபோது சி.டி.பி.டி.யில் அதன் ஒரு சார்பான தன்மையை காரணம் காட்டி கையெழுத்திட மறுத்தது. அநியாயமான அந்நிய நெருக்குதலுக்கு எதிர்ப்புத் தெரிவிக்கும் நியாயமான செயல் என இதை பொருள்படுத்திக் கொள்ள முடிந்தது. இப்போதோ, உண்மையாகவே சோதனைகள் நடத்திக்கொண்டு, உண்மையாகவே ஒரு அணுசக்தி நாடாக தன்னை ஆக்கிக்கொண்டு, பின் அந்த உடன்படிக்கையின் சில பகுதிகளை ஏற்பது குறித்து பரிசீலிக்க முன்வருவது என்பது, இப்போது பா.ஜ.க. வினால் கட்டுப்படுத்தப்படும் செய்தி சாதனங்களால் "சர்வதேச அரங்கில் பொறுப்புள்ள ராஜதந்திரச் செயலாக" முன் வைக்கப்படும். ஒரு வகையில் அல்ல, மூன்று வகையிலும் நற்பெயர் பெற பா.ஜ.க. முயலும் : 1. சி.டி.பி.டி.யில் தான் கையெழுத்திடவில்லை. 2. கையெழுத்திடுகிறது. 3. இந்திய தேசிய நலன்கள் பாதுகாக்கப்படும் பகுதியளவுக்கே கையெழுத்திடுகிறது.

இது சந்தர்ப்பத்துக்கேற்ப மாறிக்கொள்ளும் அணுகு முறையாகும். இதற்கு மிகுந்த பிரச்சார மதிப்பு இருக்கிறது. மேலும் இந்த சோதனைகளுக்குப் பிறகும், இப்போது முன் வைக்கப்பட்டுக் கொண்டிருக்கும் மாற்றுகளில் இருந்து சற்றே மாறுபட்ட ஒரு அணுகுமுறையை வளர்த்தெடுக்கும் தேவை, சி.டி.பி.டி.யின் ஆதரவாளர்களுக்கும் எதிர்ப்பாளர்களுக்கும் இருக்கிறது. இப்போதே கையெழுத்திடும் அறைகூவல் கிளிண்டன் வற்புறுத்திக் கொண்டிருப்பதுடனும் பா.ஜ.க.வுமே உத்தேசித்திருப்பதுடனும் கவலைக்கிடமளிக்கும் வகையில் பொருத்தமாக உள்ளது. கையெழுத்திட கூடாது என்னும் அறைகூவல், சோதனைகளுக்கு முன் உலகம் இருந்த இருப்பைப் பற்றிய புனிதமான ஞாபகார்த்தமாக மட்டும் இருக்கிறது. உண்மையில் இந்த இரண்டு தெரிவுகளில் எதனுடனும் பா.ஜ.க. சேர்ந்துவாழ முடிகிறது. கையெழுத்திடா

விட்டால், அதன்மூலம், மேலுமான சோதனைகள், வெளிப்படையான ஆயுதமயமாக்கல் ஆகியவற்றுக்கான தெரிவை வருங்காலத்தில் தேர்ந்துகொள்ள வாய்ப்புள்ள தெரிவாக கைவசம் வைத்துக் கொள்கிறது. முழுமையாகவோ பகுதியாகவோ (இப்போதே) கையெழுத்திட்டுவிட்டால், அதன்மூலம், சர்வதேச கண்டனத்தை பா.ஐ.க. சிதறலாக்கி தெளித்துவிட முடிகிறது; சி.டி.பி.டி.யின் செயல்வீரர்களின் சினத்தை தணிக்கிறது; ஆயுத மயமாக்கத் தொழில்நுட்பத்தை சோதனைச் சாலைகளில் செம்மைப்படுத்திச் செல்கிறது; பின்னர் அமைப்பதற்குப் பதிலாக முன்னதாகவே இந்தோ - அமெரிக்க ராணுவக் கூட்டுக்கான பாதை அமைக்கிறது.

நடைமுறையில், அயோத்தி பிரச்சனையில் செயல்பட்ட அதே விதத்திலேயே - அணுஆயுதப் பிரச்சனையில் இதுவரை செயல்பட்டு வந்துள்ள அதே விதத்திலேயே - (இனியும்) பா.ஐ.க. செயல்படும். மற்றவர்கள் நினைத்துப் பார்க்கவும் நடுங்கும் காரியத்தை அயோத்தியில் தான் செய்யப்போவதாக வெளிப்படையாக அது அறிவித்தது. பின் அவ்வாறே செய்யவும் செய்தது. எல்லா சட்ட முறைமைக்கும் மனித நாகரிகத்துக்கும் தன் சொந்த போலி வாக்குறுதிகளுக்குமே எதிராக நடந்து கொண்டது. அந்த சதி நோக்கத்தை நிறைவேற்றிய பின், அதேபோன்ற அழிவு வேலையில் காசியிலும் மதுராவிலும் தன் கூட்டாளிகள் உடனடியாக மீண்டும் ஈடுபடாதபடி கட்டுப்படுத்தியது. அந்த பிரச்சனையை உயிரோடு - ஆனால் மிக மெதுவாக மட்டுமே சூடேறிக கொண்டிருக்கும்படி பிறிதொரு சமயத்துக்காக விட்டு வைக்கவும், (இத்தனைக்கும் அந்த இரண்டு இடங்களிலும் இருக்கும் பூமியின் நிலைமையும் வெளிக்கு தெரியாதபடி ஆனால் தலைகீழாக மாறிவிட்டிருக்கிறது) அதேபோது ஒப்பீட்டளவில் தான் ஒரு மட்டுமிதம் உள்ள கட்சி என்னும் பிம்பத்தை முன்னுக்கு காட்டுவதற்காகவும் அப்படிச் செய்தது. ராமர்கோயில்-என்னும்-பிரச்சனையே-பெரிதும்-பொதுவிவாதத்தில் இருந்துதான் எடுக்கப்பட்டது. அதேபோது, இந்திய மதச் சார்பின்மையின் அதிகாரபூர்வ காவலர்கள் அனைவரின் கண்முன்னாலேயே, சரியான சந்தர்ப்பத்தில், முன்பு மசூதி இருந்த அதே இடத்தில் கோயிலைக் கட்டிவிட மிகவும் விரிவான ஆயத்தங்கள் செய்யப்பட்டும் வந்தன.

அணுகண்டு வெடிப்பு விசயத்திலும் பா.ஜ.க. அதே பாணியிலேயே நடந்து கொண்டுள்ளது. முன்பு பாரதீய ஜன சங்கம் செய்தது போலவே ஆயுதமயமாக்கம் பற்றி திரும்பத்திரும்ப வாக்குறுதி தந்தது. அதிகாரத்தை கையில் எடுத்ததும் இந்த சோதனைகளை நடைமுறைப்படுத்த உச்சபட்ச முன்னுரிமை அளித்தது. நண்பர், எதிரி யாருக்கும் தெரிவிக்கவில்லை. அயோத்தியில் அது பழகி இருந்த அதே ரகசிய ஆயத்தம் மற்றும் மின்னல்வேக தாக்குதல் என்னும் நடைமுறையிலேயே காரியம் ஆற்றியது. தன் பேராசையை செயல்படுத்திப் பார்த்தபின் இப்போது சி.டி.பி.டி.யில் கையெழுத்திட அது முன்வரும். அப்போதும் பகுதியளவுக்கே கையெழுத்திடும். ஏனெனில் அதில் முழுவதுமாக கையெழுத்திடுவது அல்லது கையெழுத்தே இடாமல் இருப்பது என்னும் நெருக்குதல்கள், வர இருக்கும் வாரங்களில் அல்லது மாதங்களில்தான் மாறிமாறி வளரும் என்பதை அது அறிந்திருக்கிறது. பயங்கர உணர்வு பழகிப்போகவும் தவிப்புணர்ச்சிகள் தணிந்துபோகவும் அவகாசத்தை அனுமதித்தாக வேண்டும் என்பதையும் அது அறிந்திருக்கிறது. பின் அது இன்னுமொரு திடீர் அதிர்ச்சிதந்து திரும்பவும் தாக்கும். அவ்வாறே ஒருநாள், சாத்தியமான அதிகபட்ச திடீர்த் திருப்பத்துடன் கோயிலைக் கட்டுவதிலும் சந்தேகமின்றி இறங்கும்.

சி.டி.பி.டி, பொது விவாதத்தில் ஒரு பிரச்சனையாக தொடர்ந்து இருக்கப் போகிறது. எனவே ஒரு நிலைபாடு எடுத்தாக வேண்டியுள்ளது. சாத்தியமான ஒரே நிலைபாடு என்னவென்றால், "அப்பேர்ப்பட்ட பரந்த செயல் விளைவுடைய முக்கியத்துவம் கொண்ட தீர்மானங்களை அவநம்பிக்கையுடன் கையாளக் கூடாது. எனவே தேசம் தன் ஆளுகைக்கான மிக அடிப்படையான அளவுகோல்களை/நெறிமுறைகளை ஒழுங்குபடுத்திக் கொள்ளும் வரைக்கும் மேற்சொன்ன நிலைமை உறைய விடப்பட வேண்டும். இந்தியாவுக்கு திறமை இருந்தாக வேண்டும்; ஆனால் சோதனைகள் மற்றும் படைக்கலப் பெருக்கம் என்பதில் இருந்து அது விலகி இருக்கவும் வேண்டும்" என்னும் கருத்து உருவாக்கப்படுவது தேவை. இருப்பினும், மிக முக்கியமான விசயம் என்னவென்றால் நள்ளிரவுக் கொள்ளையர்போல் நடந்து கொண்டிருக்கும் இந்த அரசாங்கம்

ஆட்சி செய்யும் தகுதியை இழந்து விட்டுள்ளது. எனவே இன்னும் கூடுதல் பொறுப்புள்ள அரசாங்கம் ஆட்சி ஏற்கும் விதத்தில் இது பதவி விலக வேண்டும் என்பதுதான்.

தேசத்தின் வாக்குகளில் கால்வாசியை மட்டுமே கட்டுப்படுத்தும் ஒரு கட்சியால் இவ்வளவு பெரிய காரியத்தை மிகவும் ரகசியமாகவும் ஒரு சார்பாகவும் செய்ய முடிந்துள்ளது. தேச அளவிலான ஒரு விவாதம் நடத்தாமல், எதிர்க்கட்சிகளின் மூத்த தலைவர்களை கலந்து ஆலோசிக்காமல், தான் வாக்களித்திருந்த ஒரு போர்த் தந்திர பரிசீலனையை செய்யாமல், அரசாங்கத்தில் உள்ள தன் கூட்டாளிகளுக்கே கூட தெரியப்படுத்தாமல் இப்படி செய்ய முடிந்துள்ளது. இது, ஆட்சி செய்வதற்கு பா.ஜ.க.வுக்கு உள்ள திறனைப் பற்றி மட்டுமல்ல, பிரதம அமைச்சரின் அலுவலகத்தில் (P.M.O.) குவிந்திருக்கும் அதிகாரங்களின் தன்மை பற்றியும் கேள்விகளை எழுப்புகிறது. இந்த சம்பவம் மிகவும் ஆற்றலுடன் நமக்கு தெளிவுபடுத்துவது, நமக்கு குடியரசுத் தலைவர் ஆட்சி முறையே தேவை என்பதை அல்ல. பி.எம்.ஓ. ஆனது குடியரசுத் தலைவர் ஆட்சிப் பாணியில் இயங்குவதை தடுக்கும் தொலைநோக்கான சீர்திருத்தங்கள் தேவை என்பதைத்தான். மேலும் பி.எம்.ஓ.வே ஆர்.எஸ்.எஸ். என்கிற அரை ரகசிய அமைப்பால் எடுத்துக் கொள்ளப்பட்டிருக்கிறது. பின் ஆர்.எஸ்.எஸ்., பி.எம்.ஓ. எனும் உயர்அதிகார இடத்தின்மீது தனக்கே உரிய செயல்பாணியைக் கொணர்கிறது. இந்நிலையில் அணுஆயுதப் பிரச்சனையில் முடிவு எடுக்கும் முழு அதிகாரம் பி.எம்.ஓ.வுக்கு மட்டுமே தொடர்ந்து இருக்க வேண்டுமா கூடாதா என்னும் கேள்வி எழுகிறது. இப்படிப்பட்ட மிக அடிப்படையான விசயத்தில் முடிவு எடுக்கும் அதிகாரம் உடைய - நிர்வாகத்துறை, சட்டமியற்றும் துறை, நீதித்துறை ஆகிய மூன்று துறைகளுக்கும் ஒருங்கே பதில்கூறக் கடமைப்பட்ட சுயேச்சையான ஒரு அமைப்பைத் தோற்றுவிக்கக் கூடாதா? தேசியக் கொள்கையின் அடிப்படையான பிரச்சனைகளில் இறுதி முடிவு எடுப்பது எல்லோருக்கும் தெரியும்படியாகவும் அதை நடைமுறைப் படுத்துவது ரகசியமாகவும் இருப்பதை நாம் உறுதி செய்வதற்கு ஏதுவான உத்திவகைகளைப் பற்றி பாராளுமன்றத்துக்குள்ளும் வெளியிலும் ஒரு விவாதம் நடத்துவது அவசியமில்லையா?

அல்லது "உடனடியாக ஒரு அந்நிய அத்துமீறல் நிகழப் போகிறது. எனவே ஆராய நேரமில்லாத இத்தகைய அதிரடி நடவடிக்கை தேவையாகிறது" என்னும் வாதத்தையும் வைக்க முடியாது. சமீப சில ஆண்டுகளாக - ஏன் சில பத்தாண்டுகளாகவே - இந்திய பாதுகாப்புக்கு அச்சுறுத்தலான எந்த நடவடிக்கையையும் சீனா மேற்கொண்டதில்லை. பாகிஸ்தான் எவ்வித அணு வெடிப்பு சோதனைகளையும் நடத்தியதில்லை. காஷ்மீர், பஞ்சாப் ஆகிய இடங்களில் இந்தியாவின் உள்நாட்டு விவகாரங்களில் அது 'வழமையாக' தலையீடு செய்வதை 'வழமையான' மற்றும் அரசியல் வழிகளில் கையாள முடியும். இதற்கிடையில் இந்தியாவும் போதுமான அளவில் வளர்த்துள்ள தொழில்நுட்பம், பாகிஸ்தானின் சமீபத்திய ஏவுகணை சோதனைக்கு ஈடுகட்டுவதாக உள்ளது. இதை பா.ஜ.க. அரசாங்கம் ஒத்துள்ளது. அப்படி இருக்கையில் 'கவுரி'க்கு எதிர்வினையாக 'பொக்ரானை' முன்நிறுத்தவே முடியாது.

அல்லது இந்த சோதனைகளில் ஏகாதிபத்திய எதிர்ப்புக் கூறு எதுவும் இருப்பதாகவும் காணோம். பசிபிக் - இந்தியப் பெருங்கடல் மண்டலங்களில் அமெரிக்க அணுஆயுத அச்சுறுத்தலுக்கு எதிராகவே இந்த சோதனைகள் திட்டமிடப்பட்டன என பா.ஜ.க. சொல்லவில்லை. பதிலாக அண்டை நாட்டினரையே அது குறிவைத்திருக்கிறது. எனவே ஏகாதிபத்திய அபாயங்களில் இருந்து இது நம்மை காப்பதற்கில்லை. மாறாக இந்த நடவடிக்கை, ஆசியாவில் அனாவசியமான, அத்தீத வீண்செலவான, அபாயகரமான, அறக்கேடான ஆயுதப் போட்டிக்கே இட்டுச் செல்லும். தெற்காசியாவில் தெற்காசிய பிரதேச ஒத்துழைப்பு அமைப்புக்கு (சார்க்) குழிபறிக்கும். சீனாவுடனான உறவுகள் சீரடையும் போக்கை கெடுக்கும். இவ்வாறு செய்கையில், இந்த சோதனைகள் உண்மையில் ஏகாதிபத்தியரின் கைகளிலேயே கொண்டுபோய் சிக்கவைக்கும். இவர்கள் ஆசியாவை பிளவுபடுத்தியே வைத்திருப்பதில் குறியாய் இருக்கிறார்கள். நாம் எல்லாரும் ஏகாதிபத்திய நெருக்குதலில் இருந்து நம்மை விடுவித்துக் கொள்ளும் படியாக நம் மூலவளங்களை பரஸ்பர பிரதேச ஒத்துழைப்புகளில் ஈடுபடுத்துவதற்குப் பதிலாக, பேரழிவுபயக்கும் ஆயுத பேரங்களில் விரயம் செய்ய வேண்டுமென விரும்புகிறார்கள். ஆசிய மக்களை ஒருவருடன் ஒருவர் மோதவிடும் இந்த பொருளில், இன்று பா.ஜ.க.

ஏகாதிபத்தியத்தின் நலனுக்காகவே பாடுபட்டு வருகிறது - முன்பு ஆர்.எஸ்.எஸ். ஆனது பிரிட்டிஷ் காலனியத்துக்கு எதிரான தேசிய விடுதலைப் போராட்டத்தை தன் வகுப்புவாதம் மூலம் கீழறுக்க முயன்றதுபோல.

பா.ஐ.க. அரசாங்கத்தை எதிர்க்க வேண்டிய அவசியத்துக்கான அடிப்படைக் காரணம், பெரிதும் வெளிநாட்டு உறவுகள் தொடர்பானது அல்ல. அதைவிட உள்நாட்டில் இந்த வெடிப்புகள் உருவாக்கி உள்ள நிலைமைகள் தொடர்பானதே. 1. முடிவுகள் எடுப்பதில் இந்தியாவின் (ராணுவ) பலத்தையும் சுயேச்சையையும் வெளிக்காட்டிக் கொள்வது, 2. அமெரிக்க தடை நடவடிக்கைகளை ஏற்கவும் மறுக்கவும் செய்வது, 3. கூட்டணியின் கட்டுப்படுத்தல்களை மீறி தன் முனைப்புடன் செயல்படும் திறன் - எனும் இவற்றின் சேர்க்கையால், தேசிய இயக்க மரபில் வந்த ஏகாதிபத்திய எதிர்ப்புப் போர்வையை போர்த்திக் கொள்வது பா.ஐ.க.வுக்கு இயன்றிருக்கிறது. இது நம் வரலாற்றில் மிகவும் திருப்பமான ஒரு தருணமாகும். ஏனென்றால் ஏகாதிபத்திய எதிர்ப்பு என்னும் பிரச்சனை ஆர்.எஸ்.எஸ். ஐ அதன் தொடக்கத்திலிருந்தே துரத்தி அடித்து வந்துள்ளது. ஏகாதிபத்திய மறுப்பு என்பது இந்திய தேசியத்தின் ஒரு அடிப்படை உட்கூறு என்பதை யாவரும் அறிவர். அவ்வாறே பா.ஐ.க.வும் அமெரிக்காவும் அறிந்தே உள்ளன. தன் 'இந்து' தேசியத்தில் இருந்து 'இந்திய' தேசியத்துக்கு உயரவும், அதன்மூலம் தேச அளவில் ஒரு மேலாதிக்க சக்தி ஆவதற்கும், பா.ஐ.க.வும் இந்த அக்கினி பரீட்சையின் ஊடாக சென்றாக வேண்டும். நிஜமான நெருப்பை அது தாண்டாது. ஆனால் பொதுசன வெறியையும் மின்னணு தொடர்பு சாதனங்களையும் நெறிப்படுத்துவதன்மூலம் உண்டாக்க முடியும் பாவனை நெருப்பை அது கடந்துவிடும். இது நிகழ, பொதுமக்களுக்கான கண் கொள்ளா காட்சிகள் ஏற்பாடு செய்யப்பட வேண்டும் - பாபர் மசூதி தகர்ப்பானது சாரத்தில் ஒரு பாசிச கண்கொள்ளா காட்சியாக அரங்கேற்றப்பட்டதைப் போல.

அப்படிப்பட்ட ஒரு கண்கொள்ளா காட்சி நடந்தேறி, பா.ஐ.க. ஒரு அனைத்திந்திய கட்சியாகவும் நாளாவட்டத்தில் ஆளும் கட்சியாகவும் உருப்பெற வழி அமைத்துவிட்டால் இந்துமதம்x மதச்சார்பின்மை என்னும் பிளவை ஊடறுத்து கடந்துவிடவும் இந்திய தேசிய வேசத்தைக் கைப்பற்றி உரிமை கொண்டாடவும் இந்த அணு

வாண வேடிக்கைகள் அதற்கு உதவும். இது, (பங்குச் சந்தையின் அப்போதைய நிலவரம் எப்படி இருந்தாலும்) இந்திய நடுத்தர வர்க்கங்களின் மிகப் பரந்துபட்ட பகுதியினரை ஒன்றிணைக்கவே செய்யும் - நடுத்தர வர்க்கங்களை மட்டுமல்ல... அந்த பதிவானது, இந்தியாவுக்கு முற்றிலும் இசைந்த, தன் உறுதியுடன் செயல்படுகிற, குறிக்கோள் கொண்ட தலைமையை வழங்க தகுதியான ஒரே கட்சி பா.ஜ.க. மட்டுமே என்கிற வாதத்துக்கு வலு சேர்க்கும். இந்த விளைவு, அடுத்த சில நாட்களில், வாரங்களில் அல்லது மாதங்களில் மறைந்துவிடப் போவதில்லை. இடைவிடாத எதிர்த்தாக்குதல் மட்டுமே அது இப்போதிருந்து இன்னும் 20 ஆண்டுகளுக்கு அங்கேயே இருப்பதில் இருந்து தடுக்க முடியும்.

பா.ஜ.க. இதுவரை இந்திய பண்பாட்டையும் இந்து மதத்தையும் வரையறுப்பதிலேயே தன் தலைமைப் பாத்திரத்தை நிறுவி வந்திருந்தது. இப்போது ஏகாதிபத்திய எதிர்ப்பு என்னும் உயர் இடத்தைக் கைப்பற்றும் தன் முதல் முயற்சியை அது செய்துள்ளது. இரண்டு நேர்விலும் 'மானம் மீட்போம்' என்னும் வாக்குறுதியின் வடிவில் முன்னோர் (கால) வீர உணர்வுகளுக்கே கோரிக்கை விடுத்துள்ளது. இதற்கிடையில் ஒருபுறம் அயோத்தி இயக்கமானது இந்திய (மத) நம்பிக்கை அமைப்புகளில் ராமனின் பாத்திரத்தை - அனைத்திந்தியக் கடவுள், போர்வீர இளவரசன் என - மறுவரையறை செய்துள்ளது என்றால், மறுபுறம் பொக்ரான் குண்டு வெடிப்புகள் வேண்டுமென்றே புத்த பூர்ணிமை அன்று திட்டமிட்டு 'மறுபடியும் புத்தர் சிரிக்கிறார்' என்னும் சங்கேதப் பெயர் தரப்பட்டன. அம்பேத்கர் வாதிகளின் புத்தர் சாதிஎதிர்ப்புப் புத்தர் என்றால், இந்துத்துவம் தனக்கே உரியதாக பெற்றிருக்கும் புத்தர், பாரத மாதாவின் அதி மேன்மைக்காக அணுஆயுதங்களை ஆசீர்வதிப்பார். இந்தியாவின் கடந்த காலத்தை மனம்போன போக்கில் இவ்விதம் அழித்து எழுதுவது கேலிக்கூத்தானது என வெறுமனே தள்ளிவிட முடியாது, கூடாது - உண்மையில் அது அப்படித்தான் என்றாலும். இந்த பகுத்தறிவுற்ற தனத்தின் (வெறி) கிளப்பிவிடும் சக்திதான் மிகுந்த திகிலுண்டாக்குகிறது. அதன் மிகவும் அபாயகரமான பகுதி இதுதான். இத்தகைய கச்சாப் பொருள்களைக் கொண்டே பாசிச வெற்றிகள் சாதிக்கப்படுகின்றன.

உண்மையில் இந்த கும்பல் - உளவியல் அபார ஆற்றல் மிக்கதுதான். காங்கிரசும் ஐக்கிய முன்னணியில் மிச்சம் இருக்கும் பகுதியும் ஏற்கனவே இதன் பாதைக்கு வந்து சேர்ந்து விட்டன. பி.வி. நரசிம்மராவ் முயன்றதைத்தான் வாஜ்பேயி நிறைவேற்றினார் என ஒரு கதை உலவி வருகிறது. ஐ.மு. தயாரித்து வைத்திருந்ததன் பெருமையைத்தான் பா.ஜ.க. வந்து அள்ளிக்கொண்டது என நிரூபிக்க தன் தொலைக்காட்சிப் பேட்டியில் கடுமையாக முயன்றார் ஜெய்பால் ரெட்டி. இந்திய பாதுகாப்புக்கு அணுவெடிப்புகள் "அவசியமே" என முன்னாள் பிரதமர் தேவ கவுடா அறிவித்திருக்கிறார். காங்கிரஸ் வகை மதச்சார்பின்மையின் தலைமைக் காவலரான ஆர்ஜுன்சிங், சோதனைகள் பா.ஜ.க.வின் அரசியல் செல்வாக்கை பெருக்கிக் கொள்வதற்காக திட்டமிடப்பட்டவையே அல்ல என தெரிவித்துவிட்டார். காலம் செல்ல செல்ல இந்த விதமான இன்னும்பல அறிக்கைகள் வெளிவருவதை எதிர்பார்க்க முடியும்.

குண்டு வெடித்தவுடன் ஆறு மாநகரங்களில் வயது வந்தோர் 1007 போரிடும் ஒரு உடனடி வாக்கெடுப்பு நடத்தியது IMRB. பதில் அளித்தவர்களில் 91 சதவீதம் பேர் குண்டு வெடிப்பை ஆதரித்தார்கள் என அது கண்டது. காங்கிரசிலும் ஐ.மு.விலும் இருக்கும் அவநம்பிக்கையாளர்கள், குறுகிய போலி தேசப் பற்றின் அடிப்படையிலான இந்த கருத்தொற்றுமைக்கு காரணம் பா.ஜ.க.வின் சதியே என எதிர்வினை புரிந்தார்கள். இந்த நிகழ் முறையில் பொது (மக்கள்) சொல்லாடலில் ஒரு அடிப்படை உருமாற்றத்தை நாம் கண்டு வருகிறோம். நேருவின் நாள்களில் முதன் முதலாக வரையறுக்கப் பட்டு 1970களின் ஆரம்பத்தில் திருத்தி அமைக்கப்பட்ட அணு ஆயுதக் கொள்கை மீதான தேசிய கருத்து ஒப்புதலில் இருந்து யதார்த்தத்தில் பா.ஜ.க. விலகிப் போய்விட்டிருக்கிறது. ஆனால் பா.ஜ.க. செய்த தற்கு காங்கிரஸ் மற்றும் ஐ.மு. கட்சிகளின் விசுவாச ஊழியர்கள் தாம் உரிமை கோருவதில் காட்டும் கீழ்த்தரமான அவசரமானது, இதுகாறும் இந்தியாவின் கொள்கையாக இருந்ததைத்தான் வாஜ்பேயி அரசாங்கம் நிறைவேற்றி உள்ளது என்னும் (தவறான) புதிவையே உருவாக்கி வருகிறது.

இந்த காலகட்டம் மிகவும் ஆபத்தான காலகட்டம் ஆகும். பா.ஜ.க.வை அதிகாரத்துக்குக் கொண்டுவந்த கூட்டணி உருவாக்க

அய்யாஸ் அகமது

நிகழ்முறை முழுவதும் எதைக் காட்டியுள்ளது என்றால், காங்கிரசின் மதச்சார்பின்மை வெறும் காரியவாதமே என்பது மட்டுமல்ல; நாட்டில் இருக்கும் இடது அல்லாத அரசியல் அமைப்புகள் பெரும் பான்மையின் மதச்சார்பின்மையும் அத்தகையதே என்பதுதான். அவர்களில் பெரும்பான்மையோர் அதே சுளுவுடன் காரியவாத வகுப்புவாதத்தின் தரப்புக்கும் போய்விட முடியும். திரிணாமுல் காங்கிரஸ் இப்போது காட்டிக் கொண்டிருப்பது அதைத்தான். அந்த அரசங்கிலும் இடது சக்திகள் யதார்த்தத்தில் மிகவும் தனிமைப் படுத்தப்பட்டே உள்ளன. ஆனாலும் மதச்சார்பின்மை என்பது இந்தியாவின் ஒரு அடிப்படையான மதிப்பீடாக இருந்து வந்துள்ளது. எனவே இந்த காரியவாத வகுப்புவாதிகளில் பெரும்பாலோரும் பா.ஜ.க.வுடன் சேர்ந்து கொண்டாலும் தம் சித்தாந்த தரப்பு மாற்றத்தை வெளிப்படுத்த துணிய மாட்டார்கள். இந்த குழப்பத்தின் காரணமாக, வகுப்புவாத அரசியலுக்கு எதிராக இயங்குவதற்கு இடது சாரிகளுக்கு ஒப்பீட்டளவில் கூடுதலான செயல் பரப்பு கிடைத்துள்ளது.

இந்த பேராசைமிக்க சோதனைகளின் பின், இடது அல்லாத கட்சிகள் ஏறக்குறைய அனைத்தின் மத்தியிலுமான ஒத்துழைப்பின் அளவு மிகுதியும் அதிகரித்துள்ளது. அது மிக வெளிப்படையாக அறிவிக்கவும் படுகிறது. எனவே இடதுகள் இயங்க இன்னும் குறுகலான இடமே இருக்கிறது. மிக நேரடியாகவே, 'தேச விரோதிகள்' என அழைக்கப்படும் அபாயமும், கண்ணுக்குத் தெரிகிற வருங்காலத்தில் 'ஆட்சி எல்லைக்கு அப்பால்பட்ட ராஜபக்தி' கொண்டிருப்பதான குற்றச்சாட்டின் பேரில் முழு அளவிலான ஓடுக்குமுறைக்கு இலக்காகும் சூழ்நிலையும் அவர்களுக்கு இருக்கிறது. 1962 சீன இந்தியப் போரின்போது கட்டவிழ்த்து விடப்பட்ட அடக்குமுறைப் பூதம் இப்போது - பா.ஜ.க. அரசாங்கம் வந்து 2 மாதங்களுக்குள் - நாட்டைச் சுற்றி வட்டமிடுகிறது. இருந்தாலும், அணுவெடிப்பு அரங்கில் பா.ஜ.க.வின் திட்டங்களால் பிரதிநிதித்துவப் படுத்தப்படும் வகையிலான குறுகிய தேசிய வெறியில் இருந்து இடதுகள் தம்மை வேறுபடுத்திக்கொள்ள வேண்டும். மற்றும் அமெரிக்க தடை நடவடிக்கைகளின் விசயத்தில் பா.ஜ.க. கட்டவிழ்த்து விடும் என எதிர்பார்க்கிற விதமான "ஏகாதிபத்திய எதிர்ப்பு"க்கு மாறுபட்ட, மிகவும் ஒருங்கிணைந்த,

நாடகம் ஜோடிக்கப்பட்டுள்ளது என்பதாகும். இந்த அணுஆயுதப் பட்டாக்கத்தியின் சலசலப்பைச் சுற்றிலும் கட்டப்பட்டு வரும் கருத்து ஒப்புதலை தகர்க்காவிட்டால்; ஏறக்குறைய ருசியாவில் நடந்தேறிய முறையில், பொதுத் துறையின் சொத்துகள் தனியார் மூலதனத்துக்கு விற்கப்பட்டுவிடும். ஏனெனில் சுதேசி அணுகுண்டை அடைந்தபின் வேறெதிலும் சுதேசி தேவைப்படாது.

ஃபிரண்ட்ஸைன், ஜூன் 5, 1998

கொல்லும் இணைப்பு

பிரகாஷ் காரத்

இந்தியா ஒரு அணுகுண்டு செய்ய வேண்டும் என்று ராஷ்டிரிய சுயம் சேவக சங்கம் (ஆர்எஸ்எஸ்) நீண்டகாலமாக ஆசைப்பட்டு வந்தது. இப்போது பாரதீய ஜனதா கட்சித் தலைமையில் உள்ள அரசாங்கம் அதை நிறைவேற்றத் தீர்மானித்திருக்கிறது. இதுதான் பொக்ரானில் நடத்தப்பட்ட 5 அணுகுண்டு சோதனைகளின் அர்த்தம். தொடர்பு சாதனங்களிலும் படித்த பொதுசன அபிப்பிராயத்திலும் வெளிப்பட்ட பொதுவான திருப்தி உணர்வின் நடுவில், பாஜக - ஆர்எஸ்எஸ் கூட்டினரின் திட்டங்களுக்கு உதவியாகவும் உடந்தையாகவுமே செய்யப்பட்ட பல பிழைகள் மறைக்கப்பட்டு வருகின்றன.

பாஜக. வின் குறுகிய போலி தேசிய வெறி மற்றும் குறுகலான தேசப்பற்று நோக்கங்களை ஏற்றுக்கொள்ளாதவர்களும்கூட சேர்ந்து செய்யும் மிகப் பொதுவான ஒரு தப்பு என்னவென்றால், பொக்ரான் சோதனைகள் முற்றிலும் விஞ்ஞான தொழில்நுட்பத் தொடர்பான சோதனைகளே, அதற்கும் பாஜக அரசாங்கத்தின் அரசியல் சித்தாந்தத்துக்கும் தொடர்பில்லை என்பதாக அவர்கள் பார்க்கிறார்கள்; அந்த சித்தாந்தத்துக்கு உட்பட்டுதான் பாஜக அரசாங்கம் இந்த வலிந்த முடிவை மேற்கொண்டது என்பதைப் பார்ப்பதில்லை. இந்த சம்பவத்தைக் குறித்து பெருமை கொண்டிருக்கும் பலருக்கு, 1998ல் நடத்தப்பட்ட அணுகுண்டு சோதனைகள், இந்தியாவின் விஞ்ஞான தொழில்நுட்ப சாதனையில் மற்றுமொரு மைல்கல்தான். இந்த எளிமைப்படுத்தப்பட்ட கண்ணோட்டத்தின்படி, இந்தியாவின்

பிரகாஷ் காரத்: இந்திய கம்யூனிஸ்ட் கட்சி (மார்க்சிஸ்ட்) யின் அரசியல் குழு உறுப்பினர்.

சுதந்திரமான பலத்துக்கு இது அறிகுறி ஆகும். அதன் விஞ்ஞான திறன்களின் வளர்ச்சிக்கு அறிகுறியாகும். எனவே எல்லா தேசபக்த குடிமக்களும் இதை வரவேற்க வேண்டும். இந்த கண்ணோட்டம் ஒரு அபாயகரமான மாயையாகும். அணு ஆயுதங்களைப் பெற்றிருக்க வேண்டும் என்னும் ஆசையை, பாஜக மற்றும் அதன் வழிகாட்டியாகிய ஆர்எஸ்எஸ். இன் இந்துத்துவ வேலைத்திட்டத் துடன் இணைக்கத் தவறுவதில் இருந்து இந்த மாயை எழுகிறது.

பெரும்பான்மையினரின் ஆட்சியின் அடிப்படையிலான குறுகிய தேசபக்த ராணுவவாத சக்தியாக இந்தியாவை ஆக்க வேண்டும் என்பது ஆர்எஸ்எஸ்-ன் நீண்டகால கனவாக இருந்து வருகிறது. அத்தகைய இந்த ராஷ்டிரம் வெல்ல வேண்டுமானால். முஸ்லிம் எதிர்ப்பான ஆக்கிரமிப்புக்கருத்தைச் சுற்றி மக்களை அணிதிரட்ட முடியவேண்டும். இந்துக்களுக்கும் முஸ்லிம் களுக்கும் இடையில் ஒரு நிரந்தரப் பிளவை உருவாக்க வேண்டும். அப்போதுதான் யதேச்சதிகார ஆட்சியை நியாயப்படுத்த முடியும்.

எனவேதான் 1960களில் இந்தியாவுக்கு அணுசக்தித் திறன் கிட்டியதும் அது அணுகுண்டு செய்யவேண்டும் என்னும் கருத்தை பாரதீய ஜனசங்கம் அதிதீவிரமாக உபதேசித்தது. 1980களில் ராமர் கோயில் மத அரசியல் வண்ணம் பெறுவதற்கும் மிக முன்னதாகவே அணுகுண்டு ஆர்எஸ்எஸ்-ன் மந்திர வாசகமாக இருந்தது. அயோத்தியில் எழுப்பிய கோயில் - மகுதி சர்ச்சையின் உதவியால் பாஜக அதிகாரத்துக்கு வர முடிந்தது என்றால், மத்தியில் அதிகாரத்துக்கு வந்ததுமே, தன் நீண்ட நாளைய திட்டமாகிய 'இந்தியா அணுகுண்டு செய்வது' என்பதை அடுத்த கட்டமாக முடிவு செய்துள்ளது ஆர்எஸ்எஸ். இதன் விளைவாக இந்தியாவுக்கும் பாகிஸ்தானுக்கும் இடையிலான முரண்பாடுகள் அதிகரித்துச் செல்வதும் அந்த முடிவின் பகுதியேயாகும். இந்தக் கோணத்தில் பார்த்தால், பாகிஸ்தான் மேற்கொண்டுள்ள பதிலடி சோதனைகள் நிகழ வேண்டும் என்பதைத்தான் ஆர்எஸ்எஸ்-பாஜக கூட்டம் எதிர்பார்த்தது.

எனவே, 1950களில் இருந்து இந்தியா பின்பற்றி வந்திருக்கும் அணுக்கொள்கையின் இயற்கையான உச்சம்தான் பொக்ரான் சோதனைகள் என்று பார்ப்பது சிறுபிள்ளைத்தனமானது மட்டுமல்ல; இந்திய அரசு ஒரு மதச்சார்பற்ற ஜனநாயக அரசு என்னும்

அடிப்படைக்கே தீங்கு விளைப்பதாகும். ராமர் கோயில் இயக்கமானது இந்தியா ஒரு மதச்சார்பற்ற அரசு என்பதன் அடிப்படைகளைத் தாக்கியது போலவே, அணு ஆயுதங்களைக்கொண்டு வளர்த்துவிட முனைந்திருக்கும் மூர்க்கமான குறுகிய தேசப்பற்றானது ஒரு யதேச்சதிகார அரசுக்கான வலிந்த வாய்ப்பையே வழங்கும். அணுகுண்டுக்கும் இந்துத்துவத்துக்கும் இணைப்பு உள்ளது என்பதை புரிந்துகொள்வதுதான் இதற்கு மாற்று. மேலும் மதச்சார்பற்ற ஜனநாயக சக்திகள் அனைத்தும் இடதுசாரிகளுடன் அணிசேர்ந்து இந்த பிற்போக்குத் தாக்குதலை முறியடிக்க வேண்டும்.

பரவலாக செய்யப்படும் இன்னொரு தவறு, இந்திய அரசின் அரசியல் - ராஜதந்திர போர்த்திட்டங்களின் கருவியாக அணுஆயுதங்களை ஏற்கவும் நியாயப்படுத்தவும் வழிவகை தேடுவதாகும். அணு ஆயுதங்களை வைத்திருப்பது கேடற்றதே. இயல்பானதே என தோன்றச் செய்ய போர்த்தந்திர நிபுணர்கள் முதல் அணுவிஞ்ஞானிகள் வரையான ஆட்கள், வாய்மொழி முயற்சிகள் செய்துகொண்டிருக்கிறார்கள். அணுஆற்றல் ஆணையத்தின் முன்னாள் தலைவர் பி.கே. அய்யங்கார், நாடு அணு ஆயுதம் செய்வதை நியாயப்படுத்தி உள்ளார். மரபு ஆயுதங்களைவிடவும் அணுகுண்டு மலிவானது என்றுள்ளார். அணுகுண்டுக்கு ஒரு கோடி ரூபாய்க்கும் குறைந்த செலவே ஆகிறது. ஆனால் ஒரு போர் விமானத்துக்கு அதைவிட கூடுதல் விலை ஆகிறது என்பது அவர் வாதம். இந்த 'மலிவான' குண்டைச் செய்ய தேவையான உள்கட்டமைப்பையும் அதை ஏவிச் செயல்படுத்துவதற்காக வைத்துக்கொண்டிருக்க வேண்டிய அமைப்பையும் உருவாக்க ஆயிரம் கோடி ரூபாய்கள் செலவாகும் என்பதை அவர் சொல்லாமல் விட்டுவிட்டார். பாகிஸ்தானும் இதேவழியைப் பின்பற்றுமானால் அதன் விளைவாக தொடரும் ஆயுதப் போட்டியானது இந்தியாவின் வளஆதாரங்கள் அனைத்தையும் தொடர்ந்து சூறையாடும்.

தன் அண்டையருடன் (அது பாகிஸ்தானமாயினும் சீனமாயினும்) நீண்டகாலமாக தீர்வு காணப்படாமலிருக்கும் பிரச்சனைகளைத் தீர்க்க அணு ஆயுதங்களை ஒரு சாதனமாகப் பயன்படுத்துவது ஒரு பிழைமட்டும் அல்ல, அதற்கும் மேல். காஷ்மீர் பிரச்சனையில் ஒழுங்காக நடந்துகொள்ளுமாறு பாகிஸ்தானைக்

கேட்டு மத்தியஉள்துறை அமைச்சர் ஓர் எழுத்துமூல அறிக்கை பிறப்பித்தார். இப்போது இந்தியாவுக்கு அணு ஆயுதத் தகுதி வந்திருக்கிறது என்னும் அச்சறுத்தலை அதில் அவர் அடிக்கோடிட்டு காட்டியுள்ளார். அணு ஆயுதங்களை ஒட்டுமொத்த அழிவுபயப்பவை என்பதை சேர்த்துப் பார்க்காமல் தனியாகப் பார்க்கும்போது, மேல்சொன்ன மனஅச்சதான் ஊக்குவிக்கப்படுகிறது. அணு ஆயுதங்களுக்கு சொல்லப்படும் முதன்மையான ஆட்சேபனை, அவற்றின் பூண்டோடு அழிக்கும் ஆற்றலாகும். இது மனித நாகரிகத்தையே துடைத்து ஒழித்துவிடும். அதிகாரத்தை திரட்சி செய்துகொள்ளவும் பாகிஸ்தானுடன் கணக்கு தீர்த்துக்கொள்ளவும் அணு ஆயுதத்தைத் தரிக்கத் தயங்காத ஆர்எஸ்எஸ் மற்றும் அதன் பல்வேறு கூட்டாளிகள் போன்ற சக்திகள் இந்தியாவை மீண்டும் காட்டுமிராண்டிக் காலத்துக்கே கொண்டுபோய்த் தள்ளிவிடமுடியும்.

அணு ஆயுதங்களை வெறும் போர்த்தந்திர விளையாட்டு நகர்த்துதல்களாக மட்டுமே பார்க்கும் நிபுணர்கள், இந்திய அரசாங்கம் இன்று பாஜக - ஆர்.எஸ்.எஸ். கூட்டினரின் கைகளில் உள்ளது என்னும் ஆதாரமான உண்மையை மறந்துவிடுகிறார்கள். இவர்கள் 'அர்கனைசர்' மே 17 இதழைப் படிக்கவேண்டும். அந்த இதழ் பொக்ரான் ஆண்டுநிறைவு சிறப்பிதழாகக் கொண்டு வரப்பட்டது. அணுவெடிப்பு நிகழ்ச்சியுடன் சேர்ந்து வருமாறு முன்னதாகவே வெளியிடப்பட்டது. "அணு ஆயுத விருப்பத் தெரிவு", "பாகிஸ்தானை வழிக்குக் கொண்டுவரும் நேரம்" மற்றும் சீன எதிர்ப்புக் கட்டுரைகளாக "சீன -இந்திய மோதல்பற்றி", "சீனம் எவ்வாறு திபெத்தை அபகரித்து சேர்த்துக்கொண்டது" போன்ற அதில் வந்த பல்வேறு கட்டுரைகளும், 1960களில் இருந்தே ஆர்எஸ்எஸ் மற்றும் அதன் கூட்டாளிகளின் நிலைபாடாக இருந்து வருவதைத்தான் தெட்டத்தெளிவாக எடுத்துரைக்கின்றன. பாகிஸ்தானை 'வழிக்குக் கொண்டு வரவும்' இந்தியப் பகுதியை ஆக்கிரமித்துள்ள சீனாவுக்குப் பாடம் புகட்டவுமே குண்டு செய்ய வேண்டி இருக்கிறது என்று அந்த கட்டுரைகள் கூறுகின்றன.

ராணுவ வாதம், குறுகிய போலி தேசிய வாதம் என்பதே எப்போதும் எல்லா பிற்போக்கு யதேச்சதிகார கொடுங்கோன்மை

(பாசிச) சக்திகளும் புழக்கத்தில்விடும் சரக்காகும். உள்நாட்டிலோ வெளிநாட்டிலோ ஒரு கற்பனை எதிரியை உருவகித்து அதற்கெதிராக உணர்ச்சிகளை விசிறிவிடும் வலதுசாரி ஆட்சிகள் பற்றிய உதாரணங்கள் வரலாற்றில் அதிகமாகவே உள்ளன. பாஜக - ஆர்எஸ்எஸ் கும்பலின் விசயத்தில் அது, உள்நாட்டில் சிறுபான்மை எதிர்ப்பு வேட்டையுடன் வெளிநாட்டில் சீனத்தால் ஆதரிக்கப்படும் "முஸ்லிம் பாகிஸ்தானை" எதிரியாகக் கொண்டிருக்கிறது. அண்டையருடன் சண்டைபிடிக்கும் பாஜக அரசின் நிலைபாட்டில் இருந்து தம்மை விலக்கிக் கொள்பவர்கள் - அதேபோது அணு ஆயுத மயமாக்கத்தை ஆதரிப்பவர்கள் ஒன்றைப் புரிந்துகொள்ள வேண்டும். ஆர்எஸ்எஸ்-ல் இருந்து பிரிக்கமுடியாத நிலைபாடாகிய குறுகிய தேசப்பற்றைக் கொண்ட வெளிநாட்டுக் கொள்கையின் விரிவாக்கமே அணு ஆயுதம் செய்வதாகும். அதன் நிலைபாடு எவ்வாறு அன்றிலிருந்து மாறாமல் இருந்துவருகிறது என்பதை உணர, 1960களில் ஜனசங்கம் பிரகடனம்செய்த வெளிநாட்டுக் கொள்கையை வாசித்தால் போதுமானது. தைவானையே சீனக் குடியரசாக அங்கீகரிக்க வேண்டும்; தலாய் லாமாவையே நாடுகடத்தப்பட்ட திபெத்திய அரசாங்கத்தின் தலைவராக நடத்தவேண்டும்; "பிண்டி - பீக்கிங் ராணுவக் கூட்டை" எதிர்க்கவேண்டும்; இந்தியா அணுகுண்டு தயாரிக்க வேண்டும் என்றெல்லாம் ஜனசங்கம் வற்புறுத்தி வந்துள்ளது. இன்றைய பாஜகவின் வெளிநாட்டுக் கொள்கையும் அதிலிருந்து தன் உள்நோக்கத்தில் பெரிதாக மாறவில்லை.

பத்திரிகை மற்றும் மின்னணுத் தொடர்பு சாதனங்கள் பாஜக-ஆர்எஸ்எஸ் கும்பலின் திட்டங்களுக்கு பெரிதும் உதவியிருக்கிறது. பெரும்பாலான பத்திரிகைகள் - மையநீரோட்டத்தைச் சேர்ந்த ஆங்கிலப் பத்திரிகைகளும்சரி, வெவ்வேறு மாநிலங்களில் உள்ள செல்வாக்கு மிக்க தினசரிகளும்சரி - அணுகுண்டு செய்தது இந்தியாவின் வல்லமையையும் விஞ்ஞான சாதனையையும் உறுதிசெய்துவிட்டதாகவே விளக்கப்படுத்தி உள்ளன. இவை எல்லாவற்றையும் வெறும் தேசிய பெருமித உணர்வு என கருதிவிட முடியாது. சமீப ஆண்டுகளில் இந்திய ஆளும் வகுப்புகளின் வளர்ச்சியைப் பிரதிபலிக்கும் முறையில் பெரும்பான்மையான மையநீரோட்ட செய்திபரப்பு சாதனங்கள்

வலதுசாரி நிலைபாடுகளுக்கு சார்பாக நிலைமாறி உள்ளன. அவற்றின் பொருளாதாரக் கொள்கைகளில் இது மிக துலக்கமாகத் தெரிகிறது. அதைவிட, சமூக - அரசியல் நிலைபாடுகளில் மென்மேலும் கூடுதலாக பிரதிபலிக்கப்பட்டு வருகிறது. வெளிநாட்டு மூலதனத்துக்கு இந்தியாவை திறந்துவிட வேண்டும் என்றும் சுயமாக முடிவெடுக்கும் இந்தியாவின் இறையாண்மையை சரணடைத்துவிட வேண்டும் என்றும் வாயார பரிந்துரைத்த அந்த புத்திரிகை ஆசிரியர்கள், இப்போது பாஜக அரசாங்கத்தின் துடுக்கான ராணுவவாதப் போக்கை, "தேசியப் புத்தெழுச்சி" என்றும் "சுய கவுரவத்தின் மறுமலர்ச்சி" என்றும் புகழ்ந்து தள்ளுகிறார்கள்.

தற்போது நிலவும் அணுஆயுத அமைப்பை எதிர்க்கும் ஏகாதிபத்திய எதிர்ப்பு எதனாலும் பாஜக தூண்டப்பட்டிருக்கவில்லை. ஏகாதிபத்திய எதிர்ப்புக்கும் குறுகிய பகட்டு தேசிய வெறிக்கும் இடையில் பாகுபடுத்திப் பார்ப்பது அத்தியாவசியமானதாகும். சீனமும், பாகிஸ்தானுக்கு அது தரும் ஆதரவும் முன்னிறுத்தும் பாதுகாப்பு அச்சுறுத்தலே பொக்ரான் சோதனைகளின் கட்டமைவும் நியாயமும் ஆகும். இதுவே அமெரிக்காவிடம் இருந்து எழும் எதிர்ப்பை சமனப்படுத்தும் வெளிப்படையான தொனிப்பாக இருந்தது. வெடிப்பு நிகழ்த்தப்பட்ட சிலமணி நேரங்களுக்குள்ளேயே அமெரிக்க அதிபர் பில் கிளிண்டனுக்கு பிரதமர் அ.பி. வாஜ்பேயி அனுப்பிய கடிதம் இதையே தெரிவிக்க முயன்றுள்ளது.

இந்தப் போக்கினால் பிரதேசத்துக்கு ஏற்படப்போகும் பாதிப்புகள் வெளிப்பட்டு வருகின்றன. அதனால் சீன - இந்திய உறவுகளைப் பொறுத்தவரை, இதுவரையான சகஜநிலைப் போக்கும் உறவுகள் மேம்பட்டுவரும் போக்கும், ஒருசார்பாக - முன்எச்சரிக்கை இன்றி - நியாயமற்ற முறையில் நேர்எதிராக மாற்றப்படும். இந்த மாற்றத்தை அமெரிக்கா தனக்கு ஆதாயமானதாகக் காணும்.

அமெரிக்காவையும் சீனாவையும் இந்தியா அணுகும் முறையில் இருக்கும் வேறுபாடு, பொக்ரான் சோதனைகளுக்கு முன்பே தெளிவாக வெளிப்பட்டது. இரு நாடுகளின் தளபதிகளின் வருகையையும் ஏப்ரலில் புது தில்லி கண்டது. முதலில் அமெரிக்கப் படைத்தலைவர் டென்னிஸ் ஜே. ரீமர் வந்தார். அவரைத் தொடர்ந்து

சில நாட்கள் கழித்து சீனப்படையின் பொது ராணுவத் தளபதி ஃபு குவான் யு வந்தார். அமெரிக்க படைத்தளபதியின் வருகை, இருநாடுகளிடையிலான "போர்த்தந்திர பேச்சுவார்த்தை"யின் பகுதியாக நடைபெற்றது.

அமெரிக்க தளபதிக்கு உற்சாகமான வரவேற்பு அளிக்கப்பட்டது. அமெரிக்க ஆயுதப் படைகளுடன் மேலுமான ராணுவ ஒத்துழைப்பை வளர்க்கவும் விரிவுபடுத்தவும் பாதுகாப்பு அமைச்சர் ஜார்ஜ் பெர்னாண்டஸ் ஒப்புக்கொண்டார். ஆனால் சீனத் தளபதியின் வருகையின்போது வாஜ்பேயி அரசாங்கம் வெளிப்படையாகவே ஏனோதானோ என்று நடந்துகொண்டது. இருந்தாலும் இந்த வருகையை ஏற்படுதென ஏற்கனவே ஒப்புக்கொண்டுவிட்டதால் அதைத் தவிர்ப்பது இயலாததாகப் போய்விட்டது.

ராணுவ வாதம் மற்றும் அணுகுண்டின் அரசியல் பயன்பாடு குறித்த உள்நாட்டு சிக்கல்கள், உழைக்கும் மக்களுக்கும் அவர்களின் இயக்கங்களுக்கும் எதிரான நேரடித் தாக்குதலாயிருக்கும். அண்டையருடன் மோதல்களை அரசு தீவிரப்படுத்தும்போது, ராணுவ ஆயுதத் நிலைக்கு அறைகூவும்போது, தியாகங்கள் மேற்கொள்ளப்பட வேண்டியிருக்கும். இயல்பாகவே சாமானிய மக்கள்தான் இந்த இழப்புகளை ஏற்க வேண்டிவரும். உணவுக்கும் குடியிருப்புக்கும் உடல் நலத்துக்கும் பிற தேவைகளுக்கும் பணம் குறைவாகவே உள்ளது என ஏழைகளிடம் சொல்வார்கள். வளர்ச்சி நிதிகளை, பாதுகாப்பு மற்றும் அணு ஆயுதப் போட்டிக்கு திருப்ப வேண்டி இருக்கும். இது தேசத்தின் வரவு செலவு திட்டத்தின் மீதும் வள ஆதாரங்கள் மீதும் கடுமையான சேதத்தை ஏற்படுத்தும். அப்படிப்பட்ட நிலையில் பெருமூலதனம் ஊக்குவிக்கப்படுவதும் திருப்திப்படுத்தப்படுவதும் ஏழைகள் கைவிடப்படுவதும் நடக்கும். இதன் விளைவாக கிளம்பும் அதிருப்தி மற்றும் எதிர்ப்பு அலைகள் எதேச்சதிகாரமான முறையில் ஒடுக்கப்படும். வெளிநாட்டு அச்சுறுத்தல்களை எதிர்கொள்ள தேசியப் பாதுகாப்பு, உள்நாட்டைப் பொறுத்தவரை பணக்காரர்களுக்கு பாதுகாப்பு என்பதுவே ஒரே ஒன்றுபட்ட நிகழ்ச்சிநிரலாகி இருக்கும்.

இதுதான் எதேச்சதிகாரப் பாதை. 'எப்படியாவது நிலையான ஆட்சி' என்னும் கோரிக்கை இதற்கு நெய் வார்க்கும். அதிருப்தி மற்றும் மாறுபட்ட / பலதரப்பட்ட கருத்து நிலைபாடுகளை நசுக்குவதை உறுதிசெய்யக் கூடிய அரசியல் அமைப்பு மாறுதல்களுக்கான கோரிக்கைகள் வலுப்பெறும். இந்த சூழலில்தான் 'அரசியல் சட்டத்தை மறுபரிசீலனை செய்யவேண்டும், குடியரசுத்தலைவர் ஆட்சிமுறையைக் கொண்டுவர வேண்டும், என்னும் பாஜகவின் பேச்சையும் 'கூட்டாட்சித் தத்துவத்தை உதைத்துத் தள்ள வேண்டும்" என்னும் அதன் முனைப்புகளையும் காணவேண்டும்.

பெருமுதலாளி வகுப்பு உள்பட இந்திய ஆளும் வகுப்புகளின் பிரிவுகள், இந்த தெரிவைக் கவர்ச்சிகரமானதாகக் காண்கின்றன. ஆளும் வட்டாரங்களின் மிகவும் பிற்போக்கான வலதுசாரிப் பிரிவுகளில் இருந்து கிடைக்கும் ஆதரவிலும் பாதுகாப்பிலுமே பாஜகவின் பலம் தங்கி உள்ளது. அதிகார வர்க்கம், அறிவியல் - ராணுவ நிறுவனம், செய்தி சாதனங்களின் உயர்மட்ட அணிவரிசை முதலியவற்றில் அவர்கள் உள்ளனர். ஆனால் தற்போதைய கட்டத்தில் பாஜக இப்படிப்பட்ட ஆட்டத் திட்டத்துடன் மிக எளிதாக முன்சென்றுவிட முடியும் என்பது இதன் பொருள் ஆகாது.

ஆளும் வட்டாரங்களின் மத்தியில் பாஜக கட்ட விரும்பும் ஒற்றைப் பரிமாணத்திலான ஐக்கியத்தை கட்டி முடிக்கவோ நிலைநிறுத்தவோ முடியாது. இருக்கிற அமைப்பில் உள்ள இடது அல்லாத கட்சிகள் மற்றும் பிரிவுகளிடமிருந்து எழும் எதிர்ப்புக்கு எதிராகவே எதேச்சதிகார - வகுப்புவாத செயல் திட்டங்கள் நடைமுறையாக முடியும்.

சமாதானத்துக்கும் அணிசேராக் கொள்கைக்கும் அர்ப்பணித்துக் கொண்டுள்ள சுதந்திரமான வெளிநாட்டுக் கொள்கையை உடைய நாடாக இந்தியா விளங்கத் தேவையானவற்றை வழங்கக்கூடிய ஒரே சரியான அணுஆயுதக் கொள்கை, அணுஆயுதமயப்படுத்தும் போக்கில் இருந்து விடுபடுவதுதான். பொக்ரான் வெடிப்புகளுக்கு பின்பும்கூட இந்தியா அணு ஆயுதங்களை செய்யவோ பரப்பவோ செய்யாது என்னும் அரசியல்

தீர்மானம் எடுக்கப்பட வேண்டும். இரண்டாவதாக, அணுஆயுதப் பரவல் (NPT) உடன்படிக்கை பரவலான அணுகுண்டு சோதனைத் தடை உடன்படிக்கை (CTBT) போன்ற ஒருதலையான ஒப்பந்தங்களில் கையெழுத்திட நாம் மறுக்கிற அதேபோது, என்பிடி மற்றும் சிடிபிடி.யை மறுபரிசீலனை செய்யுமாறு - அதன்மூலம் உலகளவில் அணுஆயுத நீக்கத்தை நோக்கி முன்னேறுவதற்கான உண்மையான அடிப்படை உருவாக்கப்படும்படியாக - உலக அளவிலான பிரச்சார இயக்கத்தை இந்தியா முன்னெடுக்க வேண்டும்.

தம் வாழ்க்கை நிலைமைகளிலும், தம் ஜனநாயக உரிமைகளைப் பறிக்கிற ஒடுக்குமுறை ஆட்சியாலும் தொடர்ச்சியான சீரழிவை அனுபவித்து வருகிற பரந்துபட்ட உழைக்கும் மக்கள் பாஜக.வின் நடைமுறைத் திட்டங்களுக்கு எதிராக போர் தொடுப்பார்கள். வகுப்புவாத - குறுகிய பகட்டு தேசிய வெறிகொண்ட - தாராளமய தாக்குதல்களை; இந்தபோராட்டங்களின் மூலமாக உருவாக்கப்படும் மிகப்பரந்த ஒற்றுமையைக் கொண்டு முறியடிக்க முடியும். வாஜ்பேயி அரசாங்கத்தின் - வெளிநாட்டு, அரசியல், பொருளாதார, வகுப்புவாத, அணுஆயுத கொள்கை முதலான - அனைத்துக் கொள்கைகளின் முழு வகையறாவுக்கும் எதிராக ஆற்றல்மிக்க, ஒன்றுபட்ட இயக்கத்தைக் கட்டுவதே, இடது மற்றும் ஜனநாயக சக்திகளின் எதிர்த்தாக்குதலின் மையமான முன்னெடுப்பாக இருக்கும்.

ஃபிரண்ட்ஸலன், ஜூன் 19, 1998

பா.ஜ.க.வின் ஆபத்தான ஆட்டத்திட்டம்

-ஹர்கிஷன் சிங் சுர்ஜித்

குறுகிய போலிதேசிய உணர்ச்சிகளைத் தூண்டிவிடுவதன் மூலம் அணுஆயுதப் பிரச்சனையில் ஆதாயம் அடையப் பார்க்கும் பாஜக.வின் எண்ணம் நிறைவேறவில்லை. மாறாக அதை எதிர்மறையாகப் பாதித்தே இருக்கிறது. அணுஆயுத சோதனைகளின் முழுத் தாக்கமும் மென்மேலும் தெளிவாகி வருகிற நிலையில், பாஜக ஈடுபட்டுள்ள இந்த ஆபத்தான ஆட்டத்துக்கு எதிராக அதிகமதிக்க மக்கள் தம் எதிர்ப்புகளை வெளியிட்டு வருகிறார்கள்

கொள்கையில் திடீர் தலைகீழ்மாற்றம்

நீண்ட காலமாக இந்தியாவால் பின்பற்றப்பட்டு வந்துள்ள வெளிநாட்டுக்கொள்கையாகிய, அணிசேராக் கொள்கை, முற்றான அணுஆயுத நீக்கம், அணுசக்தியை சமாதானத்துக்குப் பயன்படுத்துதல், உலக சமாதானம், அண்டை நாடுகளுடன் நல்லுறவுகள் என்பதை; பொக்ரான் சோதனைகள் ஒரே அடியில் நேரெதிராக்கி விட்டிருக்கின்றன. சீனாவுடன் சுமுக உறவுகளை வளர்க்கும் போக்கிற்கும், பாகிஸ்தான் உள்பட நம் அண்டைநாடுகள் அனைத்துடனும் வெவ்வேறு அளவிலாயினும் - உறவுகளை மேம்படுத்துவதில் காணப்பட்ட முன்னேற்றத்துக்கும், சோதனைகள் ஒரு தடங்கலாகி, பின்னடைவை ஏற்படுத்தி உள்ளன. இவற்றிலான வெற்றி, மிகவும் குறிப்பாக மத்தியில் ஐக்கிய முன்னணி ஆண்ட மிகக்குறுகிய காலத்திலேயே சாதிக்கப்பட்டது. கூடவே வெளிநாட்டுக் கொள்கையில் தன் ஆழமான திவாலான தன்மையையும் பாஜக

ஹர்கிஷன் சிங் சுர்ஜித்: செயலாளர், இந்திய கம்யூனிஸ்ட் கட்சி (மார்க்சிஸ்ட்)

ஹர்கிஷன் சிங் கர்ஜித்

அரசாங்கம் வெளிக்காட்டி உள்ளது. இந்தியா அணுஆயுதம் செய்வதற்கான தூண்டுதல், சீனாவின் அச்சுறுத்தலில் இருந்தே வருகிறது என்னும் சாக்குப்போக்கை, அதிபர் கிளிண்டனுக்கு பிரதமர் வாஜ்பேயி தான் எழுதியிருக்கும் கடிதத்தில் கூறியுள்ளார்.

சோதனைகள் நடந்தேறியதுமே, விஞ்ஞான சாதனையின் முழு நல்லபெயரையும் பாஜக தானே தட்டிச் செல்லப் பார்த்தது. அதேவேளையில் இந்தியா அணுஆயுத சக்தியாவதில் ஒரு போலிப் பெருமிதம் கொள்ளுமாறு செய்யவும் அது முயன்றது. காஷ்மீர் பிரச்சனையைத் தீர்க்க அணு ஆயுதங்களைப் பயன்படுத்துவோம் என உள்துறை அமைச்சர் அத்வானி பாகிஸ்தானை மிரட்டினார் என்றால், பாராளுமன்ற விவகார அமைச்சர் மதன்லால் குரானாவோ, பாகிஸ்தானை சண்டைக்கு இழுக்கும் அளவுக்கும் போனார். பொறுப்பாக இருக்க வேண்டியவர்கள் என எதிர்பார்க்கப்படுவோர் வெளிப்படுத்தும் பொறுப்பற்ற தன்மையின் பேரளவை இந்த கூப்பாடுகள் காட்டுகின்றன. பாகிஸ்தானும் தன் சொந்த அணுஆயுதச் சோதனைகளால் பதிலிறுத்திருக்கிறது. துணுக்குற்ற பாஜக இப்போது, அவர்களின் தொழில்நுட்பம் தரக்குறைவானது, வேறெங்கிருந்தோ களவாடப்பட்டது, நம்முடையதோ சுயமாக வளர்த்தெடுக்கப்பட்டது எனக்கூறி அவர்களைச் சிறுமைப்படுத்த முயன்று வருகிறது. திருடப்பட்டதோ வேறு எப்படியோ, இப்போது இரண்டும் அணுஆயுதத் திறனைப் பெற்றுள்ளன என்பது மட்டும் நிஜம்.

இந்த மடத்தனமான மாறாட்ட வேலைகளால் சிடிபிடி, என்பிடி போன்ற ஒருசார்பான ஒப்பந்தங்களில் கையெழுத்திடுமாறு உலக நாடுகள் நெருக்குவது இப்போது அதிகரித்து வருகிறது. காஷ்மீர் போன்ற இருதரப்பார் பிரச்சனையும், பாஜக அரசாங்கத்தின் துடுக்கான நடத்தையால், சர்வதேசப் பிரச்சனை ஆக்கப்பட்டிருக்கிறது.

ஆரம்ப உற்சாகம் இப்போது காலியாகிவிட்டதும், மக்கள் நிதானமாக விசயங்களைச் சிந்தித்துப் பார்க்கத் தொடங்கி இருக்கிறார்கள். இந்த விசயத்தின்மீது பாராளுமன்றத்தில் காணப்பட்ட கூர்மையான எதிர்வினை மற்றும் விவாதத்தால் இது புலனாகிறது. பாஜக முற்றிலுமாக தனிமைப்பட்டு நிற்கிறது.

குண்டு விசயத்தை பயன்படுத்தி துணைத் தேர்தல்களில் வெற்றிபெற்றுவிடலாமென பாஜக எதிர்பார்த்ததுவும் நடக்கவில்லை.

மகாராஷ்டிரா, ஓரிசா, மேற்கு வங்காளம் முதலியவற்றில் இந்த விசயம் பாஜக.வுக்கு அறவே உதவவில்லை என்பதையே தேர்தல் முடிவுகள் தெளிவாகக் காட்டுகின்றன.

இன்னொரு குண்டு வெடிக்கத் தயாராகிறது

இப்போது இன்னும் ஒரு குண்டு வெடிக்கத் தயாராகி வருகிறது. ராமர் கோயில் பேரலையின்மீது சவாரி செய்து, புது தில்லியில் ஆட்சியில் அமர அதை சாதனமாகப் பயன்படுத்திய பாஜக., அயோத்தியில் கட்ட உத்தேசிக்கப்பட்டுள்ள ராமர் கோயிலுக்கான கட்டுமான வேலை நடந்துவருவதுபற்றிய அறிவிப்புகளின் ஆழ்ந்த முக்கியத்துவத்தைக் குறைத்துக்காட்ட முயலுகிறது. கோயிலுக்காக, உத்திரப் பிரதேசத்திலும் ராஜஸ்தானிலும் பல இடங்களில் தயாராக்கப்பட்டு வரும் தூண்களையும் பிற கல்வேலைகளையும் பற்றி பல்வேறு செய்தித்தாள்களும் பத்திரிகைகளும் செய்திவெளியிட்ட பிறகு, மதச்சார்பற்ற எதிர்க்கட்சிகள் பெரிய அளவில் இந்த பிரச்சனையைக் கிளப்பின.

இவ்விசயத்தில் எள்ளளவேனும் அக்கறை எடுத்து அந்த வேலையை தடுக்க முயல அரசாங்கம் தவறியது. அதற்குப் பதிலாக, சட்டம் தன் கடமையைச் செய்யும் என உறுதிதரவே பிரதமர் முனைந்தார். அதன் பொருள் என்னவோ? பாஜக.வின் உறுதிமொழிகளை எவரும் நம்புவதில்லை, ஒரு பொருட்டாக மதிப்பதில்லை என்பது வேறுவிசயம்.

சமீபத்தில்தான் பாஜக, தேசிய ஒருமைப்பாட்டுக் கவுன்சிலுக்கு ஒரு நேர்மையான உறுதிமொழி தந்திருந்தது; உச்சநீதிமன்றத்துக்கும் ஒரு பொறுப்பு தந்திருந்தது. அதாவது பாபர் மசூதிக்கு எவ்வித ஊறும் விளைவிக்கப்படாது, கூடாது. அயோத்தியில் கூடும் கரசேவகர்கள் வெறும் பூசை, பஜனை முதலியவற்றை மட்டுமே மேற்கொள்வார்கள், கொள்ளவேண்டும் என்றது; வாசகர்களுக்கு நினைவிருக்கும். ஆனால் கர சேவகர்கள் கரங்களில் கடப்பாரைகளோடும் சுத்தியல்களோடும் வந்தார்கள். அவர்கள் பஜனைகள் பாடவில்லை. பகைமையையே கக்கினார்கள். அவர்கள் மசூதியை இடித்தார்கள். அதனுடன், அரசியல் சட்டத்தில் உள்ள மதச்சார்பற்ற மாளிகைமீது மக்கள் வைத்திருந்த நம்பிக்கையையும் இடித்து தரைமட்டமாக்கினார்கள்.

சிறுபான்மையர், அதிர்ச்சியால் உறைந்தார்கள். இந்தியாவின் மதச்சார்பற்ற இலட்சியங்கள்மீது அவர்களுக்கிருந்த நம்பிக்கைகள் தகர்ந்தன. இந்நிலையில் பாஜக.வின் வார்த்தையை யார் அப்படியே நம்பி ஏற்க முடியும்? 1992 டிசம்பர் 6 அன்று நடந்தது ஒரு தற்செயலே என்று பாராளமன்றத்தில் சொன்னார் வாஜ்பேயி. ஆனால் இது பாஜக.வின் அபிப்பிராயமோ, அதன் ஆலோசனைக்காரனாகிய ஆர்எஸ்எஸ்.இன் அபிப்பிராயமோ இல்லை என்பது, பாஜக. தலைவர் குஷ்பாய் தாக்கரேயும், ஆர்எஸ்எஸ்.இன் தளபதியும் விஎஸ்பி.யின் தலைவரும் ஆகிய அசோக் சிங்காலும் காவிப்படைபின் பிற அங்கங்களும் வெளியிட்ட அறிக்கைகளால் நிரூபணமாகிறது.

விஎஸ்பி.யும் ஆர்எஸ்எஸ்.ம் யாவற்றையும் கட்டுப்படுத்துகின்றன

நீதிமன்றத்தின் ஆணையை "எப்படியாவது" அரசாங்கம் அமுல்படுத்தும் என பிரதமர் கூறினார். ஆனால் விஎஸ்பி.யும் ஆர்எஸ்எஸ்.ம் எப்படியும் கோயிலை கட்டியே தீருவோம் என்கிறார்கள். யாரை நம்புவது? மேலும் வாஜ்பாயோ அரசாங்கமோ, விஎஸ்பி அல்லது ஆர்எஸ்எஸ் ஆட்களின் அறிக்கைகளை ஏற்கமறுக்கவோ கண்டிக்கவோ செய்யவில்லை. இந்த ஆட்களோ தொடர்ந்தும் அச்சுறுத்தலான, தூண்டிவிடக்கூடிய அறிக்கைகளை வெளியிட்டுக்கொண்டே போகிறார்கள். அசம்பாவிதமாக எதுவும் நிகழ்ந்துவிடாது என சபைக்கு பிரதமர் உறுதி கூற முனையும் போதிலேயே, எது நேரினும் கோயில் கட்டப்படும் என ஆர்எஸ்எஸ் தலைவர் தெளிவுபடக் கூற முனைகிறார்.

அயோத்திப் பிரச்சனையின்மீது பிரச்சார நடவடிக்கையை விஎஸ்பி தொடங்கியிருந்தபோது ஆரம்பத்தில் பாஜக தலைமை என்ன சொன்னது என்பதையும் நினைவுகூறுதல் தகும். அப்போது அவர்கள், அது தம் செயல் திட்டத்தில் இல்லை, அந்த பிரச்சாரத்தில் பங்கெடுப்போர் தம் சொந்த விருப்பப்படியே அப்படி செய்கிறார்கள் என்று சொன்னார்கள். பிரச்சாரம் களைகட்டியதுமே அத்வானி சண்டைக் களத்தில் குதித்து அதில் ஆதாயம் தேடினார். அதற்காக தன் ரத யாத்திரையை தொடங்கி, தடம்நெடுக சாவையும் அழிவையும் விதைத்துக் கொண்டு வந்தார்.

சிறுபான்மைச் சமூகத்தில் உள்ள மதவெறியர்களுக்கு இந்த நிலைமை கைக்கு வசமாக அமையும். கோயமுத்தூரில் நடந்தவற்றால்

இது அழுத்தம் திருத்தமாக விளக்கமாகிறது. ஒரு அமைதியான தொழில்நகரம், கண்மூடித்திறப்பதற்குள் வகுப்புவாத கொதிகலமாக மாற்றப்பட்டது. ஆர்எஸ்எஸ்-இன் ஒரு அங்கமான இந்து முன்னணியின் செயல்பாடுகளுடன் அது தொடங்கியது. இதன் செயல்பாடுகள் பரவியதும் முஸ்லிம் அடிப்படை வாதத்தின் எதிர்வினை வளர்ந்தது. முஸ்லிம்களிடையில் இருக்கும் மத அடிப்படைவாதக் குழுக்களுக்கு இப்போது பாகிஸ்தான் ஐஎஸ்ஐஇன் தீவிர ஆதரவு உள்ளது. தமிழ்நாட்டில் வளர்ந்துவரும் ஆபத்தான தொடர் சம்பவங்களில் கோவை - குண்டு வெடிப்புகளும் ஒன்று. இறுதியாக கோவை - வெடிப்புகளால் அஇஅதிமுக - பாஜக கூட்டணிதான் பயன்பெற்றிருக்கிறது. 1998 பாராளுமன்றத் தேர்தல் முடிவுகள் இதற்கு ஆதாரம்.

பெரும்பான்மையின் வகுப்புவாதமும் சிறுபான்மையின் அடிப்படை வாதமும் ஒன்றை ஒன்று தழுவியும் நிறைவுசெய்தும் கொள்வன. மக்களின் ஜனநாயக, மதச்சார்பற்ற உணர்வை இவை அரித்துத் தீர்க்கின்றன.

விற்கப்பட்டுவிட்ட பொருளாதாரக்கொள்கை

இப்போது பாஜக தன்னை அதிகாரத்தில் இருத்திக் கொண்டுவிட்டதால், நம்நாட்டின் மதச்சார்பற்ற ஜனநாயக அமைப்புக்கு வந்துள்ள ஆபத்து மகத்தான அளவில் அதிகரித்துள்ளது. பாஜக.வின் இந்த ஆட்டத்தை முறியடிக்க இடதுசாரி, மதச்சார்பற்ற, ஜனநாயக சக்திகள் இரட்டிப்பு விழிப்புடன் இருக்கவேண்டி இருக்கிறது. மத்தியில் அதிகாரத்தில் இல்லாமல் நான்கு மாநிலங்களில் மட்டும் இருந்தபோதே பாபர்மசூதியை இடித்தவர்கள் அவர்கள். இப்போது அவர்கள் மத்தியில் அதிகாரத்தில் இருக்கிறார்கள். இப்போது அவர்கள் என்னவெல்லாம் செய்யமுடியும் என்பதை எவரும் எளிதில் கற்பனை செய்துவிட முடியும்.

பாஜக.வின் தாராளமய சார்புக்கொள்கைக்கு ஒத்ததாகவே ரயில்வே மற்றும் பொது வரவுசெலவுத்திட்டங்கள் (பட்ஜெட்) அமைகின்றன என்பதையும் போகிறபோக்கில் குறிப்பிட்டாக வேண்டும். சுதேசி நிலைபாடு பற்றிய பேச்செல்லாம் அம்பலப்பட்டு

ஹர்கிஷன் சிங் சுர்ஜித்

நிற்கிறது. மாருதி உத்யோக் லிமிடெட் விவகாரத்தில் அது குட்டிக்கரணம் அடித்தது; அதை முழுசாக கசகிக்கு சரணடைத்தது; தன் சுதேசித் திட்டத்தை கைவிட்டது. சாதாரண மக்களுக்கு கண்ணுக்கெட்டிய தூரம்வரை எந்த நம்பிக்கையும் தென்படவில்லை. கையளவினரான பணக்காரர்களோ பல்வேறு சலுகைகளை சிறுகசிறுகப் பெற்றுக்கொண்டிருக்கிறார்கள். யூரியாவவுக்கும் பெட்ரோலுக்கும் விலைஉயர்த்திய பிரச்சனையில் அவசரமாக அது பின்வாங்க வேண்டி வந்தது.

அணுஆயுத சோதனைகள் என்னும் பிரச்சனையிலாகட்டும். கோயில் கட்டுமான வேலையிலாகட்டும், பொருளாதாரக் கொள்கைப் பிரச்சனையிலாகட்டும் பாஜக தற்காப்பு நிலையிலேயேதான் இருக்கக் காண்கிறது. வரும் நாட்களில் பாஜகவுக்கும் அதன் அரசாங்கத்துக்கும் எதிரான செயல்பாடுகள் தீவிரப்படுத்தப்பட வேண்டும்.

பீப்பிள்ஸ் டெமொக்ரஸி, ஜூன் 14, 1998

இந்திய பாகிஸ்தானிய குண்டுகளை எதிர்ப்போம் பெர்வஸ் ஹுசைன்

இந்திய பாகிஸ்தானிய குண்டுகளை எதிர்ப்போம்

பெர்வஸ் ஹுசைன்

நண்பர்களே,

இன்று எம்ஐடி.யில் கூடியிருக்கும் இந்த கூட்டம் ஒரு தனிச்சிறப்பான கூட்டமாகும். இதை இந்தியர்களும் பாகிஸ்தானியர்களும் கூட்டாக சேர்ந்து ஏற்பாடு செய்திருக்கிறார்கள். இத்தகைய நிகழ்ச்சி வேறெங்கும் நடந்ததாக எனக்கு தெரியவில்லை. ஆனால் இதுபோன்ற நிகழ்ச்சிகள் இனி நிறைய நடக்கும் என நம்ப முடியும். நேற்றைய சம்பவம் குறித்த சோகம், அவநம்பிக்கை, அதிர்ச்சி, கோபம் ஆகியவற்றில் ஒன்றுபட்டவர்களாய் நாம் இங்கே சேர்ந்திருக்கிறோம். வெறுப்பையும் அழிவையும் விற்பவர்களையும், லட்சக்கணக்கானவர்களைக் கொல்லக்கூடிய ஆயுதங்களைசெய்து பரப்புபவர்களையும், மக்களைக் கூண்டோடு கொலைசெய்யும் ஆற்றலில் இருந்துதான் தமக்குப் பெருமை கிடைக்கிறது என எண்ணும் தற்புகழ்ச்சிக் கோளாறு உள்ளவர்களையும் எதிர்க்க நாம் இங்கே நிற்கிறோம். நமது அரசாங்கங்களால் உருவாக்கப்பட்டு ஊக்குவிக்கப்படுவதும், பொதுசன தொடர்பு சாதனங்களாலும் பள்ளிப் பாடநூல்களாலும் வளர்க்கப்படுவதும், —எல்லையின்— இரு பக்கங்களிலும் இருக்கும் அப்பாவிக்குழந்தைகளின் மனங்களில்

பெர்வஸ் ஹுசைன்: இஸ்லாமாபாதிலுள்ள குவைதி ஆசாம் பல்கலைக்கழகத்தில் இயற்பியல் பேராசிரியர். மேரிலாண்ட் பல்கலைக்கழகத்தில் அவ்வப்போது வந்து படிப்பிக்கும் பேராசிரியராகவும் இருக்கிறார்.

பல பத்தாண்டுகளாக இரக்கமற்ற முறையில் அடித்துத் திணிக்கப்பட்டிருப்பதும் ஆகிய பகைவெறுப்புச் சித்தாந்தங்களுக்கு எதிராக நாம் இங்கு நிற்கிறோம்.

நேற்று நடந்த அணுஆயுத சோதனைகளால் பெரும் சிக்கலான ஒரு புதிய நிலைமை தோன்றியிருக்கிறது என்பதில் எந்த சந்தேகமும் இருக்க முடியாது. வர இருக்கும் பல ஆண்டுகளுக்கும் இந்த அதிர்ச்சிகள் தொடர்ந்தும் துணைக்கண்டத்தை உலுக்கிக் கொண்டிருக்கும். இந்திய, பாகிஸ்தானிய மக்கள் முன்புபோது மில்லாத அளவில் அழிவின் விளிம்பில் நிற்கிறார்கள். பெருமித உணர்வு கடந்தபின் நிச்சயம் நிறைய கவலைப்படவே இடமிருக்கிறது. ஆனால் இப்போது அழிப்பதற்குள்ள சத்தியைக்குறித்து விசித்திரமானதும் கீழ்த்தரமானதும் ஆன கொண்டாட்டங்களையே நாம் பார்த்துக்கொண்டிருக்கிறோம். இன்றைக்கு பாட்டில்முடிகள் ஓசையெழ திறக்கப்படுகின்றன. டில்லியில் உயர்வகை மது பொங்கிவழிகிறது. “விரைவிலேயே பாகிஸ்தானை நாம் மண்டியிடச் செய்வோம்” என கொக்கரிக்கிறார் பாஜக தலைவர் குஷாபு தாக்கரே. வெறும் ஒரு மாதத்துக்கு முன்புதான் கவுரி கணையை ஏவியபின் பாகிஸ்தான் களிப்புடன் இருந்தது. பரவசக் கும்பல்கள் கஹூட்டா சோதனைச்சாலைக்கு யாத்திரை போயின. ஏவுகணை வளர்ச்சியில் இந்தியாவை தாண்டிச்சென்று விட்டதாக பாகிஸ்தானின் வெளியுறவு அமைச்சர் கௌஹார் ஆயூப் பெருமைபேசினார். இதைவிட பெரிய மடமையை கற்பனை செய்தலும் அரிது.

என் மீத பேச்சில் ஆதாரமான 5 கேள்விகளை முன் வைக்கிறேன். நம்முன்னே என்ன இருக்கிறது என்பதைக் காணவேண்டின், அவற்றை நாம் ஆலோசித்தாகவேண்டும்.

முதலாவது, இந்திய அணுஆயுத சோதனைகளால் உண்மையாகவே பாகிஸ்தானை “மண்டியிடச் செய்ய” முடியுமா?

திரு. தாக்கரேயும் அவரது பாஜக கும்பலும் விரும்புவது போலவே பாகிஸ்தானிய தலைமை எதிர்வினை செய்யுமானால் மேற்படி கேள்விக்குப் பதில் “முடியும்” என்றாகலாம். பாகிஸ்தான் எச்சரிக்கையாகவும் அறிவோடும் செயல்பட்டால் “முடியாது”. பொறிக்குள் விடிந்து அணு சாதன சோதனையில் ஈடுபடுமானால்,

முஸ்லிம்களை வெறுக்கும் பாஜக.வினர் பாகிஸ்தான் பொருளாதாரம் நாசமாவதைக் கண்டு மகிழுவார்கள். ஏனெனில் ஏனைய உலகம் பொருளாதார ரீதியாக இறுக்கிப் பிடிக்கும். நிச்சயமாக சர்வதேச பொருளாதார தடை நடவடிக்கைகள் இந்தியாவின் மீது சுமத்தப்படவே போகின்றன. இதனால் அதற்கு கணிசமான வேதனை ஏற்படும். ஆனால் அதனால் அது குலைந்துவிடாது. ஆனால் பாகிஸ்தானின் நிலை வேறு. அதன் பலவீனமான, சார்புநிலையிலுள்ள பொருளாதாரத்துக்கு, பொருளாதார தடைகள் ஒரு நாசகரமான அடியை, முடக்கிப்போடும் அடியை வழங்கும். இதனால் இன்றைய இந்தோனேசியாவைவிட மோசமான கொடுமையான நிலைக்குள் நாடு மூழ்கிவிடும். இந்தியாவுக்கு இணையாக குண்டுக்கு குண்டு, ஏவுகணைக்கு ஏவுகணை, டாங்கிக்கு டாங்கி என்பதற்கு பாகிஸ்தான் முயன்றால் கல்லில் விழுந்த கண்ணாடிப் பாத்திரம்போல் நிச்சயம் அது நொறுங்கிவிடும்.

“நான் உங்களிடம் அப்படி சொன்னேன்” என்று சொல்ல வேண்டியிருக்கும் சிக்கல் இருந்தாலும் திரும்பவும் கூறுகிறேன். பாகிஸ்தானில் இருக்கும் சமாதான செயல்வீரர்கள் கடந்த 15 ஆண்டுகளாக, இந்தியாவுடன் அணுஆயுதப் போட்டியில் இறங்கவேண்டாம் என்று ஓயாமல் தம் அரசாங்கத்தை வற்புறுத்தி வந்திருக்கிறார்கள். இது பாகிஸ்தான் எப்போதாவது ஜெயிக்க முடிகிற பந்தயம் அல்ல என்றார்கள். அது சரிதான் என்பது இப்போது துளியும் சந்தேகத்துக்கு இடமின்றி நிரூபிக்கப்பட்டிருக்கிறது. பாகிஸ்தானுக்கு இருக்கும் உண்மையான அபாயம் உள்நாட்டில்தான் உள்ளது; அதன் உற்பத்திவீதக் குறைவு, அதேசமயம் நுகர்வுக்கான அதீத தேவை, மத, இன முரண்பாடுகள், சீர்குலைந்து பல ஆண்டுகள் ஆகிவிட்ட கல்வி அமைப்பு போன்றவையே அந்த அபாயம் என்பதை நாம் இடைவிடாமல் வலியுறுத்தி வந்திருக்கிறோம். எனவே ஒரு வாரத்துக்கு முந்திதான், பாகிஸ்தானின் மிகவும் ஆற்றல் வாய்ந்த மனிதராகிய தளபதி-ஜஹாங்கீர்-கராமத் “பாகிஸ்தானின் முன் உள்ள மாபெரும் சவால் இந்தியா அல்ல, பாகிஸ்தானின் பொருளாதாரமும் அதன் உள்நாட்டு நிலவரங்களும் தான்” என்னும் மலைப்பூட்டும் அறிவிப்பைச் செய்தபோது நான் ஆச்சரியம் அடைந்தேன். அகமகிழ்ந்தேன். கடந்த ஆண்டுகளில் நாம் கூறிவந்த “எதிர் கருத்துகள்” இப்போது நிறுவன கருத்தாக திருப்பி கூறப்படுகிறதே!

இந்த ஞானம் இந்திய சோதனைகளுக்குப் பிறகும் நீடிக்குமா? அப்படி நீடித்தால் நம்பிக்கைக்கு இடமிருக்கிறது.

இரண்டாவது, இந்தியா இப்போது ஒரு வல்லரசாக ஆகியுள்ளதா? அணு ஆயுதங்களைச் சோதித்து தன் ஆயுதசாலையில் அவற்றையும் குடியேற்றும் பாதையில் புறப்பட்டபின்னர் அது அதிக பாதுகாப்பாக ஆகியுள்ளதா?

இந்தியாவின் 40கோடி மக்கள் பஞ்சத்திலும் வறுமையிலும் வாடும்போது, லட்சக்கணக்கானவர்கள் பம்பாய், கல்கத்தாவின் வீதிகளில் வாழும்போது இப்போது அது ஒரு வல்லரசு என்பதை நினைத்துப் பார்ப்பதும் கூட அத்தீத கற்பனையே. இந்தநிலையில் 3 குண்டுகளை அல்ல, 300 குண்டுகளை வெடித்தாலும் அது வல்லரசாக முடியாது. தேசியப் பாதுகாப்பே சோதனைகளுக்கான அதிகாரபூர்வ காரணமாகக் கூறப்படுகிறது. ஆனால் சோதனைகளுக்குப் பிறகு இந்தியா அதிகம் பாதுகாப்பற்றதாக ஆகியுள்ளது என நான் கருதுகிறேன். ஒருபுறம் தேவையில்லாமல் சீனா உசுப்பி விடப்பட்டுள்ளது. மறுபுறம் பாகிஸ்தான் ஆழ்ந்த உசார் நிலையில் இருக்கிறது. நெடுநாளாகவே பாகிஸ்தானிடம் அணுஆயுதம் செய்யும் திட்டம் இருக்கிறது. அணுஆயுதங்களே கூட அதனிடம் இருக்கலாம். செயல்படுத்தும் நிலையிலான ஆயுதங்கள் இன்று அதனிடம் இல்லாதிருக்கலாம். ஆனால் இப்போது இந்தியாவால் நேரடியாக அச்சுறுத்தப்பட்ட பிறகு, வரும் ஆண்டுகளில் அது நிச்சயமாக அச்சு செயல்முறைகளையும் பெற்றுவிடும். அடுத்த சில நாள்களில் அல்லது வாரங்களில் ஒரு சோதனை சாத்தியமாகலாம். ஆனால் அது நடந்தாலும் நடக்காவிட்டாலும் பின்வரும் உண்மை மாறாது. அதாவது போதிய அணுஆயுத இருப்பையும் அவற்றை செயலுறுத்தும் திறனையும் பெற இனி பாகிஸ்தான் சாத்தியமான எல்லா முயற்சிகளையும் செய்யும்.

பாகிஸ்தான் அணுஆயுதங்களை செய்யமுடியும் சாத்தியத்தை மறுதலிக்கும் சிலபேர் இந்திய ஆட்சிநிறுவனத்தில் இருக்கிறார்கள் என்பது சுவையான விசயம். இந்தியாவுக்கு அணுஆயுதக் கட்டுப்பாடு தேவை என அத்தகையவர்களிடம் கோரும்போது, அவர்களின் அந்த திடமான நம்பிக்கையைக் கண்டு பலரும் மலைத்திருக்கிறார்கள் (நான் உள்பட). அத்தகைய மாயையில் தங்களை உட்படுத்திக்கொள்வதில்

இந்திய கொள்கை வகுப்போருக்கு இருக்கும் பிரியத்துக்கு ஏராளமான எடுத்துக்காட்டுக்கள் உள்ளன. கவுரி வெற்றிகரமாக ஏவப்பட்டது என்பதை - பல இடங்களில் இருந்தும் உறுதிசெய்துகொள்ளும்வரை, இனியும் மறுக்கமுடியாது என்ற நிலை ஏற்படும்வரை, இந்தியாவில் பலர் அதை நம்ப மறுத்தார்கள். செயல்படு அணுஆயுதங்களை பாகிஸ்தான் பெற்றிருக்கவில்லை, அல்லது கூடிய சீக்கிரத்தில் அதனால் பெறமுடியாது என இந்தியா நினைத்தால் அது பரிதாபகரமான தவறாகவே இருக்கும்.

முன்றாவது, உலகில் 5 அணுஆயுத அரசுகள் இருப்பது அறிவிக்கப்பட்டிருக்கும் நிலையில், அணுஆயுதங்களைப் பெற்றிருக்க இந்தியாவுக்கு "உரிமை" உள்ளதா?

இல்லை என்பதே பதில்! அணு ஆயுதங்கள் கெட்டவை. மனித உயிர்களை பூண்டோடு அழிப்பவை. அற அடிப்படையில் அவற்றை ஆதரிக்கமுடியாது. எந்த நாடுமே அவற்றை வைத்திருக்கக்கூடாது. இந்த கோரமான ஆயுதங்களை தம் நாடு எப்போதுமே வைத்திருக்கக்கூடாது என தடுக்கமுயல்வது, ஒவ்வொரு நாட்டின் குடிமக்களின் தார்மீகக் கடமையாகும். அமெரிக்கா, ருசியா, சீனா, பிரிட்டன், பிரான்ஸ் இப்போது இந்தியா எல்லா நாடுகளும் தம் அணுஆயுதங்களை துறக்கும்படி செய்யவேண்டும். இஸ்ரேலும் பாகிஸ்தானும் தம் திட்டங்களைக் கைவிடும்படி நிர்ப்பந்திக்கப்படவும் வேண்டும்.

ஆனால் இதை நான் சொல்லும் அதேபோது, இந்த ஆயுதங்களை வைத்திருக்க 5 அணுஆயுத அரசுகளை விடவும் இந்தியாவுக்கும் பாகிஸ்தானுக்கும் குறைந்த "உரிமையே" உள்ளது என்றே நினைக்கிறேன். ஏனெனில் பரஸ்பரம் அவற்றுக்கிடையில் ஆயுதங்களைப் பிரயோகிக்கும் வாய்ப்புகள் மிகமிக குறிப்பிடத்தக்கதாகும். கோடிக்கணக்கான மக்கள் உண்மையாகவே அழித்தொழிக்கப்படும் ஆபத்தில் இருக்கும்போது இதில் வெட்டி வாதம் செய்வது முட்டாள்தனமாகும். "சரியா" "தப்பா" என்னும் அறிவுத்துறை விவாதங்கள் முடிவின்றிப் போக முடியும். ஆனால் இது ஒரு நிஜமான, முனைப்பான அபாயம். துணைக்கண்டத்தை அணு ஆயுதமயப்படுத்துவதற்கு எதிராக இந்தியாவிலும் பாகிஸ்தானிலும் இருக்கும் மனச்சாட்சி உள்ள மக்கள் குரல்கொடுக்க வேண்டும்.

நான்காவது, இந்திய- பாகிஸ்தானிய அணுஆயுதப்போர் என்பது வீண்புரளி - பீதி கிளப்புவேரின் வாதம் மட்டும்தானா?

ஏதோ ஒன்று நிகழும்வரை எந்த வழிக்கும் ஆதாரம் கிடையாது. அது நிகழ்ந்தேவிட்டால் பின் இந்த கேள்வியை விவாதிப்பதற்கே இடமில்லாமல் போகும். ஆனால் இந்த விசயத்தை விவாதிக்கும்போது, துணைக்கண்டத்தில் ஒரு அணுஆயுதப் போர்ச் சாத்தியங்கள் மிகமிகத் தொலைவானவை என்றே பலரும் நினைப்பதாக நான் காண்கிறேன். அத்தகைய மக்கள் ஒரு மடத்தனமான சுயதிருப்திக்குள் / கற்பனை இன்பத்துக்குள் சஞ்சரித்தபடியே வாழத் தலைப்பட்டிருக்கிறார்கள்.

இந்திய அல்லது பாகிஸ்தானிய தலைமையின் தீவிர போர்த்தந்திர ஆராய்ச்சியின் விளைவாகவே அணுஆயுதப் போர் தொடங்கும் என்பதற்கு வாய்ப்பு குறைவு என்றே சொல்வேன். தவறான கணிப்பினாலோ தற்செயலாகவோ ஒரு நெருக்கடிநிலை இடறிவிட்டுவிட்ட தன்னிச்சையான இயக்கப்போக்கினாலோதான் பெரிதும் அப்போர் மூளலாம். வரலாறு நமக்கு கற்பிப்பதை பார்ப்போம். 1965இல் மக்களுக்கு விருப்பமில்லாத இந்திய ஆட்சிக்கு எதிராக காஷ்மீரிகள் நடத்திய கலகத்தை விசிறிவிடும் நோக்கத்துடன் காஷ்மீருக்குள் பாகிஸ்தானிய பாராகூட் துருப்புகள் இறங்கின. அதற்கு இந்தியாவின் எதிர்வினையை தவறாக தளபதி அயூப்கான் கணித்ததன்மூலம் இந்தியாவுடன் ஒரு யுத்தத்தை தூண்டி விட்டுவிட்டார். சர்வதேச எல்லையை கடந்து தாக்கி இந்தியா பதிலடி தந்தது. முழுநீளப் போர் மூண்டது. 1987இல் இந்தியப் படைகளுக்கு பயிற்சி அளிக்கும் நடவடிக்கையாக 'ஆப்பரேசன் பராஸ்டாக்ஸ்'ஐ தளபதி கே. சுந்தர்ஜி நடத்தினார். இது ஒரு போரைத் தூண்டிவிடும் அளவுக்கு சென்றது. ஆனால் எந்த தரப்பும் அதை விரும்பவில்லை. இறுதியில் மயிரிழையிலேயே அது தடுக்கப்பட்டது. 1990 மேயில் காஷ்மீரில் வெப்பநிலை அதிகரித்ததால் இந்திய துருப்புகளின் இயக்கங்களில் ஏற்பட்ட கொந்தளிப்புகளை, ஒரு ஊடுருவல் அடுத்துள்ளதாக பாகிஸ்தானியர் எடுத்துக்கொண்டனர். ராவல்பிண்டிக்குப் பக்கத்திலுள்ள சாக்லாலா விமானபடைத்தளத்தில் காத்திருந்த எப்-16 களில் பாகிஸ்தான் அணுஆயுதங்களை ஏற்றத் தொடங்கிய பின் இந்தியர்கள் பின்வாங்குவதாக பாகிஸ்தானியர் பலர்

நினைக்கிறார்கள். உண்மையில் அத்தகைய சம்பவம் ஒருபோதும் நிகழாதிருக்கலாம். ஆனால் அந்த கட்டுக்கதை இன்னும் உயிர்வாழ்கிறது. எதிர்ப்பாடுகளுக்கும் அதற்கு சமீபம் வரைக்கும் இட்டுச் சென்றுள்ள தவறான புலனாய்வுகள் மற்றும் தவறான கணிப்புகளுக்கு இன்னும் பல எடுத்துக்காட்டுகள் இருக்கின்றனதான். இவற்றை அறியும்போது நாமெல்லாம் அளவுகடந்த எச்சரீகையுடன் இருக்க வேண்டும்.

ஐந்தாவதாக, மற்றும் இறுதியாக இந்திய அணுகுண்டு சோதனையின் உடனடி விளைவு என்னவாக இருக்கும்?

எது மாறாது என்பதை முதலில் சிந்திப்போம். காஷ்மீர் பேராளித்தன்மையானது அணுசோதனைகளால் பொருண்மையளவில் பாதிக்கப்படாது. பயங்கர கொடுமைகள் தொடரும். காயங்களில் இருந்து தொடர்ந்து ரத்தம் வடியும். பாஜகவிடம் மிருகத்தனமான இரும்புக்கரத்தைத் தவிர காண்பிப்பதற்கு எதுவும் இல்லை. எல்லை கடந்து தாக்குவதற்கு தன் பிரதேசத்தை போராளிகள் பயன்படுத்த பாகிஸ்தான் தொடர்ந்து அனுமதிக்கும். பாதுகாப்புப் படையினரின் கைகளிலும் பேராளிகள் கைகளிலும் காஷ்மீரிகள் சாவதும் தொடரும். ஒரு வேற்றாள் போரில் காஷ்மீரிகள் சிக்கிக்கொண்டு அவதிபடுவது குறையாது. ராணுவமயம் மற்றும் மோதலின் விளைவுகள்/செலவுகள் சாமானிய இந்தியர் மற்றும் பாகிஸ்தானியர் தலையிலேயே விடியும். வாழ்க்கை வழக்கம்போலவே தொடரும்.

மாறுபனவற்றில், இரு நாடுகளிலும் பொருளாதார நிலைப்பு தன்மையும் வளர்ச்சியும் மாறுபடும். தன்மீது சமத்தப்பட்டுள்ள பொருளாதார தடைகளால் இந்தியா பாதிக்கப்படும். பாகிஸ்தான் தன் பாதுகாப்புச் செலவை நிச்சயம் அதிகரிப்பதால் துன்புறும். இதற்கும் அப்பால், நாம் போரைநோக்கி மெதுவாக நெருங்குவோம். அப்போரிலோ யாரும் வெற்றிபெறமாட்டார்கள். தோற்கவே செய்வார்கள்.

இவை உண்மையாகவே கடினமான காலங்கள்தான். போர் செய்வோர் சமாதானத்தைக் கேட்போர்மீது தம் வெற்றிகுறித்து உரக்க எக்காளமிடுகிறார்கள். ஆனால் பகுத்தறிவு/விவேகம் அவர்களுக்கல்ல, நமக்கே சாதகமாயிருக்கிறது. அறுதியில் பகுத்தறிவே வெல்லவேண்டும். புவிமயலானது நம் விதிகளை

சமாதானத்துக்கு ஒரு வாய்ப்பு கொடுங்கள்

கல்பணா சர்மா
ஆயிஷா கான்

இந்தியா - பிறகு பாகிஸ்தான் - அணுஆயுத சோதனைகளை நடத்தியதும், உலக முழுவதிலும், எங்கள் நாடுகளிலும் எதிரொலித்த அதிர்ச்சி, குழப்பம், பதற்றம் இவற்றை நாங்கள் பதிவுசெய்தோம். இந்தியா மற்றும் பாகிஸ்தானிலிருந்து வரும் பத்திரிகையாளர்கள் என்னும் முறையிலும், அமெரிக்காவில் சிக்காகோவிலுள்ள அணுவிஞ்ஞானிகள் அறிக்கை ஏட்டில் தற்போது பணியாற்றும் சகாக்கள் என்னும் முறையிலும் இதை செய்தோம். எங்கள் நாடுகளுக்கு இடையில் சமாதானத்தைப் படைப்பதில் பெண்களுக்குள்ள உள்ளாற்றல்பற்றி இணைந்து ஆய்வுசெய்யவே நாங்கள் இங்கு வந்தோம். அதற்குமாறாக, போரின் சாத்தியத்தைப்பற்றி உங்களுடன் உரையாற்றவேண்டிய நிர்ப்பந்தம் ஏற்பட்டுவிட்டது.

இந்தியா சோதனைகள் மேற்கொண்டது சரியா தவறா, உண்மையாகவே அது தன் பாதுகாப்புக்கு ஒரு அச்சுறுத்தலை எதிர்கொண்டதா, பாகிஸ்தான் அதே பாதையைப் பின்பற்றுவது நியாயம்தானா, நிந்தனையில் கொஞ்சமாவது, இரட்டை அளவுகோல்களைக் கடைப்பிடிக்கும் மேலை நாடுகளைச் சாராதா - இவையே அமெரிக்க பத்திரிகைகளில் நடக்கும் விவாதத்தின் சாரமான மையப் பிரச்சனைகளாகும்.

கல்பணா சர்மா: இந்திய பத்திரிகையாளர்.

ஆயிஷா கான்: பாகிஸ்தான் பத்திரிகையாளர்.

எங்கள் நாடுகளில் உள்ள பத்திரிகைகள் தேசியவாதப் பகட்டுரைகளுக்கே முதலிடம் கொடுத்துள்ளன; அவற்றால் எம் நாடுகளை முழுகடித்துள்ளன. ராணுவ ஆண்மைக்காக தாங்கமுடியாத விலைகொடுக்க வேண்டிவருகிறதே என்னும் கரிசனக் குரல்கள் மேற்படி ஆரவாரத்தின் முன் காணாமல் போயுள்ளன. "ஆப்பிரேசன் சக்தி" யைக் குறித்து நாடுதழுவிய பெருமிதத்தை, அதிநம்பிக்கையை பாஜக அரசாங்கம் தூண்டிவிட்டபோது, பாகிஸ்தான் "கெலிப்பு எண்ணெய் சமன்செய்ய" பதிலடிச் சோதனைகள் நடத்தியது. இரண்டு நாடுகளிலும் கொண்டாட்டமாக வீதிகளில் இனிப்புகள் விநியோகிக்கப்பட்டன. அரசாங்கத்தின் உடைமையாக உள்ள தொடர்பு சாதனங்கள் "பொதுமக்களை உத்வேகப்படுத்த" தேசபக்திப் பாட்டுகளை இசைத்தன. இத்தகைய வெறியேற்றப்பட்ட சூழலுக்குப் பலியாகிறவை, விருப்பு வெறுப்பற்ற ஆய்வும் தொலைநோக்குப் பார்வையும்தான்.

இங்கேயும் சரி அமெரிக்காவிலும் சரி, தொடர்புசாதனங்களின் பெரும்பகுதியான விவாதத்திலும், எம் இரு நாடுகளில் அவை உள்ளடக்கிய செய்தி / காட்சித் தொகுப்பிலும் ஒருஅம்சம் விடுபட்டிருப்பதைக் காண்கிறோம்: கையளவு மனிதர்கள் எடுக்கும் முடிவுகளுக்கு அறுதி விலையைச் செலுத்தப் போகிறவர்கள், இந்தியா - பாகிஸ்தான் எல்லையின் இரு பக்கங்களிலும் இருக்கும் நிஜமான மக்கள்தான் என்னும் அங்கீகாரமே அது.

அணுஆயுதமயமாக்கம் செய்ய தம் அரசாங்கங்களுக்கு எவ்வளவு செலவாகும் என்பதைப்பற்றி சாமானிய சனங்களுக்கு அதிகம் புரியாது. எப்போதாவது ஆயுதங்கள் பயன்படுத்தப்படுமானால் எத்தனை லட்சக்கணக்கான மக்கள் சடுதி மரணத்தை அடைவார்கள் என்பதும் அவர்களுக்கு தெரியாது. இருந்தும் அவர்களை தியாகங்கள் செய்யும்படி கேட்கிறார்கள்; அவர்கள் தம் ஒப்புதலை தந்துவிட்டதாக தாமே கற்பித்துக்கொள்கிறார்கள் இரண்டு அரசாங்கத்தாரும்.

எம் இரு நாடுகளுமே தம் வரவுசெலவுத் திட்டத்தில் பாதுகாப்புக்கென பெரிய பெரிய பங்குகளை ஒதுக்கி வந்திருக்கின்றன. 1990-1996ல் இந்தியாவும் பாகிஸ்தானும் சேர்ந்து

மொத்தம் 70 பில்லியன் டாலரை பாதுகாப்புக்கென செலவிட்டுள்ளன. கல்விக்கோ 12 பில்லியன் டாலர்களையே செலவிட்டுள்ளன. எங்கள் ஆயுதசாலைகள் வீங்கிக்கொண்டே போகின்றன. அதேபோது கல்விநிலை, தாய்சேய் மரணஅளவு குறைப்பு, அடிப்படை சுகாதார வசதிவாய்ப்பு முதலிய சமூக குறிகாட்டிகள் மன்னிக்கமுடியாத மெதுவேகத்தில்தான் முன்னேறியுள்ளன. சில துறைகளில் பின்னடைந்தும் உள்ளன.

சுதந்திர தேசங்களாக 50 ஆண்டுகள் ஆனபின்பும், எம் சொந்த சமுதாயங்களுக்குள் நிலவும் வறுமையைத் தாக்குவதிலும், சமூக, பொருளாதார, பால் ஏற்றத்தாழ்வுகளை எதிர்ப்பதிலுமே உண்மைபலம் வெளிப்படுகிறது என்னும் பாடத்தை இன்னும் நாம் கற்றுக்கொள்ளவில்லை. இப்போது ஏற்றி விட்டிருக்கும் இறுக்கங்கள், பாதுகாப்புச் செலவுக்கான முன்னுரிமையை இன்னும் அதிகரிக்கவே செய்யும். தெரிவுகள் ஒன்றை மற்றது விலக்கவில்லை என்றால் ஒருவேளை வாதம் எழாதிருக்கலாம். ஆனால் துரதிருஷ்டவசமாக, பாதுகாப்புக்கு - அதற்கான நியாயம் எதுவாயினும் - அதிக நிதி திருப்பி விடப்படுவதால், எம் சமுதாயங்களை ஏழ்மையிலும் பலவீனத்திலுமே இருத்தியிருக்கும் தீமைகளைத் துடைத்தெறிய கொஞ்சமே மிஞ்சுகிறது.

கட்டற்ற உணர்ச்சிவேகம் கொண்ட ஆண்களையும் பெண்களையும்பற்றி தொடர்பு சாதனங்கள் தரும் சித்திரிப்புகள், எம் இரு நாடுகளிலுமுள்ள அனைத்து மக்களும், பூண்டோடு நாசமாக்கும் ஆயுதங்களுக்கு தாம் சொந்தக்காரர்கள் ஆகிவிட்ட ஆனந்தத்தில், ஐயப்படுவதை பகுத்தறிவதை நிறுத்திவிட்டதாக நினைக்க வைக்கின்றன. இருந்தாலும் நல்வசமாக, பகைமையின் நிழலில் வளர்ந்துவந்திருக்கிற தலைமுறைகள், இன்றைய அமைப்பை எதிர்த்துநிற்கவும், கடினமான கேள்விகளைக் கேட்கவும் தொடங்கியுள்ளன என்பதற்கான அறிகுறிகளும் உள்ளன: நம் நாடுகளுக்கு இடையிலான போரினாலும் தொடர்ச்சியான இறுக்கங்களினாலும் ஆதாயம் பெறுவோர் யார்? சாமானிய மக்கள் எப்படி நன்மை அடைவார்கள்? எல்லையின் மறுபுறத்தில் இப்பவும் நெருங்கிய உறவினர் இருக்க, பிரிந்துவாழும் ஆயிரக்கணக்கான குடும்பங்களுக்கு ஏது நிம்மதி? ராணுவவாதத்தாலும் போராலும்

ஏழைகளுக்கு எப்படி அதிகாரம் கிடைக்கமுடியும்? இறுதியாக, இதற்கெல்லாம் விலைகொடுப்பது யார்?

இருநாடுகளிலும் தற்போது விளைந்துள்ள நிலைமைகளால் ஏற்பட்டுள்ள மிக துரதிருஷ்டவசமான பின்னடைவு, சமாதானத்தைக் கட்டிஎழுப்புவதற்காக குடிமக்களின் மத்தியில் வளர்ந்துவந்த முயற்சிகளுக்கு ஏற்பட்டுள்ள பின்னடைவாகும். சமீபத்திய நெருக்கடிக்கு முன்னதாக இந்திய - பாகிஸ்தானிய மக்கள் சமாதானத்தை நோக்கிய சிறிய ஆனால் குறிப்பிடத்தக்க முன்னேற்றத்தை எட்டியிருந்தார்கள். இந்தியாவிலும் பாகிஸ்தானிலும் இருந்துவந்த அரசியல் உணர்வுபெற்ற வளர்ச்சிப் பணியாளர்கள் இடையிலான மிகஆரம்ப கருத்துப் பரிமாற்றங்கள் 1980களில் நடைபெற்ற சர்வதேச மாநாட்டின்போது நிகழ்ந்தன. பெண்கள் பிரச்சனைகள், மனித உரிமைகள் அல்லது சூழலியல் பிரச்சனைகள் குறித்து, பல்வேறு ஐக்கியநாடுகள் மற்றும் சர்வதேச கூட்டங்களில் சந்தித்த செயல்வீரர்கள் ஆராய்ந்தனர். இந்த முக்கியமான, பொதுவான அக்கறைக்குரிய தளங்களில் தம் நிலைபாடுகள் ஒரேமாதிரியாக இருக்கக் கண்டு தென் ஆசியாவிலிருந்து வந்திருந்த பேராளர்கள் வியப்படைந்தார்கள்.

உதாரணமாக, பெண்களுக்கு எதிரான வன்முறை என்பது, அனைத்தும் தழுவிய சட்டமாக்கம் மூலமும் பெண்களுக்கு பாதுகாப்பளிப்பதன்மூலமும் இரு அரசாங்கங்களும் கவனிக்கத் தேவையான ஒரு பகிரப்பட்ட பிரச்சனையாகும். மேலும் வங்காளதேசத்திலிருந்துகூட இந்தியா வழியாக பெண்கள் கடத்தப்பட்டு வளைகுடா நாடுகளில் விற்கப்படும் சதை வியாபாரத்துக்கு முடிவுகட்ட பிரதேச அளவிலான தீர்வு தேவைப்படுகிறது. அவ்வாறே எல்லையின் இரு பக்கங்களிலும் ஒத்த இடஅமைப்பு இருப்பதால் ஒத்த சூழலியல் பிரச்சனைகள் இருப்பது தெரியவருகிறது. இதற்கான தீர்வுகளை கூடி வகுத்து பகிர்ந்து கொள்ளமுடியும். அன்றைய நாள் வேலை முடிந்தபின் நடக்கும் தனிப்பட்ட உரையாடல்களின்போது, இந்திய பாகிஸ்தானிய பங்கேற்பாளர்கள் இருசாரருமே, தாம் ஒருவர் மற்றவரின் நாட்டுக்குப் போய்வர அதிக வாய்ப்புகள் இல்லை என்பதை வருத்தத்துடன் அடிக்கடி குறிப்பிட்டார்கள். எந்த பகிரப்பட்ட பிரச்சனைகளையும்

தீர்க்க அவர்கள் ஒன்றுசேர்ந்து வேலைசெய்வதை, இணக்கமற்ற அரசியல் தடுக்கிறது என்பதையும் தெரியப்படுத்தினார்கள். நட்புகள் உருவாக்கப்பட்டன. மாறுதலுக்கான கருத்துகள் பரிமாறிக்கொள்ளப்பட்டன. மாறாநிலை மாதிரிகள் தவிர்க்கப்பட்டன.

இந்த ஆரம்ப தொடர்புகள், 1994இல் ஒரு முறையான இந்திய - பாக். குடிமக்கள் உரையாடல் உருப்பெற வழியமைத்தன. செயல்வீரர்கள், அறிவுஜீவிகள், அக்கறையுள்ள குடிமக்கள் ஆகியோர் 200 பேர் சேர்ந்து சமாதானம் மற்றும் சனநாயகத்துக்கான இந்திய - பாகிஸ்தானிய மக்கள் பேரவையாக அமைகிறார்கள். இவர்களின் ஆண்டுக்கூட்டத்தில் யார் வேண்டுமானாலும் கலந்து கொள்ளலாம். கூட்டம் ஒவ்வொரு ஆண்டும் ஒவ்வொரு நாட்டில் என மாறி மாறிக் கூடுகிறது. இயல்பான உறவு நிலைகளுக்கு திரும்பமுடியாமல் எங்கள் நாடுகளை வைத்திருக்கும் எல்லா பிரச்சனைகளையும் அது விவாதிக்கிறது.

சமீபத்தில் பேரவை வெளியிட்ட அறிக்கை ஒன்று பின்வருமாறு சொன்னது: "இந்த அணுகுண்டு வெடிப்புகள் துணைக்கண்ட மக்களின் நம்பிக்கையை குரூரமான முறையில் தகர்த்துள்ளன. எல்லாம் வல்ல 'தேசியப் பாதுகாப்பின்' பலிபீடத்தில் சாமானிய மக்களின் அடிப்படைத் தேவைகள் பலி யிடப்பட்டிருக்கின்றன." மேலுமான சோதனைகளால் பழிக்குப்பழி வாங்கவேண்டாம் என பாகிஸ்தானிடம் அவர்கள் கோரியது ஏற்கப்படவில்லை.

கண்டனத்தில் வேறு குழுக்களும் சேர்ந்தன. அணுஆயுதப் போர்த் தடுப்புக்கான சர்வதேச மருத்துவர்கள் அமைப்பின் முன்னாள் பிரதேசத் தலைவர் டாக்டர் அரூண் அகமத் கூறினார் (அந்த அமைப்பு, கெடுபிடிப் போரை நிறுத்த அது ஆற்றிய பணிக்காக 1985இல் நோபல் சமாதானப் பரிசைப் பெற்றது): "உலக முழுவதிலும் நீண்டகால எதிரிகள் தம் வேறுபாடுகளை திருத்தி அமைத்து ஒருவருடன் ஒருவர் ஒத்துழைத்துவரும் ஒரு கட்டத்தில் இந்தியா இந்த சோதனைகளை நடத்தி இருக்கிறது."

முன் ஒருபோதும் இல்லாத அளவுக்கு தெற்காசியாவில் 1990களில் குடிமக்களுக்கிடையிலான பரஸ்பர ஒத்துழைப்பு

காணப்பட்டது மட்டுமல்ல, முதல்முறையாக, அதிகார சார்பற்ற ராஜதந்திர பேச்சுவார்த்தைக்கான வாயில்களும் உதித்தெழுந்தன. 1991இல் ஐக்கியநாடுகள் தகவல் சேவையானது இந்தியாவிலும் பாகிஸ்தானிலும் இருந்த ஓய்வுபெற்ற அதிகாரிகளையும் கொள்கை வகுப்போரையும் நீம்ரானாவில் கலந்துரையாட கொண்டுவந்தது. இரண்டு அரசாங்கங்களுக்கிடையிலும் உறுதியான நம்பிக்கையைக் கட்டுவது எவ்வாறு என்பதைப்பற்றிய மனம்திறந்த வாதவிவாதங்கள் ஆறுமாதங்களுக்கு ஒருதடவையாக கடந்த ஆறு ஆண்டுகளாக நடத்தப்பட்டு வருகிறது. சீனப் பங்கேற்பாளர்களையும் ஈடுபடுத்தும் அதிகாரசார்பற்ற பேச்சுவார்த்தையாகிய ஷாங்காய் முன்முயற்சி என்பதும், இளம் பத்திரிகையாளர்களையும் வருங்கால கொள்கை வகுப்போரையும் உரையாடலில் ஈடுபடுத்தும் 'ஆயுதக் கட்டுப்பாட்டுக்கான தெற்காசிய கோடை பள்ளி' என்பதும் டபிள்யு. ஆல்ட்டன் ஜோன்ஸ் நிறுவனத்தின் முன்முயற்சியால் கடந்த 4 ஆண்டுகளில் தொடர்ந்து முன்செல்லும் தடம் - II முயற்சிகளாகும். வாஷிங்டனைச் சேர்ந்த ஹென்றி ஜே. ஸ்டீம்சன் நிறுவனத்தின் ஒரு மதிப்பீட்டின்படி, அதிகாரச்சார்பற்ற குடிமக்கள் உரையாடல் வாயில்களின் மொத்த எண்ணிக்கை 40 ஆகும்.

படிப்படியானதும் கடும்குமுயற்சி தேவைப்படுவதுமான இவ்விதமான இன்னும் அதிக வேலைகள், ஒரு அரசியல் சமரசத்தைக் கட்டுவதற்கான அடித்தளங்களை அமைக்கும் வேலை, இப்போது பாதிக்கப்படும். பிரதேச அளவில் அணுஆயுதப் பிரச்சனையை தீர்க்கமுயலும் - ஆயுதப் பெருக்கத்தை முன் தள்ளிவிட்டிருக்கும் உலக சமநிலை சக்திகளை கண்டுபேசும் - அதிகார சார்பற்ற ராஜதந்திர முயற்சிகள் முற்றிலுமாக நின்றுபோகலாம். ஆனால் உரையாடல் இல்லாவிட்டால் சமாதானத்துக்கு வேறு மொழி இருக்கமுடியாது.

நம் பிரதேசத்தில் சமாதானத்துக்கான உண்மையான வாய்ப்பு இருக்குமானால் உரையாடலுக்கான வாய்ப்புகளை நாம் தவறவிட்டுவிடக்கூடாது. சமாதானத்தை தம் பணியாக எடுத்து தொடங்கிவிட்டவர்கள், நெருக்கடி ஏற்படும் ஒவ்வொரு சமயத்திலும் தம் அர்ப்பணிப்பை புதுப்பித்துக்கொள்ள வேண்டும். இல்லாவிடில் சுயதிருப்திக்கு விலையாக மனித உயிர்கள் பலியாக நேரும்.

நம்மை எல்லாம் பாடாய்ப்படுத்தும் கேள்விகளுக்கான பதில்களை, பேச்சு வார்த்தைகளின் மூலமாக மட்டுமே நாம் கண்டுபிடிக்கமுடியும். அடுத்த 50 ஆண்டுகளில் நம் தேசங்கள் என்னவாக விரும்புகிறோம்? தற்போதுள்ள இறுக்கங்களே நிரந்தரம் தொடர நாம் விரும்புகிறோமா? அல்லது ஐரோப்பாவைப் போலவே தெற்கு ஆசியாவும்; ராணுவ பலம் எனும் கிட்டப்பார்வையை, சமாதானத்துக்கும் பொருளாதார வளர்ச்சிக்குமான பரஸ்பர நலன்கள் வென்றுமேற்கொள்கிற ஒரு பகுதியாக ஆகும் வாய்ப்பு இருக்கிறதா?

பிற முரண்பாட்டுக் களங்களில் பெண்களும் சமாதானமும் பற்றிய எம் ஆய்வானது, "உலகத்தைச் சுற்றிலுமுள்ள, மிகவும் கட்டுக்கடங்காத சூழ்நிலைமைகளில் சாதாரண பெண்கள் தீர்மானகரமாக பங்காற்ற முடியும்" என்பதை வெளிப்படுத்தியுள்ளது. உதாரணமாக, மத்தியக் கிழக்கில் 5000க்கும் மேற்பட்ட பாலஸ்தீனிய மற்றும் இஸ்ரேலியப் பெண்கள் ஒன்றுசேர்ந்து 'யெருசலேம் இணைப்பு' என்னும் பெண்கள் சமாதானக் குழுவின் பகுதியாகி இருக்கிறார்கள். அரசியல் முடக்கநிலையிலிருந்து வெளியேற ஒரு வழிகாணும்படி கத்தோலிக்க மற்றும் புராட்டஸ்டண்ட் பெண்கள், தம் தலைவர்களை வலியுறுத்தியதால்தான், சமீபத்தில் ஏற்பட்ட அயர்லாந்து ஒப்பந்தத்துக்கான பெருமளவிலான அடித்தளவேலை சாத்தியமானது. அவ்வாறே பால்கன் நாடுகள் முன்பு உலகின் அழகிய ஒரு பிரதேசமாக இருந்தது. மோதலால் நிர்மூலமாகி இருக்கிறது. அங்கு செர்பியப் பெண்கள் தம் படைவீரர்கள் போஸ்தீனிய பெண்களைப் பாலியல் பலாத்காரம் செய்ததை - இருதரப்புகளும் போரில் ஈடுபட்டிருக்கையிலேயே - எதிர்த்தார்கள். எனவே, தெற்கு ஆசியாவிலும் சமாதானம் ஒரு யதார்த்தமாக முடியும் என நம்புவது யதார்த்தமற்றதாக இருக்காது - இரு தரப்பு சாமானிய மக்களும் அதைத் தீவிரமாக விரும்பினால்.

ஆதாரம்: த-இந்து, ஜூன் 6, 1998

நாகசாகியிலிருந்து கடிதம்: அன்புள்ள பாகிஸ்தானிகளுக்கு (இந்தியர்களுக்கும் பொருந்தும்)

மரிகோ கிதானோ

பாகிஸ்தானின் அணுகுண்டு சோதனைகளைக் கொண்டாடும் இந்த வெற்றிக்களிப்பான முகங்களைப் பார்க்கும்போது எனக்கு அடிவயிற்றிலிருந்த குமட்டல் ஏற்படுகிறது. இவை வெட்கங்கெட்ட அறியாமை நிறைந்த முகங்கள். அணு ஆயுதங்களில் உறைந்திருக்கும் தீமையை நேரில் காண்பது இருக்கட்டும்; அது குறித்து ஒருபோதும் சிந்தித்தும் இருக்காத முகங்கள் இவை. நான் அதை நேரில் பார்த்தவள். நாகசாகியில் உயிர்தப்பிய ஒருவரின் பேத்தி நான். என் உருக்குலைந்த பாதங்களில் அந்த உயிருள்ள நரகத்தின் வடுக்களைத் தாங்கியிருக்கிறேன். ஒரு கண்ணில் பார்வை இல்லை. இடதுகை சலனமற்று என் பக்கவாட்டில் சும்மா தொங்கிக் கொண்டிருக்கிறது. என் அம்மாவும் கடுமையான உடல் சிதைவுகளுக்கு உள்ளானாள். அதை என் பாட்டியிடமிருந்து அவள் பிறவிரீதியாகப் பெற்றுக்கொண்டிருக்கிறாள். இதற்கெல்லாம் காரணம் இன்றைக்கு பாகிஸ்தானும் இந்தியாவும் பேரார்வமாகக் கொண்டாடிக்கொண்டிருக்கும் அணுசக்தியின் மகிமைதான்.

மரிகோ கிதானோ: ஓசாகா பல்கலைக் கழகத்தில் இருந்து மத ஆய்வுகளுக்காக முனைவர் பட்டம் பெற்றவர். பாகிஸ்தான் அணுசோதனைகளை நடத்திய சமயத்தில் அவர் தனிப்பட்ட முறையில் வாகுருக்குப் போயிருந்தார்.

அணுஆயுதங்களை வெடிக்கச் செய்வது பாதுகாப்பை வழங்குகிறது என்று, மனநலம் உடைய எந்த மனிதரும் எப்படி நம்ப முடிகிறது? வெடிக்க இருக்கும் ஒரு காலகுண்டின் மீது உட்கார்ந்திருப்பது ஒரு பாதுகாப்பான இருப்பா? (இதற்கு செர்னோபிள் மக்களிடம் பதில் இருக்கிறது). அணுஆயுதப் போரின் விளிம்பில் உட்கார்ந்துகொண்டிருப்பது பாதுகாப்பான நிலைமையா? நான் அப்படி நினைக்கவில்லை. தம் வாழ்க்கைகளை ஒரு கிறுக்குப்பிடித்த சர்வாதிகாரி 10 ஆண்டுகள் ஆளும்படி விட்டுவிட்டு பின்னும் இப்படி நடந்திருப்பது, பாகிஸ்தானியர் செய்திருக்கிறவற்றிலேயே நிச்சயமாக மிகவும் வருத்தப்பட வேண்டிய விஷயமாகும். இனி உறுதியாக அதற்கு அபரிமித விலை செலுத்த வேண்டி இருக்கும். கேவலம் ஒரு கவளம் சோற்றுக்காக தெருவில் பிச்சையெடுக்கும் குழந்தைகளைப் பார்க்கிறேன். ஊட்டமற்ற தம் பிள்ளைகளை சுமந்தபடி பெண்கள் பிச்சைக்காக கெஞ்சுவதையும், தெருவோர சாக்கடைகளில் முதியவர்கள் செத்துக்கொண்டிருப்பதையும் பார்க்கிறேன்.

அவர்கள் தொடர்ந்து செத்துக்கொண்டுதான் இருப்பார்கள். ஏனெனில் அவர்களின் வேண்டுகளுக்கு செவிசாய்ப்பதற்கும் அவர்களின் தேவைகளுக்கு முகம்கொடுப்பதற்கும் பதிலாக, பாகிஸ்தான் அரசாங்கம் இப்போது அவர்களுடைய தேவைகளின் இன்னும் கீழ்மட்டத்துக்கு (அந்த இடத்தில் இருந்து தொடங்கவும் அவர்கள் இருந்தால்) அவர்களைத் தள்ளிவிட்டிருக்கிறது. அதற்கு மாறாக இப்போது அவர்கள் இந்தியாவை விஞ்சிவிடும் முற்றிலும் கேலிக்கூத்தான ஆட்டத்தில் சுயநலத்துக்காகவும் வீண்பெருமைக்காகவும் இன்னும் அதிக தேசிய நிதிகளை வாரி இறைப்பார்கள். பட்டினி கிடக்கும் குழந்தையின் தட்டில் அணுகுண்டுகள் சோறு போடாது.

மத படிப்புகளில் முனைவர் பட்டம் பெறுவதற்காக நான் இஸ்லாமைப் பற்றிப் படித்தேன். மனிதப் பிறவிகளே மிக மேலான பிறவிகள் என (அதில்) படித்தேன். இனியும் அதை நம்பமுடியாதென அஞ்சுகிறேன். பூமியில் உள்ள எல்லா உயிரினங்களிலும் மனிதர்களே ஒருபோதும் வளர்ச்சி பெறாதவர்களாக இருக்கிறார்கள். நாம் காட்டுமிராண்டிகளாக பிறந்தோம்; எத்தனை நாகரிகப் போர்வைகளுக்குள் நம்மை நாம் மறைத்துக்கொண்டாலும் நாம் அப்படியே

மரிகோ கிதானோ

இருப்போம்.

நம் சொந்த இனத்தையே கொல்வதற்காக சுற்றிவளைத்த மறைமுக வழிகளை மேலும்மேலும் தொடர்ச்சியாக உருவமைத்துவரும் ஒரே உயிர் இனம் பூமியில் நாம்தான். பூண்டோடு அழிக்கும் ஆயுதங்களை எவ்வளவு அதிகம் நம்மால் கொண்டுவர முடிகிறதோ அந்த அளவுக்கு அதிக திமிர் உள்ளவர்களாகிறோம். நம்மைக்குறித்து உயர்வாக நாம் உணரமுடிவதற்கு நாம் வைத்திருக்கும் ஒரே வழி, மக்களைக் கொல்லுவதுதான்.

மேலும், மறதி நமக்கு எவ்வளவு எளிதாக, வசதியாக இருக்கிறது. ஆதியில் இருந்தே நாம்செய்த தவறுகளையே திரும்பதிரும்ப செய்துவருகிறோம். ஒவ்வொரு தலைமுறையும் தன் முன்னோரின் தவறுகளை வசதியாக மறந்துவிடுகிறது. நாஜிகளின் கைகளில் மிக மோசமான அநாகரிகக் கொடுமைகளை சந்தித்த பூத தேசம் இப்போது நேர்எதிராக மாறி அதையே பாலஸ்தீனியர்களுக்கு செய்கிறது. பொஸ்னியாவிலும் அதே. சமீபமாக பாகிஸ்தானில் கிறித்தவ சிறுபான்மையர் நடத்தப்படும் விதத்தையும் நாம் மறந்துவிடக்கூடாது. இரோசிமாவையும் என் சொந்த ஊரான நாகசாசியையும் நரகம் தாக்கியது. இருந்தும் இன்னும் உலகம் குருட்டுத்தனமாக அணுஆயுதப்போட்டியில் போகிறது. ஒரு மனிதன் இன்னொரு மனிதனின் மீது மிக மோசமான அட்டூழியங்களை ஏவுகிறான் என்றால் அதற்கான எளிமையான காரணம், அதே கேடு ஒருபோதும் தனக்கு நேராது என அவன் நினைத்துக்கொள்வதால் தான். ஜப்பான் அணுஆயுதப் போட்டியில் நுழையாதது ஏன் என நினைக்கிறீர்கள்? ஏனென்றால் எம் தாயகத்திலேயே அணுஆற்றலின் பயங்கரத்தை நாங்கள் அனுபவித்தோம்; எம் அன்புக்குரியவர்கள் எம் கண்முன்னாலேயே கருகுவதைக் கண்டோம்; எம் வீடுகள் மணல்கோட்டைகளைப் போல் சரிந்துவிழுந்தன. இரோசிமாவிலும் நாகசாகியிலும் இன்றுவரைக்கும் சிசுக்கள் தாம் செய்யாத தப்புக்காக உடல்குறைகளுடன் பிறப்பதையும், பிறந்த குழந்தையின் கண்கள் பார்வையின்றி இருப்பதையும் இந்தியாவோ பாகிஸ்தானோ இன்னும் கண்டதில்லை. ஆனால் அதைத்தான் இங்குள்ள மக்கள் கொண்டாடுகிறார்கள். எந்த பாகிஸ்தானிய தாயும் தனக்கு பிறந்த குழந்தையை திரும்பிப் பார்த்து அதன் கண்கள் இருக்கவேண்டிய

இடத்தில் உணர்ச்சியற்ற, வெறுமையான, இரண்டு நீல குழிகள் இருக்கக் காணும் நாள் வரக்கூடாது என வேண்டுகிறேன். பாகிஸ்தானிலேயே மிகவும் செல்வாக்குள்ள பத்திரிகையாளரான உங்களிடம் நாள் கெஞ்சிக் கேட்கிறேன்: வருங்காலத்தில் அணுகட்டுப்பாடும் சமாதானமும்-நிலவ- - அதற்கு என்னால் உழைக்கமுடியும் - இதன் படிகளை, இந்த மிகவும் நேர்மையான வேண்டுகலை -இல்லை, வன்மையான கோரிக்கையை - எங்கெல்லாம் யாருக்கெல்லாம் அனுப்பினால் ஒரு வேறுபாடு - மிகச் சின்ன வேறுபாடாயினும் - விளையும் என நீங்கள் நம்புகிறீர்களோ அங்கெல்லாம் தயைசெய்து அனுப்புங்கள். என்னால் அவ்வளவு பரவலாக போக முடியாது. எனவேதான் உங்களுக்கு அனுப்புகிறேன். நீங்கள் ஒரு மாற்றத்தை தோற்றுவிக்க முடியும்.

ஆல்பர்ட் ஜன்ஸ்டன் தன் கல்லறைக்குள் நெளிந்து கொண்டிருக்க வேண்டும்.

ஜப்பானியில் இருந்து ஆங்கிலத்தில்: எரும் ரகுமான்

இந்தியாவுக்கு களங்கம் இந்தியருக்கு கேவலம் பிரஃபுல் பித்வாய்

1998 மே 11ஆம் நாளானது இந்தியாவின் வரலாற்றின் காரிருள்படிந்த நாள்களில் ஒன்றாக - 1992 திசம்பர் 6ஆம் நாளோடு ஒப்பிடத்தக்கதாகி - கொள்ளப்படும். அன்றுதான், பேரழிவு பயக்கும், பூண்டோடு அழிக்கும் ஆயுதங்களை (WMDகளை) வளர்த்து மேம்படுத்தும் நோக்கத்துடனேயே 3 அணுவெடிப்புச் சோதனைகள் நடத்தப்பட்டன. அவை இந்த மண்ணை மாசுபடுத்தி இதன் மக்கள் அனைவரையும் சிறுமைப்படுத்தி உள்ளன. சோதனைகளில் ஒன்று அணுக்கரு வெப்ப ஆயுதம் சம்பந்தப்பட்டது. அதன் அளவு 10 லட்சம் டன் கணக்கில் இருக்க முடியும். அல்லது அதன் வீச்சு 100 இரோசிமாக்களுக்கு சமமானது எனலாம். அணுஆயுத அரசுகள் (NWSகள்) என பிரகடனப்படுத்தப்பட்டுள்ள ஐந்து நாடுகள் போயுள்ள இகழ்ச்சிக்குரிய இந்தப் பாதையில் புதுதில்லியும் தன்னை அழுத்தமாக ஈடுபடுத்தி உள்ளது. அதன்மூலம் மிருக பலத்துடனும் மேலாதிக்க வெறியுடனும் கூடப்பிறந்த அதீதமான மாந்த வெறுப்புநிலையை விரும்பித் தேர்ந்து கொண்டுள்ளது. மே 13 அன்று அது நடத்திய கூடுதலான 2 சோதனைகள்மூலம் அணுஆயுத சாதனங்களைப் பரவலாக்கும் திசையில் அது இழுத்துக் கொண்டு போகிறது. இது, உண்மையாகவே கேட்டினை அதிகப்படுத்தி உள்ளது.

சோதனைகள் நடத்துவது என பா.ஜ.க.வின் தலைமையிலான கூட்டணி முடிவு செய்தது போர்த்தந்திர ரீதியில் அறிவற்றதாகும்.

பிரஃபுல் பித்வாய்: ஃபிரண்ட்லைன் சிறப்புக் கட்டுரையாளர்

அரசியல் ரீதியில் அறுவெறுப்பானதாகும். ஒழுக்கரீதியில் அத்துமீறலாகும். 50 ஆண்டுகளாக புதுதில்லி சாற்றிவந்த அணுஆயுதக் கொள்கையில் இருந்து வன்மையாக, தெட்டத் தெளிவாக முறித்துக் கொள்வதையே அது குறித்துக் காட்டுகிறது. அந்த கொள்கையோடு தொடர்பறாத ஒரு இழையாவது இருந்தது என்றால் அது 'அணு ஆயுதங்கள் சட்டபூர்வமானவை; எந்த அரசின் பாதுகாப்புக்கும் அவை இன்றியமையாதவை' என்னும் அணுகு முறையை வன்மையாக நிராகரித்தது ஆகும். அந்த இழையையும் ஒரே வீச்சில் - எந்த காரணமோ விளக்கமோ இல்லாமல் - பொறுப்பற்ற முறையில் அறுத்தெறிந்திருக்கிறது இந்த ஆறு வாரமே வயசான கூட்டணி ஆட்சி.

பொக்ரான் சோதனைகளில் போர்த்தந்திர - ராணுவ நியாயப்பாடு எதுவுமே இல்லை. இந்தியாவின் ராணுவ நிலைபாட்டில் ஏற்பட்டுள்ள இந்த அடிப்படையான மாறுதலை நியாயப்படுத்த முடிகிற எந்த பாதகமான மாறுதலும் சமீப ஆண்டுகளில் இந்தியாவின் பாதுகாப்புச் சூழலில் தென்பட்டிருக்கவில்லை. சொல்லப்போனால், காஷ்மீரின் ஆஸாதி இயக்கத்தை ஒடுக்கி, வங்காள தேசம், பூர்வங்கா ஆகியவற்றுடனும். மிக முக்கியமாக சீனத்துடனும் ஆன உறவுகளில் முன்னேற்றம் கண்டுள்ள நிலையில்; இந்த தசாப்தத்தின் தொடக்கத்தில் இருந்ததைவிடவும் இன்றைக்கு இந்தியா ராணுவ ரீதியில் அதிகப் பாதுகாப்பாகத்தான் உள்ளது. சோதனைகளுக்கும் காரணமாக சீன - பாகிஸ்தான அணுஆயுத ஒத்துழைப்பைக் கூறுவது அயோக்கியத்தனமாகும். இது தன்னிச்சையாகவும் பெரிதும் போர்த்தந்திர ரீதியற்றதாகவுமே நடந்துள்ளது. அல்லது இப்படி நடப்பது புதியதும் அல்ல. ருசியாவிடம் இந்தியா நவீன போர் விமானங்களை வாங்கி இருப்பதாலும் இரண்டு ருசிய அணு உலைகளை இறக்குமதி செய்ய விரும்புவதாலும் அதை ருசிய சார்பு நாடு என முத்திரை குத்துவது எப்படியோ அப்படியே சீன பாகிஸ்தான அணுஆயுத 'ஒப்பந்தம்' / 'ராணுவ கூட்டு' எனப் பேசுவதும் அபத்தமாகும். இருந்தாலும் மே 11 இல் பில் கிளிண்டனுக்கு அ.பி. வாஜ்பேயி அனுப்பியுள்ள கடிதத்தில் அதைத்தான் செய்துள்ளார். அந்த கடிதம் முற்றிலும் சீனா மற்றும் பாகிஸ்தானிடம் இருந்து வரக்கூடும் 'அச்சுறுத்தலின்' மீதே முழு

கவனம் குவிக்கிறது. மாறாக உலக அளவிலான ஏற்றத்தாழ்வான அணுஆயுத நிலவரத்தையோ அல்லது CTBT, NPT விரிவாக்கத்தையோ மறந்தும் குறிப்பிடவில்லை. (ஆனால் இந்த காரணங்களைத்தான் அவரது ஆதரவாளர்கள் குறிப்பிட்டு வருகிறார்கள்).

இதுவரை சீனம் இந்தியாவை ஒரு அணுஆயுத எதிரியாக நடத்தவில்லை. உண்மையில் தீபகற்ப இந்தியாவை குறிவைத்து தாக்கும் டாங்ஃபெங்-25 ஏவுகணையை உருவாக்கும் திட்டத்தை சமீபத்தில் அது தொடராமல் நிறுத்தியது. அமெரிக்கா உள்ளிட்ட வேறெந்த வல்லரசும் உலகுக்கு அபாயம் விளைவிக்கும் நிரந்தர சாத்தியக்கூறு இருக்கிற அதே அளவில்தான், சீனாவும் ஒரு அச்சுறுத்தலாக இருக்கிறது. உண்மை என்னவென்றால் 'சீன அச்சுறுத்தலை' கிளப்புக்கிறவர்களில் பெரும்பாலோர் அமெரிக்க மேலாதிக்கத்தை வசதியாக மறந்து விடுகிறவர்கள். உண்மையில் அமெரிக்க பலத்தின் மகா அச்சுறுத்தலான தன்மையைக் கண்டும் கூட வாசிந்துடனான கூட்டு 'பேரத்தில்' பல்லை இளிக்கிறார்கள். அவர்களின் தர்க்கத்திலேயே ஒரு மோசமான ஓட்டை இருப்பதையும் வாசிங் டாண்டம் அவர்களுக்குள்ள கோழைத்தனமான அணுகுமுறையையுமே இது அம்பலப்படுத்துகிறது.

அப்படியே ஒரு உண்மையான அணுஆயுத அச்சுறுத்தலையே இந்தியா சந்தித்தாலும் அதை எதிர்கொள்ள அணுஆயுதங்கள் அல்ல வழி என புதுதில்லியே நீண்டகாலமாக - சரியாகவே - நிலை எடுத்து வந்துள்ளது. தற்காப்புக்கு உதவும் ஆயுதங்கள் அல்ல அவை; அல்லது அவை நல்லவையோ நம்பகமானவையோ அணுஆயுத தாக்குதலைத் தடுத்து நிறுத்த வல்லவையோ அல்ல. அணுஆயுதத் தாக்குதலை தடுத்து நிறுத்துவது என்னும் பார்வையே ஆபத்து நிரம்பியது ஆகும். அதை எப்போதுமே இந்தியா "அறுவெறுப்பானது" என்றே அழைத்து வந்துள்ளது. தடுத்து நிறுத்துவது என்பது ஆயுதப் போட்டியுடன் கட்டுண்டதாகும். அதன் இயல்பிலேயே தடுப்பு என்பது சீரழிக்கும், நிலையற்றத் தன்மை கொண்டதாகும். எதிராளியை தடுக்க, அவன்மீது ஏற்படுத்த முடியக்கூடிய நிஜமான சேதத்தின் அளவை நீங்கள் உயர்த்திக் கொண்டே போகவேண்டும். 'நியாயமாகவே' அவனும் தன் பங்குக்கு அவனுடைய எதிர் அச்சுறுத்தலின் அளவை

உயர்த்துவான். இதற்கு ஒரே பதிலடி, நீங்களும் உங்கள் தயார் நிலையை மேலும் உயர்த்திச் செல்வதே. இதே கதைதான் கெடுபிடிப்போரின்போது நடந்தது. அப்போது அணுஆயுத அரசுகள் (NWSகள்) முழு உலகையும் 50 தடவை முழுமையாக அழிக்கும் பேரளவான ஆயுதங்களை குவித்து வைத்தார்கள்.

அதுதான் சமீபகாலம் வரை இந்தியா விவேகத்துடன் புரிந்து வைத்திருந்த ஒரு மாபெரும் பாடம் ஆகும். ஆனால் அதை பா.ஜ.க. தலைமையிலான கூட்டணியானது அழித்துவிட முடிவுசெய்தது. அநீதியான போர்களில் (எ.கா. : வியத்நாம்) ஏற்பட்ட தோல்வியை / தலைக்குனிவை அணு ஆயுதங்களால் தவிர்க்க முடியவில்லை என்பதையும், சின்னஞ்சிறு அரசுகள் கண்ணியமாக வாழ்வதை, அத்தகைய ஆயுதங்கள் இன்மை தடுக்கவில்லை என்பதையும் நாம் மறந்துவிட வேண்டும் என்கிறார்கள். தேசிய 'பெருமிதம்' 'சுயகவுரவம்', சர்வதேச உயர் ஆதிக்கக் குழுவில் ஒரு இடம் என்கிற பெயர்களில், அணுஆயுத மயப்படுத்தலுக்கு ஆதரவான பிற போலி வாதங்களையும் நம்முன் கடைவிரிக்கிறார்கள். ஆனால் பூண்டோடு அழிக்கும் ஆயுதங்களைத்தான் நம் சுயகவுரவம் ஒட்டுமொத்தமாக சார்ந்துள்ளது என்று சொல்லப்படுவதே நம்மை கேவலப்படுத்துவதாகத்தான் உள்ளது. உலகின் பெரும்பகுதியான 186 தேசங்கள் நம்பாத உயர்தனிச் சலுகையுள்ள அணுஆயுதக் குழுவுக்குள் அடித்துப் பிடித்து நுழைவதுதான் நம் தேசிய நலன்களை முன்னிறுத்துவதற்கு ஆகச் சிறந்த வழியாக எப்படி இருக்க முடியும்?

இன்னொரு பிழையான வாதம் என்னவென்றால், அதிகாரத்தை வாங்க ஒரு மதிப்பு மிக்க நாணயமாகவும் உயர்தகுதிக்குப் போக ஒரு கடவுச் சீட்டாகவும் அணுஆயுதங்கள் உள்ளன என்கிறார்கள். ஆனால் அதிகபட்சமாக சொன்னால், அணு ஆயுதங்கள் ஒரு மதிப்பிழந்த நாணயம்தான். அவை வழங்கும் அதிகாரம்/ஆற்றல் நிஜமானதும் அல்ல. வியத்நாமில் அமெரிக்கா தோற்றதைப் பாருங்கள். அதே நாட்டிடம் 1979இல் சீனா மூக்குடைப்பட்டதைப் பாருங்கள். ஆப்கானிஸ்தானிடம் அடிவாங்கி சோவியத் ஒன்றியம் கேவலமாகி தோற்றுப் பின்வாங்கியதைப் பாருங்கள். பலம்மிக்க சோவியத் ஒன்றியத்திடம் பயம் விளைக்கும் அணுஆயுத படைக்கலத் தொகுதி

இருந்தும் கூட தன் சொந்த உயிர்தரிப்பையே அதனால் உறுதிப்படுத்திக் கொள்ள முடியவில்லை என்பதே உண்மை. அவ்வாறே அணுஆயுத பலம் கொண்ட பிரிட்டன், படிப்படியாக தான் ஒரு இரண்டாம்தர சக்தியாக ஓரம் கட்டப்படுவதற்கு எதிராக ஒன்றும் செய்ய முடியவில்லை என்பதும் நடப்பு.

வெளிப்படையான அணுஆயுத மயமாக்கத்துக்கு ஆதரவான இத்தகைய பகுத்தறிவற்ற வாதங்களை இந்தியா முன்வைப்பது எதற்கென்றால், அணுகுண்டு சோதனைக்கு எதிராக உருவாகி உள்ள வரவேற்கக்கூடிய அரசியல் நெறியை; பெருமளவான ஆயுதப் பரிவாரத்தை உள்ளடக்கிய 5 சோதனைகளையும் நடத்தியதன் மூலம் தான் மீறிவிட்டதை மறைப்பதற்கே ஆகும். அணுகுண்டு சோதனைகள் குறித்து உலக நாடுகள் ஆழ்ந்த வெறுப்பை வெளிப்படுத்தி உள்ளன. அணுசோதனைகள் மிகவும் மக்கள் விரோதமானவை. கெடுபிடிப் போருக்குப்பின் அணுஆயுதக் கட்டுப்பாட்டுக்கு சாதகமாக உலக அளவில் வளர்ந்து வந்த ஆரோக்கியமான போக்கில், சோதனைகளை நடத்தியதன் மூலம் குலைவு ஏற்படுத்த இந்தியா முயன்றுள்ளது. ஒரு ரேலான நெறியின் அடிப்படையில் இது செய்யப்பட வில்லை. முற்றிலும் முரட்டுத்தனமான சாணக்கியத்தனமான அதிகார வெறியின் அடிப்படையிலேவே இது செய்யப்பட்டது. மேற்சொன்ன ஆரோக்கியமான போக்கானது பலவீனமாக - நிச்சயமற்றதாக - சீரற்றதாக - திசைமாறிவிடக் கூடியதாகத்தான் உள்ளது. ஆனாலும் அது புதியது, யதார்த்தமானது, முக்கியமானது. அதனால் அணுஆயுதம் தரிக்கத் திறனுள்ள 3 அரசுகள் (தென்ஆப்பிரிக்கா, அர்ஜென்டைனா, பிரேசில்) அவற்றைத் துறக்க விருப்பம் தெரிவித்தன. இன்னும் 3 நாடுகள் (உக்ரேன், பெலாரஸ், கசக்கிஸ்தான்) தாமே முன்வந்து ஆயுத நீக்கம் செய்தன. 20,000 அணு ஆயுதங்களுக்குமேல் செயல்நீக்கம்/தயார்நீக்கம் செய்யப்பட்டன.

அணு ஆயுதங்களுக்கு எதிராக ஒரு புதிய அற - அரசியல் நியதி பரிணமித்திருக்கிறது. அணு ஆயுதப் பரவல் தடை உடன்படிக்கை (NPT) முதலான உடன்படிக்கைகளுக்கு உட்பட்டு தம் ஆயுதக் குறைப்புக் கட்டுப்பாடுகளுக்கு ஏற்ப நடக்க வேண்டிய அதிகமதிக நிர்ப்பந்தம் அணுஆயுத அரசுகளுக்கு ஏற்பட்டிருந்தது.

உதாரணமாக, அணு ஆயுதங்களுக்கு எதிரான அபிப்பிராயம் எண்ணற்ற அமைப்புகளில் வளர்ந்து கொண்டிருந்தது. எடுத்துக்காட்டாக, சர்வதேச நீதிமன்ற முதல் ஆயுத வலிமை குறைப்பு மாநாடு வரை; காண்ஃபெரா ஆணையம் முதல் 61 தளபதிகளின் (அமெரிக்க போர்த்தந்திர தலைமைத் தளபதி லீப்ட்லரும் இவர்களின் அடக்கம்) 1996 டிசம்பர் அறிக்கை வரை கூறலாம். NPTயின் நிச்சயமற்ற - ஆனால் நிபந்தனையற்றதெனக்கூறமுடியாத - விரிவாக்கம் ஒருபுறம் இருந்தும் கூட இன்றுவரை இதுதான் நிலைமை.

கடந்த 3 ஆண்டுகளாக இந்தியா பையப்பைய இதற்கு எதிர்த்திசையில் இயங்கலாயிற்று. அணுஆயுதக் கட்டுப்பாடு பற்றிய எல்லா முன்மொழிவுகளையும் எதிர்த்தவாறிருந்தது. அவ்வாறு நடந்து கொள்வதற்கு சில காரணங்களை அது மேற்கோள் காட்டியது. (உதாரணமாக, CTBT வெறும் "சொல் விளையாட்டு" NWSகளின் மேலாதிக்கத்தை நீட்டிப்பதற்கான- "சதித்திட்டம்"). வருந்தத்தக்க உண்மை என்னவென்றால், அந்த காரணங்கள், அணுஆயுதம் சம்பந்தமாக முடிவெடுக்காத தன்மையை செதுக்கி எறிவதற்காக அரசாங்கத்துக்கு உள்ளும் புறமும் இருக்கும் வலுவான அணுஆயுத சார்புக் கும்பல்களால் பயன்படுத்தப்பட்டவையாகும். இதன் விளைவாக அணுஆயுதத் தெரிவு என்பது திறந்த தன்மையதாக - அதேபோது பிரயோகிக்கப்படாமல் இருக்க வேண்டும் என விரும்பிய 'நடுத்தளம்' பிரிவு கணிசமாக சுருங்கியது. இதை பா.ஜ.க. கைப்பற்றியது. உச்சபட்ச மூர்க்கத்துடன் தன் சொந்த பேராசைத் திட்டத்தை பலவந்தமாக முன்னுக்குத் தள்ளியது. 'நடுத்தளத்தினர்' கூடுதல் பிடிப்புடன் நின்றிருந்தால், கொள்கை அடிப்படையில் 'தெரிவை பிரயோகிப்பதில்லை' என்னும் நிலையை அதிக ஆற்றலுடன் பாதுகாத்திருந்தால் மே 11 நிகழ்ந்திராது போயிருக்கலாம்.

இன்று 'நடுத்தளம்' இல்லை. நீங்கள் ஒன்று குண்டுக்கு ஆதரவாக இருக்கவேண்டும் அல்லது எதிராக இருக்கவேண்டும்.

"அணு ஆயுதங்களை ஆதரிக்கும் தெரிவை பயன்படுத்த வேண்டும் என்ற தன் கட்சி அறிக்கையின் நிலைபாட்டை பா.ஜ.க. வாணது ஆளுகைக்கான தேசிய செயல் திட்டத்தில் புகுத்தியது; அணுசக்தி, ஆணையத்தில் மீண்டும் ராஜா ராமண்ணாவை இடம்பெறச் செய்தது; ஜார்ஜ் பெர்னாண்டசின் உதவியுடன் சீனாவுக்கு

எதிராக பகைக்கொடி தூக்குவது முதலான வரிசையான பல ஆயத்த நடவடிக்கைகள் மூலமாக தயக்கமின்றி வினை மேற்கொள்ள பா.ஜ.க.வைத் தூண்டியது எது? இதற்கான காரணங்கள் பெரிதும் உள்நாடு சார்ந்தவையே. சில வழிகளில் பார்த்தால் பொக்ராள் II நடத்தப்பட்டது வெளிநாட்டு அச்சுறுத்தலுக்கு எதிராக என்பதைவிட பா.ஜ.க.வின் சொந்த "நேச" சக்திகளுக்கு எதிராகத்தான் எனலாம். அவர்களின் நெருக்குதல்களை சமாளிப்பதற்கான முற்றிலும் பா.ஜ.க. பாணி அவநம்பிக்கை புத்திதான் மேற்படி ஆபத்தான கையாட்சிக்கே இட்டுச் சென்றது.

தேசியவாதம் மற்றும் சுயகவுரவம் பற்றிய machoஆன, குறுகிய போலித் தேசப்பற்றான, வெறுப்புமண்டிய கருத்துகளை முழக்கியே மலினமான பிரபல்யம் மூலம் வெற்றிபெற பா.ஜ.க. முயன்று வருகிறது. அணுஆயுத ஒப்புமை அல்லது பாபர் மசூதி எதிர்ப்பு மனஅச்சின் மறுபக்கமுமே கூட 'தேசியப் பாதுகாப்பு அரசு' என்னும் அதன் சொந்தக் குறிக்கோளுடன் இணைந்துள்ளது. அறுவெறுக்கத்தக்க இந்த கையாட்சித் தர்க்கத்தைவிட வேறெதுவும் வெடிப்புக்கு குறிக்கப்பட்ட நாளையும் பொழுதையும் விளக்கிவிட முடியாது. பெர்னாண்டசின் சீன எதிர்ப்பு ஆர்ப்பரிப்பு அந்த தர்க்கத்துக்கு பணியாற்றியது. இதே கெட்டுநோக்கான மனஅச்சதான், மடத்தனமான வன்முறையை விளைக்கும் ஆயுதங்களை நியாயப்படுத்த "புத்தர் சிரிக்கிறார்" என்னும் வக்கிரத்தனமான குறியீட்டைப் பயன்படுத்திய முயற்சியின் பின்னாலும் வேலை செய்தது. அந்த முயற்சியால் நவபுத்த தலித்துகள் ஆழமாகப் புண்பட்டுள்ளார்கள்.

இந்த அபத்தத்துக்கெல்லாம் கிரீடம் சூட்டியது போன்றது என்னவென்றால், நம்பிக்கை வாக்கெடுப்பில் மயிரிழையிலேயே உயிர் தப்பிய ஒரு ஆளும் கட்சிக் கூட்டணிக்கு, இவ்வளவு முக்கியமான கொள்கை மாற்றத்தை விளைவிக்க எந்தவிதமான ஜனநாயக உரிமையாற்றலும் அடியோடு கிடையாது என்றாலும் அது தனக்கு வெட்கம் மானம் தேவையில்லை என முடிவுகட்டிக் கொண்டதுதான்.

இது தீவிரமான தார்மீக பிரச்சினைகளை எழுப்புகிறது. அறரீதியாகவும் சரி சட்டரீதியிலும் சரி அணு ஆயுதங்களை நியாயப்படுத்த முடியாது. பெரிய எண்ணிக்கையிலேயே அவை கொல்லும். இரோசிமாவில் மட்டும் 1,40,000 பேர் குரூரத்தனமாக

கொல்லப்பட்டார்கள். அதிர்ச்சி அலைகளாலும் எரிந்து சாம்பலாகியும் நெருப்புப் பயல்களில் சிக்குண்டும் கதிர்வீச்சாலும் மாண்டார்கள். கண்முடித்தனமாக கொல்லப்பட்டார்கள்; போராளிகளா, பொது ஜனங்களை என அவை பிரித்துப் பார்க்கவில்லை. சர்வதேச சட்டத்துக்கு அவை புறம்பானவையாக உள்ளன. அவற்றைப் பிரயோகிப்போம் என்னும் அச்சுறுத்தல் வார்த்தைகூட மனசாட்சிக்கு எதிரானது. போர்க்கால நீதியின் அளவுகோலை மீறியது. அணுஆயுத களங்கமற்ற முந்திய இந்தியா வாதிட்டதுபோல, அவற்றை வைத்திருப்பதே கூட 'மானுடத்துக்கு எதிரான குற்றம்' என பிரகடனப்படுத்தப்பட வேண்டும். இப்போதோ இந்தியாவே இக்குற்றத்தை இழைத்துவிட்டுள்ளது.

இன்னும் ஒரு ஒழுக்கக்கேடு இதில் பொதிந்துள்ளது. அதாவது ராணுவ அணுஆயுத நோக்கங்களுக்காக அறிவியலைத் தவறாகப் பயன்படுத்துதல் என்னும் ஒழுக்கக்கேடு. இது தீவிர பரிசீலனைக்கும் விவாதத்துக்கும் உரியது. அநேக தலைவர்களும் கட்சிகளும், குடியரசர் கே.ஆர். நாராயணன் உள்பட, பொக்ரான் சோதனைகளுக்கு பொறுப்பான அறிவியல் - பொறியியல்காரர்களைப் பாராட்டி இருக்கிறார்கள். கணிப்பொறி பாவனை (Simulation) உள்பட பலவித தொழில்நுட்பங்களில் அவர்கள் தேர்ந்துள்ளது பற்றி மகிழ்ச்சி தெரிவித்திருக்கிறார்கள். பொக்ரான் - II எவ்வாறு, சீனத்துக்கும் ருசியாவுக்கும் பலமைல் முன்னுக்கு இந்தியாவைக் கொண்டு சென்றுள்ளது என்னும் பெருமைப் பீத்தல் வேறு நிறைய நடக்கிறது.

ஆனால், நாம் அந்த விஞ்ஞானிகளை வாழ்த்தக் கூடாது. அறிவியலை விமர்சனக் கண்ணுடன் பார்க்கும்படி அவர்களிடம் வலியுறுத்த வேண்டும். சமுதாய நோக்கிற்கு தொடர்பற்ற வெறும் தொழில்நுட்பத் தொகுப்பாக பாராமல் அந்த நேரத்தில் இருந்து பிரிக்க முடியாததாக பார்க்கும்படி வலியுறுத்த வேண்டும். அதிலும் குறிப்பாக அந்த விஞ்ஞானம் அழிவும் வன்முறையும் பயப்பது என்கிறபோது, இன்னும் குறிப்பாக, அறிவியல் செயல்பாடு பூண்டோடு அழிக்கும் ஆயுதங்களைப் படைக்கும்போது இதை மிகுந்த அக்கறையுடன் கவனிக்கும்படி அவர்களை நாம் வற்புறுத்த வேண்டும். ஆனால் நம் அறவியலார் கூட்டத்தில் நல்லறிவு, கருத்து சுதந்திரம் மற்றும் மனசாட்சியோடு கூடிய குரல்கள் வெகு சிலவே உள்ளன என்பது

வருத்தத்துக்குரியது. நல்லறிவின் எச்சரிக்கைக்கு செவிமடுத்து கட்டுப்படுகிற ஆல்பர்ட் ஐன்ஸ்டீன்கள், வியோ சிலார்டுகள், ராபர்ட் ஓய்பன்ஹைமர்கள் அவர்களிடையே இல்லை. அல்லது குறைந்தபட்சம் மனசாட்சியின் குத்தல்களை ஏற்று, அணு ஆயுதங்கள் இழைக்கும் கொடுமைகள் பற்றிய கோர உண்மைகளை பிரபஞ்ச/மறைஞான உருவகங்களின்★ அளவுக்கும் எழுப்பிக் கூற துணிச்சல் உள்ளவர்கள் அவர்களிடையே இல்லை.

அரசை - சுத்த அதிகாரத்தை - வழிபடுபவர்களும் ராணுவ பலத்தின்முன் மண்டியிடுபவர்களும் நம் விஞ்ஞான சமூகத்தில் ஆதிக்கம் செலுத்துகிறார்கள். சீரிய - ஆழ்ந்த சிந்தனையோடு கூடிய அறவியல். அரசியல் பரிசீலனைகள், அறிவியல் - தொழில் நுட்பத்தின் சமுதாய நோக்கங்கள், அவற்றைத் தவறாக பயன்படுத்துவதற்குள்ள வாய்ப்புகள் ஆகியவற்றால் பெரிதும் இவர்கள் தொடர்படாமலே இருக்கிறார்கள். அறுவைச் சிகிச்சையை, மதிப்புக்குரிய உயிரைக் காக்கவும் பயன்படுத்தலாம். ஒரு தண்டனை என்னும் முறையில் உறுப்புகளைத் துண்டிக்கவும் அதைப் பயன்படுத்த முடியும். அத்தகைய காட்டுமிராண்டித் தனமான தண்டனை முறைக்கு எதிராக அறுவை மருத்துவர்கள் நிலைபாடு மேற்கொள்ள வேண்டும்.

அதுபோலவே பூண்டோடு அழிக்கும் ஆயுதங்களுக்காகவும் (WMDகள்) அதுபோன்ற மனிதத் தன்மையற்ற ஆயுதங்களுக்காகவும் வேலை செய்வதற்கு எதிராக விஞ்ஞானிகள் நிலைபாடு எடுக்கவேண்டும். அறிவியல் - சமூகவியல் உறவுபற்றி விமர்சன பூர்வமாகவும் சமுதாய அக்கறையோடும் விஞ்ஞானிகள் சிந்திக்காத வரை, ராணுவ வாதத்தை தலையில் வைத்துக்கொண்டாடும் குறுகிய போலித்தேசிய வெறி மன அச்சிற்குள் அவர்கள் உறிஞ்சப்படும் ஆபத்து இருக்கவே செய்கிறது. பொக்ரான் IIஐ உருவாக்கியவர்களை அளவு கடந்து புகழுவது என்பது, அறிவியல் - அறவியல் தொடர்பாக சீரிய விவாதத்தை ஊக்குவிக்கும் வழியாகாது.

உலகத்தை அதிர்ச்சிக்குள்ளாக்கி திடுக்கிட வைத்திருக்கிறது இந்தியா. பொக்ரான் சோதனைகள் இந்தியாவுக்கு மரியாதையை

★ உதாரணமாக, ஆயிரம் சூரியப் பிரகாசமான கீதை சொல்வதையும் கிறித்தவ இறையியல் கூறும் திரித்துவம் என்பதையும் கூறலாம்.

அல்ல: கெட்டபெயர். சந்தேகம். மனவருத்தம். வெறுப்பு இவற்றையே சம்பாதித்து தந்துள்ளன. பலசாலி அரசுகளிடம் இருந்து மட்டுமல்ல; சிறிய நாடுகள், அணுகுண்டு செய்ய / அணுகுண்டை எதிர்க்கிற அரசுகளிடம் இருந்தும் இதுதான் கிடைத்துள்ளது. பல சிறிய அரசுகள் ஒருகாலத்தில் இந்தியாவை ஒரு தலைவனைப் போலவும் முன்னுதாரணமான தார்மீக சக்தியாகவும் மதித்தன. இன்றோ அவை இந்தியாவை மேலாதிக்கப் பேராசை கொண்ட அரசாக, நயவஞ்சக, பித்தலாட்ட, பாசாங்கான அரசாகப் பார்க்கின்றன. பெண்டுகளில் உள்ள சில வல்லுறுகளின்- குறிப்பாக தம் மனதுள் ஒரு சீன எதிர்ப்பு நிகழ்ச்சி நிரவை ஊற வைத்துள்ளவற்றின் - மெச்சுதலை இந்தியா பெற்றிருக்கலாம். ஆனால் கண்ணியத்தில் நம்பிக்கை கொண்ட உலகளவிலான சாமானிய மக்களின் மத்தியில் அது தன் உயர்ச்சியை இழந்துவிட்டுள்ளது.

பாஐக.வின் செயல்பாடுகள் அமெரிக்க தடை நடவடிக்கைகளை ஈர்த்துள்ளன. இவை கேள்விக்குரியவை என்பது வெளிப்படை. தன் சொந்த அணு ஆயுதங்களை நீக்கிக்கொள்ள முடிவுசெய்ய வக்கற்ற ஒரு அரசுக்கு, மற்றவர்களிடம் ஆயுதக் குறைப்பைப் பிரச்சாரம் செய்ய தார்மீக அதிகாரம் இருக்கமுடியாது. ஆனால் இதன் உடனடிபொருள், பாஐக.வின் தப்புக்கு இந்திய மக்கள் தண்டம் அழ வேண்டி இருக்கும் என்பதே. குறிப்பாக அமெரிக்கா தன் உள்நாட்டு சட்டங்களின் விதிமுறைகளை எல்லாம் கடுமையாக்க முடிவு செய்கிறபோது; உலகவங்கி, ஐஎம்எப், ஐரோப்பிய ஒன்றியம் ஆகியவற்றின் ஆதரவை தன்பக்கம் திரட்டும்போது, அது நம் பொருளாதாரத்தை மோசமாகப் பாதிக்கும் - மக்களுக்கு மிகுந்த இன்னல்கள் விளைவிக்கும்.

அணுஆயுதமயத்தின் காரணமாக ராணுவ செலவினம் அதிகரிப்பதால் விளையும் சேதங்கள் இன்னும் அதிகமாக இருக்கும். பேராசைக்காரப் பிரச்சாரம் சொல்வதுபோலன்றி, அணுஆயுதங்கள் மரபு ஆயுதங்களை பதிலீடு செய்வதில்லை. அதிலும் அவற்றைப் பரவலாக்கும்போது அவை ஒரு கூடுதல் சுமையாகவே உள்ளன. (ஒரு தலைமை, கட்டுப்பாடு, தொடர்புசாதனக் கட்டமைப்பு மூலமாக அவற்றை பரவலாக்கும்/அணியப்படுத்தும் (deploy) போது அதன் செலவுகள் அணுஆயுதக் கிட்டத்தில் செலவில் பாதி அல்லது

அதைவிட கூடுதலாக ஆகிவிட முடியும்). அணுஆயுதப் போட்டியில் ஈடுபடாவிட்டாலும், "குறைந்தபட்ச அணுஆயுதத் தடுப்புக்கான" (ஆயுதங்களுக்கான) செலவுமே, குறைத்து மதிப்பிட்டாலும் GDPயில் 0.5சதவீதம் முதல் 1சதவீதம் வரை ஆகும் என மதிப்பிடப்பட்டுள்ளது. இந்த 'தடுப்பு' என்பது பிரச்சனைக்குரிய ஒரு கருத்தாக்கம். இது இந்தியாவின் ராணுவச் செலவை 25சதவீதம் - 40சதவீதம் அதிகரிக்கும். ராணுவ வரவுசெலவுத்திட்டம் ஏற்கனவே நேர்மையற்றதாக, உடல்நலம் - கல்வி - சமூகநலம் ஆகியவற்றுக்கு மத்திய அரசு செலவிடுவதைப் போல இரண்டு மடங்கு செலவுபிடிப்பதாக உள்ளது.

ஒருபெரும் அணுஆயுத போட்டி ஏற்பட்டால் நிலைமைகள் இன்னும் மோசமாகும். ஆனால் இந்தியா இப்போது ஒரு அணு ஆயுதப் போட்டிக்கல்ல. இரண்டு போட்டிகளுக்குத் துணிந்துள்ளது. இரண்டாம் நிலை போட்டி பாகிஸ்தானுடன். முதன்மையான போட்டி, வெகுவாய் முன்னேறிய அணுஆயுத அரசாக இருக்கிற, மூன்றுமடங்கு பெரிய பொருளாதாரத்தை உடைய சீனத்துடன். இது பெருநாசத்தில்தான் முடியும்.

பொக்ரான் -II உடன் இந்தியா தன் பாதுகாப்பை பலபடி குறைத்துக் கொண்டுள்ளது. நண்பர்களையும் நேசசக்திகளையும் எதிரிகளாக மாற்றி உள்ளது. அவசரமான முதன்மைத் தேவைகளில் இருந்து மூலவளங்களை திசைதிருப்பி விட்டுள்ளது. இதற்குப் பிரதியாக அதற்கு வந்த நிஜமான போர்த்தந்திர அனுசூலமும் கிடைக்கவில்லை. உலகஅளவில் அணுஆயுதக் குறைப்புத் திட்டத்தைக் கீழறுக்கும் குற்றவாளியாக இந்தியா ஆக்கியுள்ளது. உண்மையில் அத்திட்டத்தில்தான் அதன் மெய்யான பாதுகாப்பே இருக்கிறது. பொருத்தமற்ற, பைத்தியக்காரத்தனமான வாதம் மட்டுமே பொக்ரான் -IIஐ நியாயப்படுத்த முடியும்.

இப்போதும் சேதத்தின் ஒரு பகுதியை மட்டுப்படுத்த முடியும். தாக்குதலை தணித்தாலும் NWSகளின் மேலாதிக்கங்களை நீட்டித்து machpolitik- ஐ நியாயப்படுத்திவருகிற நாசகார பேரங்களை நாடித் தேடும் தவிப்பை புதுடில்லி தவிர்க்க வேண்டும். அணுஆயுதங்களை இனி ஒரு போதும் பயன்படுத்துவதோ, மேலும் சோதனை

செய்வதோ. பரவலாக்குவதோ இல்லை என உண்மையான முறையில் சபதம் மேற்கொள்ள வேண்டும். CTBTயில் அது கையெழுத்திட வேண்டும். 1999 இல் நடைபெற உள்ள அதன் மீள்பார்வை மாநாட்டில் அதன் விலக்கு நிபந்தனைகளை இன்னும் கொஞ்சம் கடுமையாக்க முயல வேண்டும். நேர்மையுடனும் தீவிரஆர்வத்துடனும் உலக ஆயுத குறைப்பு வேலைத்திட்டத்துக்கு அது திரும்பவேண்டும். அணு ஆயுதக் கட்டுப்பாட்டுக்கும், படிப்படியான குறைப்புக்கும் ஆன ஒவ்வொரு நடவடிக்கையையும் ஆதரிக்க வேண்டும். இதில்தான் இந்தியாவின் பாதுகாப்பும் மையமான பாதையும் அமைகிறது.

ஆனால் இதைச் செய்ய வேண்டுமானால் ஆளும் கூட்டணியானது அதன் macho அணுஆயுத உறுதிப்பாட்டையும் ஆணவ அணுஆயுதப் போக்கையும் மகோன்னதம் பற்றிய அதன் மாயைகளையும் கைவிடச் செய்தாக வேண்டும். அதற்கு கருத்து ஒப்புதல் மறுக்கப்படவேண்டும். தாராளவாத, இடதுசாரி அரசியல் தலைவர்களுக்கும் குடிகளுக்கும் இதில் சிறப்பான பங்கு இருக்கிறது. அவர்கள் துணிவு கொண்டு, எழுந்து நின்று, உண்மையை எடுத்துக்கூற வேண்டும். அதை "ஓத்துப்போகாத போக்கு" என பிறர் விமர்சித்தாலும் பரவாயில்லை.

ஃபிரண்ட்ஸைன். ஜூன் 5 1998

தடை நடவடிக்கைகளும்

உத்தமர் வேடமும்

- ஜெயந்தி கோஷ்

ஆயுதப் போட்டிகள் எப்போதுமே, - மிகுந்த நம்பிக்கையுடன் அவற்றை அணுகினாலும்கூட - பரிகாசத்துக்குரியவை யாகவே உள்ளன. அதற்கு எதிரான கண்ணோட்டத்திலோ அவை திணறடிக்கும் செலவுவைக்கும் தெரிவுகளாக உள்ளன. அதுமட்டுமல்ல, சம்பந்தப் பட்டுள்ள நாட்டில் குடிமக்களின் பாதுகாப்பு மற்றும் உயிருக்கு நிஜமான அச்சுறுத்தலாகவும் அமைகின்றன. எனவே ஒரு ஆயுதப் போட்டிக்குக் காரணமாகும் அல்லது அதை வலியுறுத்தும் எதுவும் தேசப் பாதுகாப்புக்கு அவசியம் என்னும் வாதம் போலியானது மட்டுமல்ல அபாயகரமானதும்கூட. ஏனெனில் உண்மையில் அது எல்லாவற்றையும்விட அதிக மடத்துணிச்சலைக் கொண்டது. இது ஒரு பொதுவான உண்மை. ஆனால் அணு ஆயுதப் போட்டியைப் பொறுத்தவரை மிகவும் வெளிப்படையான உண்மையாகும்.

இப்போது இந்திய துணைக்கண்டத்தில் நடக்கும் அணு ஆயுதப் போட்டியை மிகவும் பரிகாசத்துக்குரியதாக ஆக்கும் பல அம்சங்கள் உள்ளன. முதலாவது, இரண்டு தரப்பிலும் தடைகளை உருப்பெருக்கிக் காட்டும் வேலை நடக்கிறது. இந்தியா - பாகிஸ்தான் ஆகிய இரு அரசாங்கங்களின் பிரதிநிதிகளும், தாமே மற்றவரைவிட பெரிய, அதிக அழிவு செய்யக்கூடிய திறமை படைத்தவர்கள் என்று மாறிமாறி அறிவித்தபடி இருக்கிறார்கள். இது சின்ன பசங்கள் தத்தம்

ஜெயந்தி கோஷ்: ஃபிரண்ட்லைன் சிறப்புக் கட்டுரையாளர்

பொம்மைகளின் அளவையும் ஆற்றலையும் பற்றி பெருமைபேசுவது போல் இருக்கிறது. இரண்டாவது, அணுஆயுதப் போரில் ஜெயிப்பது என்பதே இல்லை, எனவே அதை நினைத்துப்பார்ப்பதும் வீண்வேலை என்பது குறித்த விழிப்புணர்வுக் குறைவு. குறிப்பாக, போர் தொடுப்பதில் அதிக விருப்பத்துடன் இருக்கும் பாஜக பிரதிநிதிகளின் தரப்பில் இது அதிக உண்மையாக இருக்கிறது. மூன்றாவது, மிக வெளிப்படையானது: அதாவது மிகவும் கடுமையான, நெருக்கடிகள் உள்ளார்ந்த பொருளாதாரப் பிரச்சனைகளால் இந்தியா - பாகிஸ்தான் இரண்டு நாடுகளும் அவதியுறும் ஒரு காலகட்டத்தில், இவ்விரு நாடுகளின் கவனம் இந்த வீணான, ஆபத்தான ராணுவ செலவு அதிகரிப்பில் தடம்புரளுவதாகும். இறுதியாக, மற்றவரின் அணுஆயுத சோதனைகளுக்கு எதிர்விளைவாக, இருதரப்பிலும் நடக்கும் தாம் மட்டும் யோக்கியம்போல் காட்டும் வெளிவேடங்களும் கேலிக்கூத்தானவை.

ஆக பொக்ரான் வெடிப்புக்குப் பிறகு இந்தியாவை உலக நாடுகள் கண்டனம் செய்ததிலும் அதன்மீது பொருளாதாரத் தடை விதிக்கப்பட்டதிலுமே பாகிஸ்தானிய பத்திரிகைகள் முழு கவனத்தையும் குவித்தன என்றால், இந்திய தொடர்பு சாதனங்களும் அதிகார வட்டாரமும், பாகிஸ்தானின் பதிலடியான வெடிப்புகளுக்கு வல்லரசுகளின் எதிர்ப்பான எதிர்வினையைக் குறித்தே கீழ்த்தரமான மகிழ்ச்சியில் திளைக்கின்றன. உண்மையிலேயே இந்த மற்றவரை விஞ்சும் போட்டியின் பெருமைகள் இன்னும் அதிகதூரம் போயிருக்கிறது. இத்தனைக்கும் அறிவிக்கப்பட்டுள்ள (பொருளாதார) தடை நடவடிக்கைகளில் இதுவரை இந்தியப் பொருளாதாரம் பெரிதாகப் பாதிக்கப்படவில்லையாயினும், பாகிஸ்தானின் பொருளாதாரமோ மேற்படி போட்டியின் விளைவாக ஒரு பெருத்த நெருக்கடிக்குள் சரியும் அபாயம் உள்ளது.

பொருளாதார தடைகளை சுமத்தும் நாடுகளின் -- மிகக் குறிப்பாக அமெரிக்காவின் - (அமெரிக்காவே அணுஆயுதப் போட்டியில் உலகத்துக்கே முதன்மை வகித்துவருகிறது. உண்மையில் இதுதான் இந்த கொலைகார ஆயுதங்களை அடுத்த நாட்டின்மீது போட்டிருக்கிறது. உலகிலேயே அதுதான் மிகப் பெரிய அணுஆயுதக் கொட்டிலாக இதுவரை இருக்கிறது. இருந்தாலும் அதுதான்

மற்றவர்களை தீர்ப்பிடவும் தண்டிக்கவும் உரிமை எடுத்துக் கொள்கிறது) சுத்தமான பாசாங்குத்தனம் இப்போது அவ்வளவு வெளிப்படையாக இல்லை; (ஏனெனில்) இந்தியாவைவிட பாகிஸ்தானே அமெரிக்கா வைக்கும் வேட்டுக்கு இலக்காக இருக்கிறது என்பதாகவும் முன்வைக்கப்படுகிறது. இத்தகைய வாசகங்களில் பொதிந்திருக்கும் சுய ஏமாற்றின் அளவை கற்பனை செய்வதோ அல்லது நியாயப்படுத்துவதோ கடினமாகும். இந்தியாவுக்கு எதிராக அறிவிக்கப்பட்டுள்ளவற்றைப் போன்ற பொருளாதாரத் தடைகளால், ஏற்கனவே மிக நொடிந்துபோன நிலையிலிருக்கும் பாகிஸ்தானியப் பொருளாதாரம் கடுமையாக தாக்கப்பட வாய்ப்புள்ளது நிச்சயமான உண்மைதான். இந்தியாவுக்கு எதிரான பொருளாதார தடை நடவடிக்கைகளே முந்திய உதவி / கடன்களின் விசயத்தில் மட்டான தண்டங்களையே விதிக்கின்றன என்பதும், சற்று கூடுதலான சிரமத்துடன் இதற்கு மாற்றுகள் காணப்படலாம் என்பதும் உண்மை. ஆனால் இந்த தடைநடவடிக்கைகள் பொருளாதாரத்தை அதிகம் பாதிக்காது என்பதோ அல்லது அவற்றின் பாதிப்பு அவை விதிக்கப்பட்ட குறிக்கப்பட்ட பகுதிகளுக்குள் மட்டுமே இருக்கும் என்பதோ நிச்சயம் அல்ல. உண்மையில், அந்நிய மூலதனத்தைக் கவர மிகுந்த முயற்சிசெய்யும் ஒரு அரசாங்கத்தின்மீது சர்வதேச முதலீட்டாளர் நம்பிக்கையைக் குறைப்பதில் அவை வெற்றிபெறுமானால் அவற்றின் உண்மையான பாதிப்பு மிகவும் பரவலானதாகவும் மிகவும் துன்பகரமானதாகவும் இருக்கும்.

அறிவிக்கப்பட்டுள்ள தடைநடவடிக்கைகள்பற்றி முதலில் பரிசீலிப்போம். அமெரிக்கா, ஜப்பான் மற்றும் சில ஐரோப்பியநாடுகள் (பிரிட்டன், பிரான்ஸ் தவிர) பரஸ்பர உதவியை நிறுத்துவதாக அறிவித்துள்ளன. இந்தியாவுக்கு உதவி செய்வதற்கான நிதிக்கூட்டமைப்பின் (எய்டு இண்டியன் கன்சார்ட்டியம்) கடந்த கூட்டத்தொடரில் வாக்களித்தபடி அந்த உதவித்தொகை மொத்தம் சுமார் 3 பில்லியன் டாலர் ஆகும். அதேஅளவு தொகை இந்த ஆண்டும் எதிர்பார்க்கப்பட்டது. ஆனால் இந்த ஆண்டுக்கூட்டம் ஜூன்மாதம் டோக்கியோவில் நடத்தப்படவேண்டியது, நிறுத்தி வைக்கப்பட்டுள்ளது. ஏனென்றால் அணுவெடிப்புகளைத் தொடர்ந்து

ஐப்பான் அனுமதி மறுத்துவிட்டிருக்கிறது. வேறு எந்த நாடும் இடம்தரவும் தயாராக இல்லை. இந்தியாவின் மிகப்பெரும் பரஸ்பர உதவியாளர் ஐப்பான். இதன் வருடாந்திர உதவி 1.5 பில்லியன் டாலரைத் தாண்டும்.

உடனடியான பாதிப்பாக, ஐப்பானின் பரஸ்பர உதவியில் சுமார் 1 பில்லியன் டாலர் குறைக்கப்படலாம். ஆனால் இதன் கடுமை அவ்வளவாகத் தெரியாது. ஏனெனில் வருங்கால உதவி முன்வருகைகளுக்கே அது பொருந்தும். இந்த ஆண்டுக்காக ஏற்கனவே ஒதுக்கப்பட்டுவிட்ட உதவியை அது பாதிப்பதற்கில்லை. ஐரோப்பிய மற்றும் ஆஸ்திரேலிய பரஸ்பர உதவி என்பது மிகவும் வரம்பானது. அதை நிறுத்திவிடுவதால் பெரிய வேறுபாடு தெரியாது. இங்குள்ள முக்கியமான பங்காளி அமெரிக்காதான். அமெரிக்கா அரசாங்கம் சுமத்தும் தடைகள்தான் உண்மையிலேயே கரிசனத்துக்குரியதாக பார்க்கப்படுகின்றன. 1994 சட்டத்தின் விதிமுறைகளின் கீழ் அணுச் சோதனைகளில் ஈடுபடும் எந்த நாட்டினமீதும் அமெரிக்க அரசாங்கம் பொருளாதாரத் தடை விதித்தே தீரும். பரஸ்பர உதவியை நிறுத்திவைப்பது, அந்த நாட்டில் தொழில்/வணிகம் செய்யும் அமெரிக்க நிறுவனங்களுக்கு கடன், சலுகை உத்தரவாதங்களை நிறுத்துவது, உலக வங்கி, சர்வதேச பணநிதியம் (ஐஎம்எப்) முதலிய பலமுனை கடன்முகமைகளில் இருந்து பெறப்படும் நிதியை நிறுத்த முயல்வது ஆகியவை இதில் அடங்கும்.

பரஸ்பர உதவி ஒரு பில்லியன் டாலருக்குக் குறைவாகவே வருகிறது. ஆனால் அதன் தாக்கம் அந்த உதவியை அளவுக்கதிகமாகப் பெறும் சில துறைகள் மற்றும் நடைமுறைகளில் - சிறப்பாக, சில கல்வி மற்றும் மருத்துவ நடைமுறைகளில் - கடுமையாக உணரப்படும். பலமுனை நிதி அளிப்பதன்மீதான விளைவு அதிக முக்கியத்துவம் உடையது. வரும் ஆண்டுக்குத் திட்டஉதவியாக 800 மில்லியன் டாலருக்குமேல் அனுமதியளிக்கும் முடிவை ஒத்திவைப்பதாக ஏற்கனவே உலகவங்கி அறிவித்திருக்கிறது. இந்த கடன்கள் குறித்த இறுதி முடிவு அல்ல இது. அதற்கு உலக வங்கியின் இயக்குநர் குழுவின் பெரும்பான்மையர் ஒப்புதல் தேவை. சமீபத்தில் இது சாத்தியமா என்பது தெளிவாக இல்லை. குறிப்பாக, இவ்விஷயத்தில் ஐரோப்பிய ஒன்றியம் ஏற்கனவே தன் தயக்கங்களை

வெளிப்படுத்தி இருக்கிறது. அத்தகைய மறுப்பு அங்கீகரிக்கப் பட்டதுமே இந்தியாவுக்கு உலகவங்கி தரும் ஆண்டுக் கடன்கள் இந்தியாவின் மொத்த உள்நாட்டு உற்பத்தியில் (ஜிடிபி) 1/2சதவீதம் கூட வராது. இருந்தும் உலகவங்கியும் ஐஎம்எஃப்.பி.யும் மிகக் குறைந்தது வரும் ஆண்டிலாவது இந்தியாவுக்கு கடன் வழங்குவதை ஒத்திவைக்க அவற்றின்மீது அமெரிக்கா தன் பெரும் செல்வாக்கைப் பிரயோகிக்கும். ஏற்றுமதி இறக்குமதி வணிக உபரி (Balance of Trade) இதுவரை போலவே தொடர்ந்து குறைந்துவருமானால், அத்தகைய தாமதங்கள் இந்தியாவுக்கு கணிசமான பிரச்சனைக்கான ஆதாரமாக ஆகலாம்.

இந்தியாவுக்கு எதிரான அமெரிக்க பொருளாதார நடவடிக்கையின் - அளவீதியிலாவது - மிக தனித்தன்மையான பகுதி, இந்தியாவுடன் / இந்தியாவில் இயங்கிவரும் குழுமங்களுக்கான கடன்வசதி வாயில்களை அடைத்துவிடுவதுடன் சம்பந்தப்பட்டது. அத்தகைய கடனின் பெரும்பகுதி அமெரிக்காவின் ஏற்றுமதி இறக்குமதி வங்கிமூலம் (எக்சிம் வங்கி) கடல்கடந்த தனியார் முதலீட்டுக் கழகத்தின்மூலமும்தான் (ஓபிஐசி) வருகிறது. இந்த தடை நடவடிக்கைகள் அமெரிக்க தனியார் நலன்களையும் தாக்கும். அமெரிக்க தயாரிப்புகளை இறக்குமதி செய்யும் இந்தியருக்கு ஏற்றுமதிக் கடனும் அமெரிக்க உற்பத்தியாளர்களுக்கு கடன் வசதியும் எக்சிம் வங்கி வழங்குகிறது. சுமார் 500 மில்லியன் டாலர் மதிப்புள்ள கடன்களும் உறுதிகளும் தற்போது அனுமதிக்கு காத்துள்ளன. இந்திய இறக்குமதியாளர்கள் வேறு இடத்தில் - குறிப்பிட்டு சொன்னால் ஐரோப்பாவில் - வேறு பண்டங்களுக்கு தம் தேவையை மாற்றிக் கொண்டுவிட முடியும். அதுபோலவே ஓபிஐசி.யானது அடிப்படையில் வெளிநாட்டு முதலீட்டுக்கே நிதிஉதவியும் காப்பீட்டு உறுதியும் செய்கிறது. பெரும்பகுதியான வெளிநாட்டு நேரடி முதலீடு (எப்.டிஐ) (உள்கட்டமைப்புத் துறைகளும் இதில் அடங்கும்) அமெரிக்கா விடமிருந்தே வருகிறது. இது பாதிக்கப்படும். விரைவேக மின் உற்பத்தித் திட்டங்களை இப்போது பாஜக அரசாங்கம் உத்தரவாத மில்லாமல் செய்துவிட்டதால் அந்த திட்டங்களில் நிச்சயமாக தாமதம் ஏற்படும். ஓபிஐசி.யின் மொத்த காப்பீடு மற்றும் நிதியீட்டுத் தொகையான 10 பில்லியன் டாலருக்கும் மேல் பாதகமான விளைவு ஏற்படும்.

ஆனால் தடைநடவடிக்கைகளின் உண்மையான அச்சுறுத்தல் அதிகாரபூர்வ வரத்துகளை விட தனியார்மூலதன வரத்து குறைவில்தான் உள்ளது. அமெரிக்காவின் அழுத்தத்தினாலும் முதலீட்டாளர் எதிர்பார்ப்புகளின்மீது அந்த தடைகள் ஏற்படுத்தும் விளைவினாலும் இது நிகழமுடியும். இவ்வாறு சர்வதேச கடன் முகமையான ஸ்டாண்டர்டு அன் புவரின் கண்ணோட்டத்தில் மே 25 அன்று பொக்ரான் சோதனைகளுக்குப் பிறகு அது செய்த முதல் ஆய்வில் இந்தியாவுக்கான கடன் நிர்ணயம் சரிந்துள்ளது. இது உள்நாட்டு இருப்புச் சந்தைகளிலும் அந்நிய செலாவணி சந்தையின்மீதும் உடனடியாக ஒரு சோர்வளிக்கும் விளைவை ஏற்படுத்தியது. அதன் பிறகான முதல் வணிக தினத்தன்று ரூபாய் மதிப்பு வரலாறுகாணாத அளவில் திடுமென தலைகுப்புற வீழ்ந்தது. பின்னும் மெதுவாக என்றாலும் தொடர்ந்து இறங்குமுகமாகவே இருக்கிறது. சந்தையில் உள்ள தற்போதைய ஓயாத ஏற்ற இறக்கங்களுடன்; துணைக்கண்டத்தில் நடக்கும் ஆயுதப் போட்டியும் அதனோடு இணைந்த சர்வதேச தடை நடவடிக்கைகளும் கொண்டுவந்துள்ள பாதுகாப்பின்மைகள் நெருக்கமாக உறவு கொண்டுள்ளது.

அணுஆயுத / பாதுகாப்பு களத்தில் பாஜக அரசாங்கம் என்னதான் தொண்டைகிழிய ஆரவாரித்தாலும் சர்வதேச மூலதன சந்தைக் களத்தில் எந்தவிதமான அர்த்தமுள்ள தேசியத்தையும் வெளிப்படுத்த அதனால் முடியாதிருக்கிறது என்பது ஒரு சுவாரசியம். மாறாக, அதன் பொருளாதார செயல்பாடுகள் சரியாக நேர் எதிர்த்திசையிலேயே இருக்கின்றன. அதாவது சர்வதேச பெருமூலதனத்தை அதிகமதிகம் சார்வதும் அதன் வலிந்த நுழைவுக்கு அதிகமதிக இடம்கொடுப்பதுமான திசையிலேயே உள்ளன.

எண்ணெய்வளம் தேடும் 18 ஒப்பந்தங்களை அளித்ததில் இருந்து (அவற்றில் 11 அமெரிக்க குழுமங்களுக்கு அளிக்கப்பட்டன) பன்னாட்டு குழுமங்களை இணக்குவிக்கும் வேலை தொடங்கியது. கரைஓர கனிமங்களுக்கான 34 தேடல் உரிமங்கள் அளித்ததிலும் (இதிலும் பயன்பெற்ற பெரும்பாலான குழுமங்கள் அமெரிக்க குழுமங்களே) இந்நிலை தொடர்ந்தது. எத்தனை மாநிலங்களில் முடியுமோ அவற்றில் பன்னாட்டுக் குழுமங்களின் 3 மின்உற்பத்தித்

திட்டங்களுக்கு மறு உத்திரவாதம் வழங்கும் தீர்மானத்துடன் அது தீவிரமடைந்தது. வரவுசெலவுத்திட்டமும் வருங்கால கொள்கை அறிவிப்புகளும் மேலுமான தூண்டுதல்களை உள்ளடக்கியே இருக்கும். அறிவிக்கப்பட்டுள்ள அத்தகைய ஒரு நடவடிக்கை, வீடுகட்டும் (வெளிநாட்டுக்) குழுமங்களுக்கு 100சதவீத உரிமைப்பங்கு தருவதாகும். தற்போதுள்ள உச்சவரம்போ 40சதவீதம்தான்.

இந்த கொஞ்சல்கள் யாவும் பயனற்றதாகவே முடியலாம். பொருளாதாரத் தடையிலேயே அல்ல; அணுஆயுத சோதனைப் போட்டியால் உண்டாகியிருக்கும் பாதுகாப்பு அபாயத்தாலும்தான். பாஜக.வின் சண்டைநாட்ட குணமும் பொறுப்பற்ற ராணுவ சாகசவாதமும் பாகிஸ்தானிய ஆட்சியரிடமிருந்து அதற்கு சமமான வலுச்சண்டைப் போக்கை கிளிப்பிவிட்டுள்ளது. எந்த நிமிசத்திலும் திடீரென போர் வெடிப்பதற்கான சாத்தியக்கூறுகள் இருந்துவரும் வகையில் உலகில் இப்போது விரைவில் தீப்பற்றிக் கொள்ளும் பகுதியாக இந்திய துணைக்கண்டமே உள்ளது. மோசமான விசயம் என்னவென்றால் இருதரப்பு அரசாங்கங்களும், கருதவும் முடியாததையே - ஒரு அணுஆயுதப் போரையே - சதாகருதிக்கொண்டுள்ளன. இதையே இருதரப்பு அறிக்கைகளும் தெரிவிக்கின்றன. ஆயின், ஃபிக அனுகூலமான ஒரு கட்டத்தில், அடிக்கடி நிலைமாறவும் பிணங்கவமாய் இருக்கும் சர்வதேச மூலதனத்துக்கு இது ஒரு பாதுகாப்பானதும் உத்திரவாதமானதுமான இடமாக இருக்க முடியாது.

எனவே அந்நிய மூலதனத்துக்கு அடிமைத்தனமாக தாம் சலுகைகள் வழங்குவதைக் கொடுத்துவிட தம் போர்விருப்ப நிலைபாடுகளே போதுமானவை என்னும் நிலைகண்டு இரு அரசாங்கங்களும் அதிர்ச்சியடையக் கூடாது.

ஃபிரண்ட்லைன், ஜூன் 19, 1998

அணுஆயுத விளைவு: இந்தியாவுக்கு எதிரான பொருளாதாரத் தடைகள்

வி. ஸ்ரீதர்

அணுவெடிப்புகளுக்குப் பிறகு உடனடியாக இந்தியாவின்மீது சுமத்தப்பட்டுள்ள பொருளாதாரத்தடை நடவடிக்கைகள்; 1991 முதலே இந்தியப் பொருளாதாரத்துக்கு ஏற்பட்டு வந்த தாராள மயமாக்கத்தின் வேகத்தை அதிகப்படுத்துவதாக அச்சுறுத்துகிறது. இந்துத்துவப் படையினர் தேசியவாதிகளாக வேடம் போடுவதற்கெதிராக யதார்த்தத்தில் பொக்ரானுக்குப் பிறகு இந்திய மூலதனம் வெளிநாட்டு மூலதனத்தின்முன் மிகமிக தற்காப்பற்றுப் போயிருக்கிறது. ஒட்டுமொத்த சோதனைத் தடை ஒப்பந்தம் (சிடிபிடி) முதலிய சர்வதேச ஒப்பந்தங்களில் கையெழுத்திடும்படி கடும் நிர்ப்பந்தத்துக்கு உள்ளாகும் அதேவேளையில், அந்நிய மூலதனத்துக்கு அரசாங்கம் அதிகமதிச சலுகைகள் வழங்க வழங்க; சுதேசிக் கொள்கையை பின்பற்றுகிறோம் என்னும் வீம்புப் பேச்சுகள் தலைதெறிக்க ஓடுகின்றன. எனவே பொருளாதாரத் தடைகள், இந்தியப் பொருளாதாரத்தை நெம்பித் திறப்பதற்கு பயன்படுத்தப்படுகின்றன.

1994, அணுஆயுத பெருக்கத் தடைச்சட்டத்தின் (NPPA) விதிகளின்கீழ் அமெரிக்க அரசாங்கம் பொருளாதாரத் தடைகளை சுமத்தியது. ராணுவ உதவி, ஆயுதங்கள், பாதுகாப்பு சாதனங்கள் விற்பனை ஆகியவை நிறுத்தப்படுவதுடன், அணுசாதனங்களை வெடிக்கும் நாடுகள் பின்வரும் வழிகளிலும் "தண்டிக்கப்படும்" என NPPA விதிக்கிறது:

வி. ஸ்ரீதர்: ஃபிரண்ட்ஸைன் சிறப்புக் கட்டுரையாளர்

- மனிதாய அடிப்படையிலான உதவிகள் தவிர அமெரிக்க அரசாங்கத்தின் பிற உதவிகள் அனைத்தும் நிறுத்தப்படும்.
- அரசாங்கத்தின் கடனுதவிகள் / கடன் உத்தரவாதங்கள் மறுப்பு
- எந்த சர்வதேச நிதிநிறுவனத்தின் கடன்கள் அல்லது நிதி மற்றும் தொழில்நுட்ப ஒத்தாசை நீட்டிப்பையும் அமெரிக்க அரசாங்கம் எதிர்க்கும். (உலகவங்கியிலும் சர்வதேச பண நிதியத்திலும் அமெரிக்கா மிகப்பெரும் பங்குதாரர் ஆக இருப்பதால் கடன் மனுக்களை தள்ளுபடி செய்யும் அதிகாரம் அதற்கு இருக்கிறது).
- தாக்குதலுக்கு இலக்காகும் நாட்டுக்கு எந்த அமெரிக்க வங்கியும் கடன் வழங்குவதை தடுக்கும்.
- எந்த குறிப்பிட்ட ஏற்றுமதிகளையும் தடுக்கமுடியும்.

இதுவரை பல்வேறு நாடுகளுக்கு எதிராக அமெரிக்கா சுமத்தியிருந்திருக்கிற 104 தடைகளில் 61, கிளிண்டன் 1992ல் அமெரிக்க அதிபராக பதவியேற்றதில் இருந்து 6 ஆண்டுகளில் அவரால் மட்டுமே சுமத்தப்பட்டவை (வால் ஸ்டீட் ஜேனல், ஜூன் 17, 1998). G-8 நாடுகளின் ஆதரவையும், அமெரிக்கா, இந்தத் தடைகளைக் கடுமையாக்குவதற்காக சேர்த்துக்கொண்டிருக்கிறது. (G-8 நாடுகள் : அமெரிக்கா, ஜப்பான், கனடா, ஜெர்மனி, பிரான்ஸ், இத்தாலி, இங்கிலாந்து, ருசியா).

பொருளாதாரத் தடைகளின் விளைவை பரவலாக 3 தொகுதிகளாக வகைப்படுத்த முடியும். முதல் தொகுதி மூலதனச் சந்தைகளின் மீதான தாக்கம். இதில் அந்நிய முதலீடு, இந்திய பங்குச் சந்தைகள், நாணயச் சந்தைகள் அடங்கும். இரண்டாவது, வணிகத்தின் மீதான தாக்கம். மூன்றாவது தொழில்நுட்ப இறக்குமதிகளின் மீதான தாக்கம்.

பொதுவாக வணிகத்தின்மீதும் தொழில்நுட்ப இறக்குமதிகளின் மீதுமான தாக்கம் மூலதனச் சந்தைகளின் மீதான தாக்கத்தைவிட எவ்வளவோ குறைவானதே என்பது வெளிப்படை. பொருள் மற்றும் சேவைச் சந்தை அதிக போட்டியுள்ளதாக இருக்கிறது என்பதால் அவற்றில் சில நாடுகள் ஏமாற்றவும் தடைநடவடிக்கைகளை அவ்வளவு கடுமையாக மேற்கொள்ளாதிருக்கவும் வாய்ப்பு

ஏற்படலாம். உண்மையில் இந்தக் காரணத்தால்தான் ருசியா, ஜெர்மனி, பிரான்ஸ் போன்ற நாடுகள் பொருளாதாரத்தடை நடவடிக்கைகளில் சற்று மென்மையான அணுகுமுறையை மேற்கொள்ள வேண்டும் என்றுள்ளன. அமெரிக்கா முதலிய இடங்களிலும் வணிக சமூகங்களில் இருந்து தடைகளுக்கு எதிர்ப்பு கிளம்பியுள்ளது. இது அவர்களை மோசமாக பாதித்துவிடும் என அவர்கள் பயப்படுகிறார்கள். உதாரணமாக, அமெரிக்காவைச் சேர்ந்த ஹெரிட்டேஜ் பவுண்டேசன் பின்வருமாறு அவதானித்திருக்கிறது: "இன்றைய உலகப் பொருளாதாரத்தில் அந்நிய போட்டியர்கள் (இதை அமெரிக்கரது அல்லாத வணிக நிறுவனங்கள் என வாசிக்கவும்) தாக்குதலுக்கு இலக்கான நாட்டின் சந்தைத் தேவைகளை நிறைவுசெய்வதில் விரைவாகவும் எளிதாகவும் அமெரிக்க வணிகக் குழுமங்களின் இடத்தை பிடித்துவிடுகிறார்கள்."

தொழில்நுட்ப இறக்குமதிகளைப் பொறுத்தவரை, இந்திய ஆய்வுக் கழகங்கள், குறிப்பாக அணுசக்தித் துறை (டிஏஇ), இந்திய விண்வெளி ஆய்வு நிறுவனம் (ஐஎஸ்ஆர்ஓ) ஆகியவற்றின் கீழான அமைப்புகள், முக்கியமான ஆதாரத் தொழில்நுட்பங்களில் தடை உத்தரவுக்கு உட்பட்ட நிலையிலேயே பல ஆண்டுகளாக பணியாற்றி வந்துள்ளன. தடைகள் அறிவிக்கப்பட்டதிலிருந்து உயர் இலக்குக் கணிப்பொறிகள் மற்றும் பாகங்களின் மீது ஏறக்குறைய ஒட்டுமொத்த தடை வந்துவிட்டது. இருந்தாலும் அமெரிக்க கணிப்பொறி உற்பத்தியாளர்களிடமிருந்தும் எதிர்ப்புகள் வந்துள்ளன. பிறநாடுகளின் கணிப்பொறி உற்பத்தியாளர்களிடம் தோற்றுவிடுவோம் என்கிறார்கள்.

தடை நடவடிக்கைகள் அறிவிக்கப்பட்ட உடன் முதலீட்டில் 2 பில்லியன் டாலர்கள் நிறுத்திவைக்கப்படும் என மதிப்பிடப்பட்டது. எனினும் ஜூன் பின்பகுதியில், மாநிலத்தில் முதன்மையாய் மின்துறை சீர்திருத்தங்களுக்காக ஆந்திர பிரதேச அரசாங்கத்துக்கு 543 பில்லியன் டாலர் - கட்டமைப்பு - சீரமைப்புக் - கடனாக - வழங்குவதாக உலகவங்கி அறிவித்தது. ஜூலை 1 வாக்கில், மேயில் தடைகள் சுமத்தப்பட்டதில் இருந்து, மொத்தம் 1 பில்லியன் டாலர் மதிப்புள்ள கடன்களுக்கு உலகவங்கி அங்கீகாரம் வழங்கியிருந்தது. அமெரிக்க ஆட்சி நிர்வாகம் இந்தியாவின் மீது கொஞ்சம் இளக்கமான - கண்டிப்பும் சலுகையும் கலந்த - அணுகுமுறையை மேற்கொள்ளும்

படியாக ஒரு அமெரிக்க மேல்சபை (செனட்) குழு ஒன்று என்பிபிஏ.க்கு சில திருத்தங்களை செய்துகொண்டிருக்கிறது.

இது அமெரிக்க அரசுச் செயலர் மதலேன் ஆல்பிரைட்டின் அறிவிப்புக்கு பொருத்தமாக இருக்கிறது. சலுகையைவிட கண்டிப்பு அதிகமாக காட்டப்பட்டிருக்கிறது என்றார் அவர். மேலும் சீராகும் சில திட்டங்களுக்கு தடை விளைவை விட்டுக்கொடுக்க அமெரிக்காவும் முற்றிலும் ஒத்துக்கொள்ளும். மற்ற திட்டங்களுக்கு அது தடை அச்சுறுத்தலை முன்வைப்பதைத் தொடரும்.

பொருளாதாரத் தடைகளின் நேரடி தாக்கத்தைவிட அந்நியச் செலாவணியிலும் மூலதனச் சந்தைகளிலும் ஏற்பட்டுள்ள மறைமுக நாசம் அதிகம். முதலாவதாக, கடன்தவனைக் கணக்கீட்டு Credit rating முகமைகள் இரண்டு மூடி'ஸ் மற்றும் ஸ்டாண்டர்ட் அன் புவர் என்பன, இந்தியா கடனை திருப்பிச் செலுத்தக் கூடிய வீதத்தை குறைத்து மதிப்பிட்டுள்ளன. மூடி'ஸ், இந்தியாவின் கடன் கட்டும் திறன் குறைந்துள்ளது - முதலீட்டுத் தரத்தில் இருந்து ஊகவாணிகத் தரத்துக்கு (இதை பெரும்பாலும் Junk bond status என்கிறார்கள்) குறைந்துள்ளது - என மதிப்பிட்டுள்ளது மட்டுமல்ல; இந்தியாவின் கடன்திருப்பும் நிலை மதிப்பீட்டு குறைவுக்கு காரணம் அரசியல் நிச்சயமின்மையும் பொருளாதாரத் தடைகள் விதிக்கப்பட்டதால் உருவாகிய நிலைமையும் ஆகும் என்றது.

இந்தியா கடன்திருப்பும் வீதம் பற்றிய மூடி'சின் கணிப்பான Ba 2 (Baa3 லிருந்து குறைந்துள்ளது) தாய்லாந்துடையதைவிட குறைவாகும். தாய்லாந்தின் பொருளாதாரம் கடந்த ஆண்டு நாசமாகி உள்ளது. (கிழக்காசிய நெருக்கடி தாய்லாந்தில் சென்ற ஆண்டு தொடங்கியது). பரோடா வங்கி, ஸ்டேட் பேங்க் ஆப் இந்தியா, கனரா வங்கி, பஞ்சாப் தேசிய வங்கி, இன்னும் சில வங்கிகள் ஆகிய இந்திய வங்கிகளின் கடன் திருப்பிசெலுத்து வீதத்தையும் மூடி'ஸ் குறைவு என மதிப்பிட்டுள்ளது.

இந்திய தொழில் வளர்ச்சி வங்கி (IDBI), இந்திய தொழில் கடன் மற்றும் முதலீட்டுக் கழகம் (ICICI), இந்திய தொழில் நிதிக் கூட்டுக்குழுமம் (IFCI), மின் நிதிக் கூட்டுக்குழுமம் (PFC) முதலிய நிதிநிறுவனங்களின் (கடன் திருப்பி செலுத்து) வீதங்களும்

வீழ்ச்சியுற்றுவரும் சந்தை நிலவரத்தால், இந்த குழுமங்களின் பங்கு விற்பனையில் - இந்திய, அந்நிய முதலீட்டாளர் எவரும், இந்த பொதுத்துறைக் குழுமங்களின் பங்குகளை மிகமிக மலிவான விலைக்கு வாங்கிவிட முடியும் என்பது வெளிப்படையானது. (எந்த முறையிலும் விலையிலும் முதலெடுப்பு (disinvestment) நடைபெறும் என்பதை நேரடியாக கவனிக்க ஒரு குழு அமைக்கப்பட்டுள்ளது. அதில் யஷ்வந்த் சின்கா, யஷ்வந்த் சிங், முரளி மனோகர் ஜோஷி ஆகியோர் உறுப்பினர்கள்).

வெளியேறும் எப்ஐஐகளைக் கவர்ந்திழுக்கும் முயற்சியாக, செக்யூரிட்டீஸ் அன் எக்ஸ்சேஞ் போர்டு ஆஃப் இந்தியா (SEBI) (இது நாட்டில் பங்குச் சந்தைகளின் நடவடிக்கையை ஒழுங்கமைக்கிறது) அவர்களுக்கு அதிக சலுகைகள் அளிக்க முன் வந்துள்ளது. இந்திய குழுமங்களை எடுத்துக்கொள்வதில் எப்ஐஐகள் நேரடியாக பங்கேற்க முடியும் என்று அது சொல்லியுள்ளது. (முன்பென்றால், SEBIயில் பதிவு செய்து கொண்டுள்ள தரக்கள் மூலமே எப்ஐஐகள் செயல்பட வேண்டி இருந்தது). உண்மையில் தொடர்புசாதனங்களில் வரும் அறிக்கைகள் குறிப்பிடுவது என்னவென்றால்; இந்திய பொதுத்துறைக் குழுமங்களின் பங்குகள் விற்கப்படுவதை சாதகமாக்கிக் கொள்வதற்காக - அமெரிக்கா முதலீட்டு வங்கியர்கள், தடைகள் தம்மேல் பிரயோகமாகக் கூடாது என்பதை உறுதி செய்வதற்காக ஆதரவு தேடும் முயற்சிகளில் தீவிரமாக உள்ளார்கள். தன் பங்குக்கு அரசாங்கம், தன் முதலெடுப்புத் திட்டத்தை வழிநடத்த கோல்டுமன் சாக்ஸ் (Goldman Sachs), மோர்கன் ஸ்டான்லி என்னும் அந்நிய முதலீட்டு வங்கியர்களை நியமித்திருக்கிறது. ஐரோப்பிய முதலீட்டு வங்கிகளிடம் தாம் தோற்றுவிடக் கூடுமோ என அமெரிக்க முதலீட்டு வங்கிகள் கவலைப்படுவதாகவும் அறிக்கைகள் வந்துள்ளன.

அந்நிய மூலதனத்துக்கு சலுகைகள் தருவது எப்போதும் பொதுத்துறைப் பங்குகளை மலிந்த விலையில் விற்பது என்னும் வடிவத்தையே எடுக்க தேவையில்லை. அவர்களை சாந்தப்படுத்த வேறுவழிகளும் இருக்கமுடியும். உதாரணமாக சமீபத்தில் மாருதி விசயத்தில் சுசுகியின் அழுத்தத்துக்கு அரசாங்கம் அடிபணிந்தது, ஜப்பானிய குழுமம் மகத்தான ஆதாயம் பெற உதவியுள்ளது. மேலும்

பொதுத்துறைக் குழுமங்களில் அரசாங்கம் தன்பங்குதாரர்ப் பிடிப்பை சற்றே நெகிழ்த்தினாலும், அந்தக் குழுமங்களின் நிர்வாக்குழுக்களில் தனியார்துறை இயக்குநர்களை சற்றே அமர்த்தினாலும்; பொதுத்துறை குழுமங்கள் எந்தத் திசையில் செல்ல வேண்டுமென அவர்கள் விரும்புகின்றனரோ அந்தத் திசையில் திருப்பிவிட அவர்களை இக்குழுமங்கள் அனுமதிக்கும். மேலும் தனியார் மற்றும் அந்நிய குழுமங்களுடன் சேர்ந்து கூட்டு முயற்சிகள் தொடங்கினால், அதிலிருந்து எழும் புதிய திட்டங்களை, தாய்அமைப்பான பொதுத்துறைக் குழுமங்கள் அல்ல, பின்னால் சேர்ந்த கூட்டுமுயற்சிக் குழுமமே நடத்தும். இதனால் வருங்காலத்தில் இந்த பொதுத்துறைக் குழுமங்களின் நலமும் வளவாய்ப்பும் மோசமாக பாதிக்கப்பட்டிருக்கும்.

காப்பீட்டுத் துறையில் தனியார் இந்தியக் குழுமங்கள் புகுவதை அனுமதிப்பதென அரசாங்கம் செய்துள்ள முடிவும், இந்த இந்திய குழுமங்களுடன் கூட்டுமுயற்சி அடிப்படையில் அந்நிய காப்பீட்டுக் குழுமங்கள் கொல்லைப்புற வழியாக நுழைவதற்கு வாய்ப்பாக்கூடும். ரயில்பாதைத் திட்டங்களிலும் உணவுதானிய சேமிப்பு மற்றும் போக்குவரத்துக்கான உள்கட்டமைப்பை நிறுவுவதிலும் அந்நியமூலதன முதலீடு வரவேற்கப்படுகின்றது என்பதற்கான அறிகுறிகளும் உள்ளன. நிலம்- வீடு-மனை விற்பனைத் தொழிலிலும் வெளிநாட்டு குழுமங்களைக் கவரும் முயற்சிகள் உள்ளன. நகர்ப்புறங்களில் நிலஉடைமைகளில் உச்சவரம்புச் சட்டத்தைத் தளர்த்தியதுடன் மேற்படி தொழில் மிகவும் கவர்ச்சிகரமாக்கப்பட்டுள்ளது. அந்நிய முதலீட்டாளர்களுக்கு “உடன்பாடான சமிக்ஞைகளை” அனுப்பும் திசையில் அரசாங்கம் வேலைசெய்து வருகிறது என தொழில் அமைச்சின் பிரதிநிதி ஒருவர் கூறியுள்ளார்.

1996 மத்தியில் இருந்து பொருளாதாரம் முழுமையான தொடர்ச்சியான பின்னடைவையே கண்டுவருகிறது. தொழில்துறை வளர்ச்சி தட்டுத்தடுமாறி வந்திருக்கிறது. 1996-97இல் விவசாய உற்பத்தி உண்மையாகவே வீழ்ச்சியுற்றிருக்கிறது. கடந்த 2 ஆண்டுகளாக ஏற்றுமதி வளர்ச்சி துரிதமாக வேகம் தணிந்து போயிருக்கிறது. இவற்றில் பெரும்பானவைக்குக் காரணம் இந்தியப் பொருளாதாரத்தை திறந்துவிட்டிருப்பதால் ஏற்பட்டுள்ள கடும் நெருக்கடிகளாகும்.

முடியாது. அமெரிக்கச் சட்டத்தின்கீழ் மீறமுடியாத கட்டளையான பொருளாதாரத் தடைகளின் மோசமான விளைவுகளை எப்படித் தணிக்கமுடியும் என்பது பற்றி இரு நாடுகளுமே தீவிரமாக பேச்சுவார்த்தை நடத்தி வருகின்றன. அமெரிக்காவுடன் இந்தியா இரண்டு சுற்று பேச்சுவார்த்தை நடத்தியது. அதன் விவரத்தையோ இன்னும் வெளியிடாது வைத்திருக்கிறது. மூன்றாவது சுற்றுப் பேச்சுவார்த்தை ஜூலை 20ஆம் தேதி நடத்தப்படும். பாகிஸ்தானும் பல்வேறு தலைநகரங்களுக்கு தூதர்களை அனுப்பி அவர்கள்மூலம் தன் முயற்சிகளை தொடர்ந்தது.

உலகம் அவர்கள் இருவரையும் பேசி மடக்கியபோது அந்நியப்பட்டுள்ள அண்டையர்கள் ஒருவருக்கெதிராக ஒருவர் பேசுவதைத் தொடர்ந்தார்கள். பேச்சுவார்த்தை உணர்வை முடக்கிப்போடும் சக்தி அணு ஆயுதங்களுக்கு உண்டு என்பது எப்போதும் வெளிப்படையானது. ஆனால் இந்த சக்தி மனிதத் துயரத்தை மிகப்பெரிய அளவில் பெருக்குவதாக அச்சுறுத்தியது. ஒருவேளை இப்போதுள்ள அளவுக்கு முன்னெப்போதும் இருந்ததில்லை எனலாம்.

பொக்ரான் சோதனைகளை அடுத்த இருவாரத்தில் நாட்டின் தலைநகரில் இருந்த மனநிலை அதீத யதார்த்தத் (சர்ரியலிச) தன்மையானதாக இருந்தது. அணுஆயுத சாகச வாதத்தைத் தொடர்ந்து எழுந்த வரம்புகடந்த வார்த்தைகள் மாதிரி, சமகால அரசியல் சொல்லாடலில் அரிதாகவே பார்க்கமுடியும். தில்லியின் பெரும்பான்மையான குடிமக்களுக்கு வாழ்க்கை என்பது, கொளுத்தும் கோடை வெப்பத்தில் அடிப்படையான பொது வசதிகளுக்குக்கூட தொடர்ந்த போராட்டமாக உள்ளது. நாட்டின் பெரும்பகுதியில் மக்கள் வறட்டும் வெப்ப அலையினால் சுருண்டு விழுகிறார்கள். அது முன்னெப்போதுமில்லாத அளவில் அவர்களின் உயிர்களைக் காவுகொண்டது.

அணுவெடிப்பு சோதனைகளுக்கு கூடுதல், ஒட்டுமொத்தப் பாதுகாப்பு வழங்கப்பட்டுள்ளது என்பது (அவர்களில்) பெரும் பாலோருக்கு ஒரு அருவமான - விளங்காத விசயமாகவே உள்ளது. ஆனால் மே 28 மற்றும் 30இல் நடத்தப்பட்ட பாகிஸ்தானிய

சுருமார் முரளிதரன்

அணுவெடிப்பு சோதனைகள் இரு அண்டைநாடுகளுக்குமிடையில் ஒரு சாக்காடான சமனத்தை நிறுவியதன் விளைவுகள் அருவமானவையே அல்ல.

மே 28 மாலை, ஒருவேளை பலூசிஸ்தானில் உள்ள சாகாய் மலைகளில் நடக்கும் வெடிப்பை எதிர்பார்த்தோ என்னவோ, அரசியல் வெப்பநிலை கவனிக்கத்தக்க அளவில் உயர்ந்து செல்வதாகத் தோன்றியது. அன்று மாலை 4.30க்கு வெளி விவகார அமைச்சின் அதிகாரிகள் பத்திரிகைக் குழுவுக்கு ஒரு சுருக்க அறிவிப்பை வெளியிட்டார்கள். பாகிஸ்தானின் அணுஆயுத வசதிகளைத் தாக்கும் உத்தேசம் இந்தியாவுக்கு உள்ளது எனத் தொனிக்கும் பாகிஸ்தானின் "விசமப் பிரச்சாரத்தை" வன்மையாக அதில் கண்டித்தார்கள். அதற்கு சற்றுப் பிறகு பாராளுமன்றத்தில் மூத்த மார்க்சிஸ்டு தலைவரான சோமநாத் சட்டர்ஜி, வாஜ்பேயி அரசாங்கம் நாட்டுக்கு வழங்கியுள்ள அணுஆயுத நிறைவேற்றத்தின் விளைவுகள் பற்றிய விவாதத்தில் பங்கேற்க எழுந்தார்.

தெற்காசியத் துணைக்கண்டத்தில் அணுஆயுத போட்டி நடத்துவது வாஜ்பேயி அரசாங்கத்தின் உள்நோக்கங்களின் பகுதியா என்று சட்டர்ஜி கேட்டார். அணுஆயுத ஊசலாட்டம் என்னும் கொடுமையான விளையாட்டில், போர்த்தந்திர அணுகூலத்துக்கு போட்டியிடும் நிர்பந்தத்துக்கு நாடு உட்படும் சூழ்நிலையை வன்மையாகவே அது நினைத்துப்பார்த்ததா?

அக்கறைக்குரிய முறையில், அணுஆயுதப் போட்டியின் சில நச்சு விளைவுகளை சட்டர்ஜி எடுத்துரைக்க தொடங்கியபோது, எதிர்க்கட்சியினரிடையே ஒரு சலசலப்பு பரவியது. இந்தியா தன் அணுசக்தியை வெளிப்படுத்தியதற்கு பாகிஸ்தான் பதிலடி பற்றிய விவரம் வெளியாகி இருந்தது. இ. காங்கிரஸ் உறுப்பினர் நட்வர்சிங் உடனே எழுந்து நின்றார். அரசாங்கத்திடமிருந்து இதுபற்றிய ஊர்ஜிதத்தை வேண்டினார்.

சாகாய் மலைகளில் அணுவேட்டுகள் நடைபெற்று இரண்டுமணி நேரத்துக்குப் பிறகும், எதிரணியினரின் அக்கறைகளுக்கு முகம்கொடுக்க அரசாங்கம் தயாராயில்லாததுபோல் தோன்றியது. அப்போது அவையில் இருந்த ஒரே காபினட் அமைச்சர்

சஷ்மா சுவராஜ். அவர் வகித்துவந்த பொறுப்புகளுக்கும் தேசிய பாதுகாப்புக்கும் தூரத்து உறவுகூட இல்லை. எதிரணியினரின் தரப்பிலிருந்து ஆரவாரம் எழுந்ததும், அன்று மாலை 3.30க்கு உண்மையாகவே பாகிஸ்தான் 2 அணு சாதனங்களை வெடித்தது என்று சஷ்மா சுவராஜ் உறுதிப்படுத்தினார்.

சில நிமிடங்களுக்குப் பிறகு பிரதமர் வந்தார். மிகுந்த பணிவு வணக்கத்தோடு சட்டர்ஜியின் வலதுபுற ஆசனத்தில் அமர்ந்தார். எல்லார் கவனமும் அவர்மீது பதிந்தது. எதிர்க்கட்சியினரின் வற்புறுத்தலுக்கிணங்கி, அவர் எழுந்து, பாகிஸ்தான் அணுவெடிப்பு சோதனைகளைச் சாதித்திருப்பது உண்மைதான் என அவைக்கு அறிவித்தார். தன் அரசாங்கம், அணுஆயுதம் தொடர்பில் எடுத்துள்ள நிலைபாட்டை சரிஎன நிரூபிக்கிறதாகவே இது உள்ளது என்றார். இந்த புதிய சூழல் எதிர்பாராததல்ல: அரசாங்கமும் தேசமும், உறுதியோடும் ஒற்றமையோடும் அசையாத தீர்மானத்தோடும் இதை எதிர்கொள்ளும் என சபதம் செய்தார்.

இதற்கிடையில் உள்துறை அமைச்சர் எல்.கே. அத்வானி பெரும் மனக்கிளர்ச்சியுடன் பாராளுமன்றத்தின் மைய மண்டபத்துக்கு விரைந்து வந்திருந்தார். அவரது தோற்றமும் நடத்தையும் பெரிதும் ஒரு களிப்பான உணர்வையே வெளிப்படுத்தியதாக நேரில் பார்த்த சாட்சிகள் கூறுகிறார்கள். சில மணி நேரங்களுக்கு முன்புதான் பாராளுமன்ற விவாதத்தில் குறுக்கிட்டு இந்தியப்பகுதியில் பாகிஸ்தானின் பதிலிப் போரைப்பற்றி நீளமான விவரிப்பை கொடுத்திருந்தார். பொக்ரான் சோதனைகளில் இருந்து அவர் முன்வைத்திருந்த நிகழ்ச்சிநிரலிலேயே பிடிவாதமாக ஒட்டிக் கொண்டிருந்தார்; அதாவது அவற்றை முற்றிலும், அண்டையரின் பகை நடவடிக்கைகளின் பிரதிபலிப்பாகவே விளக்கி இருந்தார்.

ஒரு மூத்த பத்திரிகையாளருடன் பிறகு சந்தித்தபோது, பாகிஸ்தானின் அணுசோதனைகளுடன் எழுந்திருக்கும் புதிய சூழ்நிலையை விரித்துரைத்தார். பொருள் விளங்காத ஒரு சூழலில் அவரது கருத்துக்கள் உணர்ச்சியற்ற தெளிவுடன் இருந்தன. "இனி இருநாடுகளுக்கும் பொருளாதாரத் தடைகள் இருக்கும்" என்றார் அவர். ஆனால் இது இந்தியாவை விட அண்டைநாட்டையே

அதிகமாக பாதிக்கும் என்றார். மேலும் அவர் சொன்னதாவது, "பாகிஸ்தான் சோதனைக்கு போகுமானால் அது நமக்கு எல்லா வகையிலும் நல்லது என்பதே தொடர்ந்து என் சொந்தக் கருத்தாக இருந்து வருகிறது" (த இந்தியன் எக்ஸ்பிரஸ், புதுதில்லி, மே 29).

இந்தியாவின் நீண்டகால வெளிநாட்டுக் கொள்கையின் தொடர்ச்சியாகவே பொக்ரான் சோதனைகள் உள்ளதாகக் கூறி எதிர்க்கட்சிகளை நிராயுதபாணியாக்க பிரதமர் என்னதான் முயற்சிகள் செய்தாலும், அத்வானியின் பேச்சுப்பாணிகள் இன்னும் அவநம்பிக்கையான கணக்கீட்டை வெளிக்குக்கொண்டு வந்தன. பாகிஸ்தான் அதன் கைவரிசையைக் காட்ட வைக்கவேண்டும் என்ற குறிப்புடன் நடத்தப்பட்டதே பொக்ரான் வெடிப்புகள். இந்தியாவின் அதிஆழமாக நிறுவனமயம் பெற்ற விஞ்ஞான நிபுணத்துவம் வழங்கியுள்ள துணைவலு அப்போது செயலாக்கத்துக்கு வரும். பகையான அண்டைநாட்டின் மூலவளங்கள் மெதுவாக ஒழுகி வீணாகும்படி தூண்டப்படும். மாறியுள்ள கதாபாத்திரங்களுடன், கெடுபிடிப்போரின் குரூரதர்க்கம், முன்பு விட்ட இடத்திலிருந்து தொடர தளம் தயாராக்கப்பட்டு வந்தது. அமெரிக்க ராணுவமயத்தின் தணியாத வேகமும், அதிகமதிக ஆக்கிரமிப்புத் தன்மையுள்ள அணுஆயுதக் கோட்பாடுகளை அறிவித்துவந்ததும்; சோவியத் ஒன்றியத்தை, நிலைகுலைப்பதும் இறுதியாய் தற்கொலையானதுமான ஆயுத சுழலுக்குள் புகுமாறு நெருக்கித் தள்ளியது.

தேசியப் பாதுகாப்புக்கு அச்சுறுத்தலான மூலகாரணங்கள் பற்றிய தன் வாசிப்பில் அத்வானி, புது அணுஆயுத நிலைபாட்டின் அடிப்படை அனுமானங்களுக்குள் மேலுமான உள்ளொளிகளை வழங்கினார். பொக்ரான் சோதனைகளுக்குப் பிறகு அரசாங்கம் இப்பிரச்சனையை பிடிவாதமாக தவறான முறையில் கையாள்வது மிகவும் வெளிப்படையான கரிசனத்துக்கு காரணமாகி இருக்கிறது. மே 11ல் அமெரிக்க அதிபர் பில் கிளிண்டனுக்கு வாஜ்பேயி எழுதிய கடிதத்தில், சீனாவின் அணுஆயுதப் படைக் குவியலையும், பாகிஸ்தானின் ஆயுதத் திட்டத்துக்கு அது ஒத்துழைப்பதும் தடையின்றி உடன்படுவதுமே, இந்தியாவின் சோதனைகளின் பின்னாலுள்ள தீர்மானகரமான காரணிகளாகும் என தனிப்படுத்தி அடையாளம் காட்டினார். இந்த முக்கியமான செய்தித் தொடர்பின்

வாசகங்கள் பற்றி வெளிவிவகார அமைச்சுடன் கலந்துகொள்ளப்படவில்லை; எனவே அவற்றின் உள்ளடக்கங்கள் அச்சாகி வந்ததும், அதிலும் நியூயார்க் டைம்சின் உச்சமட்ட அளவில் வெளிப்பட்ட பலத்தை கண்டதும் அது திகைத்தது.

வினோதமாக, மே 27 அன்று வெளிவிவகார மாநில அமைச்சர் வசந்தரா ராஜி பாராளுமன்றத்தில் சீனாவுடனான அனைத்து தழுவிய உறவுபற்றியும் "21ஆம் நூற்றாண்டை நோக்கிய ஆக்கபூர்வமான, கூட்டுறவான உறவை நோக்கி உழைப்பது" பற்றியும் பேசினார். சீனத்தரைப்படையின் பொது தளபதி ஃபுகுவான்யு சமீபத்தில் வருகைபுரிந்ததை, அந்த நாட்டுடனான உறவுகளில் ஒரு திருப்புமுனை என இன்னொருவர் விளக்கினார். குறிப்பாக, 1993 - எல்லை சமாதான, அமைதி ஒப்பந்தம் மற்றும் 1996 - நம்பிக்கையை வளர்த்தெடுக்கும் நடவடிக்கைகள் மீதான ஒப்பந்தம் ஆகியவை, சீனாவுடனான முழுமையான இணக்கத்தை நோக்கிய முக்கியமான நடவடிக்கைகளாகும் என பிரதமர் நட்புணர்வோடு குறிப்பிட்டதாகவும் தெரிவிக்கப்பட்டது.

இந்திய மக்களிடமும் பாராளுமன்றத்திடமும் அமைத்துக் காட்டப்பட்ட பாதை இதுவானால், ரகசியமாக அமெரிக்க அதிபரிடம் பாஜக அரசாங்கம் முற்றிலும் வேறுபட்ட ஒரு பாதையை அமைத்துக் காட்டிக்கொண்டிருந்தது. இதிலுள்ள பொருத்தமின்மை வெளிப்படையானது. பொக்ரான் சோதனைகளைப் பற்றிய அதிகாரபூர்வ நியாயப்படுத்தலின் பெரும்பகுதியான தன்மை இப்படித்தான் இருக்கிறது. ஆனால் மாறுபடும் இரு கோணங்களுக்கும் இடையில் ஒத்திசைவை உண்டுபண்ண எந்த முயற்சியும் செய்யப்படாததால், கிளிண்டனிடம் ரகசியமாக தெரிவித்ததில் கோடு காட்டப்படும் பார்வைகளே அதிகாரபூர்வ நிலைபாடு என நாம் முடிவுகட்ட வேண்டும், மக்களுக்கும் பாராளுமன்றத்துக்கும் பதில்சொல்லும் பொறுப்புணர்வில் பாஜகவின் போக்கு, பொதுமக்கள் அபிப்பிராயத்தின்மீது வெறுப்புணர்வாகவே இருக்கிறது என்பது ஒரு விசித்திரமான விமர்சனமாகலாம். இதற்கு அத்வானியின் பேட்டி ஒரு புது முறுக்கைச் சேர்த்துள்ளது.

“அவர்கள் (பாகிஸ்தான்) காஷ்மீர் மீது தம் மோகத்தை விடாதவரை, அல்லது நாங்கள் அதை விட்டுத்தர சம்மதிக்காத வரை,” துணைக்கண்டத்தில் ஆயுதப் போட்டிக்கான சாத்தியம் இருக்கவே செய்கிறது என்று ‘இந்தியன் எக்ஸ்பிரஸு’க்கு அளித்த பேட்டியில் அத்வானி கூறினார். பொக்ரான் சோதனைகளின் அடிப்படையான உத்வேகம் காஷ்மீர் பிரச்சனைதான் என்னும் நிலைபாட்டிலிருந்து அவர் பின்வாங்கவே இல்லை என்பது தெளிவு. ஆனால் நாடு எதிர்நோக்கிய அபாயம் பற்றிய இன்னும் புதுமையான வாசிப்பை நோக்கி அத்வானி போனார்: “நாம் (பாஜக) அங்கு இல்லையென்றால், இவர்கள் அதை கைவிட்டு இருப்பார்கள். போலி - மதச்சார்பின்மையருக்கும் மேல் உண்மையான அச்சுறுத்தல் இப்போது போலி - முற்போக்குகளிடம் இருந்து வருகிறது”. விளக்கம் கேட்டபோது “போலி முற்போக்குகள் என்பவர்கள் காஷ்மீரை விற்று சமாதானத்தை வாங்க விரும்புவோர்” என அத்வானி சித்தரித்தார்.

பொக்ரானின் தாக்கம் ஆரம்பத்தில் பொதுவிவாதத்தை முடக்கியது என்றாலும் மாற்றுக் கருத்துகள் மேலுக்கு வர அதிக காலம் எடுக்கவில்லை. மாற்றுக் கருத்துகள் ஒன்றிணைந்து ஒரு ஒத்திசைந்த கருத்துத்தொகுப்பாக மாறத் தொடங்கியபோதுதான் பாகிஸ்தானிடமிருந்து பாழாக்கும் எதிரடி வந்தது. ‘அணுகுண்டைப் பற்றிய ஒருவரின் நிலைபாடுதான் அவரது தேசப்பற்றின் உரைகல்’ என முன்பு பாஜக வலியுறுத்திவந்ததற்கு இது கூடுதல் வலுசேர்த்தது. அயோத்தி நடவடிக்கையில் போலி - மதச்சார்பற்றவர்களை வென்றுவிட்டதாகத் தோற்றமளித்த அத்வானி, இப்போது “போலி முற்போக்கர்களுக்கு” எதிராக ஆயுதபாணியாகும்படி அறைகூவல் விடுத்திருக்கிறார். அயோத்தியில் பாபர் மசூதியை இடித்தது (இந்த சம்பவத்தைக் குறித்து இப்பவும் அத்வானி ஒரு ஆழ்ந்த மனவருத்தத்தை காட்டிக்கொள்கிறார்) மதச்சார்பின்மைக்கு எதிரான கீழ்ப்படுத்தும் நடவடிக்கையின் அடிப்படையான பகுதி என்றது போலவே; பொக்ரான் வெடிப்புகளும் அதற்கு பாகிஸ்தானின் எதிர்வினையும், முற்போக்கு அரசியல் அபிப்பிராயத்துக்கு எதிரான பாஜகவின் போரில் தீர்மானிக்கும் களங்களாகும்.

அத்வானியின் தொடக்க சண்டைக்குணமும், பிரதேசத்தில் ஏற்பட்ட மாறியுள்ள புவி - போர்த்தந்திர நிலைமையை” பாகிஸ்தான்

கவனத்தில் எடுக்கவேண்டும் என்னும் - லேசாகவே முடிமறைக்கப்பட்டுள்ள - அவரது எச்சரிக்கையும்; பிரமோத் மகாஜன் பிற்பாடு குறுக்கீடு செய்தவற்றின் கருத்துச் சட்டகம் ஆயிற்று (இவர் அப்போது, யதார்த்தத்தைக் கிரகித்துக்கொள்ளும் சக்தியை அதிகமதிகமாக இழந்து வந்தவராகத் தோன்றிய பிரதமரின் முதன்மைப் பிரதிநிதியாக இருந்தார்); மேலும் பாராளமன்ற விவகார அமைச்சர் மதன்லால் குரானா, போர்தொடுக்கும் காலத்தையும் இடத்தையும் குறிப்பிடுமாறு - ஏதோ மற்போரில் வலிமையை சோதிக்க யதார்த்தமாக அழைப்பது போல் - பாகிஸ்தானை முந்திரிக்கொட்டைத்தனமாக அழைத்ததற்கும் அது அடிப்படை ஆயிற்று. ஏற்கனவே அச்சம்தரும் சூழ்நிலை மேலும் வளர்வது கண்டு எச்சரிக்கையடைந்த இடது கட்சிகளும் காங்கிரசும், திடீர் எழுச்சிகளை விமர்சித்து நிதானத்தைக் கடைப்பிடிக்குமாறு வேண்டின. இது உள்ளுக்குள் வார்த்தைகளாலான போரை ஏற்றிவிடுவதற்கான சூழ்நிலைகளையே உருவாக்கியது. பாஜக துணைத்தலைவர் கே.எல். சர்மா சேர்ந்து கொண்டார்: "பாகிஸ்தானின் அச்சுறுத்தலுக்கு முடிவுகட்ட" அரசாங்கம் தீர்மானித்துள்ளது என்பதை வலியுறுத்தினார். தேசப் பாதுகாப்பு குறித்து அலட்சியமாக இருப்பதாகவும் பிறநாடுகளின் நலனில் அதிக அக்கறை கொண்டுள்ளதாகவும் காங்கிரசையும் இடது கட்சிகளையும் அவர் தாக்கினார்.

அரசியல் சொல்லாடலை இவ்விதம் கொச்சைப்படுத்தியதானது, வரவிருக்கும் மோசமான பிரிவினைகளின் ஒரு பயங்கர முன்னனுபவத்தை தருகிறது. வெவ்வேறு அரங்குகளில் வெவ்வேறு சொல்லாடல்களை கையில் எடுத்துக்கொள்வதில் பாஜக.வின் இயல்பான தேர்ச்சியானது, உணர்ச்சி நிரம்பிய புதிய கட்டத்தில் பாழடிக்கும் விளைவுகளை கொண்டிருக்க முடியும். தன் பங்குக்கு வாஜ்பேயி; புதிய அணுஆயுத நிலைபாடானது நாட்டின் நீண்டகால போர் ஒழிப்புக் கண்ணோட்டங்களுக்குப் பொருத்தமானதே என்னும் பாசாங்கைக் கைவிட மறுக்கிறார். படிப்படியான மாறுதலே இருந்து வந்திருக்கிறது. அது முற்றிலும் பாதுகாப்புக் கரிசனங்களாலேயே விளைந்திருக்கிறது. இருந்தாலும் அவரது ஆறுதல்படுத்தும் தொனி, அவரது நெருக்கமான அரசியல் சகாக்கள் உமிழ்ந்துவரும் போர்க் கூவல்களைக் கட்டுப்படுத்த தவறிவிடுகிறது. உள்நாட்டில் அரசியல்

கருத்தொற்றுமைக்கான அவரது அறைகூவல்; உள்நாட்டில் ஒரு அச்சுறுத்தல் நிலவுகிறது, அதை அரசாங்கம் 'கவனிக்க' வேண்டும் என்று உள்துறை அமைச்சர் தரும் குறைகூறும் குறிப்பினால் கீழூக்கப்படுகிறது.

"சண்டைக்கிழுப்பது எளிது, கட்டுப்படுத்திக் கொள்வது அதிகக் கடினம்" என்றார் காங்கிரசை சேர்ந்த பி.ஏ. சங்மா; பாராளுமன்ற விவாதத்தில் அவரது குறுக்கீட்டில் இப்படிச் சொன்னார். அணுஆயுத துறையில் பெருமையாக பேசப்பட்ட நாட்டின் விஞ்ஞான சாதனைகள் பொக்ராளை அடுத்த முன்றே வாரங்களில் ஆயுத தேர்ச்சி என்னும் ஒற்றைப் பரிமாணமாக சுருங்கிவிட்டிருக்கிறது. பின் அதுவும் பாகிஸ்தானால் சமன் செய்யப்பட்டு விட்டது. அணுஆயுத அரசுகளின் பிரத்தியேக வட்டத்துக்குள் புகும் அனுமதியை இந்தியா வென்றுவிட்டதாகக் கனவு கண்டவர்களுக்கு பாகிஸ்தானும் அத்தகைய உறுப்பினர் உரிமைக்கு நம்பகமான முறையில் துணிய முடியும் என்ற நிலை மானக்கேடானதாயிற்று - அவர்களின் உணர்ச்சிகளைப் புண்படுத்துவதாயிற்று. அணுஆயுத சாகசவாதம் ஒரு சமமான, பகையான எதிர்வினையை உருவாக்கிவிட்டது. அது உலகின் மிகப்பெரிய ஜனநாயகத்துக்கும், அதன் சிறிய - அதிகப் பலவீனமான அண்டைநாட்டுக்கும் இடையில் சாக்காடான சமனத்தை நிறுவிவிட்டது.

சூழலுக்கு ஏற்ப விரைந்து இயங்கினார் நிதி அமைச்சர் யஷ்வந்த் சின்ஹா. இந்தியாவுக்கும் பாகிஸ்தானுக்கும் இடையிலான வேறுபாடு என்னவென்றால், பாகிஸ்தானில் அவசரநிலை பிரகடனப் படுத்தப்பட்டுள்ளது அதன் அரசியல்சட்டம் நிறுத்திவைக்கப் பட்டுள்ளது, மாறுபடும் உரிமை மறுக்கப்பட்டுள்ளது; இந்தியாவோ சுதந்திர உணர்வுடன் தொடர்ந்து விவாதிக்க முடிந்தது என்றார் அவர்.

எதிர்க்கட்சியினர் விடாமல் கேள்விகேட்டதன் பின், பாஜக, நாட்டின் அணுஆற்றல் தேர்ச்சியின் அடித்தளங்களை அமைத்ததில் தனக்கு பங்கில்லை என்பதை வேண்டா வெறுப்பாக ஒத்துக்கொள்ள முன்வந்தது. சங்மாவை சூடாக சின்ஹா மறுத்ததும், ஜனநாயக அமைப்புகளையும் மரபுகளையும் காப்பதில் பா.ஜ.க.வின் பங்கு மேலுமான கேள்விக்குள்ளானது. தேசப்பாதுகாப்பு என்பதை உயர்

இலட்சியமாக தூக்கிப்பிடிப்பதால் கருத்து சுதந்திரத்தை பாஜக ஏறி மிதித்துள்ளது. உள்நாட்டில் ஒரு கற்பனையான எதிரிக்கு எதிராக பொது அபிப்பிராய அலையை உருவாக்குவதன் பேரால், அடிப்படை ஜனநாயக நிகழ்முறைகளைக் குறுக்குவதில் வெளிப்படையான நாட்டத்தை பாஜக காட்டுகிறது.

பொக்ரானுக்குப் பிறகு அந்த பணியை அது அதிகச் திறனுடன் நிறைவேற்ற முடிந்தது. பாகிஸ்தானின் எதிர்வினை, அதன் வேலையை இன்னும் எளிதாக்கி இருக்கலாம்; ஆனால் தன் விருப்பத்துக்கு எதிராக நடத்திச் செல்லப்படும் ஒரு தேசம் ஒரு முற்றுகை நிலைக்குள் போய் முடியும்போது, முன்பு பெற்ற அரசியல் அணுகூலம் நிரவப்பட்டுப் போகலாம்.

உலக சமுதாயத்துடன் உறவுகளைப் புதுப்பிக்கும் முயற்சிகள்; ஒத்திசைவின்மை, நிச்சயமின்மை நிலைமையில் உள்ளன. இந்தியாவில் இருந்து சிறப்பு தூதுவர்கள், அணுஆயுத அரசுகளின் அடிப்படை முக்கியத்துவமுடைய தீர்மானங்களை செய்வோருடன் இணையான பேச்சு வார்த்தைகளை தொடங்கினார்கள். இவை விரைவில் ஒற்றைத் தடப் பேச்சுவார்த்தையாக சுருங்கியது; பிரதமரின் சிறப்பு தூதுவராக நியமிக்கப்பட்ட யஷ்வந்த் சிங்குக்கும் (இத்தனைக்கும் இவரது அதிகாரபூர்வ பதவி, திட்டக் கமிஷனின் துணைத்தலைவர் என்பதுதான்) அமெரிக்க அரசின் துணைச் செயலர் ஸ்ட்ரோப் டால் போட்டுக்கும் இடையில் மட்டும்தான். இந்த பேச்சுவார்த்தைகள் ஒரு ரகசியத் திரைமறைவில் முன்னேறுகின்றன. எதிர்க்கட்சிகளுக்கும் விழிப்புணர்வடைந்த பொதுஜனப்பிரிவுக்கும் இது மிகுந்த கவலை அளிப்பதாக உள்ளது.

மேலும், உள்நாட்டு அரசியல் சொல்லாடலை அணுஆயுதத் தேசியத்தின் புதிய சித்தாந்தமாக மாற்றிவிட பாஜக தலைமையிலான அரசாங்கம் -வழிபார்த்து-வருகையில், அந்நியரால்-நாட்டின்மீது ஏற்படும் அழுத்தம் கூடிவருகிறது. ஜூன் மத்தியில் ஐநா. பாதுகாப்புக் குழுவின் 5 நிரந்தர உறுப்பினர் நாடுகளின் (P-5) அயலக அமைச்சர்கள் ஜெனிவாவில் கூடி, தெற்காசியாவின் புதிய யதார்த்தங்களைக்குறித்து ஒரு கூட்டு அறிவிப்பை வெளியிட்டார்கள். இதை அடிப்படையாகக் கொண்டு, 2 நாள்கள் கழித்து ஐநா

பாதுகாப்புக்குழு ஒரு தீர்மானத்தை வெளியிட்டது. அகம் புண்பட்ட குரலில் இந்தியா பதிலிறுத்தது: உலகின் மிகப்பெரும் ஜனநாயகத்துக்கு பாதுகாப்புக் குழுவின் தீர்மானம் மிகமோசமான நேரடி அவமதிப்பாகும்; மனிதகுலத்தின் ஆறில் ஒரு பகுதியினருக்கு தாயகமாக இருக்கும் நாட்டை இப்படிப் பேசுவது ஒவ்வாததாகும் என வெளியுறவு அமைச்சகத்திடமிருந்து வெளிவந்த மிகவும் நொந்த தொனியிலான குறிப்பு சொன்னது.

உலகின் மிகவும் தொழில்மயமான தேசங்கள் ஏழும் ருசிய கூட்டமைப்பும் சேர்ந்த G-8 நாடுகள், கட்டாயப்படுத்தும் உத்தேசத்தில் சில சுருதிகளை ஏற்றியதும், இன்னுமதிக கேடுகாலம் சூழ்ந்தது. பாதுகாப்புக் குழு முன்வைத்த நிபந்தனைகளுடன், ஜி-8 மேலும் ஒரு அம்சத்தை சேர்த்தது: இந்தியாவுக்கும் பாகிஸ்தானுக்கும் பலமுனை நிறுவன நிதி உதவிகள் அங்கீகரிக்கப்படுவதை தடுக்கும் முயற்சிகளை தான் ஒருங்கிணைக்கப்போவதாக சொன்னது.

பாதுகாப்புக்குழுவின் தீர்மானத்துக்கும் ஜி-8 இன் பணித்துறை அறிவிப்புக்கும் பொதுவான நிபந்தனை, தெற்காசியப் பிரிவுகளின் இரு தரப்புகளின் அணுஆயுதத் திட்டங்களும் உடனடியாக மூடப்படவேண்டும் என்பதாகும். இதற்கு முன் அறிகுறியாக, காஷ்மீர் உட்பட தம்மைப் பிரிக்கும் பிரச்சனைகளைத் தீர்க்க பேச்சுவார்த்தைகளைத் தொடங்குமாறு இரு தரப்புகளையும் பாதுகாப்புக் குழு வற்புறுத்தி உள்ளது. பயனுள்ள பேச்சுவார்த்தைச் சூழலை உருவாக்குவதற்காக; அச்சுறுத்தலான துருப்பு இடப்பெயர்வுகளையும், ஊடுருவல்களையும்; ஒருவர் மற்றவரின் பிரதேசத்துக்குள் அத்துமீறித் தாக்குவதையும் நிறுத்தவேண்டும் என அது உரத்துக் கோரியுள்ளது. முதன்மையான எதிரிகள் பேச்சுவார்த்தைக்கான ஒரு சூழலை உருவாக்க முடியாவிட்டால் ஜி-8 ஒரு "சிறப்பு பணி அமைப்பு" மூலம் இடையீட்டாளராக செயல்படும். அவ்வமைப்பு, அடிப்படைக் காரணங்களை ஆராய்ந்து அதனடிப்படையில் தீர்ப்பு வழங்கும் / மத்தியஸ்தம் செய்யும்.

1965 செப்டம்பருக்குப்பின் காஷ்மீர் விவகாரத்தில் பாதுகாப்புக்குழு இப்போதுதான் முதல்தடவையாக ஒரு அபிப்பிராயத்தை மொழிந்திருக்கிறது. ஜி-8 அறிவிப்பு வந்த

சமயத்தில், தம் அண்டையர் பிரச்சனைக்கு; நேர்மையோ நடுநிலையோ இல்லாத அந்நிய அமைப்புகளை மத்தியஸ்தத்துக்கு அழைப்பதற்கு மேலும் இடமளிப்பதிலேயே இந்தியாவும் பாகிஸ்தானும் தீவிரமாக இருப்பதாக தோன்றியது. நேரிய முறையில் தாமே ஒருவருக்கொருவர் நேரடியாக பேசிக் கொள்வதற்குப் பதிலாக, ராஜதந்திர ரீதியான பிடிக்கொடாமை, மாறாட்டவேலை என்னும் தகுதியற்ற விளையாட்டில் ஈடுபடுவதிலேயே அதிக குறிப்பாக இருப்பதாகத் தெரிகிறது.

அந்நியச் செயலர் மட்டத்தில் விவாதங்களை தொடங்க ஜூன் 22ல் புது தில்லியில் இந்தியா முன்வந்தது. 1998 ஜனவரி 15 டாக்கா முன்மொழிவுகள் பார்வைச் சட்டகமாக யோசனை கூறப்பட்டன. 1997 ஜூலையில் ஏற்கப்பட்ட ஒரு நிகழ்ச்சிநிரலை வியாக்கியானப் படுத்தியதில் எழுந்த முட்டுக்கட்டையை உடைக்கும் இந்தியாவின் முயற்சியாக அது இருந்தது. 1997 ஜூனில் பேச்சுவார்த்தையின் மையமாக 8 பிரச்சனைகள் அடையாளங் காணப்பட்டன. இருந்தாலும் அவற்றின் முக்கியத்துவம் சார்ந்த வரிசைக்கிரமம் குறித்து இந்தியாவும் பாகிஸ்தானும் ஒத்த கருத்துக்கு வர முடியவில்லை. நிகழ்ச்சி நிரலில் இருந்த முதல் இரு அம்சங்களான, "நம்பிக்கையை வளர்த்தெடுக்கும் நடவடிக்கைகள்" உள்ளிட்ட அமைதி மற்றும் சமாதானம்" மற்றும் "ஜம்மு - காஷ்மீர்" என்பவை, எட்டில் இரண்டு அம்சங்கள் என்பது தவிர சிறப்பு முதன்மைக்குரியவை அல்ல என இந்தியா வலியுறுத்தியது. பாகிஸ்தானும் அவ்வாறே, இந்த இரண்டு பிரச்சனைகளும் பேச்சுவார்த்தைகளில் தனித்தன்மையான, முன்னுரிமை வழங்கப்படத் தகுதியான பிரச்சனைகள் என்பதில் உறுதியாக நின்றது.

இருதரப்புப் பரிவர்த்தனைகளுக்கான மிகச்சரியான நீடைமுறைகளை காலப்போக்கில் உருவாக்கிக் கொள்ளமுடியும் என டாக்காவில் இந்தியா முன்மொழிந்தது. ஏனென்றால் பேச்சுவார்த்தையைத் தொடங்குவதுதான் உடனடித்தேவை என்றது. அந்த முன்மொழிவு புதுதில்லியில் ஏற்பட்ட அரசாங்க மாறுதலையும் தாங்கி நின்றது. ஆனால் மேயில் நடந்த அணுசோதனைகள், நிலைபாடுகளில் கடினத்தன்மையை ஏற்படுத்திவிட்டன.

சமீபத்தில் பேச்சுவார்த்தைக்கு இந்தியா அழைத்தபோது பாகிஸ்தான் எடுத்த எடுப்பில் மறுத்துவிட்டது. 1977 ஜூன் நிகழ்ச்சிநிரலே தொடரப்படவேண்டும், அதில் அந்த சிறப்பு அக்கறைக்குரிய 2 அம்சங்களுக்கும் ஒப்பீட்டளவில் உயர் முன்னுரிமை தரப்படவேண்டும் என முன்மொழிந்தது. இன்னொரு விதமாக, இஸ்லாமாபாத்தில் ஒரு வெளிஉறவு அமைச்சர் பிரதிநிதி முன்வைத்தது போல, இருதரப்பு பேச்சுவார்த்தையுடன் சேர்ந்து ஒரு விரிவான பலதரப்பு முயற்சியும் நடத்தப்பட முடியும், அது பி-5ன் "ஜெனிவா முன்முயற்சியை" நடைமுறைக்குக் கொண்டுவரும். பாகிஸ்தானின் நிலைபாட்டில் இருக்கும் அடிப்படையான நம்பிக்கை, இந்தியாவுடனான எந்த பேச்சுவார்த்தையிலும் ஒருங்கிணைந்த பகுதியாக சர்வதேச இடையீடு இருக்கவேண்டும் என்பதாகும்.

பி-5.க்கு இந்தியாவின் முன்வருகை மேலோட்டத்தில் மாறாமலே உள்ளது: ஒட்டுமொத்த சோதனைத் தடை உடன் படிக்கையில் (சிடிபிடி) சில நிபந்தனைகளுக்கு உடன்படுதல்; அணுசோதனை மீது அறிவிக்கப்பட்டுள்ள ஒத்திவைப்புச் சட்டத்தை, உரிமையான ஈடுபாடாக மாற்றிக்கொள்வது; பிளப்புச்சரக்கு நிறுத்த ஒப்பந்தத்தை நோக்கி ஜெனிவாவில் நடக்கும் பேச்சுவார்த்தைகளில் பங்கேற்பது - இவையாகும். பாகிஸ்தானுடனான இறுக்கத்தின் அனைத்து மூலகாரணங்களும் பரிசீலிக்கப்பட்டாக வேண்டும் என்னும் பி-5 ஜி-8ன் வற்புறுத்தலுக்கு; டாக்கா முன்மொழிவுகளின் அடிப்படையிலான பேச்சுவார்த்தைகளுக்கே தான் ஆதரவாக இருப்பதாக திரும்பவும் இந்தியா எடுத்துக்கூறி இருக்கிறது.

பல்வேறு வெளிநாட்டுத் தலைநகரங்களிலும் இந்த நிலைபாட்டை அடுத்தடுத்து திரும்பிக்கூறி வருவதற்கிடையில், இந்தியா மீதான அழுத்தம் அதிகரித்தே உள்ளது. வேறெந்த கூட்டுக் கண்டனத்தையும்விட இதில் ஜி-8இன் தொனி கடுமையாக உள்ளது. பேச்சுவார்த்தையின் இணைத்தடம் என்பது எந்த கண்கூடான விளைவையும் இனித்தான் உருவாக்கியாகவேண்டும் என கூறுவதாக தெரிகிறது. இருப்பினும், நாட்டின் சார்பில் யஷ்வந்த் சிங்குக்கும் ஸ்ட்ரோப் டால்போட்டுக்கும் இடையிலான ரகசிய தட

பேச்சுவார்த்தைகளில் என்ன பொறுப்புகள் தரப்பட்டுள்ளன என்பது தெரியவில்லை.

ஜி-8ன் பணித்துறை அறிவிப்புக்கு இந்தியாவின் மறுமொழி என்பது, பாதுகாப்புக் குழுவின் தீர்மானத்துக்கு தொடர்பாக செய்யப்பட்ட அம்சங்களை வலுவாக உறுதிசெய்வதாகும். வெளியுறவு விவகார அமைச்சர் கடுமையான வார்த்தைகளாலான ஒரு அறிக்கையில் “வலுக்கட்டாயமான, தலையீட்டுத்தன்மையுள்ள யோசனைகள், தவறான முடிவுகள் மட்டுமல்ல; எதிர்ப்பயன் விளைப்பவையுமாகும்” என்றார். தன் தீர்மானிக்கும் உரிமை எனும் இறையாண்மை அதிகாரங்களை சுருக்கும் எந்த முன்மொழிவையும் இந்தியா ஏற்காது. மேலும் “போதனைகளைப் பொழிவதற்கு” பதிலாக, இந்தியா முன்வைத்த பிரேரணைகளை பொது நோக்கங்களை அடைவதற்கான அடிப்படை என்ற முறையில் தீவிரமாக பரிசீலிப்பது ஜி-8க்கு மேலும் நல்லதாகும்.

ஸ்ட்ரோப் டால்போட்டுடனான யஷ்வந்த் சிங்கின் முதல் சந்திப்புக்கு இணையாகவே அதிபர் கிளிண்டனின் வரிசையான பேச்சுப் பாணிகள் முன்வைக்கப்பட்டன. இது தொலைதூரமான உள்அர்த்தங்களைக் கொண்டிருக்க முடியும். கிளிண்டன் தான் சீனாவுக்குப் போக திட்டமிட்டதை நியாயப்படுத்தி, நம்பிக்கையில்லாத காங்கிரசிடம் பேசும்போது, தென்னாசியாவில் வெடித்துள்ள பகைமைகளைத் தணிப்பதில் சீனத்துக்கு முக்கியமான பங்கு இருக்கிறது என்ற வாதத்தை கிளிண்டன் முன்வைத்தார். அமெரிக்காவுக்கு சீனாவின் உறவால் விளையும் வணிக ஆதாயங்களில் இருந்து தனித்தமுறையில் இந்த காரணத்தை அவர் வழங்க முன்வந்திருக்கவேண்டும். அவரது சந்திப்பிலும் அதை அவர் வலியுறுத்தி இருக்கவேண்டும் - என்பது இந்தியாவைப் பொறுத்தவரை தனிப்பட்ட அச்சுறுத்தலான குறிப்புகளை கொண்டுள்ளது.

முதலில், கிளிண்டனின் பேச்சுகளுக்கு அதிகாரபூர்வ பதில்தர வேண்டாமென இந்தியா முடிவு செய்தது. ஆனால் பெய்ஜிங்கில் அவை மீண்டும் வலியுறுத்தப்பட்டதும், வெளியுறவு விவகார

அமைச்சகம் வன்மையான எதிர்ப்புரையுடன் வெளிப்பட்டது. கிளிண்டனின் பேச்சுப் பாணிகள், ஓரளவுக்கு, ஒரு ஜனநாயக நிர்வாகத்துக்கு, ஒரு குடியரசுவாத காங்கிரசுக்கும் இடையிலான உள்கட்சிப் போட்டிகளை உறுதியான அடிப்படையாகக் கொண்டவையே. ஆனால், சீனாவிடமிருந்தான அச்சுறுத்தலை; வெளிப்படையாக அணுஆயுத நிலைபாட்டை மேற்கொள்ளும் தன் தீர்மானத்துக்கு ஒரு காரணியாக இனங்காட்டுவதன் மூலம் வாஜ்பேயி அரசாங்கம் - ஒரு வக்கிரமான முறையில் - கிளிண்டனின் நிர்வாகத்தின் பார்வையில் ஏற்பட்டுள்ள இந்த புதிய திருப்பத்துக்கு பங்களித்திருக்கலாம்.

மத்திய ஆசிய பிரதேசத்தில் அமெரிக்காவின் நலன்கள் எப்போதும்போல் வலுவாகவே உள்ளன. பாகிஸ்தானின் ராணுவ அமைப்புடன் ஒத்துழைத்து ஆப்கானிஸ்தானின் தாலிஸ்பானை ஆதரித்தது குறிப்பிடத்தக்க, பழிப்புக்கிடமான தோல்வியில் முடிந்தது. பாகிஸ்தானுக்கு காஷ்மீர் என்பது தெற்காசிய இசுலாமியத் தாயகம் என்னும் பார்வையின் அடிப்படையில் இருக்கலாம். அமெரிக்கா வுக்கோ காஷ்மீர் என்பது மத்திய ஆசியாவில் அது ஈடுபட்டுள்ள "பெருவேட்டையின்" முகப்பு முன்னணியாக இருக்கிறது. ஆப்கனின் கொலைக் களங்களில் தம் நலன்கள் வீழ்ச்சியுற்றதைக் கண்டபின், அமெரிக்கப் போர்த்தந்திரக் கணிப்புகளில் காஷ்மீர் மிகவும் மையமான தகுதிக்கு விரைந்து ஏறியிருக்க முடியும். இந்நிலையில், நேர்மையோ, நடுநிலையோ, விழிப்புணர்வோ அற்ற சர்வதேச இடையீட்டாளர்களின் கைகளில் பகடையாவதன்மூலம், புதுதில்லியில் இருக்கும் பாஜக தலைமையிலான அரசாங்கம்; நிலைப்புத் தன்மை மற்றும் ஒழுங்கு என்ற வெறும் வெளித்தோற்றத்தைப் பேணுவதற்காக, பெரிதும் கடுமைவாய்ந்த ஒரு அமைப்புடன் சமரசங்களை செய்துகொள்ளும் தேவை ஏற்படலாம்.

பெரிதும் வழிதெரியாததும், வரையறுக்கப்படாததுமான ஒரு பிரதேசத்துக்குள் பிரவேசிப்பதில், உள்நாட்டு அரசியல் அபிப்பிராயம் என்ன என்பதைப்பற்றி வாஜ்பேயி அரசாங்கம் சற்றும் கவலைப்படவில்லை. நாட்டை ஒரு முற்றுகை நிலைக்கு இட்டுச்செல்லும் பாஜக, வெளியே தெரிகிற அளவில், எல்லா

கட்சிகளின் விகவாசத்தையும் கோரும் உத்தேச உரிமை தனக்கு இருப்பதாக கற்பனை செய்து கொண்டிருப்பதாக தெரிகிறது. அதற்குக் குறைவான எதுவும், பாராளுமன்ற விவாதங்களிலும் வேறு அரங்குகளிலும் எழும் தொனியை கடந்துசெல்லும் எதுவும், ராஜதுரோகத்துக்கு ஒத்ததாக அதற்கு தோன்றுகிறது. பாராளுமன்ற அமைப்பிற்குப் பெரும் பங்களிப்புச் செய்துள்ள அரசியல் முன்னோடிகளை, அவர்கள் பாகிஸ்தான் சார்பில் பேசுவதாக நினைத்துக்கொண்டு, பாஜக.வின் குறுகிய தேசிய வெறியர்கள் கடிந்துகொள்கிறார்கள். சாகசவாத நிலைபாட்டை மட்டுப்படுத்திக் கொள்ளுமாறு மன்றாடுவோர் பொதுஜன உணர்ச்சிகளில் இருந்து மாறுபட்டு சிந்திப்பவர்களாகி குற்றம் சாட்டப்படுகிறார்கள். புதிய அணுஆயுத நிலைபாட்டின் புத்திசாலித்தனம் பற்றி கேள்விகேட்கும் எவரும், அவரது தேசப்பற்று கேள்விக்குரியதென்று கேவலப்படுத்தப்படுகிறார்கள். பகுத்தறிவுற்றதனம் மற்றும் அதீத தேசவெறியை பொதுமக்களின் மன நிலையில் கிளப்பிவிட்டு விட்டபின்; இந்திய வெளிநாட்டுக் கொள்கையின் நெடுநாளைய தத்துவங்களை எல்லாம் பாஜக சலுகைவிலையில் விற்றுவிட நேரலாம் என்பதுதான் இந்த அபத்தங்களின் சிகரமாகும்.

பகுதி- II

வரலாறு

11-திருபு

முருகராம

இரோசிமா - நாகசாகி ஒரு அதிர்ச்சியூட்டும் அனுபவம் என். டி. ஜெயபிரகாஷ்

இரோசிமா, நாகசாகி என்னும் பெயர்கள் உலகம் முழுவதிலும் தெரிந்திருக்கிறது. இருந்தாலும் அணுஆயுத அழிவுபற்றி பெரும் பாலோர் ஒன்றுமே தெரியாதிருக்கிறார்கள். 1945 ஆகஸ்டு 6 மற்றும் 9ஆம் தேதிகளில் முறையே அவ்விரு நகரங்களிலும் இரு சிறு ஆயுதங்களால் ('பொடியன்', 'தடியன்') சில நொடிகளில் ஏற்பட்ட உயிர் அழிவு மற்றும் பௌதிக அழிவு பற்றிய நினைவோவியங்களாக அன்று எடுக்கப்பட்ட புகைப்படங்கள் உள்ளன. அந்த சமயத்தில் அமெரிக்காவின் ஆட்சி நிர்வாகத் தலைமையில் இருந்த வலதுசாரிகளின் கட்டளைப்படியே அக்குண்டுகள் போடப்பட்டன.

இருந்தாலும் விபத்தின் ஆரம்ப கட்டத்தில் கொல்லப் பட்டவர்கள், காயப்பட்டவர்கள் பற்றிய முழுச் சித்திரமோ அணுகுண்டு நோயால் அவதியுறுவோர் பற்றிய துல்லியமான புள்ளிவிவரமோ இன்றுவரை கிடைக்கவில்லை. அந்த சமயத்தில் இருந்த உண்மையான நிலைமைகளைப் புரிந்துகொள்ள பின்வரும் காரணிகள் மிகுந்த தடைகளாக உள்ளன: 1. உள்ளூர்ச் சமூகத்தின் பரந்துபட்ட அழிவு; 2. போர்ப்படைத் திரட்டலைக் கலைத்து விட்டமை; 3. ஜப்பானை அமெரிக்கா ஆக்கிரமித்திருந்தபோது அணுகுண்டு அழிவுகளைப்பற்றிய விசாரணை தடுக்கப்பட்டது; 4. போருக்குப்பின் அடுத்தடுத்து வந்த ஜப்பானிய அரசாங்கங்கள் காட்டிய அலட்சிய

என். டி. ஜெயபிரகாஷ்: தில்லி அறிவியல் இயக்கம்

மனோபாவம். இந்த பாதக நிலைமைகள் இருந்தாலும், கொல்லப்பட்டவர்கள் மற்றும் காயப்பட்டவர்களின் எண்ணிக்கையைத் தீர்மானிக்க, வெடிப்பு நடந்த உடனேயும், பிறகும் தொடர்ச்சியான முயற்சிகள் செய்யப்பட்டுவந்துள்ளன. கீழே வருபவை அந்த முயற்சிகளின் பலனின் ஒரு சுருக்கமான தொகுப்பாகும்.

சாவும் அழிவும்

அணுகுண்டுவீச்சின் விளைவாக, மக்கள் நெருக்கமும் கட்டடப் பெருக்கமும் கொண்ட இரு நகரங்களும் அந்த கணத்திலேயே அழிந்து ஒளிவெள்ளமாயின. இரோசிமாவில் வெடிப்பு நேர்மையத்திலிருந்து (ஹைப்போசென்டர் - வெடிப்புக்கு நேர்கீழே உள்ள நிலப்பகுதி) 4கிமீ ஆரத்துக்குள் இருந்த 76,000 கட்டடங்களில் 92சதவீதத்துக்கும் மேல் வெடித்தும் எரிந்தும் இடிந்தும் போயின. நாகசாகியில் இருந்த 51,000 கட்டடங்களில் 36சதவீதம் அவ்வாறே நாசமாக்கப்பட்டன. இரோசிமாவிலும் நாகசாகியிலும் வெடிப்புநேர்மையத்திலிருந்து முறையே 27கிமீ, 19கிமீ வரை இருந்த கண்ணாடி சன்னல்கள் உடைந்து சிதறி இருக்கக் கண்டார்கள்.

ஆகஸ்டு 6 அன்று இரோசிமாவில் இருந்ததாகக் கணக்கிடப்பட்ட 3,50,000 பேரில் 2லட்சம் பேருக்கு மேல் 1950 அக்டோபர் வாக்கில் மடிந்தார்கள். நாகசாகியில் 1945 ஆகஸ்டு 9 அன்று இருந்ததாக மதிப்பிடப்படும் 2,70,000 பேரில் சுமார் 1,40,000 பேர் அதேமுடிவைச் சந்தித்தார்கள். இலக்குப் பகுதிகளில் சாவும் அழிவும் கண்மூடித்தனமாக இருந்தன. குழந்தைகளோ பெண்களோ, இளையோரோ முதியோரோ, குடிகளோ படைகளோ, குடியிருந்தோரோ வருகைபுரிந்தோரோ, வீடுகளோ தொழிற்சாலைகளோ, மருத்துவமனைகளோ பள்ளிகளோ எதுவும் விட்டுவைக்கப்படவில்லை. பலியானவர்களில் 90சதவீதத்துக்கு மேல் பொதுமக்கள். இன்னும் மோசம், இந்த 1990களிலும் அந்த குண்டுவீச்சு தொடர்ந்து உயிர் பலி வாங்கி வருகிறது.

இறந்தவர்களில் வெளிநாட்டவர் பலரும் அடங்குவர்: இரு நகரங்களிலும் இருந்த அந்நியர்களில் குறைந்தது 40-50சதவீதம் பேர் நேச நாடுகளைச் சேர்ந்த போர்க்கைதிகள். (அமெரிக்க, ஆஸ்திரேலி

ய, பிரிட்டிஷ், டச்சு வீரர்கள் 1000 பேருக்குமேல் இருந்தார்கள்). ஐப்பானிய வமிசாவழியைச் சேர்ந்த அமெரிக்கக் குடிகள் 1000 பேருக்கு மேல்; கட்டாயப்படுத்தி படையில் சேர்க்கப்பட்ட கொரியத் தொழிலாளிகள் 70,000 பேருக்கு மேல்; மற்றும் போர்சாரா அந்நியர்கள் (பல ஆசிய ஐரோப்பிய நாடுகளைச் சேர்ந்த மாணவர்கள், வியாபாரிகள், பாதிர்கள், வெளிநாட்டு தூதர்கள்) என அனைவரும் இந்த அச்சம்தரும் விதியையே சந்தித்தனர்.

இந்த முதல்நிலை பலியாள்களைத் தவிர, கதிர்வீச்சு எச்சத்தால் பாதிக்கப்பட்ட இரண்டாம்நிலை பலியாள்களும் இருக்கிறார்கள். இவர்கள், அண்டைப்பகுதிகளில் இருந்து தம் உறவினரையும் நண்பர்களையும் தேடிக்கொண்டு முதலில் உள்ளே நுழைந்தவர்கள். இவர்களின் தொகை முறையே 78,000 மற்றும் 11,000 பேர் ஆகும். வெடிப்புகள் நிகழ்ந்த சில மணி நேரத்துக்குள்ளேயே இரு நகரங்களிலும் அதன் புறநகர்களிலும் வந்திறங்கிய கதிர்வீச்சுள்ள மேல்படிவு அல்லது "மரணச் சாம்பலால்" பாதிக்கப்பட்டவர்களுக்கும் கணக்கில்லை.

தனித்துவமான அனுபவம்:

அணுஆயுதம் செய்யும் அழிவு 3 வகைகளில் தனித்துவமானதாகும்:

- அ. பெருமளவிலும் உடனடியாகவும் சாவும் அழிவும் நேர்வது.
- ஆ. சமுதாய, சமூக வாழ்வின் எல்லா அம்சங்களையும் கண்மூடித் தனமாகவும் கண்ணிமைக்கும் நேரத்திலும் அழித்துப்போடுவது.
- இ. "பாழ்நிலமாக்கப்பட்ட ஒரு சமுதாயத்தின்" சிக்கலானதும் நீண்டகாலத்ததுமான சமூக, உளவியல் விளைவுகள்.

வெடிப்புகள் தரையிலிருந்து முறையே சுமார் 580, 500 மீ உயரத்தில் வெடிக்கப்பட்ட வான வெடிப்புகள். இவற்றால் ஏற்பட்ட அழிவுகளுக்குக்காரணம்; வெப்பக் கதிர்கள் (வெப்பக்கதிர்வீச்சு), வெடிப்பு அலை (காற்றின் விரிவாக்கம்), மற்றும் அணுக் கதிர்வீச்சு

(முக்கியமாக, அணுக்கருப் பிளப்பின் காரணமாக வெளிப்பட்ட நியூட்ரான் மற்றும் காமா கதிர்களாகும்) ஆகியவை. குண்டுகள் உற்பத்திசெய்த மொத்த ஆற்றலில் தோராயமாக 35சதவீதம் வெப்பக் கதிர்வீச்சாகவும் 50சதவீதம் வெடிப்பின் வடிவிலும் 15சதவீதம் அணுக்கதிர் வீச்சின் வடிவிலும் வெளிப்படுத்தப்பட்டது. (கதிர் வீச்சின் ஆரம்ப அளவு (டோஸ்) 5சதவீதம். எச்ச அளவு 10சதவீதம்).

பொதுவில், அணுகுண்டால் இறந்தவர்களில் பெரும்பாலோர் தீக்காயம், வெடிப்பு மற்றும் கதிர்வீச்சு பாதிப்புகளின் கூட்டுவிளைவால் இறந்துள்ளார்கள். இருந்தாலும் ஆரம்பக் கட்டங்களில் மொத்த சாவுகளில் சுமார் 60சதவீதம்பேர் தீயில் வெந்தும் (வெப்ப அலையால் மற்றும் தீப்பற்றி); சுமார் 20சதவீதம் பேர் கட்டடங்கள் சரிந்தும், பறந்துவந்த உடைபாடுகள் தாக்கியும் ஏற்பட்ட உடல் காயங்களாலும் (இவை வெடிப்பின் விளைவுகள்); 20சதவீதம் பேர் அணுக் கதிர்வீச்சுக்குள்ளாகியும் இறந்ததாக மதிப்பிடப்பட்டுள்ளது. பின்வந்த கட்டங்களில் சாவுகளும் நோய்களும் முற்றிலும். கதிர்வீச்சின் தாமதித்த விளைவுகளால் மட்டுமே ஏற்பட்டன.

வெப்பக் கதிர்வீச்சின் விளைவுகள்

ஒரு தீங்குபயக்கும் வெப்ப மூலாதாரம் என்னும் முறையில் அணுகுண்டின் தனித்தன்மை, மிகமிகக் குறுகிய காலஅளவில் மிகமிக உக்கிர வெப்பக் கதிர்களின் விளைபுரிதலாகும். ஒவ்வொரு குண்டு வெடிக்கச் செய்யப்பட்ட பின்னும் தோன்றும் முதல் தோற்றம், கண்ணைக் குருடாக்கும் ஒளிவெள்ளமாகும். வெப்பக் கதிர்வீச்சு சுமார் 3 நொடிகளில் தேய்ந்துவிடும். வேட்டுவைக்கும் தருணத்தில் ஒரு நொடியின் ஒரு கூறுபொழுதில் வெப்பநிலை பல மில்லியன் பாதை செல்சியசுக்கு எகிறியது. ('மரபு' குண்டின் வெப்பநிலை சுமார் 5000 பாதை செல்சியஸ்). அந்த உயர் வெப்பம், குண்டின் உறையையும் உள்ளடக்கத்தையும் அதை சுற்றியுள்ள காற்றையும் சூடான அழுத்தப்பட்ட வாயுக்களின் நெருப்புப்பந்தாக மாற்றியது.

ஒருநொடிக்குள், விரைந்து விரிவடைந்துவந்த தீப்பந்து சுமார் 200 மீட்டர் அதிகபட்ச விட்டத்தை அடைந்தது. அதன் புறவெப்பம்

3 லட்சம் பாகை செ. க்கும் 1800 பாகை செ. க்கும் இடையில் ஊசலாடியது. (சராசரி வெப்பம் சுமார் 7500 பாகை செ.). 10 வினாடிகளுக்குப் பின், தொடக்கத்தில் நொடிக்கு 100 மீ வீதம் எழும்பிய தீப்பந்து மறைந்தது. அதனிடத்தில் விரைவில் ஒரு பிரமாண்டமான காளான் வடிவ மேகம் உருவானது. அந்த காளான் மேகத்தின் விட்டம் 7 நிமிடங்களில் 200 முதல் சுமார் 3000 மீ வரை விரிந்திருந்தது. அப்போது அதன் அதிகபட்ச உயரம் சுமார் 12,000மீ ஆக ஆகியிருந்தது.

இரோசிமா, நாகசாகி குண்டுகள் வெளியிட்ட வெப்ப ஆற்றல் தோராயமாகமுறையே 4.5×10^{12} மற்றும் 7.7×10^{12} கலோரிகள் ஆகும். வெடிப்புகளின் மொத்த ஆற்றலில் இது சுமார் 35சதவீதமாக ஆக அமைந்தது. இவ்வளவு குறுகிய நேரத்தில் இவ்வளவு பேரளவான வெப்பம் உற்பத்தியானதின் விளைவாக, இரு நகரங்களிலும் வெடிப்புகளை உடனடியாக அடுத்து, வெடிப்பு நேர்மையங்களில் வெப்பம் 3000 செ 4000 பாகை செல்சியசை அடைந்தது. (ஒப்பிட்டுப்பார்க்க, இரும்புத் துண்டின் உருகுநிலை தோராயமாக 1500பாகை செ.). வெடிப்புநேர் மையத்திலிருந்து விலகிச் செல்லச் செல்ல வெப்பம் துரிதமாக சிதறியது.

ஒரு அலகு பரப்பில் வெப்பக் கதிர்வீச்சு ஆற்றல், வெடிப்பு நிலையுடன் தணிகிறது. இரண்டு தணிவுகள் உள்ளன. ஒன்று தூரத்தின் பரப்புக்கு தலைகீழ்விக்கிதமானது. மற்றது, காற்றின் வழியாக வெப்பக் கதிர்வீச்சு போகையில் ஏற்படும் உள்ளிழுப்பாலும் சிதறடிப்பாலும் கொண்டு வரப்படுகிறது. (கண்ணுக்குத் தெரியும் காரணம் ஈரப்பதமும் தூசுமாகும்). இரோசிமாவிலும் நாகசாகியிலும் குண்டு போடப்பட்ட அன்று வானிலை இரு இடத்திலும் தெளிவாக இருந்தது. ஆக, இரோசிமா மற்றும் நாகசாகியின் வெடிப்பு நேர்மையங்களிலிருந்து முறையே 1கிமீ மற்றும் 1.5கிமீ தூரங்களில் வெப்பநிலை 600 பாகை செல்சியசுக்குக் கூடக்குறைய இருந்தது. வெப்ப அனல்வீச்சின் தீவிரம் ச.செ. மீட்டருக்கு 0.3 வினாடிக்கு 20 கலோரிகள் என மதிப்பிடப்பட்டது. இந்த தூரத்துக்குள் கவசமின்றி இருந்தவர்கள் கடுமையான மூன்றாம் வகை தீக்காயங்களுக்கு உள்ளாகி ஒருவரத்துக்குள் இறந்துபோனார்கள். வெடிப்புக்கு நேர்கீழே இருந்தவர்கள் எரிந்து சாம்பலானார்கள். (10 கலோ / செமீ² / நொடியில்

வெள்ளைத்தாளும் 3 கலோ / செமீ² / நொடியில் கருப்புத் தாளும் எளிகிறது என்பதை கவனிக்கவும்).★இரு நகரங்களின் வெடிப்பு நேர்மையங்களிலிருந்து சுமார் 3.5 கிமீ மற்றும் 4 கிமீ தூரத்துக்குள் பாதுகாப்பற்று இருந்த அனைத்து பேருக்கும் குறிப்பிட்ட வகை தீக்காயங்கள் ஏற்பட்டன.

வெடிப்பு நேர்மையத்திலிருந்து 3கிமீ தூரம்வரைகூட, குறிப்பிட்ட நிலைமைகளில், கட்டிடங்களும் ரயில்பாதைக் கட்டைகளும் வேலிகளும் மரங்களும் பிற பொருள்களும் தாமே தீப்பற்றி எரியவும் கருகவும் செய்தன. வெப்பக் கதிர்கள் தொடக்கத்தில் தீப்பற்றிவிட்டதும், பின் மற்ற எரியும் பொருள்களில் இருந்து தீப்பற்றியதும் இதற்கு காரணங்களாகும்.

வெடிப்பின் விளைவுகள்

வெப்பஅலையை உடனடியாக அடுத்து வெடிப்பு அலை நிகழ்ந்தது. குண்டுகள் வெடித்த அந்த கணத்திலேயே அவற்றில் இருக்கும் ஆவியாகும் பொருள்களால் உற்பத்தியாகும் அசாத்தியமான அழுத்தத்தால் வெடிப்பு அலை உருவாகிறது. வெடிப்பில் இரண்டு கட்டங்கள் இருந்தன. அமுக்கம் (அழுத்தம் கூடிச்செல்லும் கட்டம்), மற்றும் உறிஞ்சப்படல் (அழுத்தம் குறையும் கட்டம்). அமுக்கக் கட்டத்தின் காலஅளவு தோராயமாக 1 வினாடி என கணக்கிடப்பட்டுள்ளது. 'மரபு' குண்டைப் போல் இது 100 பங்கு அதிகமாகும். அழுத்தம் கூடிச்செல்லும் கட்டத்தில், வெடிப்பு பெருக்கெடுக்கும் திசையில் அதாவது வெடிப்புப் புள்ளியிலிருந்து வெளியே, பெருத்த திசைவேகத்துடன் காற்று இயங்கியது. அழுத்தம் குறையும் கட்டத்தில் காற்றின் திசைவேகம், அதன் அளவில் குறைந்தும் வெடிப்புப் புள்ளியை நோக்கியதாகவும் இருந்தது. அதிர்ச்சி முகப்பின் திசைவேகமும் காற்றின் திசைவேகமும் உச்ச

★ விண்வெளியின் ஒரு கோளத்துண்டில் சூரியனைப் பார்த்திருக்கும் 1ச. செமீ பரப்பினீது 0.3 வினாடிகால அளவில் படும் சூரியனின் வெப்பம் தாவும் ஆற்றல் தோராயமாக 0.01 கலோ / ச. செமீ ஆக இருக்கிறது. புவியின் வளிமண்டலத்தையும் மேலோட்டையும் வெப்பப்படுத்தப் பயன்படும் ஆற்றல் 0.007 கலோ / ச. செமீ. அதாவது 0.01 கலோ / ச. செமீ. இல் அது சுமார் 66சதவீதம், இந்த விவரஅறிவைக் கொண்டு, அணுகுண்டானது உற்பத்திசெய்யும் தீவிர வெப்பத்தின் மகத்தான அளவை ஒருவாறு உரை முடியும்.

அழுத்தத்தால் தீர்மானிக்கப்பட்டது. உச்ச அழுத்தமோ வெடிப்பின் ஆற்றலைச் சார்ந்திருக்கிறது.

வெடிக்க தொடங்கும் கணத்தில் அழுத்தம், நொடியின் ஒரு கூற்று நேரத்துக்கு, வளிமண்டல அழுத்தத்தைப்போல் பல நூறாயிரம் மடங்குக்கு உயர்ந்தது. குண்டுகளின் உள்ளூறை ஆற்றல்களில் தோராயமாக 50சதவீத வெடிப்பின் வடிவில் பரப்பப்பட்டது. வெடிப்பினால் ஏற்பட்ட அழிவின் ஆரம், வெடிப்பு ஆற்றலின் கனமூலத்துக்கு நேர்விகிதத்தில் இருந்தது. நாகசாகியில் வெடிப்பு நேர்மையத்தில் அதிகபட்ச வேட்டு அழுத்தம் 35 மெட்ரிக் டன்/ச.மீ ஆகவும் அதிகபட்ச காற்றுத் திசைவேகம் 440மீ/நொடி ஆகவும் (அதாவது மணிக்கு 1500 கி.மீ.க்குமேல்) இருந்ததாக ஏட்டுக் கணக்கீடுகள் காட்டுகின்றன. வெடிப்பு நேர்மையத்திலிருந்து 3கிமீ தொலைவிலும்கூட, அழுத்தம் 1.3டன்/ச.மீ. ஆகவும் காற்றுத் திசைவேகம் 30மீ/வினாடியாகவும் (அதாவது மணிக்கு 100கிமீ.க்கு மேல்) இருந்தது. இரோசிமா குண்டு வெடிக்கப்பட்ட உயரமாகிய 580மீ என்ற வெடிப்பு உயரம்தான், குறிப்பிட்ட வெடிப்பு விளைவுக்கான (இங்கு 12.5 கிலோடன்) அதிக பொருத்தமான உயரம் என்பதையும் கோட்பாட்டுக் கணக்கீடுகள் காட்டுகின்றன. அதாவது அந்த உயரத்தில்தான் வேட்டின் அழிவு அதிகபட்சப்படுகிறது. வேட்டின் விளைவாக வெடிப்பு நேர்மையங்களில் இருந்து 2கிமீ தூரத்துக்குள் எல்லா மர அமைப்புகளும் இருந்த இடம் தெரியாமல் போயின. வெடிப்புநேர்மையங்களுக்கு அருகில் இருந்த காங்கிரீட்டு கட்டிடங்கள் கடுமையான சேதம் அடைந்தன. ஆனால் 2கிமீ வீச்சுக்கு அப்பால் இருந்தவை அழுத்தத்தைத் தாங்கிநின்றன. இருந்தாலும் அவற்றின் உள்புறங்கள் நெருப்பினால் சூறையாடப்பட்டன. கட்டடங்களுக்கு ஏற்பட்ட சேதம், அவற்றின் பலத்தையும் ஓரளவுக்கு அவற்றின் வடிவமைப்பையும் திறப்புகளின் எண்ணிக்கையையும் மற்ற காரணிகளையும் பொருத்திருந்தன.

வேட்டினால் மனித உடம்புக்கு ஏற்பட்ட படுகாயங்களை, நேரடியாக வேட்டால் ஏற்பட்ட முதனிலைக்காயங்கள், மறைமுக காரணங்களால் ஏற்பட்ட இரண்டாம் நிலைக்காயங்கள் என பிரிக்க முடியும். வெடிப்பு நேர்மையத்துக்கு அருகாமையில் பெரிதும் முதல்நிலை காயங்கள் ஏற்பட்டன. வேட்டுகள் மிக உயர்ந்த

அழுத்தத்தை உருவாக்கியதன்மூலம் பல உடனடிச் சாவுகளுக்கு நேரடிக் காரணமாயின. ஆனால் மனித உடம்பால் வெகு உயர்ந்த அழுத்தங்களையும் (சுமார் 200 கிலோ பாஸ்கல்கள் (கிபா) அல்லது 2 அட்மாஸ்பியர்கள் அதாவது 2கிகி/ச.செமீ) தாங்கமுடியும். எனவே பெரும்பாலான வேட்டுச் சாவுகள் மறைமுக காரணங்களாலேயே நிகழ்ந்தன. (காட்டாக, 21 கிபா என்னும் மிகைஅழுத்தம் ஒரு மனிதரை கொல்ல மாட்டாது. ஆனால் அதோடுசேர்ந்து மணிக்கு 150கிமீ.ல் வீசும் காற்று, வெட்டவெளியில் மனிதரையும் அல்லது அவர்களை அருகிலிருக்கும் பொருள்கள்மீது, கடுமையாக மோதவைத்துக் கொல்லமுடியும். இவ்வாறு (வேட்டுக்கு)உட்பட்ட பெரும்பாலோரில், உடனடியாக / சீக்கிரத்தில் சாகாமல் தப்பியவர்கள்; அவர்களின்மீது வீடுகள் இடிந்துவிழுந்ததாலும், காற்றால் வீசியெறியப்பட்டு பொருள்களின்மீது போய் மோதுண்டதாலும், மேலே வந்து விழும் உடைபாடுகளாலும், சிராய்ப்பு, கீறல், வெட்டு, எலும்பு முறிவு ஆகிய இரண்டாம்நிலைக் காயங்களாலும் துன்புற்றார்கள். கண்ணாடிச் சில்லுகளால் நிறைய பேருக்கு காயங்கள் உண்டாயின. இக்கண்ணாடித் துண்டுகள் உடலின் பல இடங்களிலும் குத்திக் கிழிக்கப்படவும், சில்லுகள் ஆழத்தில் பதிந்து புண்ணாவதற்கும் இட்டுச்சென்றன. இந்த பலஇடப் புண்கள் தம்மளவில் உயிராபத்தானவை இல்லை என்றாலும் கதிர்வீச்சுக்கு உட்பட்டு தனிநபர் எதிர்ப்புச்சக்தி வீழ்ச்சியடைந்திருந்த நிலையில் அவை தொற்றுக்கு உள்ளாகி பெரும்பாலும் ஆறாத அழுகல் புண்களாகின.

சேதத்தின் பரப்பளவு

இரோசிமாவிலும் நாகசாகியிலும் ஏற்பட்ட பெரும் நாசம், வெப்பக்கதிர்கள் - வேட்டுகள் - மற்றும் நெருப்புகள் சேர்ந்ததால் ஏற்பட்டது. இவற்றின் மொத்த விளைவாக மூண்ட பெரும் சேதம் விளைக்கும் பெருந்தீ-இரு நகரங்களையும் சூழ்ந்துகொண்டது.

இரோசிமாவில் வெடிப்புக்கு அரைமணி கழித்து காலை 8.45 அளவில் பெருந்தீ மூண்டது. பெருந்தீ மூண்டதும் அந்த பகுதியில் இருந்த காற்று சூடேறி விரைவாக மேலே போனது. உடனே எல்லா திசைகளிலிருந்தும் குளிர் காற்று உள்ளே புகுந்தது. 'தீப்புயல்' எனப்பட்ட நிகழ்வு விரைவில் வீசத் தொடங்கி, 2,3 மணிகளுக்குப்

பின் நொடிக்கு 18மீ திசைவேகத்தை அடைந்தது. (அதாவது மணிக்கு 65கிமீ). காலை 11 முதல் மாலை 3 வரை ஒரு வன்மையான சுழல்காற்று நகர மையத்திலிருந்து வடமேற்காக பிரயாணித்தது. மாலைக்குள் காற்று தணிந்துவிட்டது. அதற்குள், வெடிப்புநேர்மையத்தில் இருந்து 2கிமீ ஆரத்துக்குள் நகரமானது தீப்புயலால் முற்றிலுமாக அழிக்கப்பட்டுவிட்டது. நாகசாகியில் வெடிப்புக்கு ஏறக்குறைய 90 நிமிடங்கள் கழித்து பல இடங்களில் தீப் பிடித்தது. இவை பரந்துபரவிய பெருந்தீயாக வளர்ந்தது. இரவு 8.30வரை நீடித்த அந்த தீயில் ஒரு பரந்த பிரதேசமே எரிந்துவிட்டிருந்தது.

இரோசிமாவிலும் நாகசாகியிலும் வெடிப்பாலும் நெருப்பாலும் நிர்மூலமாக்கப்பட்ட மொத்தப் பரப்பு முறையே 13 ச.கிமீ மற்றும் 6.7 ச. கிமீ ஆகும். நாகசாகி குண்டின் ஆற்றல், இரோசிமாவினுடையதை விட அதிமாகும். ஆனால் இரோசிமாவில்தான் அதிகபரப்பு சேதம் அடைந்தது. இதற்குப் பல காரணங்கள் இருந்தன.

இரோசிமா நகரம் ஒரு ஆற்றங்கழிமுகத்தில் கட்டப் பட்டிருக்கிறது. மூன்று புறங்களில் மலைகளால் சூழப்பட்டிருக்கிறது. இந்த கிடைமட்டமான நகரின் மையத்தில் அணுவெடிப்பு நிகழ்ந்தது. எனவே திசை வித்தியாசம் இல்லாமல் நகரம் முழுவதும் நாசம் பரவியது. (அதிர்ச்சி அலையைத் தேக்கியதன்மூலம் மலைகள் வேட்டின் விளைவைக் கூட்டின. ஆனால் நாகசாகி நகரமோ இரண்டு ஆற்றுப்படுகைகளைச் சுற்றி கட்டப்பட்டுள்ளது. ஒரு மலை அதைப் பிரிக்கிறது. அதன் உயரம் சராசரியாக கடல்மட்டத்துக்கு மேல் சுமார் 200மீ ஆகும். இங்கு அணுவெடிப்பு, மலையின் ஒரு பக்கமே நிகழ்ந்தது. நகரின் மறுபகுதியானது வெப்பக்கதிர்களாலும் வேட்டாலும் பாதிக்கப்படாதபடி அம்மலை பகுதியளவு காத்தது. அந்த குண்டு மலை உயரத்துக்கும் மேலே வெடித்திருந்தால் நாகசாகியில் இன்னும் அதிக அழிவு ஏற்பட்டிருக்கும். தீப்புயலும் நாகசாகியில் அவ்வளவு கடுமையாக இருக்கவில்லை. ஏனென்றால் காற்று வீசிய திசை, அதிக கட்டிடங்கள் இல்லாத பகுதியாக அமைந்துவிட்டது. இன்னொரு வெளிப்படையான காரணம், இரோசிமாவுடன் ஒப்பிடும்போது நாகசாகியில் மக்கள் மற்றும் கட்டிடங்களின் அளவு, எண்ணிக்கை, அடர்த்தி எல்லாமே குறைவாக இருந்தது. உண்மையில் நாகசாகி கடைசி நிமிடத்தில் கியோடோவுக்குப் பதிலாக

தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டது. கியோடோ ஐப்பானின் முன்னாள் தலைநகர். மக்கள்தொகை 10 லட்சத்துக்கும் மேல். அமெரிக்க நிர்வாகத்துக்குள் இருந்த சில அதிகாரிகள் அந்நகரை தேர்ந்தெடுப்பதை விடாப்பிடியாக எதிர்த்ததால், தேர்ந்தெடுத்த இலக்குகளின் பட்டியலிலிருந்து அதன் பெயர் நீக்கப்பட்டது. கியோடோவைக் குறிவைத்திருந்தால் இழப்பு எண்ணிக்கை நான்கு மடங்காகி இருக்கும்.)

குடிமக்கள் பாதுகாப்பு அமைப்புகளின் பயனற்ற தன்மை

விமானத் தாக்குதல்கள் மற்றும் பிற அவசரத்தேவைகளில் பயன்படுவதற்கான குடிமக்கள் பாதுகாப்பு அமைப்பும் முதல்உதவி ஏற்பாடுகளும் நாசமாக்கப்பட்டோ செயலற்றதாக்கப்பட்டோ விட்டதால் சேதம் பன்மடங்காகியது. கடுமையாக காயமுற்றோருக்கு அவசரமாக தேவைப்பட்ட உதவியை வழங்க இதனால் முடியாமல் போனது. இரண்டு நகரங்களிலும் சிறப்புக் குடிமக்கள் காவலர் படையும், குடிமக்கள் பாதுகாப்பு அமைப்புகளும், அரசாங்கம் கட்டாயமாக அமர்த்தும் தொழிலாளர் குழுக்களும், அத்துடன் நன்கு பயிற்சி பெற்ற பல வட்டாரப் பொதுமக்கள் சங்கங்களும், பல நிவாரண, முதல்உதவி, சுகாதாரக் குழுக்களும், அத்துடன் அவசரப்பிரிவு மருத்துவமனைகளும், அகதிக் காப்பிடங்களும் இருந்தன. அவசரமாக வெளியேற்றுவதற்கான ஏற்பாடுகளும் இரண்டு நகரங்களிலும் இருந்தன. அவசரக் காப்பிடங்களில் உணவு, துணிமணி, மருந்து ஆகியவை தாராளமாக இருந்தன. வெளியேறுவதற்கான ரயில் பாதை, காரர்கள், சரக்குவண்டிகள் எல்லாம் ஆயத்தமாக்கப்பட்டிருந்தன. இந்த எல்லா பூரண ஆயத்தங்களையும் அணுகுண்டு சேதங்கள் விஞ்சிவிட்டன. சர்வநாசத்துக்கு தப்பித்த பாதுகாப்பு அமைப்புகளும் எவ்வகையிலும் பயனற்றதாகி இருந்தன. உதாரணமாக, இரோசியாவிலும் நாகசாகியிலும் தீயணைப்பு வசதிகள் ஏறக்குறைய முற்றிலும் நாசமாக்கப்பட்டன. தீயணைப்பு வசதிகளும் ஆட்களும் பேரழிவுக்குத் தப்பித்த இடங்களிலும், அடைபட்டுவிட்ட சாலைகள் தீயணைப்பு வேலைக்கு தடையாக அமைந்தன. அதுபோலவே இரு நகர்களிலும் இருந்த பெரும்பான்மையான மருத்துவ வசதிகள்

அழிக்கப்பட்டன. 90சதவீதம் மருத்துவத் தொழிலினர் கொல்லவோ ஊனமாக்கவோ பட்டுவிட்டார்கள் ஆக காயப்பட்டவர்களில் மிகப் பெரும்பான்மையோர் மிகக் குறைந்த கவனிப்பைக்கூட பெறமுடியவில்லை. மேலும் விமானத் தாக்குதல்களில் இருந்து பாதுகாப்பு தரும் காப்பிடங்களிலும் காங்கிரீட்டு கட்டிடங்களிலும் தஞ்சம் புகுந்தவர்கள் அங்கு புகுந்த வெப்ப வாயுக்கள் மற்றும் தூசியில் வெந்துபோனார்கள். விதிவிலக்கில்லாமல் எல்லாருக்கும் தீக்காயங்கள் ஏற்பட்டிருந்தன. அதிகபட்ச சாவுகள் இதனாலேயே ஏற்பட்டதாக தோன்றுகிறது. கடுமையான தீக்காயங்கள் பட்டவர்களில் பெரும்பாலோர் பற்றி எரியும் நகரங்களில் இருந்து தப்பிக்க முடிந்தும் கூட, வெளியேற்றக்காப்பிடங்களில் சிகிச்சை பெற முடியாததால் கவினப்பின்றி இறந்தார்கள். மற்றும் எண்ணற்ற அணு-குண்டு பலியாட்கள் குண்டு வீச்சுக்குள்ளான கட்டடங்களில் ஒண்டினார்கள். இவர்கள் கடுமையான காயங்களின் காரணமாக நகரமுடியாததால், வெடிப்பை அடுத்து உருவான நரகத்தில் அப்படியே சாகத்தான் முடிந்தது.

அயனிமயமான கதிர்வீச்சின் விளைவுகள்

இயற்கை மூலங்களில் இருந்து (மின்காந்த அலைகள் முதலியவற்றில் இருந்து) வரும் லேசான கதிர்வீச்சு, சாதாரணமாக மனிதர்களால் ஏற்றுக்கொள்ளப்படுவது ஆண்டுக்கு 0.1ராடு (rad=radiation added dose) என மதிப்பிடப்படுகிறது. (1 ராடு = 1 கிராம் & திசுவுக்கு 100 எர்க்ஸ் (ergs) ஆற்றல் உட்கிரகிப்பு. அல்லது 0.01 ஜூல்/கிகி. ஜூல் என்பது வேலை அல்லது ஆற்றலின் ஒரு அலகு. ஒரு நியூட்டன் விசையைக் கொண்டு, விசை செயல்படும் திசையில் ஒரு மீட்டர் நகர்த்தும் வேலையின் அளவு 1 ஜூல். நியூட்டன் என்பது விசையின் ஒரு அலகு. (1கிகி பொருள் ஒரு நொடியில் ஒரு மீட்டர் திசைவேகம்பெறத் தேவையான விசை 1 நியூட்டன் ஆகும்.) இது மிகமிக லேசான அளவு கதிர்வீச்சாகும். எனவே இது மனித உடலில் உடனடியான கண்கூடான தீங்கான விளைவு எதையும் கொண்டிருப்பதில்லை. ஆனால் 600 ராடுகள் (கொல்லும் அளவு) அல்லது அதற்கும்மேல் பெறும் மனிதர்கள் சாதாரணமாக இறந்து போகிறார்கள். 350 ராடு அளவு பெறுவோரில், பாதிபேர் இறந்து

போகிறார்கள். (பகுதி - கொல்லும் அளவு). அணுகுண்டுகள் கணிசமான அளவு கதிர்வீச்சை வெளியிட்டன. 'மரபு' குண்டுகளில் இருந்து அது அடிப்படையான வேறுபாடாகும். இரோசிமா வெடிப்புநேர்மையத்தில் 10,000 ராடுகளுக்கு மேல் காமா கதிர்களும் 14,000 ராடுகளுக்கு மேல் நியூட்ரான்களும் வெளியாயின. இரோசிமாவில் வெடிப்புநேர்மையத்திலிருந்து 1கி.மீ.க்குள்ளும் நாகசாகியில் 1.2 கி.மீ.க்குள்ளும் இருந்தவர்கள், குறைந்தது பகுதியளவு கொல்லும் கதிர்வீச்சைப் பெற்றார்கள்.

ஆரம்ப கதிர்வீச்சும் எச்ச கதிர்வீச்சும்

வானத்தில் வெடித்த அணுகுண்டுகள் வெளியிட்ட கதிர்வீச்சை 2 வகையாகப் பிரிக்கலாம். ஆரம்ப கதிர்வீச்சு: இது வெடிப்புநிகழ்ந்து ஒரு நிமிடத்துக்குள் வெளிப்படுவது. எச்ச கதிர்வீச்சு: இது வெடிப்புநிகழ்ந்து ஒரு நிமிடத்துக்குப் பின் வெளிப்படும் கதிர்வீச்சு.

ஆரம்பக் கதிர்வீச்சில் ஆல்பா கதிர்கள், பீட்டா கதிர்கள், காமா கதிர்கள், நியூட்ரான்கள் ஆகியவை அடங்கியிருந்தன. ஆல்பா துகள்கள் (ஒவ்வொன்றிலும் 2 புரோட்டான்கள் 3 நியூட்ரான்கள் உள்ளன) பிளவுக்கு தப்பித்த யுரேனியம் மற்றும் புளுட்டோனியத்திலிருந்து வெளியிடப்படுகின்றன. பீட்டா துகள்கள் (எலக்ட்ரானுக்கு இணையானவை) பிளவுக்குட்பட்டவற்றில் இருந்து வெளிப்படுகின்றன. காமா கதிர்கள் (மின்காந்த சக்தி) யுரேனியம், புளுட்டோனியத்தின் அணுப்பிணைப்பின்போது உருவாக்கப்பட்டன. பிணைப்பின்போது வெளிப்படும் நியூட்ரான்கள் சுற்றுப்புறத்தில் உள்ள அணுக்கருக்களாலும் அணுக்கருப் பிணைப்பின்போதைய பல்வேறு உற்பத்திகளாலும் ஈர்த்துக்கொள்ளப்பட்டன. ஆனால் காமா கதிர்களில் இருந்தும் நியூட்ரான்களில் இருந்தும் தரையை அடையும் ஆரம்பக் கதிர்வீச்சே மனித, விலங்கு மற்றும் தாவர உயிர்களில் கணிசமான விளைவை ஏற்படுத்தின. தரையில் சிதிலமாகிக் கிடந்த அமைப்புகள் இந்த துகள்களை ஈர்த்துக் கொண்டதும் அவை கதிர்வீச்சுக்கூடியனவாக ஆயின. இது தூண்டப்பட்ட கதிரியக்கம் எனப்படுகிறது. அவ்வாறு தூண்டப்பட்ட தரையில் கிடக்கும் பொருள்கள் கொஞ்சகாலத்துக்கு தொடர்ந்து கதிர்வீசி வரும். இது எச்சக் கதிரியக்கம் எனப்படுகிறது. குண்டுபோடப்பட்ட 100மணி நேரத்துக்குள் வெடிப்புநேர்மையத்திலி

ருந்து 1கிமீ தூரத்துக்குள் நுழைந்தவர்கள் எச்சக் கதிர்வீச்சுக்கு கணிசமான அளவு உள்ளானார்கள். கதிரியக்க மேல்படிவு, எச்ச கதிர்வீச்சின் இன்னொரு முக்கியமான மூலமாக இருந்தது.

மேல்படிவு (Fall-out)

யுரேனியம் மற்றும் புளூட்டோனியத்தின் அணுக்கரு இணைப்பு உற்பத்திகளான நுண்துகள்களும், பிணைப்புக்கு தப்பித்த ஓரகத்தனிமங்களும் (ஐசுடோப்புகளும்), நியூட்ரான்களால் தூண்டப்பட்ட ஆயுத எச்சங்களும் சேர்ந்து மேல்படிவு எனப்படுகின்றன. இந்த நுண்துகள்கள் "மரணச் சாம்பல்" என அழைக்கப்படுகின்றன. வெடிப்பின்போது இவை வானத்திலும் காற்றும்ண்டலத்திலும் உயரே ஊதி எறியப்படுகின்றன. பின்படிப்படியாக தரையில் வந்து படிகின்றன. அல்லது குறிப்பிட்ட இடத்தில் அடர்த்தியாக "கருப்புமழை"யுடன் கீழே வருகின்றன. (பெரும்பாலும் மேலே பறக்கும் கரி, சாம்பல், தூசிகளின் நுண்துகள்களாலான கருமேகங்கள் மீதான ஈரப்பதமானது சுருங்குவதால் தோன்றும் மழை "கருமழை" எனப்படுகிறது).

இரோசிமாவில் ஆகஸ்டு 6, காலை 9 முதல் மாலை 4 வரை நகரின் சில இடங்களிலும், காற்றுவிசும் திசையில் இருந்த பக்கத்து கிராமப்புறப் பகுதிகளிலும் "கருமழை" பெய்தது. "கருமழை" பெய்த இடங்களில் ஆறுகளில் பெருமளவான மீன்கள் செத்திருக்கக் கண்டனர். பிசுபிசுப்பான மழையால் மாசுபட்ட புல்லை மேய்ந்த கால்நடைகளுக்கு வயிற்றுப் போக்கு கண்டது. மழைவிழுந்த இடங்களில் குடியிருந்தோர் பலரும் பேதி ஏற்பட்டதாகத் தெரிவித்தார்கள். மழைப்பகுதிக்கு வெளியே பலகிலோமீட்டர் தூரத்துக்கு சாம்பல்தூசு பரவலாக விழுந்தது. நகரின் வடக்கே 30 கி.மீ. தூரம்வரை றெடுக லேசானதும் கனமானதும், சிறியதும் பெரியதுமான காகிதப் பொருள்கள் சிதறிக்கிடப்பது காணப்பட்டது. அதுபோலவே நாகசாகியிலும் ஆகஸ்டு 9 காலை 11 மணி வாக்கில் வெடிப்பு நிகழ்ந்த பிறகு சுமார் 20 நிமிடத்தில் அழிவுக்குத் தப்பித்திருந்த மறுபாதி நகரில் "கருமழை" பெய்தது. இவ்வாறு அணுஆயுத மேல்படிவின் தீங்குகளுக்கு ஏராளமான மக்கள் உட்பட்டார்கள்.

மேல்படிவு நேர்வில், புறத்தீங்கு என்பது உடம்புக்கு வெளியில் இருக்கும் கதிரியக்க மூலங்களில் இருந்து வரும் கதிர்வீச்சுக்கு உட்படுவதால் ஏற்படும் தீங்குகளாகும். இதுதவிர கதிர்வீச்சின் அகத்தீங்கும் உள்ளது. இது, மேல்படிவில் அடங்கியுள்ள கதிரியக்கப் பொருள்கள் உடம்புக்குள் கிரகிக்கப் படுவதால் விளையும் தீங்காகும். கதிரியக்கப் பொருள்கள் பின்வரும் வழிகளில் உடம்புக்குள் புகுகின்றன:

1. உள்மூச்சு - சுவாசத்தின்மூலமாக புகுதல்.
2. உணவு உட்கொள்ளல் - மாசுபட்ட உணவுபானங்கள் மூலம் புகுதல்
3. தொற்று - காயங்கள், சிராய்ப்புகள் மூலமாகவோ நேரடியாக தோலின் வழியாகவோ உள்வாங்கப்படுதல்.

உயிரியல் விளைவுகள்

உயிரியல் அமைப்புகளினின்று அணுஆயுதக் கதிர்வீச்சு கடுமையான தாக்கத்தை ஏற்படுத்தி இருக்கிறது. அதன் விளைவுகள் பின்வருபவற்றைப் பொறுத்துள்ளது; அதற்கு உட்படும் தனிநபரின் வயது, பொதுவான உடல்நல நிலை; கதிர்வீச்சின் வகை (ஆல்பா, பீட்டா, காமா கதிர்கள், நியூட்ரான்கள்); உட்படும் உடல்பகுதி (முழு உடம்புமா பகுதிகளா); உட்படும் வகை (புறமா அகமா); உட்படுதலின் காலஅளவு (குறுகியதா நீண்டகாலமா) மற்றும் உட்பட்ட மொத்த அளவு. கதிர்வீச்சால் உயிருள்ள அணுக்களுக்கு (செல்) ஏற்படும் சேதத்தின் விவரம் இன்னமும், பெரும்பாலும், அடிப்படையிலேயே விளங்கமுடியாததாகவே உள்ளது. சிக்கலான இயற்பியல், வேதியியல், உயிர் - வேதியியல் நிகழ்ச்சி வரிசையில் முதல் கட்டம், உயிரணுக்கள் அடங்கிய (உயிர்) மூலக் கூறுகளின் அயனிமயமாக்கமாகும். அயனிமயம் மூலம் கதிர்வீச்சு ஊறு விளைவிக்கிறது. அதாவது உயிர்ப்பொருளின் உயிரணுக்களின் (செல்களின்) அணுக்கள் மற்றும் மூலக்கூறுகள் மின்னேற்றத்தால் மாறுபடுகிறது. மூலக்கூறில் நடக்கும் அயனிமயம் என்னும் செயல், அப்போது நிகழ்கிற கதிர்வீச்சின் தாக்கத்தின்கீழ்; மூலக்கூறில் இருக்கும் ஒன்று / ஒன்றுக்கு மேற்பட்ட

எலக்ட்ரான்களை அடித்து வெளியேற்றுகிறது. ஒருவேளை (டோஸ்) கதிர்வீச்சு, அதற்கு உட்படும் பொருளின் ஒவ்வொரு கிராமிலும், பல லட்சக்கணக்கான அயனி ஜோடிகளை உற்பத்திசெய்கிறது. இதன் விளைவாக, அதிலுள்ள மூலக்கூறுகள் சிதைவுக்கு உள்ளாகின்றன. இந்த நிகழ்முறையில், எல்லா உயிர்ப்பொருள்களின் கட்டமைப்பின் மிகச்சிறிய அலகாகிய உயிரணுக்கள் (செல்கள்), ஒன்றா பகுதி சேதமடைகின்றன அல்லது முற்றிலுமாக நாசமாகின்றன. மேலும் செல் பிரியும் வீதத்தை கதிர்வீச்சு பாதிக்கலாம்: மேற்கொண்டும் பிரிவுபட செல்களால் இயலாமல் ஆக்கப்படலாம். பிரிவுறுவது மெதுவாக்கப்படலாம். அல்லது வேகம் அதிகரிக்கப்படலாம். வயது வந்தவர்களில் இயல்பாக செல்பிரிவினை நின்றுவிடுகிற திசுக்களில் அவற்றின் இயல்பான உயிரியல் கட்டுப்பாடு அற்றுப்போகலாம். இதனால் செல்பிரிவினை தொடர்ந்து நடந்து புற்று வளர்ச்சிகளுக்கு இட்டுச் செல்லலாம்.

அயனிப்படுத்தும் கதிர்வீச்சின் உயிரியல் விளைவுகளை 2 பிரிவாகப் பிரிக்கலாம். 1. உடல்கூற்று விளைவுகள். (கதிர்வீச்சுக் குள்ளான மனிதரின் வாழ்க்கைக் காலத்துக்குள் உடனடியாகவோ பிந்தியோ வெளியில் கண்டறியக் கிடைக்கும் விளைவுகள்) 2. பிறவிக் கூற்று விளைவுகள். தூரத்து வாரிசில் கூடக்குறைய வெளிப்படக்கூடும் விளைவு.

உடற்கூற்று விளைவுகள்:

அயனிமயமாக்கும் கதிர்வீச்சுக்கு மனிதத் திசுக்கள் காட்டும் கூருணர்வு பரவலாக வேறுபடுகிறது. மிகவும் கூருணர்வு உள்ளவை / பாதிக்கப்படுபவை ரத்தத்தை உருவாக்கும் உறுப்புகளும் முதிரா நிலைத் திசுக்களுமாகும். மிகவும் குறைந்த பாதிப்படைபவை மூளையும் தசைகளுமாகும். மேலும் கதிர்வீச்சுப் பாதிக்கப்படுவதில் உயிரியல் வேறுபாடும் கணிசமாக உள்ளது. (முதிரா) கருநிலை உயிர்கள், குழந்தைகள், சிறுவயதினர், ஊட்டம் குறைந்தவர்கள், நோயாளிகள் ஆகியோர் ஆரோக்கியமான பெரியவர்களைவிட அதிக கதிர்வீச்சுக் கூருணர்ச்சி கொண்டவர்களாக இருக்கிறார்கள். உடற்கூற்று விளைவுகளை பொதுவாக இரண்டாகப் பிரிக்கலாம். ஆரம்பகால விளைவுகள், பிற்கால / பிந்திவெளிப்படும் விளைவுகள்.

ஆரம்பகால விளைவுகள், கதிர்வீச்சுப் பாதிப்பிற்குப் பின் சில வாரங்களில் இருந்து சில மாதங்களுக்குள் தோன்றுகின்றன. பிற்கால விளைவுகள் சில பல ஆண்டுகள் முதல் பத்தாண்டுகள் வரை, வெளிப்பட எடுத்துக்கொள்ளலாம்.

இரோசிமா - நாகசாகியில் உயர்ந்த அளவு அயனிமயக் கதிர்வீச்சுக்கு உட்பட்டதால் நிணநீர் திசுக்கள், கருநிலைத் திசுக்கள், எலும்பு மஜ்ஜை, சீரணப்பாதை, தோல், மற்றும் உறுப்புகள் சேதமாகின. இதனால் பல ஆயிரக்கணக்கான மக்கள் கதிர்வீச்சு நோயால் பீடிக்கப்பட்டார்கள். கதிர்வீச்சு நோயின் குறிகள்: குமட்டல், ரத்தவாந்தி, வயிற்றுப்போக்கு, முடி கொட்டுதல், சாவுக்கேதுவான தொற்றுக் ஏற்பட வாய்ப்பு போன்றவை. கடுமையாக உட்பட்டோர் 2 வாரங்களுக்குள் இறந்தார்கள். ஓரளவு கடுமையாக பாதிக்கப்பட்டோர் பாதிப்பில் இருந்து 6வது அல்லது 8வது வார இறுதிக்குமுன் இறந்தார்கள். மற்றவர்கள் முழுசாக இல்லாவிட்டாலும், படிப்படியாக குணமடைந்தார்கள். மிக பலவீனமான அளவுக்கே (டோஸ்) உட்பட்டாலும் அது மனித உடம்பில் ஈடுசெய்ய முடியாத சேதத்தை எப்போதுமே ஏற்படுத்தி விடுவதாக சமீபத்திய சில ஆய்வுகள் குறிப்பதாக தெரிகிறது. இன்னும் சில நேர்வுகளில், ஆரம்ப விளைவுகளுடன் தாமதித்த விளைவுகளும் வரலாம்.

கதிர்வீச்சின் பிந்திய விளைவுகளால் இன்னுமதிகப் பாதிப்பு அடைந்தோர் தொடர்ந்து துன்புற்றார்கள் மற்றும்/அல்லது இறந்தார்கள். பிந்திவரும் விளைவுகளில் மிக முக்கியமானது, புற்று (செல் வளர்ச்சியின் தாறுமாறான விரைவேகம்), உயிர் ஆபத்தான ரத்த வெள்ளணுப்புற்று (வெள்ளணுக்களின் மிகை உற்பத்தி மாறுபாடன்றி மரணத்தில் முடிக்கும்), கண்படலம் உருவாதல், வயதுக்கு முந்தி கிழடாதல் போன்றவை. அணுகுண்டின் காரணமான கண்படலம் குறித்த முதல் நேர்வு (கோல்) 1948இல் கண்டுபிடிக்கப்பட்டது. அதன்பிறகு இரு நகரங்களிலும் இந்த நிலை பற்றிய பல அறிக்கைகள் தொடர்ந்தன. வெள்ளணுப்புற்றின் உள்ளூரை காலம் 6 ஆண்டுகளாகும். அணுகுண்டு வீச்சுக்கு உட்பட்டவர்களில் அந்நோயின் உச்சம் 1950-53 காலகட்டத்தில் காணப்பட்டது. அதிலிருந்தே அது அதிக அளவில் இருப்பது அப்படியே தொடர்கிறது.

வெள்ளணுப்புற்று உச்சத்தை அடைந்ததற்குச் சற்றே கழித்து பல்வேறு விதமான புற்றுகள் அதிகரிக்கும் பொதுவான போக்கு குண்டுவிச்சுக்கு உட்பட்டவர்களிடையே காணப்பட்டது (தெராய்டுப்புற்று, மார்பகப்புற்று, நுரையீரல்புற்று, உமிழ்நீர் சுரப்பிப்புற்று). இன்னும் பிறவகை புற்றுகள் பிற்பாடு கண்டறியப்பட்டன. அவை குடல்புற்று, ஈரல் புற்று, சிறுநீரகப்பாதைப்புற்று, இனவிருத்தி உறுப்பில் புற்று, எலும்புப்புற்று முதலியன. மேலும் அணுகுண்டுக் கதிர்வீச்சுக்கு உட்பட்டமை, உடற்கூற்றுச் செல்களில் இனமரபுப் பிறழ்வுகளைத் தூண்டியது (chromosome aberrations) ஆனால் பாதிக்கப்பட்டவரின் உடல்நலத்துக்கு இந்தப் பிறழ்வால் நேரும் விளைவு இன்னும் தெளிவாகவில்லை. அது தொடர்பான எந்த குறிப்பான வியாதிகளோ அறிகுறிகளோ இதுவரை கண்டுபிடிக்கப்படவும் இல்லை.

1960ல் எடுக்கப்பட்ட கணக்கெடுப்பு ஒன்று, இரோசிமாவில் 2310 இபாக்குசாக்களும் (அணுகுண்டின் தாக்கத்துக்கு உட்பட்டு உயிர்தப்பித்திருப்பவர்கள்) நாகசாகியில் 1562 பேரும் கருப்பையில் கதிர்வீச்சுக்கு உட்பட்டிருக்கிறார்கள் எனக் கண்டது. இந்த வகையறாவில் பலரிடம், பிறவி/கரு நிலையில் குறைபாடுள்ள உருவாக்கம் - உதாரணமாக மாங்காய்த்தலை (microcephaly = தலை மட்டும் அநியாயத்துக்கு சிறுத்திருத்தல்); தலையின் சுற்றளவின் வளர்ச்சியில் தாமதம், ஆள்உயரம், எடை இவற்றில் குறைபாடு ஆகியவை காணப்பட்டது. கடுமையான மாங்காய்த்தலை நேர்வுகளில் மனவளர்ச்சிக் குறைவும் சேர்ந்திருக்கிறது. கருப்பமான முதல் 18 வாரங்களில் (பாதிப்புக்கு) உட்பட்டோரில்தான் மாங்காய்த்தலைப் பிரச்சனை விசேசமாக காணப்படுகிறது. அதன் கடுமை; கதிர்வீச்சுத் தாக்கத்தின் அளவுடன் தொடர்புடையதாக இருந்தது.

பிறவிகூற்று விளைவுகள் (Genetic Effects):

பரம்பரைத் தன்மையின் பௌதிக அடிப்படையாக கருமூல அணுக்கள் (germ cells) உள்ளன. இவற்றின் செல்லுட் பொருள்களுக்கு கதிர்வீச்சால் சேதம் ஏற்படுவதால் பிறவிகூற்று விளைவுகள் ஏற்படுகின்றன. எனவே இனவுற்பத்தி உறுப்புகளான (விந்து, முட்டை, அவற்றின் முன்னோடி செல்கள்) - இவற்றில் உள்ள கருமூல அணுக்கள் கதிர்வீச்சுக்கு உட்படும்போதே பிறவி விளைவுகள்

தோன்றுகின்றன. அதிக கதிர்வீச்சால் கருமூல அணுக்கள் சாகின்றன. விந்தையோ முட்டையையோ உற்பத்தி செய்யும் திறனை இழக்கின்றன. இவ்வாறு பிறவி விளைவுகள் இல்லாத மலட்டுத் தனத்தைக் கொணர்கின்றன. ஆக, பாதிக்கப்பட்ட கருமூல உயிர் அணுக்கள் தம் இயல்பான மறுஉற்பத்தித் திறனைத் தக்க வைத்தால் மட்டுமே மரபுவிளைவுகள் வெளிப்பட சாத்தியம் உண்டு. அணுக்கதிர் வீச்சால் இனமரபில்/பிறவியில் பாதிப்புகள் ஏற்படுமா என்பதைக் கண்டுபிடிக்க பின்வரும் குறிகள் ஆராயப்படுகின்றன: தானே கருக் கலைந்துவிடுதல், கொல்லுமளவு பண்புமாற்றங்களால் செத்துப் பிறப்புகள், முதிர்கரு நிலையில் பெற்ற தீங்கான பாதிப்புகளின் விளைவான குழந்தை மரணங்கள், சிசு எடைக் குறைவு, (கதிர்வீச்சுக்கு) உட்பட்ட பெற்றோருக்குப் பிறந்த குழந்தைகளில் பிறவி உருக்கோணல்கள் அதிகமாக காணப்படுதல், முதலியன.

இருப்பினும் இதுவரை எடுக்கப்பட்ட மரபுக்கூற்று ஆய்வுகள், அணுகுண்டுக் கதிர்வீச்சால் பிறவிக் கேடுகள் விளைவதற்கு நேரடியான ஆதாரத்தைக் காட்டவில்லை. மறுபுறம் குறுகிய வாழ்க்கைச் சுழற்சிகளைக் கொண்ட தாவரங்கள், விலங்குகளில் கதிர்வீச்சின் இனமரபுக் கோளாறுகள் தெளிவாக எடுத்துக் காட்டப்பட்டுள்ளன. இவ்வாறு, ஒப்பளவில் நீண்ட வாழ்க்கை வட்டங்களைக் கொண்ட மனிதர்கள் விசயத்தில் அந்த பாதிப்புகள், வரும் தலைமுறைகளில்தான் தெரியவரலாம். அத்துடன், சோதனை செய்யப்பட்ட விலங்குகளைவிட மனித உயிர்கள் குறைந்த கருப்பங்களையே தரிப்பதாலும், ஒரு கருத்தரிப்பில் சில முதிர்கருக் களையே பெற்றிருப்பதாலும்கூட, அவர்களில் பிறவி விளைவுகள் எடுப்பாக தெரியாமல் போக வாய்ப்பிருக்கிறது. வேறுவிதமாக சொன்னால், அணுதாக்குதலின் பின் 45 ஆண்டுகள் - அதாவது 3 தலைமுறைகள் - கடந்துவிட்டாலும், மனிதர்களில் அயனிமயக் கதிர் வீச்சின் மரபின / பிறவிப் பாதிப்புகள் குறித்து இறுதியான - உறுதியான முடிவுகளை அடைய இந்த காலஅளவு போதாது எனலாம்.

1.6. இபாகுசாக்களின் தலைவிதி

'மரபு' போர்ச் சேதங்கள் பொதுவாக தற்காலிக, ஒரே தடவைச் சேதங்களே. அணுகுண்டுச் சேதங்கள் அதன் பயங்கர அடற்றலால்

ஆரம்பத்தில் தாக்கப்படும் தனிநபர்களை தொடர்ந்தும் பின்தொடர்வது மட்டுமல்ல; வரும் தலைமுறைகளிலும் அவை தொடர்கின்றன. உயிர் தப்பித்து வெளியேற்றப்பட்டோர், அல்லது வேறு காரணங்களுக்காக தாமே நகரத்தை விட்டுச் சென்றோர், தம் குடும்ப உறுப்பினர்களையும் நண்பர்களையும் இழந்ததுடன், வேலைவாய்ப்பு மற்றும் பிழைப்பும் இல்லாமல் போனார்கள். இந்த அவலங்கள் போதாதென்று, அவர்களிடம் நீடித்த காயங்கள். அந்த அதிர்ச்சிகரமான அனுபவத்தில் இருந்து அவர்கள் மீள்வதற்கு பெரிய தடையாக இருந்தன.

அணுகுண்டுக்கு உயிர் தப்பித்தவர்களில் உடலியக்க காயங்கள் பலவித அளவில் உள்ளன: சிறு சிராய்ப்புகள், கடுமையான கீறல்களில் இருந்து பலஇட (எலும்பு) முறிவு வரை உள்ளன. மருத்துவ வசதியின் போதாமையாலும், அயனிமயக் கதிர்வீச்சின் தாக்கத்தாலும்; சர்வ சாதாரணமாக ஆறிவிட்டிருக்கக்கூடிய அற்ப கீறல்களும், காயங்களும் கூட கடுமையான தொற்றுக்கு உள்ளாயின. கனல்வீச்சால் ஏற்பட்ட தீக்காயத் தழும்புகள் 3-4 மாதங்களுக்குப் பின் "கீலாய்டு" களாக (Keloids) மாறின. அதாவது தோல் மட்டத்துக்கு மேல் துருத்திக்கொண்டிருக்கும் ஒருவித புடைப்புகளாகி (மருகு?) அவற்றில் குத்தலும் அரிப்பும் ஏற்பட்டபடி இருந்தன. கீலாய்டு வடுக்களை அறுவை முறையில் அகற்றிய பின்னும் பல நேர்வுகளில் கீலாய்டு திசுக்கள் மறுபடியும் வளரவே செய்தன. மிக அருகில் உட்பட்டு தப்பித்தவர்களின் காது சவ்வுகள் கிழிபட்டன. சிலருக்கு வெடிப்பு நேர்மையத்திலிருந்த 3கிமீ தள்ளி இருந்த நிலையிலும் இப்படி ஏற்பட்டது. வேட்டுக்கு சில நாட்கள் கழித்து, விவரம் தெரியாத குழந்தைகளின் காதுகளில் இருந்தும் மூக்குகளில் இருந்தும் துர்நாற்றமான மஞ்சள் சீழ் வெளிப்பட்டுக்கொண்டிருந்தது மிகச்சாதாரணமாக பார்க்கக்கூடிய காட்சியாக இருந்தது.

இன்றுவரை, 3,70,000 பேருக்கு மேல் இபாகுசா சான்றிதழ் வழங்கப்பட்டுள்ளது. தெரிந்தோ தெரியாமலோ, இபாகுசாக்களும் அவர்களின் குழந்தைகளும் சமூகத்திலிருந்து தள்ளிவைக்கப் பட்டவர்களாகவே நடத்தப்படுகிறார்கள்; பலவழிகளிலும் பாகுபாடு காட்டப்படுகிறார்கள் என்பதை அழுத்திக்கூற வேண்டும். முகத்தில் அறைவது போன்ற ஒரு உதாரணம், இபாகுசா அல்லாதவர்

அணுகுண்டை உருவாக்கிய விஞ்ஞானிகளில் ஒருவருக்கு தற்செயலாக அயனிமய கதிர்வீச்சு பட்டுவிட்டது; அவர்கொடிய மரணம் அடைந்தார் என்பது அந்த விஞ்ஞானிகளுக்கு கதிரியக்கத்தின் ஆபத்துகளை வெளிப்படுத்திக்காட்டியது. அந்த சம்பவம் பற்றி ராபர்ட் ஜங்க் தரும் அறிக்கை வருமாறு:

"லாஸ் அலமாசில்★ விஞ்ஞானிகள் முன்வைத்த ஒரு முக்கிய விசயம், படையானது கதிரியக்கப் பிரச்சனை குறித்து கண்ணாமூச்சி விளையாடுகிறது என்னும் விசயமாகும்... கிரோசிமா அழிபாடுகளில் கதிர்வீச்சு அபாயம் இல்லை என விளக்கம் தரப்பட்டது. வெடிப்பின்போது உயிர் ஆபத்தான அளவுக்கு கதிர்வீச்சுக்கு உட்பட்டு இறந்தவர்கள் அல்லது நான்பட்ட வியாதிகளுக்கு ஆளானவர்கள் பற்றிய எண்ணிக்கை ரகசியமாக வைக்கப்பட்டது. கதிர்வீச்சு மரணம் 'மிகவும் இனிமையானது' எனதாம் கேள்விப்பட்டதாக, அமெரிக்க சட்டமன்ற கேள்விநேரத்தின்போது வெளிப்படையாகவே தெரிவித்தவர் சூரோவ்ஸ்.★ ★ அத்தகைய அவதானங்கள், லாஸ் அலமாஸ் விஞ்ஞானிகளின் ரத்தத்தை கொதிப்புற செய்தன. ஏனெனில் அதேநேரத்தில்தான் அவர்களின் 26வயது சகாவான ஹாரி டாக்னியன் கதிர்வீச்சின் விளைவால் ஏற்பட்ட கோர மரணத்தின் பிடியில் சிக்கி தவித்துக் கொண்டிருந்தார்."

இபாகுசாவை சேர்ந்தவரை மணமுடிக்க மாட்டார். தம் வாரிசுகள் பிறவி (genetic) குறைகளால் பாதிக்கப்படலாம் என்ற பயமே காரணம். ஆக, தனி ஒரு சமூகக் குழுவாகி இருக்கும்படி அவர்கள் நிர்பந்திக்கப்பட்டுள்ளார்கள். எனவே, அவர்களில் பலர், தாம் இபாகுசா என்னும் அடையாளத்தை மறைத்துக்கொள்ள முயலுகிறார்கள்.

அணுகுண்டால் பாதிக்கப்பட்டவர்களில் சிலபிரிவினரின் வேதனைகள் குறிப்பாக கடுமையாக இருந்தன. குறிப்பிட்டுச் சொன்னால், அணுகுண்டு அனாதைகள் (அனாதைகளாக்கப்பட்ட குழந்தைகளும், திக்கற்றுப்போன முதியோரும்), குண்டுவீச்சின்போது கர்ப்பமாயிருந்த பெண்கள், முதிர்கரு நிலையில் பாதிக்கப்பட்டவர்கள், அணுகுண்டு கன்னியர் (கீலாய்டுகள் காரணமாக முகம், தலை,

1945ஆகஸ்டு 21 அன்று ஒரு பரிசோதனையின்போது டாக்னியன் தற்செயலாக தன் வலதுகையை பெரும்அளவு கதிர்வீச்சுக்கு உட்படுத்திவிட்டார். உடனடியாக மருத்துவமனையில் சேர்க்கப்பட்டார். "ஆனால் விரைவில் அவரது கைகள் மென்மேலும் வீங்கி வந்தன. அவரது பொதுவான உடல்நிலை வேகமாக கீர்கெட்டது. ஜன்னி கண்டது. பலவிதமான வலிகள்பற்றி முறையிட்டார் அந்த இளம் இயற்பியல் விஞ்ஞானி. அவரது ரத்தத்தில் வெள்ளை அணுக்கள் துரிதமாக பெருகின. 24 நாட்கள் கழித்து அவர் இறந்தார்... முதன்முறையாக ஒரு புதிய சக்தியின் பயங்கர விளைவுகள் நெருக்கத்தில் பார்க்கப்பட்டன. துரத்து துணைக்கோளின் மூலமாக அல்லாமல் தம் சொந்த குழுவில் ஒருவரின் பாடு, வேதனை, மற்றும் சாகடிக்கும் நோயின் மூலமாக பார்க்க முடிந்தது.

- ரபர்ட் ஜங்க் (2:119) பக்.22

★ இங்கு மன்ஹாட்டன் திட்ட ஆய்வுக்கூடம் ஒன்று உள்ளது.

★★ பிரிக். ஜென.லெஸ்ஸி குரோவ்ஸ். மன்ஹாட்டன் திட்டத்தலைவர்

கைகால்களில் வடுக்கள் / மருக்கள் ஏற்பட்டு விகாரப்பட்டுப்போன இளம்பெண்கள்) ஆகியோர் கூடுதலான உடல் - மனத் துயரங்களை அனுபவித்தார்கள். குடும்பத்தில் ஏற்பட்ட இழப்புகள் குறித்த கனத்த சோகம், அணுகுண்டுக் காயங்களைப்பற்றிய பதற்றம் இவற்றுடன், சமூக அமைப்புக் குலைவு (சேவை அமைப்புகள் பயனற்றுப்போகா விட்டாலும் பலமற்றுப்போனது), அன்றாடப் பிரச்சனைகள் - இவை அவர்களின் வாழ்க்கையை அதீத கஷ்டமாக்கின.

உளவியல் விளைவுகள்:

அணுகுண்டுக்குப் பலியானவர்களைப்பற்றிய கட்டுரைகள், கணக்கெடுப்புகள், முதலிய இலக்கியங்களைத்தவிர, தப்பித்தவர்கள்

எழுதியுள்ள எண்ணற்ற நாட்குறிப்புகளும் சித்திரங்களும், அவர்களின் மனஅதிர்ச்சி பற்றிய மிகவும் விலாவாரியான, எழுத்துப் பூர்வமான விவரணையை தருகின்றன. இரோசிமா நாகசாகிக் குண்டுவீச்சை ஓட்டிய உடனடி எதிர்வினைகள் பின்வரும் கிரமத்தில் வரிசைப்படுத்தப்பட்டுள்ளன: முதல்படியாக, மக்கள் ஒளிவெள்ளத் தாலும், பெருவேட்டுச் சத்தத்தாலும் எதிர்பாராது திகைத்து

போர் இன்னும் முடிவுபெறவில்லை!

முதன்முதலாக அணுகுண்டு போட்டு 43 ஆண்டுகள் கழிந்த பின்னும், அது இன்னும் தொடர்ந்து உயிர்களை காவுகொண்டே வருகிறது. கிரோசிமாவில் உள்ள கதிர்வீச்சு விளைவு ஆய்வு நிறுவனத்தின் தலைவர் டாக்டர். ஷிங்கேமத்சு அவர்களின் கூற்றுப்படி, 1987-88இல், நேரடியாக அணுகுண்டுவீச்சுடன் தொடர்பான நோயால் இறந்தவர்கள் குறைந்தது 80-90 பேராவர். "இவர்களுக்கும் வேட்டில் பிழைத்திருக்கும் பிறருக்கும் போர் இன்னும் முடியவில்லை" என டாக்டர் ஷிங்கேமத்சு சொன்னார். "அணுகுண்டின் விளைவான இந்த கதிர்வீச்சு நோய்கள் தம்மிடமிருந்து தீருமா, எப்போது தீரும் என அவர்களெல்லாம் ஆர்வத்துடன் கேட்டுக்கொள்கிறார்கள்" என அவர் மேலும் கூறினார்.

(1988 ஆகஸ்ட் 6, பேட்ரியாட் - இல் (புது தில்லி) வெளிவந்த 'இரோசிமாவில் இருந்து அசோசியேட் பிரஸ்ஸின் அறிக்கையில் இருந்து!)

திடுக்கிட்டார்கள். அடுத்த ஒருவிநாடிக் கூறிலேயே இன்னும் பிரக்னை இழந்திராதவர்கள் ஆழ்ந்த உன்மத்தி நிலைக்குள் தள்ளப்பட்டார்கள். இதை, மனம் வெறிச்சென்று ஆன நிலையாக விளக்குகிறார்கள். அடுத்தபடியாக, உயிர்தப்பினோர், சாவு, அழிவு, சேதம், கோரம் இவற்றுக்கு உணர்வு வந்தவர்கள் ஆனார்கள். அது, அவர்களை தப்பிக்க வழிதேடச்செய்தது.

இரு ஐப்பானிய நகரங்களிலும் இருந்த மக்களிடம் நடத்தப்பட்ட ஆய்வுகளில் இருந்து, இயற்கையான அழிவுகளில்

பொதுவாக அவதானிக்கப்படும் உளவியல் எதிர்வினைகளுக்கும் அவர்களின் உளவியல் எதிர்வினைகளுக்கும் அடிப்படை வேறுபட்டு இருந்ததாகத் தோன்றுகிறது. இருத்தல் அமைப்பின் மீதான மொத்த நம்பிக்கையுமே குலைந்து வீழும்போது ஏற்படக்கூடிய விதமான தத்தளிப்பே, மனக்குழப்பமே, அணுகுண்டில் எஞ்சியவர்களுக்கு ஏற்பட்டது. இறப்புடன் அல்லது இறந்தவர்களுடன் இணைந்து இருப்பதான ஒரு உணர்வு அவர்களுக்கு இருந்தது. நாட்குறிப்புகள், பேட்டிகள், விவரிப்புகள் யாவும் காட்டுவதுபோல, உண்மையிலேயே ஒவ்வொரு தப்பியவருக்கும் முன்னால் தீர்க்கமுடியாத பிரச்சனைகள் நின்றன. உதாரணமாக, இடிபாட்டில் சிக்கியுள்ள தம் நெருங்கிய உறவினரை கொன்றுவிடுவதா, முன்னேறிவரும் நெருப்புக்கு இரையாகும்படி விட்டு விடுவதா? போன்றவை. இது பின்னர், உயிர்பிழைத்தோரிடையே மாபெரும் உளவியல் நெருக்கடிக்கு, அழுத்தத்துக்கு இட்டுச்சென்றது. இவர்களின் சிந்தனைகளில் அவ்வப்போது வாழ்வின் அர்த்தமின்மைபற்றிய உணர்வுகள் மேலோங்கி நின்றன. எனவே தப்பித்தவர்களை சமுதாயத்துடன் மறு இசைவித்தல், பல சிக்கல்களை கிளப்பியது.

அனுசரித்துப் போவதில், தப்பித்தவர்களுக்கு பிற்பாடு ஏற்பட்ட இன்னொரு முக்கியமான சிக்கல், தம்நோய்குறித்தும் தம் வாரிசுகளில் ஏற்படக்கூடிய அதிகரித்த புற்று அபாயம், பிறவிக் குறைபாடுகள், இவற்றுடன் மனவளர்ச்சிக் குறைவு, மாங்காய்த்தலை (மைக்ரோ செஃபலி) போன்ற ஒழுங்கீனங்கள் குறித்தும் அவர்களுக்கு ஏற்பட்ட பதற்றம், மனக்கவலை ஆகும். காலப்போக்கில் கதிர்வீச்சின் பிந்திய விளைவுகள் வெளிப்படும்போது அவர்களின் இந்த அச்சங்கள் அதிகரித்தன.

தனிநபர்களுக்கு ஏற்பட்ட காயங்களுடன், மொத்த சமுதாய கட்டுமானத்துக்கு ஏற்பட்ட சேதத்தையும் கணக்கில் கொள்ளாதவரை அணுஆயுதத்தின் விளைவான அழிவின் தீவிரம் முழுமையாகப் புரியாது. சமூகவாழ்வின் ஒட்டுமொத்த வலைப்பின்னலும், பல்லாண்டுகளாக கட்டப்பட்டுவந்த அனைத்து சமுதாய கட்டுமானங்கள், முறைமைகள், செயல்பாட்டு அங்கங்கள் யாவும்; மொத்த சமுதாயத்தினிடம் அதன் சொந்த அஸ்திவாரத்திலேயே குப்பைமேடு ஆக்கப்பட்டுக் கிடக்கும்போது, சின்னாபின்னப்பட்டுப்

போகின்றன. நகரங்களின் ஒட்டுமொத்த செயல்குலைவில், அவற்றின் நிர்வாக உறுப்புகளும் சேர்ந்தே குழப்பத்துக்கும் குலைவுக்கும் உள்ளாயின. ஒரு சமுதாயத்தின் முதன்மையான உறுப்பினர்களே அழித்தொழிக்கப்பட்டோ படுகாயமுற்றோ போகிறபோது அந்த சமூகம் முழுதுமே பெரிதும் சீரழிய நேர்கிறது. மேலும், நூற்றாண்டுகளாக சேகரிக்கப்பட்ட கலாச்சார மரபு எப்போதைக்குமாக இழக்கப்பட்டுவிடுகிறது. சுருக்கமாக, அணுகுண்டின் பலியாட்களும், அந்த சமுதாயம் மொத்தமும், அனுபவித்த துன்பங்கள் கற்பனைக்கும் அப்பாற்பட்டவை. மனிதவரலாற்றில் இதற்கு முன் - பட்டிராத ஒரு அடி.

ஆனால், அணுகுண்டுகளை இவ்வளவு ஆத்திரமாகப் பயன்படுத்தக் கட்டாயப்படுத்திய காரணங்கள் யாவை? ஏன் இந்த கடும் கொடிய குற்றம் இழைக்கப்பட்டது?

"The Meaning of Hiroshima and Nagasaki" by N. D. Jayaprakash and Published by Delhi Science Forum and Kerala Sastra Sahitya Parishad, New Delhi, 1990

- இந்நூலின் முதல் அத்தியாயமே இக்கட்டுரை.

இரோசிமா நாகசாசி பயங்கரம்

தி. ஜெயராமன்

ஆ

னால் அந்த
அறுதி ஆயுதத்தைக் கண்டுபிடித்தவர்கள்
ஆயிரத்து தொளாயிரத்து நாற்பத்து ஐந்து
ஆகஸ்டு ஆறு காரிருளில் இரோசிமா நாகசாகியில்
மரண ஆட்டம் ஆடினார்கள்.
இருநூறு ஆயிரம்பேரை பலிகொண்டார்கள்.
ஆயிரக்கணக்கானவரை ஆயுசுக்கும்
முடமாக்கிப் போட்டார்கள்.

ஒருகணமாவது அவர்கள்
சரியில்லை தாம் செய்தது என்பதை
புரிந்திருந்தார்களா?
ஆம் என்றால் காலம் அவர்களைக்
குற்றவாளிக்கூண்டில் ஏற்றாது.
இல்லை என்றாலோ வரலாறு அவர்களை
ஒருபோதும் மன்னிக்காது.

(அடல் பிகாரி வாஜ்பேயி எழுதிய 'இரோசிமாவின் துன்பம்'
(இரோசிமா கி பீதா) என்னும் கவிதையில் இருந்து, அவருடைய 'என்
ஐம்பத்தொரு கவிதைகள்' (மேரி இக்யவான் கவிதேயின்) என்ற
தொகுப்பு நூலில் உள்ளது. கிதாப் கார், புது தில்லி, 1995).

“அறிவியலை வளப்படுத்த விண்வெளியை ஆய்ந்தேனா
அல்லதுநான் அழிவு செய்யும் ஆயுதங்கள் சமைத்தேனா”

தி. ஜெயராமன். கணித அறிவியல் கழகத்தில் கோட்பாட்டு இயற்பியலாளர்

மின்காந்தக் கதிர்வீச்சின் வடிவில் இருக்கிறது. வெடிக்கும் ஆயுதத்தைச் சுற்றிலும் இருக்கும் ஊடகத்தால் இந்த எக்ஸ் கதிர்கள் ஈர்த்துக்கொள்ளப்படுகின்றன. வளிமண்டல வாயுக்கள் சூடாகி, அதனால் பெருக்கமடைந்து செல்லும் ஒரு உயர்வெப்பக் கோளம் உருவாகிறது. அதுதான் தீக்கோளம். (ஒரு மெகா டன் வெடிப்பில் எக்ஸ் கதிர்கள் அவை முழுமையாக உள்ளிழுத்துக்கொள்ளப்படுமுன் 3கிமீ வரை ஊடுருவ முடியும்). நெருப்புக்கோளம் வெப்பத்தையும் வெளிச்சத்தையும் உமிழ்கிறது. வெளிச்சம் அதிக சேதத்தை உண்டாக்குவதில்லை என்பது ஒரு ஆச்சரியம். அதன் பெரும் பகுதி தற்காலிகமானது; சில மணி நேரங்கள் முதல் சில நாட்கள் வரையே நீடிக்கிறது. வெடிப்பு நிகழ்ந்த திசையில் வானத்தை பெரும்பாலோர் நேராக பார்க்கவில்லை. பார்த்தவர்களின் கண்கள் பெரும்சேதம் உற்றன.

வளிமண்டலத்தில் நடத்தப்படும் அணுஆயுத வெடிப்பில் வெப்பக் கதிர்வீச்சும் அதைத் தொடரும் அதிர்ச்சி அலையுமே அதிகபட்ச சேதத்தை விளைக்கின்றன. வெடிப்பு நேர் மையத்தை (hypocenter வளி மண்டல வெடிப்புக்கு நேர்கீழே உள்ள நிலப்பகுதி) சூழ்ந்துள்ள மண்டலத்தில் வெப்பக் கதிர்வீச்சு உக்கிரமாயிருக்கிறது. அம் மையத்தின் அளவு, வெடிப்பின் விளைவைப் பொருத்திருக்கிறது. இரோசிமா வெடிப்பு நேர்மையத்தில் இருந்து ஒரு கி.மீ. தூரத்திலும், நாகசாகி வெடிப்பு நேர்மையத்தில் இருந்து 1.5. கி.மீ. தூரத்திலும் வெப்பநிலை 600 டிகிரி சென்டிகிரேடாக இருந்தது. கருப்புத்தாள் தீப்பிடிக்கத் தேவையான வெப்பத்தைப்போல் 7 மடங்கு வெப்பம் இருந்தது என மதிப்பிடப்பட்டது. இந்த மண்டலத்துக்குள் பாதுகாப்பின்றி இருந்த மக்கள் கடுமையான, மூன்றாம் வகை தீக்காயங்களுக்கு உள்ளானார்கள். இது ஒரு வாரத்துக்குள் மரணத்தைக் கொணரும். வெப்பக் கதிர்வீச்சின் தாக்கம், நீராலும் காற்றிலிருக்கும் தூசுகள்களாலும் சற்று குறைக்கப்பட முடியும். துரதிருஷ்டவசமாக இரோசிமாவில் அன்று மழை. மப்பு இல்லை. வெடிப்பு நேர்மையத்துக்குள் நாலாம் ஐந்தாம் வகை தீக்காயங்கள் ஏற்பட்டன. இவற்றால் தோலுக்கு அடியில் இருக்கும் தசை முதலிய திசுக்கள்கூட அழிக்கப்பட்டன. வெடிப்பு மையத்தின் (ground zero) சமீபத்தில் வெப்பநிலை, மூன்றாம்வகை தீக்காயங்களை உண்டாக்கத் தேவையான வெப்பத்தைப்போல் 15 மடங்கு இருந்தது. இந்த உக்கிர

வெப்ப அனல்பாய்ச்சல்கள், அவற்றுக்கு உட்படும் தசைப்பகுதியை ஆவியாக்கி எலும்புகள் வெளியே தெரியும்படிச் செய்யப் போதுமானவை. (ஒரு மெகா டன் வெடிப்பில், மூன்றாம்வகை தீக்காயங்களை ஏற்படுத்தும் மண்டலம், 10 கிமீ வரை எட்டமுடியும்).

மரசாமான்களும் மரங்களும் போன்ற எளிதில் தீப்பிடிக்கும் பொருள்கள் தாமே தீப்பற்றி எரியவும் கருகவும் வெப்ப அனல்வீச்சு காரணமாக முடியும். ஆனால் சில நேர்வுகளைத் தவிர, மற்றபடி தன் ஆற்றலாலேயே பொருள்களை அது தீப்பற்றச் செய்யாது. மாறாக இரோசிமாவிலும் நாகசாகியிலும் தொடர்ந்த நெருப்பை உண்மையில் மூட்டிவிட்டது அதைத் (வெப்ப அனல்வீச்சை) தொடர்ந்த அதிர்ச்சி அலையின் வெடிப்பு விளைவேயாகும்.

வெடிப்புமையத்தின் அருகில் இருந்து அதிர்ச்சிஅலை தொடங்குகிறது. அதன் வேகம் ஒலியின் வேகத்தைப்போல் 100 மடங்கு வேகத்துக்குப் பக்கமாக இருக்கிறது. நாகசாகியில் இந்த உண்டாக்கப்பட்ட காற்றுகள் வெடிப்புமையத்தின் அருகில் மணிக்கு 1500 கி.மீ. வேகத்துக்கு மேல் இருந்தவை, 3 கி.மீ.க்கு அப்பாலும் மணிக்கு 100 கி.மீ.க்கு மேல் இருந்தன. வெடிப்பு அலை, கட்டடங்களையும் பிற அமைப்புகளையும் நாசமாக்குகிறது. நெருப்பால் அவை எளிதில் சேதமடையும் கதிக்கு உள்ளாக்குகிறது. சூடாக்கும் சாதனங்கள், அடுப்புத் தீகள் போன்றவற்றாலேயே வழக்கமாக நெருப்பு தொடங்குகிறது. பின் அவ்வழியாக கடந்து செல்லும் வெப்பஅலையால் கணிசமாக அது அதிகரிக்கப்படுகிறது. வெடிப்பால் சிதறடிக்கப்படும் சாமான்கள், தீ துரிதமாக பரவ துணைபோகின்றன. நெருப்பே பல்வேறு வழிகளில் வளரமுடியும். இரோசிமாவில் நெருப்பு, வெடிப்புக்குப்பின் 20 நிமிடம் கழித்துத் தொடங்கியது. நெருப்புபிடித்த பிரதேசத்துக்குள் வீசிய பலத்த காற்றுகளால் தீவிர நெருப்பாக வளர்ந்தது. இதை தீப்புயல் என்னும் துறைச்சொல்லால் அழைக்கிறார்கள். இதன் வெப்பம் பல நூறு பாகைகள் இருந்தது. நாகசாகியில் அது மெதுவாக தொடங்கியதாகவும் உக்கிரம் குறைந்ததாகவும் இருந்தது. இது ஊழித்தீ. என அறியப்படுகிறது. இது 5மணி நேரம் நீடித்தது.

அழிவுக்கு தீ செய்த ஒத்தாசையைத் தவிர, வெடிப்பே கணிசமான சேதங்களுக்கு மூலகாரணமாயிற்று. அதிர்ச்சிஅலை முகப்புக்கு உடனடியாகப் பின்னால் இருந்த அழுத்தத்துக்கும்,

1. அணு ஆயுத வெடிப்பு மண்டலங்கள்

வெடிப்பு நேர்மையத்திலிருந்து பல்வேறு மண்டலங்களில் வெடிப்பு விளைவுகளை கணக்கிட்டதன் தொகுப்பு வருமாறு. இது இண்டர்நெட்டில் உயர்ஆற்றல் ஆயுதங்கள் பற்றிய ஆவணநூலகக் குறிப்பிலிருந்து எடுக்கப்பட்டது. பலவித விளைவுகளைப்பற்றிய விவரங்கள் கிடைக்கின்றன, பாகிஸ்தான் தன் சோதனைகளின் விளைவை மிகையாக மதிப்பிட்டிருக்கிறது என நம்புவோரை மதித்து, 10 கி.டன் விளைவைத் தேர்ந்தெடுத்திருக்கிறோம்.

மண்டலம் 1 : ஆவியாக்கும் நிலை -0.8 கிமீ வரையான பகுதியில் - அணுவெடிப்பால் எல்லாமே ஆவியாக்கப்படுகிறது. 98சதவீதம் சாவுகள். மிகை அழுத்தம்=1.76 கிகி/ச. செமீ. காற்றுத்திசைவேகம் = 510 கிமீ/ம.

மண்டலம் 2 : முழு நாசம் - 1.6 கிமீ வரையான பகுதியில் - தரைமேல் இருக்கும் எல்லா கட்டமைப்புகளும் நாசம். 90சதவீத சாவுகள்.

மிகை அழுத்தம் = 1.19 கிகி/ச. செமீ. காற்றுத் திசைவேகம் = 465கிமீ/ம.

மண்டலம் 3 : கடுமையான வெடிப்பு சேதம் - 2.8 கிமீ வரையான பகுதி. தொழிற்சாலைகளும் பிற கரைக கட்டுமானங்களும் சரிவு. நெடுஞ்சாலை பாலங்கள், ஆறுகள் சிலபோது எதிர்திசையில் பாய்கின்றன. 65சதவீத சாவுகள். 30சதவீத காயம். மிகை அழுத்தம் = 0.60 கிகி/ச. செமீ. காற்றின் திசைவேகம் = 415 கிமீ/ம.

மண்டலம் 4 : கடுமையான வெப்ப சேதம் - தீப்பிடிக்கும் எல்லாமே எரிகிறது. ஆக்சிஜன் முழுவதையும் நெருப்பு தீர்த்துவிட்டதால் இப்பகுதி மக்கள் மூச்சு திணறுகிறார்கள் சாவு 50சதவீதம். காயம் 45சதவீதம் மிகை அழுத்தம் = 0.42 கிகி/ச. செமீ. காற்று திசைவேகம் - 225 கிமீ/ம.

மண்டலம் 5 : கடுமையான தீ, காற்று சேதம் - குடியிருப்பு அமைப்புகளுக்கு கடுமையான பாதிப்பு. மக்கள் காற்றால் சுழற்றி வீசப்படுகிறார்கள். உயிர்த்தப்பும் பெரும்பாலோருக்கும் 2ஆம், 3ஆம் வகை தீப்புண்கள். சாவு 15சதவீதம். காயம் 50சதவீதம். மிகை அழுத்தம் = 0.21 கிகி/ச. செமீ. காற்று திசைவேகம் = 160 கிமீ/ம.

தெற்கு ஆசிய நிலைமைகளில், மண்டலம் 5-ல் கூட காயம் அடைவோரில் பெரும்பாலோர் உயிரிழக்க நேரலாம். உடனடி மருத்துவ உதவி வராமல் போவதாலோ பிந்துவதாலோ இப்படி ஆகலாம். 3ஆம் வகை தீப்புண் பட்டு உயிருடன் இருப்போர், உடம்பின் 25சதவீதத்துக்கு மேற்பட்ட பரப்பில் தீக்காயம் அடைந்தோர் உடனடியாக அதிர்ச்சி நிலைக்கு போய்விடுவர். இவர்களுக்கு அவசர சிகிச்சை தேவை. தூக்கப் படும் பகுதியின் மக்கள் அடர்த்தியைப் பொறுத்தும் சாவு எண்ணிக்கை மாறும் என்பதையும் கவனிக்கவும்.

சுற்றுப்புற அழுத்தத்துக்கும் இடையிலான வேறுபாட்டால் இந்த அதிர்ச்சி அலையின் வலு கணக்கிடப்படுகிறது. இதை மிகை அழுத்தம் என்கிறார்கள். வெடிப்பு மையத்திலிருந்து விலகிப் போகப் போக இது குறைந்து செல்கிறது. (வெடிப்பு மையத்தில் இருந்து வெளிநோக்கிய வெடிப்பின் விளைவுகளைப் பற்றிய ஒரு பொதுநோட்டத்துக்கு காண்க: தனிச்செய்தி 1). 0.35 கி/ச. செமீ மிகை அழுத்தம் ஒரு நகரைத் தரைமட்டமாக்கி கணிசமான உயிரிழப்புகளை ஏற்படுத்தப்போதுமானது. மணிக்கு 180கிமீ வேகத்துக்கும் கூடுதலான வேகங்களில் சூறாவளிக்காற்று உருவாகிறது. காற்றில் சுற்றிலுமிருந்து பறந்துவரும் பொருள்களாலோ சுவர்கள் முதலிய தடைகளமீது தாம் அடித்துச்செல்லப்பட்டு மோதுவதாலோ மனிதர்கள் கொல்லப்படுகிறார்கள். மிகை அழுத்த மண்டலத்துக்குள் இருக்கும் பெரும்பாலான கட்டடங்கள் சரிந்துவீழ்கின்றன. (ஒரு மெகா டன் வெடிப்புக்கு இந்த மண்டலம் 12கிமீ.க்கு அப்பால் வரை விரிகிறது).

இரோசிமாவும் நாகசாகியும் இவ்விதமான பாழ்படுத்தலை எவ்வித முன்னெச்சரிக்கையின்றிச் சந்தித்தன. குடிமக்கள் பாதுகாப்பு அமைப்பு உடனடியாக நாசமானது. கடினமான காயங்களுடன் உயிர் தப்பியவர்கள் விரைவிலேயே மாண்டுபோனார்கள். தீயணைப்புக்கு சாத்தியமல்லாமல் ஆக்கப்பட்டுவிட்டது.

பெருமளவுக்கு, கதிர்வீச்சு அபாயம், வெடிப்புக்குப் பின் உடனே நிகழ்ந்த தனியான அபாயமல்ல. கதிர்வீச்சின் விளைவுகள் உயிர்போக்கும் அளவுக்கு இருந்த பகுதிகளில், வெப்ப, வெடிப்பு விளைவுகளைவிட அதிக ஆபத்தானதாக இல்லாவிட்டாலும் அதேஅளவு ஆபத்துள்ளதாக, கதிர்வீச்சு ஆபத்து இருந்தது. ஆனால் பிந்தி நிகழ்ந்த உயிரிழப்புகளுக்கு கதிர்வீச்சு மாசுபாடுதான் முதன்மைக் காரணமாக இருக்கிறது. குண்டில் நிகழும் அணுக்கரு எதிர்வினைகளின் உற்பத்திகளும், சுற்றுச்சூழலில் அந்த உற்பத்திகள் ஏற்படுத்தும் விளைவும் மாசுபாடுகள் எனப்படுகின்றன. (பலவகையிலான) கதிர்வீச்சுப் பொருள்கள் தரையில் படிவதில் இருந்துதான் (இது 'மேல்படிவு' - Fallout எனப்படுகிறது) அதிகபட்ச அபாயம் வருகிறது. உண்மையில், ஐம்பதுகள் அறுபதுகளைச் சேர்ந்த மெகா டன் விளைச்சலுள்ள ஆயுதங்களைவிடவும், 200-750 கி. டன்

விளைச்சலுள்ள இன்றைய தலைமுறை ஆயுதங்கள் அதிகமான மேல்படிவை உண்டாக்குவன.

குறுகிய தீவிர உட்படுதல்கள் - அவற்றால் உடனடியாக (சில வாரங்களில்) விளைவுகள் தோன்றுதல் என்னும் குறுகியகால விளைவுகள்; நீடித்த, ஒப்பீட்டளவில் மிதமான உட்படுதல்கள் - அவற்றால் உள்ளடங்கிய விளைவுகள் படிப்படியாக வெளிப்படுதல் என்னும் நீண்டகால விளைவுகள் என்னும் இரண்டுக்கும் கதிர்இயக்கம் காரணமாகிறது. வெடிப்பை அடுத்தே நிகழும் மேல்படிவிலிருந்து குறுகியகால விளைவுகள் தோன்றுகின்றன. அடுத்தடுத்து உட்படும் நிலையிலிருந்து உள்ளுறைந்த விளைவுகள் வருகின்றன. இரோசிமா - நாகசாகியில் உடனடி விளைவுகள், வெடிப்பின்போது அந்த நகரில் இருந்தோரை மட்டுமல்ல, பிற்பாடு - வெடிப்புக்குப்பின் 100 மணிநேரம் கழித்துக்கூட - வெடிப்புநேர்மையத்தின் அருகே நுழைந்தவர்களையும் பாதித்தன.

கடுமையான உட்படுதலால் தோன்றிய தீவிரக் கதிர்வீச்சு நோயினால் ஏற்பட்ட சாவுகள், இரண்டு வாரங்களுக்குள் ஏற்பட்டன. மிதமாக உட்பட்ட மனிதர்கள் 6முதல் 8 வாரங்கள் கழித்து இறந்தனர். உள்ளுறைந்த விளைவுகளில் புற்றுநோய் வாய்ப்பு அதிகரித்தது. குறிப்பாக ரத்த வெள்ளணுப் புற்று 1950-53 காலகட்டத்தில் அதிகரித்தது. பிற புற்றுகள் பிற்பாடு வெளிப்பட்டன.

மனிதஉடலில் உள்ள உயிரணுக்களில் மிகவேகமாக இரட்டிக்கும் அணுக்களையே கதிர்வீச்சு பெரிதும் பாதிக்கிறது. எனவே பெரியவர்களைவிட குழந்தைகளும் சிசுக்களுமே கதிர்வீச்சால் சீக்கிரம் பாதிக்கப்படக்கூடியவர்களாக இருக்கிறார்கள். ஆயின் கருவிலிருக்கும் குழந்தைகளே அதிகபட்சமாக பாதிக்கப்படுவன. கருவாக இருக்கும்போதே மேல்படிவின் கதிர்வீச்சைப் பெற்ற குழந்தைகள், எந்த அளவுக்கு அதற்கு உட்பட்டார்களோ/அதைப் பெற்றார்களோ அந்த அளவுக்கு புத்திசாலித்தனம், மனவளர்ச்சி, உடல் வளர்ச்சி குன்றி காணப்படுகிறார்கள் என்று, இரோசிமாவிலும் நாகசாகியிலும் இருக்கும் கதிர்வீச்சு விளைவு ஆய்வு நிறுவனம் அறிவிக்கிறது.

இரோசிமா - நாகசாகி தகவல்களின் அடிப்படையில் மட்டுமல்ல, அணுஆயுத சோதனையினால் உருவாகும் மேல்படிவுக்கு, தம்மையறியாமல் உள்ளான பல தனிமனிதர்கள்,

குழுக்கள், மற்றும் சமூகங்கள் பெற்றுள்ள விளைவுகளின் அடிப்படையிலும்; இப்போது கதிரியக்க மாசுபாட்டின் குறுகியகால, நீண்டகால விளைவுகள்பற்றி ஏராளமான தகவல்கள் சேர்ந்துள்ளன. இரோசிமா - நாகசாகியில் கதிர்வீச்சுக்கு உட்பட்டதன் மரபியல் தாக்கங்களின் முழுமையான, முடிவான விளைவுகளை அறியமுடிவதற்கு இன்னும் ஒரு தலைமுறை ஆய்வு தேவைப்படுகிறது.

சுற்றுச்சூழலுக்கும் அணுஆயுதங்கள் நீண்டகால சேதம் விளைவிக்கின்றன. உலகுதழுவிய முழுவீத அணுஆயுதப் போர் மூண்டால் நீண்ட கால வானிலைமாற்றம் ஏற்படமுடியும்; எரியும் நகரங்கள்விடும் கரிப்புகையால் "அணுக் குளிர்காலம்" என்னும் நிகழ்வு ஏற்படும். மண்ணிலும் இயற்கை அமைப்பின்மீதும் உடனடியான விளைவுகளும் ஏற்படும். ஒரேஒரு வெடிப்புக்குப் பின் இன்று இரோசிமாவிலோ நாகசாகியிலோ கதிரியக்க மிச்சம் இல்லை. ஆனால் தரைக்கு இன்னும் கிட்டே நடத்தப்படும் வெடிப்புகளிலோ அல்லது ஒன்றுக்கு மேற்பட்ட வெடிப்புகளிலோ விளைவுகள் வேறுவிதமாக அமையலாம். இவை அதிகரித்த மேல்படிவுக்கு இட்டுச்செல்ல முடியும். இதுவிசயத்தில் செர்நோபிள் பேரழிவு, மதிப்பரிய தகவல்கள் வழங்கி இருக்கின்றது.

துணைக்கண்டத்தில் ஒரு அணுஆயுதப் போர் வளர்ச்சி பெறாதபடிக்கு இரோசிமா - நாகசாகி வழங்கும் பாடங்கள் என்ன? இங்கு அத்தகைய எதிர்ப்பாடு ஏற்பட்டால் அதன் விளைவுகள் இன்னும் அதிக சீரழிவாக இருக்கும். இன்றைய தெற்காசிய நகரங்கள் இருக்கும் வட்டசனத்தில், வெப்ப, வெடிப்பு விளைவுகள் கைகோர்த்தால் கொலைக்களம்தான். எளிதில் தீப்பிடிக்கும் பொருள்களைக் கொண்டு அமைக்கப்பட்டிருக்கும் சேரிகள், தனியே வெப்ப விளைவுகளாலும், வெடிப்பு விளைவுகளுடன் சேர்ந்தும் விரைந்து தீக்கிரையாகும். 0.35கிகி/ச. செமீ மண்டலத்துக்கு அப்பாலிருக்கும் கட்டடங்கள் முற்றிலும் பாழாகும். வெடிப்பு விளைவுகளை அதற்கு அப்பாலும் பார்க்கமுடியும். அதிர்ச்சி அலையை தடுக்க எதுவும் இராது. அணுஆயுதப் போருக்கு பிந்திய பரிவர்த்தனை சூழல் கற்பனைசெய்து பார்க்கமுடியாத சூழப்பமாகவே இருக்கும்.

இரோசிமா நாகசாகி 50 ஆண்டுகள் பின்னும், ஒரு அணுஆயுத எதிர்ப்பாட்டைச் சமாளிக்கமுடிகிற நம்பகமான குடிப் பாதுகாப்புத் திட்டம் எதுவும் இல்லை. அணுஅற்றல் துறையின் சில பிரிவுகளில்

2. குடிமக்கள் பாதுகாப்பும் மோசடியான அணுவின்ஞானமும்

பெரும்பான்மையான குடிசனங்களை பாதுகாக்க முடியக்கூடிய உத்திரவாதமான குடிமக்கள் பாதுகாப்பு அமைப்பு எந்த அணு ஆயுத அரகிடமும் இல்லை. அவற்றில் பல, காப்பிடங்களை வடிவமைக்கவும், ஆரம்ப நிலையில் இருக்கும் 'வெளியே அப்புறப்படுத்தும் திட்டங்களை' வகுக்கவும் முதலியவற்றில் பரவலான முயற்சிகள் எடுத்திருப்பதை மறுப்பதற்கில்லைதான். குறிப்பாக அமெரிக்காவில், வீட்டுச் சொந்தக்காரர்களே கட்டிக்கொள்ள முடிகிற காப்பிடங்களை வடிவமைக்க கொஞ்சம் முயற்சிகள் செய்யப்பட்டன. இருந்தாலும் உண்மையாகவே செய்யாத தேவையானவற்றுடன் ஒப்பிடும்போது துண்டுப்பிரகாரங்கள், வழிகாட்டி ஏடுகள் என்னும் வடிவிலான அதிகாரபூர்வ அறிவுரை முற்றிலும் போதாததாக இருந்தது. இருப்பினும் இவையும் மிகப் பெரும்பான்மையான பொதுமக்களை ஒருபோதும் எட்டவில்லை.

பொதுவில், குடிமக்கள் பாதுகாப்பைக் குறித்து அமெரிக்கா ஒருபோதும் உண்மையான அக்கறை கொண்டதில்லை என தோன்றுகிறது. பரஸ்பர தாக்குதல் நிச்சயம் என்னும் வடிவிலான தடுப்புத் தத்துவத்தையே அது சார்ந்திருக்க விரும்புகிறது. இயற்பியலாளர் திரு. ஃப்ரீமன் ஜே. டைசன் கூறுவதுபோல (அவருடைய நூல் : 'ஆயுதங்களும் நம்பிக்கையும்', 1984) "மரபு தடுப்புத் தத்துவத்தின்படி தாக்கப்படமுடியாததாக நாட்டை ஆக்கும் தீவிர உத்தேசத்தை உட்கொண்டிருக்கும் அளவில், காப்பிடங்கள் நிலைகுலைப்பவையாகவே உள்ளன..." தடுப்புத் தத்துவத்தின் கண்ணோட்டத்திலிருந்து, சம்பந்தப்பட்ட மக்கள் கூட்டங்கள் என்பவர்கள், அணுஆயுதப் பொத்தானைக் கட்டுப்படுத்துவோரின் கைகளுக்குள் பிணையாக இருக்கிறவர்கள் மட்டுமே என்பது தெளிவு.

இந்தியாவில் அணுஆயுதத் தாக்குதலுக்கு தெரிகிற குடிமக்கள் பாதுகாப்பு என்னும் விஷயம், அணுஆயுத துறையில் அதிகார தரப்பின் அப்பட்டமான மோசடிவேலைகளுக்கு குறைந்தது ஒரு உதாரணத்தை உண்டாக்கி உள்ளது.

பாபா அணுஆற்றல் ஆய்வு மையத்தைச் (இஆதா) சேர்ந்த சுகாதாரம், சுற்றுச்சூழல், பாதுகாப்புக் குழுவின் தலைவர்,

பொக்ரான்ஓஓக்கு முழுசாக ஒரு மாதத்துக்கு முன்பு ஒரு பேட்டியில் (பயனீர், ஏப்ரல் 8, 1998) அணுஆயுதப்போரில் இந்தியா உயிர்தப்பிவிடமுடியும் என அறிவித்தார். பத்திரிகைச் செய்தியின்படி, மேலும் அவர் கூறியதாவது: அணுஉலைகளில் விபத்து நேர்ந்தால் மேற்கொள்ளப்படும் முன்னெச்சரிக்கை நடவடிக்கைகளின் அடிப்படையில், "அணு ஆயுத மேல்படிவு ஏற்பட்டாலும் அதே நடவடிக்கைகளை மேற்கொள்ள முடியும்." மேலுமான அறிவுரையாக அந்த விஞ்ஞானி கூறியதாக பத்திரிகைச் செய்தியில் தரப்பட்டுள்ளவை: அயோடின் மாத்திரைகளை உட்கொள்ளவேண்டும், வீட்டை உள்ளுக்குள் தாளிட்டுக்கொண்டு இருக்க வேண்டும். சேமித்துவைத்த உணவையும் நீரையுமே அருந்தவேண்டும். பானை தவிர்க்கவேண்டும். சின்ன குழந்தைகளுக்கு பால்பொடியை தரலாம்" போன்றவை. இறுதி அறிவுரை என்னவென்றால் "அபாய மண்டலத்தில் இருக்கும் மக்கள் உடனடியாக தரைத்தளத்துக்கோ முடிந்தால் நிலவறைகளுக்கோ போய்விட வேண்டும்." இந்தியாவின் ஏவுகணை - எதிர்ப்புப்பாதுகாப்புகளில் தனக்குள்ள நம்பிக்கையை வலியுறுத்துவதுடன் முடிக்கிறார் விஞ்ஞானி.

இப்படிப்பட்ட அறிவுரை அறிவியலரீதியாக துல்லியமற்றதும் அப்பட்டமான அபத்தமும் ஆகும். தரைத்தளத்துக்கும் நிலவறைக்கும் இடையில் தேர்ந்தெடுக்க எந்த உரிமையும் இல்லை. மேல்படிவிலிருந்து பாதுகாக்கும் காப்பீடங்கள், சரியான தரநிர்ணயத்துடன் கட்டப்படவேண்டும். போதுமான அளவில் கவசப்படுத்தப்பட்டிருக்கவேண்டும். வெளியிலிருந்து வரும் காற்றின் மாசை தவிர்க்க அவற்றைப் பிரித்து துப்புரவாக்கும் சாதனங்கள் அமைக்கப்பட்டதாக இருக்கவேண்டும். இந்திய ஏழைகள் இப்படிப்பட்ட ஏற்பாடுகளை எப்படி செய்துகொள்ளப் போகிறார்கள் (சாதாரண வீடுகளே இல்லாத மக்கள் அடுக்கு வீடுகளுக்கும் நிலவறைக்கும் எங்கே போவார்கள்? எப்படி நீரையும் உணவையும் சேமித்துக்கொள்வார்கள்? - பால்பொடியையும் மறந்துவிடக்கூடாது! -) என்பது கற்பனைக்கும் எட்டாததாய் இருக்கிறது. பி.ஏ.ஆர்.சி. இல் சுகாதாரம், பாதுகாப்பு, சுற்றுச்சூழல் குழுவின் தலைவராக இருக்கும் ஒரு விஞ்ஞானியிடமிருந்து இப்படிப்பட்ட பரிந்துரைகள் வருவது, அப்பட்டமான பொறுப்பின்மையாகவும் மோசடியான விஞ்ஞான அறிவுரையாகவுமே பார்க்கப்படவேண்டும்.

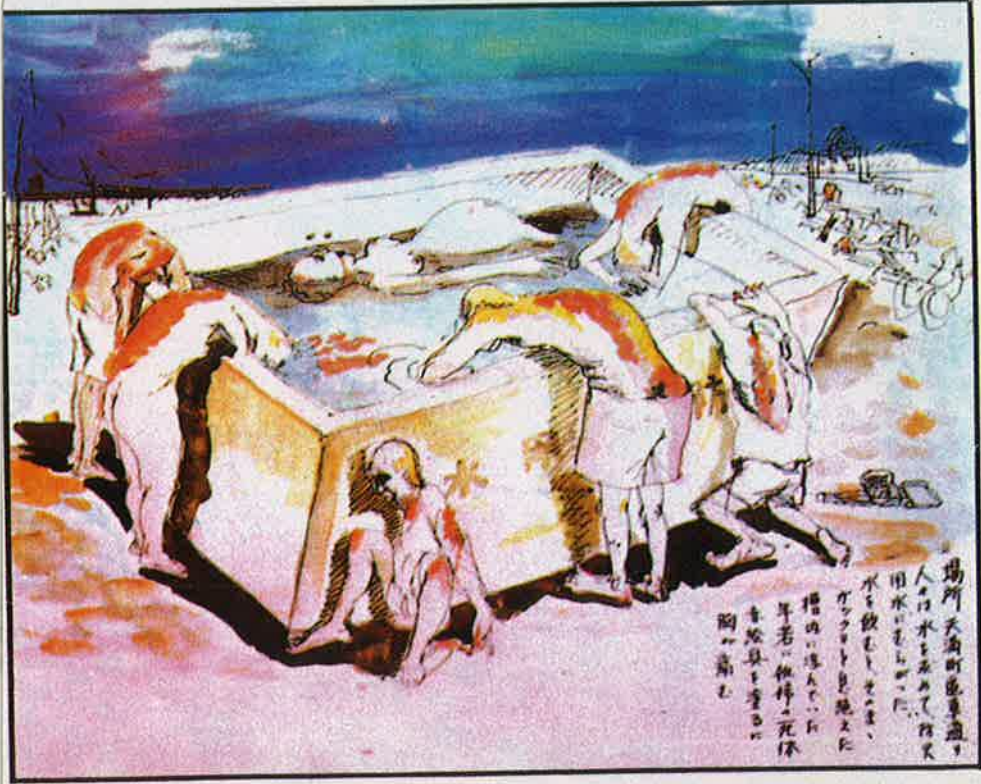
இருந்து தான்தோன்றியான கோரல்கள் கிளம்பினாலும் (பார்க்க: தனிச் செய்தி 2) இந்தியாவோ பாகிஸ்தானோ தன் குடிகளுக்கு காப்பிடங்கள் கட்டக்கூட வக்கற்று உள்ளன. அமெரிக்கா போன்ற நாடுகளே அந்த யோசனையைக் கைவிட்டுவிட்டன.

இந்த விவரம் அனைத்தும் அறிந்திருந்தும், இன்னும் அதிக மதிக தகவல்கள் கைவசம் இருந்தும் கூட இப்போது இந்தியாவிலும் பாகிஸ்தானிலும் - குறிப்பாக படித்த மேட்டுக்குடிகளிடம் - காணப்படும், அணுஆயுத சோதனைகளைக் குறித்த கொண்டாட்டமும் அணுஆயுதத் தகுதி பற்றிய தற்பெருமையும் பார்த்தால் விகாரமாக இருக்கிறது.

ஓசாகா பல்கலைக்கழகத்திலிருந்து வந்துள்ள இஸ்லாமிய அறிவரும், நாகசாகியில் உயிர்த்தப்பியவரின் பேத்தியும் ஆன டாக்டர் மரினோ கிதானோ, பாகிஸ்தானில் சோதனைகள் நடத்தப்பட்டபோது இசுலாமாபாதித் தான் கண்ட கொண்டாட்டத்தைக் கண்டு வெறுத்துப் போய் விட்டார். ஒரு பாகிஸ்தானிய செய்தித்தாளருக்கு அவர் எழுதிய கோபமான கடிதத்தில், தன் "உருக்குலைந்த பாதங்களிலும் பார்வையற்ற ஒரு கண்ணிலும் தன் பக்கவாட்டில் சலனமற்று சுமமா தொங்கும் இடதுகையிலும்" தான் தாங்கியிருக்கும் "நரகவேதனையின்" வடுக்களை விவரிக்கிறார். "பாகிஸ்தானின் அணுஆயுத சோதனையைக் கொண்டாடும் இந்த வெற்றிக் களிப்பார்ந்த முகங்களைக் காணும்போது என் அடிவயிறே குமட்டுவது போன்ற வெறுப்பு ஏற்படுகிறது. இந்த முகங்கள் வெட்கங்கெட்ட அறியாமை நிறைந்த முகங்கள். அணுஆயுதங்களில் வெளிப்படும் தீமையை இவை பார்ப்பது இருக்கட்டும், அவற்றைக்குறித்து ஒருபோதும் அவை சிந்தித்ததுகூட இல்லை" என எழுதினார். இந்தியாவில், அணுஆயுத எதிர்ப்புப் பிரச்சாரர்களிடம் கோபத்துடன் சீறும், அவர்களை தேசபக்தி அற்றவர்கள் எனக்கூறும் பேர்வழிகளின்மீதும் அந்த வார்த்தைகளைத் திருப்பிவிட முடியும்.

இந்த ஆண்டின் இரோசிமா நாள், அந்த நகரங்களின் சோக அனுபவத்தின் பொருளை நினைவுகூறும் சந்தர்ப்பம் மட்டுமல்ல; தெற்காசியாவில் அணுஆயுதமயத்தை எதிர்க்க, சமாதானத்தை நேசிக்கும் பொதுஜனப் பிரிவினர் அனைவரும் ஒன்றுபடுவதற்கான பொன்னான வாய்ப்பும் ஆகும்.

அணுகுண்டு வெடிப்பில் பிழைத்தவர்களின் மனதில் பதிந்துபோன பிம்பங்கள் இவை போன்ற ஆயிரக் கணக்கான ஓவியங்களை உருவாக்கின.

இரோசிமா: நீரைத்தேடி மக்கள் கூட்டமாக ஓடுகின்றனர். அவர்கள் நீர்த் தொட்டியிலிருந்து நீரைப்பருக, ஒரு கர்ப்பமடைந்த இளம் பெண்ணின் உடல் அந்நீரில் மிதந்துக் கொண்டிருக்கிறது.

- ஒனி கியாக்கி, வயது 16, 1945.

இரோசிமா: ஆகஸ்ட் 12, 1945: ஒரு தாயும் அவளின் குழந்தையும் தற்காலிக நிவாரண மையத்திலிருந்து நகரத்திற்குள் கொண்டு வரப்படுகிறார்கள்.

படிப்பகம்

பகுதி- III

கண்டனம்

புதிதாயி

புதிதாயி

அணு ஆயுதங்களைத் தம் வசம் வைத்துக்கொண்டு ஒரு சமனற்ற நிலையை ஏற்படுத்தியுள்ள அமெரிக்காவும் பிற மேற்கத்திய நாடுகளும் இந்தியா மீது தடைகளை விதிக்க எவ்வித உரிமையும் இல்லை.

முழுமையான அணு ஆயுதத் தடை ஒப்பந்தத்தில் கையெழுத்திடுவது குறித்து ஆலோசிக்கத் தயாராக இருப்பதாக வாஜ்பேயி அரசாங்கம் உணர்த்தியுள்ளது. இந்தியாவின் இறையாண்மையைப் பாதிக்கும், பாரபட்சம் கொண்ட எவ்வித ஒப்பந்தத்திலும் இந்தியா கையெழுத்திடக் கூடாது என்பது தேசிய அளவில் ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்ட கருத்தாகும். தேசத்தின் நலன்களைக் காக்கும் கொள்கை விஷயங்களிலிருந்து முற்றிலுமாக மாறிச் செல்லுமுள், அரசியல் கட்சிகளையும் மக்களையும் கவந்தாலோசிப்பது கட்டாயம்.

இந்திய கம்யூனிஸ்ட் கட்சி (மார்க்சிஸ்ட்), இந்திய கம்யூனிஸ்ட் கட்சி, புரட்சிகர சோசலிஸ்டு கட்சி (ஆர்.எஸ்.பி) மற்றும் பார்வர்டு பிளாக் ஆகிய நான்கு இடதுசாரிக் கட்சிகளின் தலைவர்கள் மே 16, 1998 அன்று டெல்லியில் விடுத்த கூட்டறிக்கை.

பா. ஜ.க. தலைமையிலான அரசாங்கம் அணுஆயுதங்களை உற்பத்திசெய்து நமது இராணுவத்தின் வசமுள்ள ஆயுதங்களில் ஒன்றாக ஆக்க முடிவு செய்யப்பட்டுள்ளதாக பிரதமர் அடல் பிஹாரி வாஜ்பேயி அறிவித்துள்ளார். இந்தியா ஒரு அணுஆயுத நாடு என்றும் அறிவித்துள்ளார். இந்த கொள்கைப் பிரகடனம் பல மோசமான விளைவுகளை ஏற்படுத்தும் தன்மை வாய்ந்தது. இத்தருணத்தில் அணுகுண்டினை உற்பத்தி செய்வதும், அதனை நமது போராயுதமாக மாற்றுவதும் தேவையற்றது. நாட்டு நலனுக்கு முரணானது என்பது இடதுசாரிக் கட்சிகளின் உறுதியான கருத்து. அத்தகைய ஒரு முடிவை எடுக்குமளவுக்கு எவ்வித நேரடியான அணுஆயுதத் தாக்குதலுக்குள்ளாகும் அபாயமும் நாட்டிற்கு இல்லை.

தேசிய அளவிலான கட்சிகளைக் கலந்தாலோசிக்கக்கூட அக்கறையின்றி இத்தகைய - அதிரடி முடிவை பா.ஜ.க. தலைமையிலான அரசாங்கம் எடுத்துள்ளது. இவ்விஷயத்தில் பா.ஜ.க.வின் கொள்கையை திரும்பப் பெறமுடியாத நிலைக்கு எடுத்துச் சென்றுவிட்ட இந்நிலையில் எதிர்க்கட்சித் தலைவர்களின் கூட்டத்தைக் கூட்டுவதாக பிரதமர் இப்போது வாக்குறுதியளித் துள்ளார். இத்தகைய விஷயங்களில் மக்களைக் கலந்தாலோசித்து செயல்படும் முறையைப் புறக்கணித்து விட்டு வாஜ்பேயி அவசர அவசரமாக அமெரிக்க ஜனாதிபதிக்கு மட்டும் கடிதம் எழுதியுள்ளார் என்ற விவரம் அக்கடிதத்தின் முழு விவரங்களும் அமெரிக்கப் பத்திரிகைகளில்

வெளியானபோது பகிரங்கமானது. சீனம்தான் இந்தியாவுக்கு பெரும் அச்சுறுத்தலாக இருக்கிறது என்று கூறியதன் மூலம் அக்கடிதம் அமெரிக்காவை சமாதானப்படுத்த முயற்சிக்கிறது. இப்போக்கு குறுகிய நோக்கம் கொண்டது. இந்திய-சீன உறவுகளை சாதாரண நிலைக்குக் கொண்டுவந்து பின் மேம்படுத்துவதற்காக கடந்த பல பத்தாண்டுகளாக எடுக்கப்பட்டு வரும் முயற்சிகளுக்கு எதிரானது.

தற்போது ஒரு தன்னிச்சையான முடிவு எடுத்ததன் விளைவாக, முன்பிருந்த அரசாங்கங்கள் எடுத்த முயற்சிகளின் பலனாகவும் இதே முயற்சிகளை முன்னெடுத்தல் சென்ற ஐக்கிய முன்னணி அரசின் செயல்பாட்டின் மூலமாகவும் அண்டை நாடுகளுடன் மேம்பட்டு வந்த உறவுக்கு ஊறு விளைந்துள்ளது.

பொறுப்பற்ற அணு ஆயுதக் கொள்கையின் விளைவாக இந்தியாவுக்கும் பாகிஸ்தானுக்குமிடையே ஓர் ஆயுதப் போட்டி உருவாகி, அரிதான ஆதாரவளங்களெல்லாம் விலையுயர்ந்த, தேவையற்ற அணு ஆயுதங்களை உருவாக்கும் பணிக்கு திருப்பி விடப்படும். முக்கியமான வாழ்க்கைப் பிரச்சினைகளை எதிர்நோக்கி வரும் இந்திய மக்களுக்கு இதனால் எவ்விதப் பலனும் ஏற்படாது.

குறுகிய தேசியவாத வெறியையும் மேலாதிக்க உணர்வையும் தூண்டிவிடுவதன் மூலம் ஆட்டம் கண்டுவரும் தன் கூட்டணி ஆட்சி சந்தித்துவந்த அரசியல் பிரச்சனைகளையும் நாட்டின் முக்கியப் பிரச்சனைகளைத் தீர்க்காமல் ஏற்பட்டதன் தோல்விகளையும் மறைப்பதற்காகவே இந்தச் சாகசக் கொள்கையை அவசரமாகக் கையிலெடுத்துள்ளது பா.ஜ.க. அமெரிக்க உள்ளிட்ட சில நாடுகள் விதித்துள்ள தடைகளுக்குக் கண்டனம் தெரிவிக்கும் அதே நேரத்தில், பொருளாதாரத்தின் எல்லாத் துறைகளையும் மேலும் திறந்துவிட்டு, பன்னாட்டு நிறுவனங்களைத் தாஜா செய்யும் அரசின் கொள்கையை இடதுசாரிக் கட்சிகள் கடுமையாக எதிர்க்கின்றன. இந்த தேசவிரோதக் கொள்கை மக்களின் மீதான சுமைகளைக் கூட்டவே செய்யும்.

அணு ஆயுதம் தயாரிப்பது பற்றிய பேச்சை பா.ஜ.க. தலைமையிலான அரசாங்கம் உடனடியாக நிறுத்த வேண்டுமென்று இடதுசாரிக் கட்சிகள் கோருகின்றன. நமது அண்டை நாடுகளுடன் உறவுகள் மேம்பட்டு வங்க போக்கை மீண்டும் தொடர முயற்சிகள்

அணு ஆயுதங்களுக்கு எதிராக டெல்லியில் ஜூன் 9, 1998 அன்று
நடைபெற்ற சிறப்பு மாநாட்டில் நிறைவேற்றப்பட்ட தீர்மானம்

மே 11 மற்றும் 13 தேதிகளில் பாரடீய ஜனதா கட்சியின் தலைமை யிலான மத்திய அரசு நடத்திய அணுகுண்டு சோதனைகளும், அதற்குப் பின் அணு ஆயுதங்களை உருவாக்கும் திட்டத்தின் ஒரு பகுதியாகவே இச்சோதனைகள் நடத்தப்பட்டன என்று அரசாங்கம் செய்த கொள்கைப் பிரகடனமும் இவ்விஷயத்தில் நாட்டில் முன்பு நிலவிய ஒருமித்த தெளிவாக விலகிச் செல்லும் செயல்களாகும். இச்சோதனைகள் உபகண்டத்தில் ஒரு அயுதப் போட்டியை துவங்கி வைத்துவிட்டன; அவற்றைத் தொடர்ந்து பாகிஸ்தானும் அணுஆயுத சோதனைகளை நடத்தி தானும் ஓர் அணுஆயுத நாடு என்று பிரகடனம் செய்தது.

அரசாங்கத்தின் முன்னணிப் பிரதிநிதிகள் பட்டாக்கத்தி வீரர்கள் போல் செய்யும் வீராப்புப் பேச்சுகளும், குறுகிய தேசிய மேலாதிக்க உணர்வுகளைத் தூண்டுவதற்கு சங்கப் பரிவாரம் செய்யும் முயற்சிகளும் தெற்காசியப் பிரதேசத்தில் பதட்டத்தை அதிக ரித்துள்ளது மட்டுமின்றி, அண்டை நாடுகளுடன் நல்லுறவு ஏற்படுத்த ஆண்டாண்டு காலமாக நாம் செய்த முயற்சிகளை வீணாக்கிவிட்டன. அண்டை நாடுகளான சீனாவுடனும், பாகிஸ்தானுடனும் உறவுகள் மேம்பட்டு வரும் வேளையில் இவ்வாறு நடந்திருப்பது விசித்திரமான வேடிக்கையாக இருக்கிறது.

இச்சோதனைகள் இந்தியாவின் பாதுகாப்பை பலப்படுத்தும் நோக்கத்திற்கென்று கூறப்பட்டாலும் எதிர்மாறான விளைவையே ஏற்படுத்தியுள்ளன; நாட்டின் பாதுகாப்புச் சூழலை மோசமடையச் செய்துவிட்டன.

சமீபத்திய சோதனைகளும், அணு ஆயுதங்களை உருவாக்குவதற்கான ஆயத்தங்களும் முன்பிருந்த அரசாங்கங்கள் எடுத்த நடவடிக்கைகளிலிருந்து ஓரடி முன்னே செல்பவையே என்ற ஒரு எண்ணத்தை உருவாக்க பா.ஐ.க. தலைமையிலான அரசாங்கம் முயற்சிக்கிறது. ஆனால் உண்மையில் அவை முன்பிருந்த கொள்கை வரைமுறையிலிருந்து முற்றிலுமாக விலகிச் செல்லும் செயல்களேயாகும். தேசப் பாதுகாப்பினைப் பற்றி புதிதாக அமைக்கப்படவுள்ள தேசப் பாதுகாப்புக் கவுன்சில் பரிசீலனை செய்யும் என்று அரசாங்கம் வாக்குறுதியளித்த போதிலும் அத்தகைய பரிசீலனை ஏதுமின்றியும், கவுன்சில் அமைக்கப்படாத நிலையிலுமே அணு ஆயுத சோதனை என்ற முடிவு எடுக்கப்பட்டுள்ளது. ஏற்கெனவே அணு ஆயுதங்களை வைத்திருக்கும் நாடுகள் அவ்வாயுதங்களை அழித்துவிடாமல் தங்களது ஏகபோகத்தைப் பராமரிக்கும் வரையிலும் இந்தியா அணு ஆயுதம் தயாரிக்கும் உரிமையை வைத்திருக்கும் என்பதே நாட்டில் முன்பு நிலவிய ஒத்த கருத்து. அணு ஆயுதங்களை வைத்திருப்பதே அணுகுண்டு யுத்தம் வராமல் தடுப்பதற்கான வழி என்ற கோட்பாட்டையும் இந்த தேசிய ஒருமித்த கருத்து பலமாக எதிர்த்து வந்துள்ளது. அணு ஆயுதம் தயாரிக்கும் உரிமையைச் செயல்படுத்தாமல் இருக்கும் அதே நேரத்தில் சர்வதேச அளவில் அணு ஆயுதங்களை ஒழிப்பதற்கான பிரச்சாரத்தை இந்தியா தொடர்ந்து செய்யும் என்பதே இதன் பொருள். இத்தகைய ஒரு நியாயமான கொள்கை நிலையை எடுத்ததன் மூலம் உலக அரங்கில் இந்தியாவிற்கு தார்மீக ரீதியான மேன்மை இருந்தது. ஆனால் இராணுவ மற்றும் அறிவியல் ஆய்வு அமைப்புகளின் ஒரு சாராரின் பின்பலத்துடனும், ஒரு பகுதி பத்திரிகைகளின் ஆரவார ஆதரவுடனும் பா.ஐ.க. தலைமையிலான அரசாங்கம் இந்த ஒத்தருத்தை உடைத்துவிட்டது. தற்போது அணு ஆயுதங்களை நியாயப் படுத்துகிறது; அணுஆயுத நாடுகளின் மட்டுமே உள்ளடக்கிய குழுவில் சேரவேண்டும் என்ற விழைவினை தெளிவாக வெளிப்படுத்தியுள்ளது.

இந்தியாவின் பாதுகாப்புச் சூழலை பாகிஸ்தானும், சீனமும் அச்சுறுத்துவதாகக் காரணம் காட்டி அணு ஆயுத சோதனைகளை நடத்திய இந்த அரசாங்கம் அந்நாடுகளுடனான உறவை மேம்படுத்த

இந்தியா எடுத்து வந்த முயற்சிகளைத் தகர்த்து விட்டது; அணு ஆயுதம் தயாரிக்கும் உரிமையை வைத்திருப்போம் என்று இந்தியா எடுத்த பகிரங்க நிலைக்கு சர்வதேச அளவிலிருந்த முக்கியத்துவத்தைக் குறைத்து விட்டது. அரசாங்கம் மற்றும் ஆளுங்கட்சிப் பிரதிநிதிகள் எடுத்திருக்கும் கொள்கை நிலையானது இந்திய "உபகண்டத்தில் நிலவும் பகைமையைத் தீர்த்து வைப்பதாக" ஜி-8 நாடுகளும் அமெரிக்காவும் கூறி அதற்கான முயற்சிகளை எடுக்குமளவுக்கு அந்நாடுகளுக்கு தைரியம் கொடுத்துள்ளது. இதனால், அணு ஆயுதப் பிரச்சனையில் இந்தியா எடுத்த சர்வதேச நிலைப்பாடு இன்று தெற்காசிய பிரதேசத்தினை மட்டுமே சம்பந்தப்படுத்தப்பட்டதாக குறுக்கப்பட்டுள்ளது.

இந்தியாவிற்கும், அணு ஆயுதங்களை வைத்துள்ள அதன் அண்டை நாடுகளுக்குமிடையே இனி எந்தவொரு மோதல் ஏற்பட்டாலும் அது ஒரு அணு ஆயுதப் போராக மாறும் அபாயம் உள்ளது. அத்தகைய போர் ஒருவரையொருவர் முற்றிலும் நிர்மூலமாக்கும் போராகவே இருக்கும். வேண்டுமென்றோ அல்லது தற்செயலாகவோ ஒரு சிறிய அளவிலான அணு ஆயுதப் பிரயோகம் நடந்தாலும்கூட இரு நாடுகளையுமே அது நாசப்படுத்திவிடும்; நாடுகளின் நிலப்பரப்பையும், அதில் வாழும் மனித மரபணுக்களையும் நீண்டகால அளவில் நாசப்படுத்தி, நாகரிகங்களை முற்றிலுமாகத் தகர்த்து விடும். கதிரியக்க விளைவுகள் தேச எல்லைகளை மதிப்பதில்லை. இத்தகைய பேரபாயம் நிலவிய போதிலும், இந்தியாவிலும் பாகிஸ்தானிலும் ஒருவரையொருவர் மிஞ்சும் வகையில் வீர முழக்கமிடும் "வேட்டைப் பருந்துகள்" அணு ஆயுதங்களை வைத்திருப்பதே நமக்கு பாதுகாப்பு என்ற மாயத் தோற்றத்தினை உருவாக்க முயற்சித்து வருகின்றன. இவை திட்டமிட்டு பரப்பப்படும் கட்டுக்கதைகள். உண்மையில் அணு ஆயுதத் தாக்குதலுக்கு எதிராக எந்தவித பாதுகாப்பும் இல்லை. இந்தியாவுக்கும் பாகிஸ்தானுக்கு மிடையில் அமைதி நிலவ வேண்டும் என்று இந்நாடுகளில் வாழும் பெரும்பாலான மக்கள் விரும்புகிறார்கள். அவர்கள் இந்தப் பைத்தியக் காரத்தனத்தை தடுத்து நிறுத்தவேண்டும். அணு ஆயுதத் தயாரிப்பிற்கான திட்டத்தை இருநாட்டு அரசாங்கங்களும் நிறுத்தி வைக்க வேண்டும். அணு ஆயுதங்களை

டெவ்லி சிறப்பு மாநாட்டுத் தீர்மானம்

பிரயோக நிலையில் வைக்கக்கூடாது. அவற்றை தயார் நிலையில் வைப்பதற்கும், பிரயோகிப்பதற்கும் ஏகப்பட்ட இராணுவச் செலவு ஆகும். தற்போதைய நிகழ்ச்சிப் போக்குகளினால் பசி, வறுமை, நோய், எழுத்தறிவின்மை, அடிப்படையான உள்கட்டுமானம் இல்லாமை போன்ற முக்கியமான தேசப் பிரச்சனைகளிலிருந்து கவனம் திசை திருப்பப்பட்டுள்ளது. சர்வதேச மனித வளர்ச்சிப் பட்டியலில் கடைசி 50 நாடுகளில் ஒன்றாக இருக்கும் இந்தியாவும், பாகிஸ்தானும் அந்நிலையிலிருந்து மேலே எழுவதற்கு தீவிர முயற்சிகளை மேற்கொள்ளாது அணுஆயுதம் வைத்திருக்கும் ஐவர் குழுவில் சேர்த்துடிப்பது வேதனை கலந்த வேடிக்கையாக இருக்கிறது. ஐவர் குழுவில் சேர்வதற்கு பதிலாக, பாரபட்சம் நிறைந்த சர்வதேச அணுஆயுத அமைப்பினை தகர்ப்பதான தீவிர பிரச்சாரத்தில் ஈடுபட வேண்டும்; சர்வதேச அளவில் அணு ஆயுதங்களை ஒழிப்பதற்கான நடவடிக்கைகளை எடுக்கவேண்டும். -

தங்களிடமுள்ள அணுஆயுதக் கிடங்குகளை அழித்து விடுவதாக சத்தியம் செய்தபோதிலும் அதற்கான சிறிய முயற்சிகளையே மேற்கொண்டுள்ளன. இந்தியாவிற்கும்; பாகிஸ்தானுக்கும் எதிராக அவர்கள் தடைவிதித்துள்ளது போலித்தனம். அணுஆயுதப் பரவல் தடுப்பு என்பதில் உண்மையான அக்கறை இருக்குமெனில், சர்வதேச அளவில் அணு ஆயுதங்களை அழிப்பதற்காக ஒரு நம்பத்தகுந்த திட்டத்தினை அவர்கள் உருவாக்கிச் செயல்படுத்த வேண்டும்; முதலில் தங்கள் வசமுள்ள அணு ஆயுதங்களை அழிக்க வேண்டும். தனக்கே உரிய பங்கினை மீண்டும் ஆற்றும் வகையில், சர்வதேச அளவில் அணுஆயுத ஒழிப்பு என்ற திட்டத்தை இந்தியா மீண்டும் எடுத்துக்கொள்ள வேண்டும். உபகண்டத்தில் அணு ஆயுதங்களை தயார் நிலையில் வைப்பதற்கான முயற்சிகளை கைவிடவேண்டும். பாகிஸ்தானும் அதற்கு இணையான முயற்சிகளை எடுக்க வேண்டும்.

அணு ஆயுதங்களை அழிப்பது குறித்து விவாதிக்க ஒரு சர்வதேச மாநாட்டினை நடத்த இந்தியாவும், பாகிஸ்தானும் கூட்டான முன்முயற்சி எடுக்கவேண்டும். இரசாயன மற்றும் உயிரியல் ஆயுதப் பிரயோகத்தினைத் தடைசெய்யவும், கூட்டம் கூட்டமாக மனிதர்களைக் கொல்லும் சக்திவாய்ந்த அந்த ஆயுதங்களை

அழிப்பதற்கும் சர்வதேச அளவில் எல்லா நாடுகளும் கையெழுத்திட்ட ஒப்பந்தங்கள் ஏற்கெனவே இருக்கின்றன. அதே போல் அணு ஆயுதப் பிரயோகத்தை தடைசெய்யவும், உலகில் இப்போதுள்ள அணு ஆயுதங்கள் ஒரு குறிப்பிட்ட காலவரையறைக்குள் அழிக்கவும் வழிசெய்யவும் எல்லா நாடுகளும் கையெழுத்திட்ட ஒப்பந்தம் ஒன்று தேவை. மேற்கூறிய இலக்கினை அடைவதற்கு இந்திய மற்றும் பாகிஸ்தான் அரசுகளுக்கு நிர்ப்பந்தம் அளிப்பதற்கு மட்டுமின்றி, சர்வதேச அளவில் கருத்தைத் திரட்டுவதற்கும், அக்கறையுள்ள குடிமக்கள் என்ற வகையில் நாம் முயற்சிகள் எடுக்கவேண்டும்.

'த இந்து' நாளிதழில் மே 29, 1998 அன்று முதல் பக்கத்தில் வெளியான சிறப்புத் தலையங்கம்

வாஜ்பேயி தலைமையிலான அரசாங்கம் துவங்கி வைத்த ஆயுதப்போட்டியினால் விளைந்த தவிர்க்க முடியாத நிர்ப்பந்தத்துக்குப் பலியாகியதை உணர்த்தும் வகையில் பாகிஸ்தான் நேற்று ஐந்து அணு ஆயுதங்களை வெடித்ததைக் காணும்போது தெற்காசியப் பிரதேசம் ஒரு மோசமான நெருக்கடியை நோக்கிச் செல்கிறது என்ற வேதனை கலந்த உண்மை தெளிவாகிறது. வாஜ்பேயி அரசாங்கம் மேற்கொண்ட சினமூட்டும், மேலாதிக்க அணுகுமுறைகள் நாட்டை வீழ்ச்சியின் விளிம்பிற்கே கொண்டு வந்து விட்டன என்பதில் சந்தேகமில்லை. பொக்ரானில் நடந்த அணு ஆயுதச் சோதனைகளினால் எழுந்த நிலைமை நல்லறிவுக்கும், பகுத்தறிவுக்கும் பொருந்தாத விதத்தில்தான் பா.ஜ.க. தலைமையிலான அரசாங்கம் கையாண்டது; ஒரு மோதலை உருவாக்கும் திட்டம் போலவும் தெரிகிறது.

இந்தியாவின் போர்த் திறனை மேலும் கூராக்குவதும், மற்றும் அணுஆயுதத்தை ஒரு போர்த்தடுப்பு சாதனமாகப் பயன்படுத்த முடியும் என்ற கருத்தை பலப்படுத்துவது மட்டுமே அணு ஆயுதச் சோதனைகளின் நோக்கமெனில், சோதனை முடிந்தபிறகு குறுகிய தேசியவெறியைக் கிளப்பும் வகையில் பேசுவதற்கு என்ன அவசியம் வந்தது? பொக்ரான் சோதனைகள் நடந்த நாள்தொட்டே அதிகாரத்தில் இருக்கும் மூத்த தலைவர்கள், குறிப்பாக உள்துறை அமைச்சர் எல்.கே. அத்வானியும், பிரதமரின் அரசியல் செயலாளர் பிரமோத் மகாஜனும், பாகிஸ்தானுக்கு எதிராக வசவுகளை வீசி வருகின்றனர். தெற்காசியப் பிரதேசத்திலுள்ள நாடுகளுடனும் சீனத்துடனும் உறவுகளை

மேம்படுத்த பல ஆண்டுகளாக நாம் எடுத்த வெற்றிகரமான முயற்சிகளெல்லாம் வீணாகத் தொடங்கிவிட்டன என்பதற்கு முதல் அறிகுறி பிரதமர் வாஜ்பேயி அமெரிக்க அதிபர் கிளிண்டனுக்கும் வேறு சில நாட்டுத் தலைவர்களுக்கும் எழுதிய கடிதங்களில் தென்பட்டது. பாகிஸ்தானும், சீனமும் இந்தியாவை அச்சுறுத்தும் சக்திகள் என்று தெளிவாகக் குறிப்பிட்டதன் மூலம் அக்கடிதம் அணுஆயுத விஷயத்தில் இந்தியா காட்டிய தீவிரத்திற்கும் இவ்விரு நாடுகளுக்கும் தொடர்புள்ளது என்பதை மிகத் தெளிவாக காட்டியது; இதைக் காணும்போது இவ்விரு நாடுகளும் இந்தியாவிற்கு அபாயம் விளைவிக்கும் என்ற அச்சம் எப்படி திடீரென்று ஏற்பட்டது என்ற கேள்வி எழுந்தது. அணுஆயுத சோதனைகளை ஒரு போர்த்திறம் சம்பந்தப்பட்ட விஷயமாக மட்டுமே விளக்கத் தவறியது இந்த அரசாங்கம் செய்த முதல் பெருந்தவறு. "இந்துக்களின் இந்தியா" பலம்பெற்று எழுந்துவிட்டது என்று எல்லைகளுக்கு அப்பாலுள்ள நாடுகளுக்கு உணர்த்தும் வகையில் இவ்வரசாங்கத்தின் ஆதரவாளர்கள் தம்மை மறந்து, போர்க்கூச்சலிடுமளவிற்கு அரசியல் டீழலை சீர்கெடச் செய்ததன் மூலம், அணு ஆயுதச் சோதனைகள் போர்த்திறனை மேம்படுத்துவதற்கு அவசியமாக இருந்தன என்ற அரசின் கூற்று தார்மீக பலத்தை இழந்துவிட்டது.

நிலைமை சீர்கெட்டுக் கொண்டிருப்பதன் இன்னொரு அம்சம் என்னவெனில் அண்டை நாடுகளுடனான உறவில் ஏற்பட்ட சேதங்களை மட்டுப்படுத்துவதற்கான முயற்சிகளை எடுக்கும் பொறுப்பினை இந்த அரசாங்கம் துறந்துவிட்டது. சமீப வருடங்களில் உறவுகளை மேம்படுத்த இந்தியா காட்டிய அறிகுறிகளுக்கு சாதகமான பதில் குறிப்புத் தந்து வந்த சீனம் இந்தியாவின் நிலையில் ஏற்பட்ட திடீர் மாற்றம் கண்டு குழப்பமடைந்திருக்கும் வேளையில் அந்நாட்டுடன் உறவுகளை மீண்டும் சகஜமாக்காமல் அர்த்தமற்ற மெள்ளம் காக்கிறது வாஜ்பேயி அரசாங்கம்; பாகிஸ்தான் விசயத்தில் நிலைமை மேலும் மோசமடையாமல் தடுக்கவும் எஜ்வுவும் செய்யாமலி டுக்கிறது. மிகவும் கவனமாகக் கையாள வேண்டிய காஷ்மீர் விவகாரத்தை, இந்தியாவின் அணு ஆயுத சோதனைகளுடன் தொடர்புபடுத்தி உள்துறை அமைச்சர் பேசிய கலாமுட்டும் தன்மை கொண்ட பேச்சுக்கள் உஷணத்தை அதிகப்படுத்தியுள்ளன.

ஒட்டுமொத்தமாகப் பார்க்கும்போது, தேசியப் பாதுகாப்பு மற்றும் அயலுறவு ஆகிய விசயங்களில் பா.ஜ.க. அரசாங்கம் எடுத்த நடவடிக்கைகள் அயலுறவினை மேம்படுத்தும் விசயத்தில் இந்தியா சமீப காலங்களில் எடுத்த முயற்சிகளின் பெரும்பலன்கள் நாசமாக்கப்பட்டு விட்டன என்பதே உண்மை. இந்தியா-பாகிஸ்தான் பேச்சுவார்த்தைகள் சமீப காலங்களில் அமைதியாக முன்னேறிக் கொண்டிருந்தன. பரஸ்பர நம்பிக்கையை பலமாக்குவதற்காக இந்தியா எடுத்த நடவடிக்கைகளினால் உற்சாகமடைந்த சீனம், காஷ்மீர் ஒன்றையே குறியாக இருப்பதை விடுத்து மற்ற பிரச்சனைகளைத் தீர்ப்பதன் அடிப்படையில் இந்தியாவுடன் உறவுகளை பாகிஸ்தான் மேம்படுத்திக் கொள்ளவேண்டும் என்று அந்நாட்டிற்குக் குறிப்பாக உணர்த்தியதும் இதற்கு உதவியாக இருந்தது. எண்பதுகளில் மிகவும் கஷ்டப்பட்டு இந்தியா அயலுறவு விசயத்தில் எடுத்த நடவடிக்கைகளின் பலனாக, "பனிப்போர்" காலத்தில் விரோத சக்திகளால் சூழப்பட்ட நிலையிலிருந்து இந்தியா மீண்டு வருவது போல் தோன்றியது.

அமெரிக்காவும் அதன் நட்பு நாடுகளும் கொடுத்த பெரும் நிர்ப்பந்தங்களையும் மீறி பாகிஸ்தான் அணு ஆயுதச் சோதனைகளை நடத்தியுள்ளது. சினமூட்டும் வகையிலும், மேலாதிக்க வெறியுடனும் இந்தியாவில் மேற்கொள்ளப்பட்ட அணுகுமுறையில் தூண்டப்பட்டு பாகிஸ்தான் மக்களிடையே அணு ஆயுத சோதனை வேண்டும் என்ற கருத்தானது, அத்தகைய சோதனையின் விளைவாக பாகிஸ்தான் சர்வதேச உதவிகளையும் நல்லெண்ணத்தையும் இழக்க நேரிடும் என்ற அச்சத்தையும் வென்றது. அணு ஆயுதச் சோதனைகளுக்குப் பிறகு விதிக்கப்பட்டுள்ள தடைகளின் தாக்கத்தை எதிர்கொள்வதில் இந்தியாவை விட பாகிஸ்தானுக்கு கடினம் அதிகம். நிதானமாக யோசித்து, வளர்ந்துவரும் பதட்டத்தைத் தணிக்க இந்தியா முயற்சிகளை எடுக்க வேண்டிய நேரமிது. அணுஆயுதத்தை முதலில் பயன்படுத்துவதில்லை என ஓர் ஒப்பந்தம் ஏற்படுத்திக் கொள்ளலாம் என்ற பிரதமர் வாஜ்பேயியின் ஆலோசனையை இந்தியாவே முன்வந்து பிரகடனமாக அறிவிக்க வேண்டும். இந்தியா, பாகிஸ்தான் ஆகிய இரு நாடுகளுமே அணு ஆயுதம் தயாரிக்க முடியும் என்ற நிலையை பகிரங்கப்படுத்திவிட்ட. இந்நிலையில்

இருநாடுகளுமே அணு ஆயுதத்தைப் பயன்படுத்தக் கூடிய அபாயத்தினைக் குறைக்கும் வகையில் பரஸ்பர நம்பிக்கையை பலப்படுத்தும் முயற்சிகளை மேற்கொள்வதின் அவசியத்தை ஏற்றுக்கொள்ள வேண்டும். ஆனால் ஏற்கெனவே நிகழ்ந்துவிட்ட சேதத்தைக் கட்டுப்படுத்தும் இந்த உடனடி முயற்சிகளுக்கும் அப்பால் இருநாடுகளுக்குமிடையே சமாதானத்தை ஏற்படுத்த ஒரே வழிதான் உள்ளது. சமாதானம் ஏற்படுத்துவதற்கான சாத்தியப்பாடு மேலும் மேலும் நழுவிப் போய்க்கொண்டிருக்கும் இவ்வேளையில், இருநாடுகளும் மோதல் ஏற்படும் வகையிலான பேச்சுக்களையும், விரோத மனப்பான்மை கொண்ட நடவடிக்கைகளையும் கைவிட வேண்டும். குறிப்பாக, இத்தகைய அபாயகரமான நிலைமை உருவாக முதல் காரணமாக இருந்த வாஜ்பேயி அரசாங்கம்தான். முதல் முயற்சியை எடுக்கவேண்டும்.

இத்தொகுப்பில் உள்ள பல கட்டுரைகள் முதலில் 'ஃபிரண்ட்லைன் பத்திரிகையில் ஆங்கிலத்தில் வெளியானவை. சில, ஃபிரண்ட்லைனில் வந்த கட்டுரைகளை அடிப்படையாகக் கொண்டு இத்தொகுப்புக்காக விசேசமாக எழுதப்பட்டவை. இக்கட்டுரைகள் இந்திய அணுக்கொள்கை குறித்த தற்போதைய விவாதத்தின் எல்லா அம்சங்களையும் உள்ளடக்கியுள்ளன.

